

BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ

Yeraltı Edebiyatı

HUBERT SELBY JR.

Ayrıntı Yayınları

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

HUBERT SELBY JR.: 23 Temmuz 1928 tarihinde New York, Brooklyn'de doğdu. Erken yaşta okulu bırakıp çalışmaya başladı ancak yakalandığı verem onu eve ve yatağa bağladı. 1964 yılında, birbiriyle bağlantılı hikâyelerden oluşan ilk romanı *Brooklyn'e Son Çıkış* övgüler kadar tepkilerle de karşılandı. Kitap İngiltere'de ve İtalya'da yasaklandı. 1967'de Los Angeles'e taşındı ve 1971'de ikinci romanı Room'u yayımladı. Hem *Brooklyn'e Son Çıkış* hem de *Requiem for a Dream* romanı filme çekildi ve büyük övgüler aldı. Yazarın *The Demon*, *Song of the Silent Snow* ve *The Willow Tree* adlı üç romanı daha vardır ve bütün romanları Ayrıntı Yayınları programına alınmıştır. Hubert Selby Jr. 26 Nisan 2004'te California'da öldü.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Hubert Selby Jr.

Brooklyn'e Son Çıkış

Ayrıntı: 531
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 43

Brooklyn'e Son Çıkış
Hubert Selby Jr.

Kitabın Özgün Adı
Last Exit to Brooklyn

İngilizce'den Çeviren
Can Kantarcı

Yayıma Hazırlayan
Gökçe Gökçeer

Son Okuma
Gökçe Çiçek Çetin

© Hubert Selby 1964
Bu kitabın yayın hakları ONK Ajans aracılığıyla Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Düzeni
Deniz Çelikoğlu

Baskı ve Cilt
Mart Matbaacılık Sanatları (0 212) 321 23 00 (Pbx)
Mart Plaza Merkez Mah. Ceylan Sk. No: 24
80360 Nurtepe/Kâğıthane-İstanbul

Birinci Basım 2009
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-536-4
SERTİFİKA NO 10704

AYRINTI YAYINLARI
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Eminönü - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 - 01 - 05 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

Hubert Selby Jr

Brooklyn'e Son Çıkış

Lasciate ogni speranza...
Burada içeri girenler, bütün umutlarınızdan vazgeçin...
[Dante, *İlahi Komedya*, 3. Kanto, 9. mısra]

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

DÖVÜŞ KULÜBÜ
Chuck Palahniuk

EŞİKTEKİLER
Philippe Djian

SON SÜRGÜN
Dragan Babic

YATAK ODASINDA FELSEFE
Marquis de Sade

ACEMİ PEZEVENK
Ola Bauer

TAVANDAKİ KUKLA
Ingvar Ambjörnsen

GÖNÜLLÜ SÜRGÜN
Suerte
Claude Lucas

EROJEN BÖLGE
Philippe Djian

KOZMİK HAYDUTLAR
A.C. Weisbecker

HAYRAN OLUNASI CASANOVA
Philippe Sollers

GÖSTERİ PEYGAMBERİ
Chuck Palahniuk

KUZEY GÖZCÜSÜ
Ola Bauer

İSİS
Tristian Hawkins

TIKANMA
Chuck Palahniuk

HIRSIZIN GÜNLÜĞÜ
Jean Genet

DENİZCİ
Jean Genet

FLAMENKO'NUN İZİNDE
Duende
Jason Webster

ODA HİZMETÇİSİNİN GÜNLÜĞÜ
Octave Mirbeau

GÖRÜNMEZ CANAVARLAR
Chuck Palahniuk

ADSIZ DEVLER
[illegible]

ANNEM
Georges Bataille

ÇARPIŞMA
J.G. Ballard

MELEKLER
Denis Johnson

FAHİŞE
Nelly Arcan

KAÇAKLAR VE MÜLTECİLER
Chuck Palahniuk

CENNETTE BİR GÜN DAHA
Eddie Little

SEVDALI TUTSAK
Jean Genet

YALANIN ERDEMİ
Joachim Zelter

İSA'NIN OĞLU
Denis Johnson

UYKU
Annelies Verbeke

GÜNCE
Chuck Palahniuk

ARA BÖLGE
William S. Burroughs

BEYAZ ZENCİLER
Ingvar Ambjörnsen

BALKON
Jean Genet

AMERİKA MEKTUPLARI
Joachim Zelter

NİNNİ
Chuck Palahniuk

İŞKENCE BAHÇESİ
Octave Mirbeau

BETTY BLUE
Philippe Djian

SIKIGÖZETİM
Jean Genet

PARAVANLAR
Jean Genet

YOLDA
Jack Kerouac

ERSKİNE'NİN KUTUSU
Kym Lloyd

BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ
Hubert Selby Jr.

DAVA SONRASI BASKIYA ÖNSÖZ

Brooklyn'e Son Çıkış Birleşik Krallık'ta ilk olarak 24 Ocak 1966'da yayımlandı. Kitabın Amerikan baskısı bir yılı aşkın bir süredir piyasadaydı ve ABD'de son derece olumlu eleştiriler almıştı. John Calder'ın de coşkulu onayıyla, Marion Boyars dikkatini çeken kitabın Britanya hakları için görüşmelerde bulunmuş ve Calder & Boyars tarafından yayımlanmak üzere bu hakları elde etmişti. İkisi de, ciddi bir yayıncının bu kitabı görmezden gelemeyeceğini düşünüyordu.

Brooklyn'e Son Çıkış tartışmalı bir içeriğe -birçok şiddet tasvirine, homoseksüellerin hayatlarına dair detaylı tasvirlere, açık cinsel ilişki ve bu esnada karakterlerin zihinlerinden geçenlerin tasvirlerine- sahip olduğundan, kitabın öncelikle Savcılığa gönderilmesine karar

verildi. Böylelikle, eğer kitap sakıncalı bulunursa, hiçbir kitabevi sorumlu olmayacaktı. Savcılık şu sözlerle biten, yetersiz bir cevap verdi: "Bu mektubun hiç de yardımcı olmayan bir mektup olduğunu düşünürseniz -ki korkarım düşüneceksiniz- bu yardımcı olmak istemediğimden değil, kanunlardan hiçbir yardım alamadığımdandır." Bunun üzerine kitap yayımlandı ve önemli derecede olumlu eleştiriler aldı. Basın kitabın herhangi bir Edna Teyze için uygun bir hediye olmadığını kesin olarak belirtmekle birlikte, eserin muhtemel bir başyapıt olduğunu, gerçek ve ahlaka -hayatın tatsız tarafını fark etmeyen ya da fark etmemiş gibi yapan bir ahlak değil, kötülüğü var olduğu yerde gören, kötülüğün nedenlerini arayan ve bu nedenleri yok etmeye kendini adamış bir ahlaka- dair Zolavari bir tutkusu olan yazardan fevkalade bir ilk roman olduğunu kabul ediyordu. *The Listener*'da Anthony Burgess diyordu ki: "Hiçbir kitap bundan daha müstehcen olamaz... Pezevenklerin, kraliçelerin ve popüler ibnelerin homurtularından ve kederlerinden kaçışımız yok; ama arada sırada öfkenin devinimiyle kamçılanan kitabın tamamına merhametli bir ton hâkim." *The Spectator*'da Kenneh Allsop da Hubert Selby'nin sefaletten merhamet yaratabilme yeteneğini vurguluyordu: "Selby'nin cehennemden acı haberler getiren gerçeklik akışı enfes... Duyarsızlık, vahşet ve öfkenin, bayağı bir şefkate yönelmiş, acınası, kör çırpınışlarla bir araya gelmesiyle ortaya çıkan bu yahninin tadı, yeraltında yaşayanlar için merhamet, bakışını çeviren göz içinse öfkedir."

2 Mart 1966'da milletvekili Sir Charles Taylor Avam Kamarası'nda ismi verilmeyen bir kitap hakkında kovuşturma başlatılması için önerge verdi. Yayıncıların sonradan öğreneceği üzere, kitaba dikkat çeken, Oxford merkezli bir kitabevinin yöneticilerinden Richard Blackwell olmuştu. Babası Sir Basil Blackwell ise her iki davada da savcılık adına en önemli tanıklardan birisi olacaktı. İsmi açıklanmayan kitabın *Brooklyn'e Son Çıkış* olduğu kısa bir süre sonra herkesin öğreneceği sırdı. Pek çok defa, benzer görüşteki otuz küsur milletvekilinin de desteğiyle, Sir Charles Taylor Adalet Bakanı'na gerekli işlemlerin yapılması için baskı yaparken, yaklaşık aynı sayıdaki daha liberal görüşlü parlamento üyesi ise bu isteğe karşı çıktı. Sonunda, Bay Tom Briberg, Avam Kamarası'na -ve dünyaya- kitabın is-

mini açıkladı. Adalet Bakanı Kamara'da bir açıklama yaparak sonunda kördüğümü çözdü: Savcılık kitap hakkında olumlu fikirleri olan bir edebiyat profesörüne ve bir psikiyatra danışmıştı ve ikisi de kovuşturma başlatılmamasını tavsiye etmişti.

Sonra, oldukça başarılı bir emlakçı, alaylı bir din adamı ve liberal davalara karşı mücadele eden Wimbledon milletvekili Sir Cyril Black kitaba karşı özel bir takibat başlattı. Davaya Marlborough Sulh Hukuk Mahkemesi'nden Bay Leo Gradwell bakıyordu. Bay Gradwell iki tarafın tanıklarını da dinledikten sonra, kitabı müstehcen buldu. Savcılık adına tanıklar H. Montgomery Hyde, Robert Pitman, Sir Basil Blackwell, Dr. Ernest Claxton, milletvekili Robert Maxwell, Profesör George Catlin, Fielden Hughes ve David Holloway'di. Savunma tanıkları ise Marion Boyars, Dr. Lindsay Neustatter, Edward Lucie-Smith, Dr. Lionel Tiger, Bryan Magee, Robert Baldick, Goronwy Rees, Timothy OKeefe, Anthony Burgess, Peter Fryer ve John Calder'dı.

Bunun üzerine, Calder & Boyars Savcılığa bir yazı yazarak, mahkemenin bulunduğu bölgenin dışında herhangi bir bağlayıcılığı olmayan karara karşın kitabı yayımlamaya niyetli olduklarını bildirdi. Kitabın 13.872 kopyaya ulaşan iki baskısı tükenmişti ve yeniden baskıya gireceklerdi ki, Savcı ilk kararını bozarak Müstehcen Yayınlar Kanunu'nun 2. Bölümü'ne göre (suç isnadıyla) kovuşturma başlatacağını şirkete bildirdi. Bu, davalılara bir hakim ve jüri tarafından dinlenme hakkı veriyordu. Önceki mahkûmiyet 3. kısma giriyordu ve tek ceza, kitabın üç kopyasına el konularak yok edilmesiydi.

3 Nisan 1967'de yayıncılar Marlborough Sulh Hukuk Mahkemesi'ne tekrar giderek suçlamayı reddettiler ve dolayısıyla Ceza Mahkemesi'nde -Old Bailey'de- yargılanmayı kabul etmiş oldular. Dava 13 Kasım'da başladı ve görüşülmesi dokuz gün sürdü. Savunmanın yüksek kıdemli avukatı Bay Patrick Neill'dı ve yardımcılıklarını da Bay Cyril Salmon ve Hampstead'ten Lord Lloyd yapıyordu. İddia makamının avukatlığını ise Bay Corkery yardımcılığında Bay John Mathew yapıyordu. Goodman, Derrick & Co. firmasının ortaklarından olan Bay Montgomerie ise davalıların savunmasını hazırladı.

Old Bailey davası nezaket kuralları içersinde görüldü; iddia ma-

kamının tanıklarından biri dışında herkes gerginlik olmaması için çaba sarf ediyor gibi görünüyordu. Tanıkların çağrılma sırası konusunda ve kanıtların müstehcenliği ortaya koyup koymadığının kabul edilebilirliğine dair iki tarafın avukatları arasında başlangıçta bir tartışma yaşandı. Hakim Rogers savunmanın kendi tanıklarını önce çağırmasına ve kitabın müstehcenliğine dair kanıtların kabul edilebilir olmadığına karar verdi; zira bu karar jüriye aitti. Ayrıca, jüride hiçbir kadın olmamasına da karar verdi ve on iki erkek jüri yemin ederek göreve başladı. Bay Mathew jüriye kanunu açıkladı: Bir kitabın eğer muhtemel okurlarını yozlaştırıp ahlaksızlaştırmaya meyli varsa, o kitap müstehcendi. Bay Mathew "yozlaştırmayı" "insanların yanlış eylemlerde bulunmasına neden olmak" şeklinde tanımladı ve kanunun 4. kısmına göre, kitap müstehcen bulunsa bile, eğer yayının bilim, edebiyat, sanat, eğitim ya da kamuyu ilgilendiren diğer konularda yararlı" olduğu kanıtlanabilirse, yine de yayımlanmasına izin verilmesi gerektiğini açıkladı. Bay Mathew'un açılış konuşması çok adildi ve kararı kanıtları eledikten sonra jüriye bırakıyordu. Ne var ki, davadan çeşitli defalar pek "ciddi" olmadığı şeklinde bahsetmiş olması belki de talihsizlikti; zira bu, jüri üyelerinden bazılarına vakitlerini boşa harcadıkları izlenimini vermiş olabilirdi. Öte yandan Bay Neill davanın ciddiyetini vurgulamakla kalmadı, jürinin kitabı sarsıcı ve hatta belki de iğrenç bulabileceğini; ancak bunun "yozlaştırmaya ve ahlaksızlaştırmaya meyilli" olmaktan çok daha farklı bir durum olduğunu belirtti. Jüriye 02.15'te ilk öğle arasında kitabı okuması için izin verildi. 04.15'te hakim tarafından kitabı bitirmeleri için ne kadar zamana ihtiyaç duydukları soruldu ve savunmayı afallatacak şekilde bazı jüri üyeleri kitabı bitirdiğini söyledi. İçlerinden biri, "Bunu okumak için tercüman lazım" dedi ve diğerleri yaklaşık bir saate ihtiyaç duyduklarını söylediler.

Ertesi sabah Bay Neill besbelli kitabı düzgün bir şekilde okumadıkları gerekçesiyle jüri üyelerinin görevden alınmasını talep etti. Bu talep reddedildi; ancak jüriye kitabı bir bütün olarak okumaları gerektiği vurgulandı. Ve kitabı bitirdiği konusunda ısrarcı olan ve o gün izinli sayılan bir üye dışında, jüri Salı gününü okuyarak geçirdi. Bir üye, o gece bitirmek için kitabı eve götürdü.

Savunmanın ilk tanığı, Londra Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı Lord Northcliffe Profesörü olan Frank Kermode sonraki günün büyük bölümünü sanık kürsüsünde kitabı bölüm bölüm izah ederek geçirdi. Onu Eric Mottram ve A. Alvarez izledi. Bay Alvarez kitabın edebi meziyetleri üzerinde yoğunlaşarak eserin, Profesör Kermode'un da belirttiği üzere, Zola ve Dickens gibi yazarlardan feyz alarak gelişmiş olan Amerikan gerçekçi edebiyat geleneğini yansıttığını belirtti. Pek çok başka edebiyat uzmanının yanında, savunmanın kitabın edebi niteliklerine ek olarak sosyolojik ve etik niteliklerinin de kanunun 4. kısmı göz önünde bulundurularak "Suçsuzdur" kararını gerektirdiği iddiasını desteklemek üzere uzmanlar da çağrıldı.

Çağrılma sırasıyla savunmanın otuz tanığı şunlardı: Profesör Frank Kermode (İngiliz Edebiyatı profesörü), Eric Mottram (Amerikan Edebiyatı öğretim görevlisi), A. Alvarez (şair ve eleştirmen), Profesör Barbara Hardy (İngiliz Edebiyatı profesörü), John Calder, Profesör Dan Miller (Sosyoloji profesörü), Dr. Michael Schofield (sosyolog), Profesör Ronald Atkinson (Felsefe profesörü), Quentin Crewe (gazeteci ve eleştirmen), Marion Boyars, Jocelyn Baines (yayıncı), Jeffrey Simmonds (yayıncı), Kenneth Allsop (yazar ve televizyon yorumcusu), Anthony Storey (psikolog ve yazar), Martin Goff (yazar ve kitabevi sahibi), Edward Lucie-Smith (şair ve eleştirmen), Eric Blau (yazar), Philip French (eleştirmen), Lyman Andrews (Amerikan Edebiyatı öğretim görevlisi ve şair), Profesör Bernard Williams (Felsefe profesörü), Olwen Wymark (oyun yazarı), Dr. David Downes (sosyolog), Judith Piepé (sosyal yardım uzmanı), Alan Burns (yazar), John Arden (oyun yazarı), Dr. David Galloway (Amerikan Edebiyatı öğretim görevlisi), Profesör Gorham Davis (İngiliz Edebiyatı profesörü), Stuart Hood (yazar, TV yapımcısı, BBC televizyonunun eski murakıbı), Robert Baldick (Fransız Edebiyatı öğretim görevlisi) ve Kenneth Leach (Soho, St Annes Kilisesi rahibi).

İddia makamının ilk tanığı yaşlı bir sosyolog olan Profesör Catli'ndi. Amerika'ya dönme zorunluluğundan dolayı istisnai olarak iki savunma tanığı arasında çağrılmıştı. Catlin, Bay Neill aracılığıyla konuşma hususunda ısrar ederek, bir sürü başka şeyin yanında "eğer bu kitap müstehcen değilse hiçbir kitabın müstehcen olmadığını" be-

yan etti. Kitapta olanların hayatta da olduğunu kabul etmekle beraber, hayatta buna karşı çıkmasa da edebiyatta karşı çıktığını bildirdi. İddia makamının diğer tanıkları David Holloway (eleştirmen), Sir Basil Blackwell (kitabevi sahibi ve yayıncı), H. Montgomery Hyde (yazar), Dr. Dennis Leigh (psikiyatr) ve David Sheppard'dı (papaz ve sosyal yardım uzmanı). Sir Basil kitabın kendisini yozlaştırdığını iddia etti; ancak sonra ortaya çıktı ki, kitabı sadece iddia makamına tanıklık yapmak için çağrıldığından ötürü okumuştu. İddia makamı tanıklarından en çarpıcısı, en son çağrılan David Sheppard'dı. Sheppard'ın saf, iyi niyetli biri olduğu belliydi ve jüri de onu sempatik buldu. Kitabın, kendisinin en kötü yanlarını ortaya çıkardığını hissettiğini ve bitirdikten sonra "hasarsız olmadığını" söyledi. Sheppard bununla ne kastettiği konusunda çapraz sorgulanmadı; ancak kitabı erotik manada uyarıcı bulduğu varsayılıyor.

Bay Mathew çapraz sorgulamalarında ve son konuşmasında bir entelektüelin bu kitabı okumasıyla, kendi tabiriyle "normal sıradan bir okurun" okuması arasında büyük bir fark olduğunu vurguladı. Jüriye verdiği örnekte, mutsuz bir evliliği olan bir adamın "Grev" bölümünü okuduğunda mutluluğu eşcinsellikte bulacağı sonucuna varmak zorunda kalabileceğini belirtti. Kapanış konuşması, daha sonra jüri odasında patlamak üzere tasarlanmış, kurnazca akıllara girecek olan saatli bombalarla doluydu. Bay Neill sarsmanın yozlaştırmakla aynı şey olmadığını ve jürinin kitabın aşırı derecede rahatsız ya da anormal biri üzerindeki muhtemel etkisini değil, sıradan okur üzerindeki etkisi üzerine düşünmesi gerektiğini vurguladı. Savunmanın kitabın müstehcen olmadığını iddia ettiğini; ancak jüri eseri öyle bulsa bile, bu müstehcenliğin, çok nitelikli otuz tanık tarafından varlığı kanıtlanmış kitabın meziyetlerinin yanında gölgede kaldığını tekrarladı. Hakim kanıtları kısa bir sürede adilce değerlendirdi ve savunmaya yakın olduğu izlenimini verdi. Ne var ki, hüküm verme esnasında dışarıda bıraktığı ve sonradan davanın bütün gidişatını değiştirecek hayati noktalar vardı.

Jüri toplam beş buçuk saat özel görüşme yaptı. Bir esnada, zaten dikkate değer bir süredir konu üzerinde tartıştıkları halde, mahkemeye dönerek hakime kitabın meziyetlerini değerlendirmeden ön-

ce müstehcenlik konusunda karar vermek zorunda olup olmadıklarını sordular. Hakimin cevabı "kesinkes evet" şeklindeydi. 23 Kasım, Saat 04.15'te jüri mahkemeye döndü ve "Suçlu" hükmünü verdi.

Calder & Boyars 100 paund cezaya çarptırıldı ve 500 paund tutan savcılık masraflarını da ödemelerine karar verildi. Kendi hukuki masrafları 8.600 paunda ek olarak yaklaşık 2.000 paund da önceki yıl Sir Cyril Black'in açtığı özel kovuşturma için ödenecekti. Ve bu miktara iki davayla bağıntılı olarak ortaya çıkan tanıkların yemek ve kalacak yer ödemeleri, zabıtlar ve özel harcamalar gibi yüzlerce diğer masraf dahil değildi. Yayıncıların ve çalışanlarının harcadığı vaktin yanı sıra, zaten kredi darlığının getirdiği zorluklarla ve okuma zevki geleneksel olarak sıradan olan bir ülkede entelektüel kitaplar yayımlamanın ticari dezavantajlarıyla boğuşan ufak firmalar olan yayınevlerinin aldığı ciddi darbe de cabasıydı. Kendilerine ait kaynakları olmamasına rağmen temyize gitmeye karar verdiler. Hüküm sırasında diğer yayıncılardan, sanat sempatizanlarından ve halktan yaklaşık 3.000 paund zaten toplamışlardı. Böylelikle, davanın savunulmasında aktif olan, edebiyat ve diğer sanatları baskıcı davalara karşı korumaya devam etmeye niyetli olan *Edebiyat ve Sanatın Korunması Topluluğu*'nun kurulmasına yardımcı oldular. Lord Chamberlain'in sansürünün kaldırılmasıyla beraber bu sanatlara muhtemelen tiyatro da dahil olacak. Yayıncıların ve hukuki danışmanlarının uzun ve ciddi değerlendirmesinden sonra, davayı temyize götürdüler.

Temyizin görüşülmesine 22 Haziran 1968'de Hakim Lord Salmon, Hakim Geoffrey Lane ve Hakim Fisher huzurunda başlandı. Bu sefer, kendisi de önemli bir oyun yazarı olan kıdemli avukat Bay John Mortimer, Bay Salmon'un yardımcılığında savunmayı üstlendi. Başvurunun üzerine kurulduğu on bir noktadan ikisini hakimler hükmü bozmak için yeterli buldu. Bu noktalardan ilki hakimin hüküm verme esnasında kitabın iddia edilen müstehcenliğine karşı savunmanın tezini jüriye sunmamış olması, ikincisi ise hakimin jüriye savunmanın tezini, eserin müstehcenliği kanıtlandığı takdirde buna karşı kitabın meziyetleriyle ilgili olan 4. kısma göre nasıl oturtacakları konusunda herhangi bir rehberlikte bulunmamış olmasıydı. "Müstehcen" kelimesinin hukuki anlamı günlük kullanımından çok farklıdır ve bel-

ki de Mr. Mortimer'in temyiz mahkemesinde kullandığı tanım standart olacaktır: "Yozlaştırmak ve ahlaksızlaştırmak" bir insanın başka şartlarda davranacağından daha kötü davranmasına neden olmak ya da bir insanın doğru ve yanlışı ayırt etme yeteneğini bulandırmak anlamına gelir.

Bu temyizin başarısı son derece önemli bir olaydı; sadece tek bir yayıncı, tek bir yazar, tek bir kitap için değil, aynı zamanda Old Bailey'de verilen hükümle niyetleri açıkça boşa çıkarılmış olan 1959 tarihli Müstehcen Yayınlar Kanunu'nun gelecekteki yorumları için de. Hakim Lord Salmon tarafından dikkatle hazırlanmış yargı kararı pek çok konuyu açıklığa kavuşturmaktadır ve umuyoruz ki, gelecekte, değeri ortada olan kitapların kovuşturulmasını önleyecek ve yayıncıların önemli eserleri savunmasını kolaylaştıracaktır. Kanunun ilaveten gözden geçirilmesi gerekli midir ya da hukuki sansürden tamamen kurtulmalı mıyız, gibi sorular tartışılmalıdır ve tartışılmaya devam da edilecektir.

Yayınevi bu yeni baskıda Anthony Burgess tarafından Old Bailey davasından önce yazılmış ancak geçerliliğini aynı şekilde koruyan önsözü kitaba koydu. Yayıncılar bu zorlu iki sene boyunca kendilerini hem manevi hem de finansal açıdan destekleyen herkese, onlar için mahkemeye çıkan ve çıkmaya hazır olan tanıklara, dava için yaptıkları harika savunmanın, temyizin başarısıyla en sonunda ödüllendirildiği hukuki danışmanlarla avukatlara ve masraflar için bağışta bulunan kamu üyelerine en derin minnetlerini sunmaktadır. *Edebiyat ve Sanatın Korunması Topluluğu*'na desteğin devam edeceğini umuyoruz ki, bu savaş boşuna kazanılmış olmasın.

Yayıncılar
Eylül 1968

ÖNSÖZ

Brooklyne Son Çıkışı ilk defa okuyacak pek çok kişinin, kitabın mahkemelerde geçirdiği uzun ve sıkıntılı dönem sebebiyle esere bir beklenti karmaşası içinde yaklaşacak olması talihsiz bir durum. Bu, kitabın ne söylediğinden ziyade kitap hakkında ne söylendiğiyle alakalı. Üzücü, utanç verici bu davada ne olup bittiğini tekrarlamak usanç verici: Kamuyu gerçeklikten koruma arzusuyla güdülenmiş iki parlamento üyesi *Son Çıkış*'ı Müstehcen Yayınlar Kanunu'na göre mahkemeye verdi ve -10 Aralık 1966'da, Londra Marlborough Sulh Hukuk Mahkemesi'nde- kitabın üç kopyasına el konularak yok edilmesi hükmünü duyma tatminine eriştiler. Sorumlu sulh hakimi Bay Leo Gradwell *Son Çıkış*'ın "bir bütün olarak ele alındığında yozlaştırmaya ve ahlaksızlaştırmaya meyilli olduğunu ve dinlediği kanıtlara karşın edebi meziyetleriyle temize çıkarılabileceğini düşünemediğini" beyan etti. Atıf yaptığı kanıt ise estetik, sosyoloji ve

pornografi konularında uzman olan tanıklar tarafından verilmişti; kitabın müstehcen olmak bir yana, Batı şehir yaşamının acı verici ve sarsıcı belli veçheleri üzerine ciddi bir çalışma olduğuna dair tezlerini öne sürmelerine ve bunu kanıtlamalarına rağmen, "yozlaştırmak ve ahlaksızlaştırmak" gibi deyimlerin belli belirsiz çağrışımları üstün geldi. Kitabın okurlarını yozlaştırma gücünün kanıtı olduğuna dair suçlama iddia makamına aitti; ancak böyle bir kanıt ortaya konulmadı; belli oldu ki, böyle bir kanıta gerek de yoktu: "Rezillik" gibi basmakalıp suçlamalar içeren cevaplar yeterliydi.

Sorumluluk gerektiren kamu görevlerinde bulunanların taraflılığı mantıkla karıştırdığı günlerin çoktan geçtiğini düşünmekle hata etmişim. Bir milletvekili "sekiz çocuğumdan birinin bu rezilliğe maruz kalabilme ihtimalinden dehşet duyuyorum" ya da emekli bir okul müdürü Şekspiryen bir edayla, "Tanrı İngiltere'nin oğullarını ve kızlarını korusun" demeye görsün, pek çok insan müthiş bir argüman dinlemiş olmanın getirdiği tatmini duyuveriyor. Savcının sonradan baskı altında nihayetinde bir ceza davası açmasına rağmen, *Brooklyn'e Son Çıkış* hakkında göreve çağrıldığı halde harekete geçmeyi başlangıçta reddetmesi yeni okurları bütün kamu gardiyanlarının baskıcı ya da kanuna dayanmadan hareket eden kişiler olmadığına ikna etmiş olabilir. Tiksinti uyandıran bir konuya sofuca bir dehşetle tepki veren ve konunun ele alınmasının hakiki ahlaki amacını görmezden gelen, bu kanuna dayanmadan hareket eden zihniyettir. Baskıcı zihniyete baktığınızda korku, saplantı ya da her ikisini birden görürsünüz. Olgun ve dengeli bir zihin ise, insani yozlaşmanın ya da toplumsal bir hastalığın açığa çıkması karşısında sarsıldığında, bu sarsıcılığı ıslah edici bir şevke dönüştürmekle ya da en azından merhamet uyandırmasını sağlamakla ilgilenir. Burada baskı yoktur; daha ziyade, kötü haberleri kamuya yayarak, acıyı duyurarak sempati uyandırmaktır ihtiyaç.

Elinizde ilk kitabını tuttuğunuz Hubert Selby Jr. onu pek çok noktada tiksindirmiş olması gereken bir işi gerçekleştirmek için olgun, dengeli ve iyi eğitilmiş zihnini kullandı. Medeniyetin artık çökmüş gözüktüğü bir New York semtinin dehşet manzaralarını, bir ders kitabının dezenfekte edilmiş genellemelerindense, edebi sanatın etten ve

kemikten doğrudanlığıyla ortaya sermenin zaruri olduğunu düşündü. En iyilerin çürümesi her zaman en kötüdür: En kötü yozlaşmışlıklar en karmaşık toplumsal örgütlenmelerden fırlayabilir. İlkel adamı ele aldığınızda çevresel ihtiyaçların emrettiği paternler bulursunuz: Bir antropolog bunları soğukkanlılıkla inceleyebilir. Çürümüş bir kentsel toplumu ele aldığınızdaysa belki de sadece sanatçı (ya da aziz) onu kucaklayacak kadar büyüktür: Bu yapının kavranabilmesi için bilimden daha fazla bir şey gereklidir. Kitaba adını veren tabelası "*Lasciate ogni speranza...*"* olan o New York semtinde, Dante'nin cehenneminin yanında cennet gibi durmasına neden olacak bir serseriler, sapıklar ve yağmacılar öbeği bir ortak yaşarlık halinde hırlıyor. Bu toplum (amatör sansürcülerimizin düşündüğünün aksine) Selbynin karmaşık bir hayal ürünü değil. Gerçekten de var; ve Selbynin sunumu bu toplumu tedavi etme yönünde şüphesiz atılan ilk adım.

Brooklyn'e Son Çıkış'a roman demek tam anlamıyla isabetli olmayabilir. Kitap, bazıları uzun süre önce bağımsız olarak Amerikan dergilerinde yayımlanmış olan bir hikâyeler ya da kurgusal çalışmalar grubundan oluşuyor. Yine de, -basit bir hikâyeden daha büyük ve karmaşık bir örgütlenmeyi imalayan- "roman" terimini enikonu kullanılabilir kılan bir niyet ve sahne bütünlüğüne de sahip. Kendisini önceleyen John Dos Passos gibi, Selby ufak kurgusal varlıklarını bize sunar; biz okumaya devam ettikçe, bunlar büyük bir bütünün parçaları olarak görünürler; eserin bizde bıraktığı son etki ise planlanmış bir senfonidir (ya da bir kakofoni) ve, mesela *The Big Money* ya da *Manhattan Transfer* ne kadar romansa, *Brooklyn'e Son Çıkış* da o kadar romandır. Kitabın üslubu yine Dos Passos'un olanı olduğu gibi yazma** yöntemini de akla getirebilir. Acımasız eleştirmenler buna "daktilo nesri" diyebilir. Parmaklar konuşmaları ve iç monologları akkor haliyle kaydedebilmek için tuşlara delice bir çabayla vuruyor gibidir: mürekkepli kalemin acele etmeyen çiziktirmeleri gereğinden fazla "edebi" biçimlendirmeyi teşvik edebilir ve bu da doğrudanlığın kaybıyla neticelenebilir. Eğer Selby'nin daktilosunun farkındaysak,

* All hope abandon, ye who enter in: Buradan içeri girenler, bütün umutlarınızdan vazgeçin! 3. Kanto, 9. mısra. (ç.n.)
** Orijindi: Rapportage technique. (ç.n.)

yönteminin başarılı olduğunun da farkındayız: Noktalama işaretlerine vakit ayıramayacak bir sabırsızlık, büyük harflerin aniden fırlayışı (sanki shift tuşu sıkışmış gibi), aşırı hızlı parmakların ağız ishali... Makine çağına ait bir edebiyat için bunlar yerinde kullanımlar.

Kitabı oluşturan, gerçekliğin doğrudan, makinamsı bir suretini çıkarma işlemi, sarsıcılık etkenlerinden biri. *Son Çıkış*'in ilk bölümündeki -"Bir Gün Daha Bir Dolar Daha"- gençler, dolambaçlı ifadeleriyle yazarın denetimi altındaki geleneksel edebiyatla büyümüş olan okura göre (mesela Bay Leo Gradwell) "amına koyayım" kelimesini çok fazla kullanıyor. Ancak belli bir sınıftan gelme Amerikan gençleri, gerçekten de "amına koyayım" kelimesini aşırı kullanır. ("Saat kaç?" dedi 3. caddedeki gençlerden biri diğerine. "Dört buçuk mu ne amına koyayım" diye geldi cevap.) Brooklyn'e has argolu dilin düzeltilmemiş sunumu, bir dizi cinsel birleşme çeşitlemesinin -seksologlar tarafından *fellatio* ve *anal birleşme* gibi saygınlık kazandıran isimler verilen "sapıklıkların"- aynı çıplaklıkta tasvir edilebilmesini sağlıyor. Selby'nin kitabının müstehcenlik suçlamasıyla dava edilmesindeki üzücü ve ironik durum, gerçek müstehcenliğin zevk alma duyusunu tahrik etmek için edebi baharatları kullanmasıdır; Selby, daha ilk sayfadan düzeltilmemiş bir kayıt alma amacına kendini adayarak, iç gıdıklama aygıtlarından tamamen kaçınır. Pornografi böyle yapılmaz.

Yazı yönteminin özenli seçimi ve (hem konuşma hem de eylem) notasyonunun doğruluğu göz önünde bulundurulduğunda kitabın edebi değeri tartışılamaz. Konuşma, düşünce ve eylemin doğrudan sunumu aracılığıyla okurda merhamet ve huzursuzluk uyandırabilmek hatırı sayılır bir sanatsal yetenek gerektirir. Dickens'tan miras kalan gelenek, yazarın bir ahlakçı olarak okuru dürterek ve gerekli kelimeleri ağzına yerleştirerek sık sık müdahale etmesini gerektirir. Selby ise neredeyse aynı saygınlıkta ama çok daha sağlıklı bir gelenek içinde yazıyor; yargının ima edildiği ama asla bir vaaz konusu yapılmadığı, gerçekçi bir gelenek içinde. Bir yirminci yüzyıl gerçekçi edebiyat eseri olarak *Son Çıkış* çok yüksek sanatsal erdemler sergiliyor.

Ancak konu seçimi olarak kitap bilinen herhangi bir kurgunun ötesine geçiyor (gerçekliği değil fantaziyi konu edinen, düpedüz por-

nografiyi hesaba katmıyorum). Çoğu Britanya romanında kıyıda köşede kalmış şiddet burada merkezde ve bu şiddetin üzerine yakıcı bir ışık tutuluyor. Gözlerimizi kırpmadan bakmak zorunda kaldığımız, şehir hayatının bir veçhesi. Ancak bu detaylı tasvirlerin hiçbir yerinde, başkasının kötü durumuna duyulan sinsice, büyülenmiş bir sevinci gösteren ve bunu okurda uyandıran o gereksiz ihtimam yok. Beşinci sayfayı okuduğunuzda hissettiğiniz duygu bir tür serinkanlı, klasik öfke: Karışmak istemiyor, böyle bir şeyin olabileceği toplumu değiştirmek istiyorsunuz. "Popüler bir ibne" olan Georgette'i anlatan "Kraliçe Öldü" adlı ikinci bölümde, vurgu ters ilişkide; ancak burada da tarafsız bir merak ve insanın düşebileceği rezil hallere karşı bir iğrenme arasında olağanüstü bir denge korunuyor: Sonuçta, Georgette gibi olmak, insanlık durumuna iştirak etmektir: O (ister erkek olarak düşünün ister kadın), insanın kendi kendini tatmin ettiği fantazilerindeki hissiz *şeylerden* biri değil. Selby'nin bütün karakterleri son derece kendine has yaratılmış: Kişide bir tepki doğuruyorlar ve bu tepki normal olarak merhamet.

"Tralala"nın hikâyesi sadece Brooklyn'in polissiz sokaklarının ahlaken bozukluğunu değil, bütün dünyanın kötülüğünü özetleyen dehşet verici bir tasvirle bitiyor: Toplama kamplarının istatistikleri, şuurunu kaybetmiş kızın bir sürü tarafından tecavüze uğrayışının anlatımındaki kadar şok, dehşet ve korku uyandıramaz: "Çocuklar (...) elbisesini parça pinçik ettiler, meme uçlarında sigaralar söndürdüler, üzerine işediler, attırdılar, amına süpürge sapı soktular, sonra sıkıldılar ve onu arazideki kırık şişeler paslı tenekeler ve çerçöp içinde yatar halde bıraktılar." Yine, daktilo üslubu bir zafer kazanıyor: Gerçekler bundan daha çıplak olamazdı.

Ancak Selby'nin derdi sadece hasta medeniyetlerin izledikleri paternin bir parçası olan şiddet ve cinselliğin dehşet verici bir füzyonunu yapmak değil. "Grev", Dos Passos'un yazdığı herhangi bir şeyden çok daha yakıcı bir endüstriyel huzursuzluk incelemesi ve Harry karakteriyle, Elmer Rice'ın *Toplama Makinesi*'ndekinden (daha iç karartıcı olsa da) daha harika, başka bir Bay Sıfır portresi sunuyor. Teknolojik zaferleriyle bu büyük modern şehre baktığımızda insanın yücelmesini ne zaman başaracağını merak ediyoruz. Wells'in iyim-

serliğini çoktan geride bırakmış durumdayız.

Güncel insanın sadece tek bir veçhesi -vahşi, akılsız, yağmacı, şehvani, aşağılık insan; hayvandan daha aşağı bir insan- üzerine yoğunlaşmış olmasından dolayı *Brooklyn'e Son Çıkış* bu yüzyılın diğer tartışmalı (ve yasaklanmış) romanlarına ihsan edilen övgüleri kazanmayı başaramaz. *Lady Chatterley'nin Sevgilisi* ve *Ulysses*, *Son Çıkış*'tan daha önemli eserlerdir çünkü onlar daha az devinimseldir: Sanatın katarsisini üreterek hissiyatlarını kitabın içine boşaltırlar; ancak eylemle rahatlatılabilecek bir huzursuzluk haletiruhiyesinde bırakmazlar okuru. *Ulysses* insan zihinlerinin artıklarını yeteri kadar ortaya koyar ama son olarak kurtarılabilir bir insan imgesi bahş eder; *Son Çıkış* insanı ya ıslah edilemez ya da empoze edilmiş toplumsal değişim aracılığıyla arındırılabilir olarak ortaya koyar. İnsanı hayatta ilerlemeye istekli olarak göstermez; insan toplumunun aşırı uçta olan bir parçasını seçer ve bu seçim statik bir edebiyat eserindense, öğretici bir yalvarış çalışmasına daha uygundur.

Sanatın değeri eyleme yönelten öğelerin varlığıyla her zaman azalmıştır: Sırf estetik yargıyla bakıldığında pornografik olanın ve öğretici olanın aynı derecede kınanması gerekir. Ancak *Son Çıkış'ın* hukuki durumundaki ironi, kitabın devinimsel olduğunu fark eden davacılarının devinimin doğasını yanlış anlamış olmalarında yatar. *Son Çıkış* toplumsal dehşetleri ıslah etmeye yönelik bir şevkle ortaya koyar, iç gıcıklamak ya da yozlaştırmak arzusuyla değil. *Son Çıkış*'ı, okurlarını yozlaştırabilecek bir kitap olarak görenler belli ki yozlaşmaya en açıktı ve ne yazık ki yardımseverlik eğilimlerini yayamayacak kadar toplumdan kopuktu. Artık *Son Çıkış*'a açık zihinlerle yaklaşanlar kısa zamanda fark edecekler ki, Brooklyn'in iyice doğusunda ıslah edilecek çok şey var ve ilk ıslah edilmesi gerekenler de bizim ıslahatçılarımız. Bu dürüst ve müthiş kitabın nasıl olup da müstehcen (yani yozlaştırmak ve ahlaksızlaştırmak için tasarlanmış) bulunduğu, son on yılın küçük gizemlerinden biridir.

Anthony Burgess

Bu kitap, Gil'e ve adı sanı bilinmeyen
binlerce kişiye adanmıştır...

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir Gün Daha Bir Dolar Daha

Çünkü insanların başına gelen hayvanların da başına geliyor. Aynı sonu paylaşıyorlar. Biri nasıl ölüyorsa, öbürü de öyle ölüyor. Hepsi aynı soluğu taşıyor. İnsanın hayvandan üstünlüğü yoktur. Çünkü her şey boş.

Vaiz 3: 19

Bar tezgâhının ve sandalyelerin üzerine yayılmışlardı. Bir gece daha. Brooklyn Askeri Üssü yakınlarındaki bütün gece açık, yıkık dökük bir lokanta olan Yunanın yerinde sıkıcı bir gece daha. Arada sırada bir er ya da bir denizci hamburger yemek için geliyor ve müzik kutusundan bir şeyler çalıyordu. Ama genellikle siktiriboktan köylü şarkılarını seçiyorlardı. Elemanlar Yunanın plakları müzik kutusundan çıkarması için uğraşıyorlardı; ama Alex olmaz diyordu. Onlar buraya gelip para harcıyolar. Siz bütün gece oturup hiçbişey yiyip içmiyorsunuz. Sen benle taşak mı geçiyosun Alex? Bizim burada harcadığımız parayla emekli olursun be! Sıçayım. Yol paramı bile çıkaramıyorum sizden...

Müzik kutusunda 24 plak. İstedikleri herhangi 12 tanesini çalabi-

lirlerdi; ama diğerleri Askeri Üsten gelen müşteriler içindi. Birisi bir Lefty Frazell plağını ya da başka bir hırboyu çaldığında inliyor, elleriyle hareket çekip (off! ne hanzo bi herif bu ya) dışarı çıkıyorlardı. 2 herif içeride müzik kutusuna çeyreklikleri atıyor, o yüzden elemanlar sokak lambasına ve arabaların çamurluklarına dayanıyorlardı. Berrak, ılık bir geceydi. Spor gömleklerinin arkası kalkmış, önü indirilip kıvrılmış yakalarıyla, ağızlarının kenarından sigaralarını sallandırarak ve o zamanın popüler Cocksakie usulü sağ ayaklarını yavaşça sürüyüp, küçük daireler çizerek yürüdüler. Gözlerini kısarak. Balgam atarak. Arabaların gelip geçmesini izleyerek. Onları teşhis ederek. Markalarını. Modellerini. Yıllarını. Beygir güçlerini. Valflerini. V-8. 6, 8, yüz silindir. Sürüyle beygir. Sürüyle krom. Kırmızı ve kehribar rengi sis lambaları. Şu yeni Pontiacın ızgaralarını görüyo musun? Abi muhteşem ya! Evet; ama pikap iğrenç. Bi Plymouth eline verir. Siktir ordan. Yol tutuşu Buickin yanından geçemez. Bi Roadmasterla şehirdeki bütün polisleri geçerim. Arabayı çalıştırabilirsen tabii. Düz yollar. Sapaklar. Kanundan kaçarım. Dynaflowlar. Hydramaticler. Çalıştıramazsın. Sen daha bi blok öteye gitmeden ensende biterler. Yeni 88le bitemezler. Gaza basıyosun ve aynen koltuğundan fırlıyosun. Kral araba. Ondan başka bişey çalmıyorum artık. En temiz iş be! Ben yine de Pontiac seviyorum. Tabii bi araba *satın alıyo* olsaydım. *Çamurluk eteği*, sis lambası, Caddy cantlar, bi de arka tarafa koca anteni koydun mu... Var ya, yolların en fiyakalı arabası. Hadi lan ordan! Hiçbiri üstü açık 47 Continentalın eline su dökemez. Herifler olayı bitirmiş! Geçen şehir dışında gördük bi tane. O nedir be abi öyle!!! Hırbolar hâlâ inliyolardı; gömleklerini ve pantolonlarını düzelterek yürüyorlar, konuşuyorlar, yürüyorlar, konuşuyorlardı; etraf yerlere attıkları sigaralarla doluydu -görmeliydin abi aleti, muazzamdı. İçi beyaz, dışı açık yeşil. Gözünde güneş gözlüğü, üzerinde faça *elbiselerle öyle bi aleti sürersen* var ya, kar kaldırmazsan şerefsizsin- *her kelimeden* sonra kaldırımdaki çatlağa nişan alarak tükürüyorlar; avuç içleriyle saçlarını yavaşça düzeltiyorlar, tavuk götü saçlarını ayarlayıp aradan fırlayan ya da düzgün durmayan saçları parmak uçlarıyla bulmaya çalışıyorlar. Obiesden aldıklar kıyak gömlekleri görmen lazımdı oğlum. Hakiki gabardin ya! Baksana, vitrinde-

ki o gümüşi mavi parlak takımı beğendin mi? Evet, evet. Şu büyük klapalı, tek sıra düğmeli olay... Böyle bi gecede ne yapılır ki? Ne arabada bi damla benzin, ne de depoyu dolduracak mangır var. Zaten, gidecek neresi var?... Ama tek sıra düğmeli bi kaportanın olması lazım. Böyle bişeyin yoksa gardırobun eksik demektir. Evet ama, şu yeni geniş yaka muhabbetini sevdim. Spor ceket olarak bile acayip kıyak! Dolandırıcı konuşmaya devam etti ve kimse aynı tiplerin aynı şeyleri söylediğini fark etmedi ve içlerinden biri 14 papele en iyi pantolonları diken bi terzi bulmuştu; peki Lincolndeki amortisörlere ne diyosun; ve etrafa ters ters bakıp, balgam atarak arabaların gelip geçişini izlediler; şu hatuna kim çaktı, bu hatunla kim yattı muhabbeti yaptılar; içlerinden biri cebinden küçük bir fırça çıkarıp süet ayakkabılarını temizledi, ellerini sildi, üstünü başını düzeltti; bir diğeri madeni parayla yazı tura attı ve para düştüğünde onu yerden alamadan başka biri bozukluğun üzerine bastı ve ayağını paranın üzerinden çekerken saçı bozuldu ve öbürüne siktirip gitmesini söyledikten sonra tarağını hızla çekip çıkardı ve saçı düzeldikten sonra tekrar bozuldu ve adam delirdi; öbür elemanlar güldüler ve bir başkasının daha saçı bozuldu; itişip kakıştılar ve içlerinden biri ortada dövülen oynamayı teklif etti ve Vinnienin başlamasını söyledi; onlar da evet diye bağrıştılar ve Vinnie siktirin dedi ve başladı ve onun etrafında bir daire oluşturdular; Vinnie ona vuranları yakalamaya çalışarak aniden kafasını çevirmeye ve yavaşça dönmeye başladı, böylece yakaladığı ortaya geçecekti ve yandan darbe yedi, döndüğünde tekrar darbe aldı ve kendi ekseni etrafında dönerken sırtına iki yumruk daha indi ve sonra bir hamle de böbreğine isabet etti ve iki büklüm oldu; onlar güldü ve Vinnie döndüğünde bir tane de midesine yedi ve düştü ama düşerken ona vuranı işaret etti ve ortada sıçan olmaktan kurtuldu; bir süre çemberin ortasında durup soluklandı ve sonra yumruk atmaya başladı ve yakalanmadan Tonynin böbreğine iyi bir tane geçirdiğinde kendini iyi hissetti; Tony yavaşladı ve birkaç dakika boyunca dayak yedi ve en sonunda birini yakaladı; Harry onun yarrağın teki olduğunu, aslında onu kendisine vururken görmediğini söyledi. Yine de Harry ortaya geçti ve Tony bekleyip kaburgalarına alttan çok sert bir yumruk attı ve oyun bu şekilde beş altı dakika daha devam etti

ve Harry hâlâ ortadaydı; diz çökmüştü, nefes nefeseydi ve elemanlar keyiflerine göre onu pataklıyorlardı ama sonra sıkıldılar ve oyun bitti; Harry iki büklüm halde, soluk soluğa, öbürleriyse eğlenerek Yunanın yerine döndüler ve temizlenmek için helaya gittiler.

Boyunlarını ve saçlarını soğuk suyla yıkadılar, sonra havlu yerine geçen kirli önlüğün üzerinde temiz bir yer bulmak için kapıştılar; kendilerine hazırda bir havlu bulundurmadığı için Alexe sövüp saydılar ve aynanın önünde yer kapmak için yarıştılar. En sonunda barın önündeki büyük aynaya gittiler ve saçlarını taramayı, üstlerini başlarını düzeltmeyi bitirdiler ve Harryyle dalga geçip gülmeye devam ederek koltuklara yayıldılar.

Hırbolar gitti ve elemanlar radyodan bir şeyler çalması için Alexe bağırdılar. Niye müzik kutusuna para koymuyosunuz? O zaman istediğiniz şeyi dinlersiniz. Hadi be abi! İbnelik yapma. Niye bi işe girmiyosunuz? O zaman paranız olur. Şşş, hoca bozma ağzını ya! Evet Alex, küfretme. Bi iş bulun be, bi boka yaramaz serseri herifler! Kim serseri ya? Evet, kim? Güldüler ve Alexe bağırdılar; o ise tezgâhın ucunda bir tabureye oturmuş gülümsüyordu. Sonra biri tezgâha yaslandı ve radyoyu açıp bir saksofon melodisi buluncaya kadar kanalları karıştırdı ve bir başkası garson diye bağırdı ve Alex ona defolmasını söyledi ve eleman tezgâha vurdu ve Alex ona jambonlu yumurta isteyip istemediğini sordu ve o Alexe gözünün önünde kırılana kadar burada yumurta yemeyeceğini söyledi ve Alex güldü. Sıçayım. Ve yavaşça kahve kavanozuna giderek bir kupaya kahve koydu ve adama herkese kahve ısmarlayıp ısmarlamayacağını sordu; adamlar güldüler ve Alex onlara bir işe girmelerini söyledi; sürekli etrafta dolanıp serserilik yapıyosunuz. Bi gün üzülüceksiniz. Yakalanıcaksınız ve bu güzel kahveyi içemiceksiniz. KAHVE Mİ!!! Bu şey sidikten beter be! Bulaşık suyunun tadı daha iyidir bundan. İki dakika sonra tekrar içiceksin ama. Olllllldu. Sizi ihbar etmeliyim aslında. O zaman biraz huzura kavuşurum. Biz olmasaydık ölürdün sen Alex. Kim koruyacaktı seni ayyaşlardan? Seni hangi belalardan kurtardığımızı düşünsene! Başınız belaya girecek. Görüceksiniz. Boş gezenin boş kalfasısınız hepiniz. Of, Alex! Öyle deme. Kötü oluyoruz. Evet be abi, bizi incitiyosun...

Alex taburesine oturmuş sigara içiyor, gülümsüyordu; elemanlar da sigara içip gülüyorlardı. Arabalar gelip geçti ve içlerinden bazıları motorlarının sesinden onları tanımaya çalıştı; sonra dönerek bilip bilmediklerine baktılar ve bilince omuzlarını dikleştirip çalım satarak arkalarına yaslandılar. Arada sırada içeri bir ayyaş geliyordu ve onlar da Alexe kıçını kaldırıp müşteriye hizmet etmesini ya da ayyaşa, Alexin at etinden ve kahvesinden zehirlenmeden defolup gitmesini söylüyorlardı; Alex ise kirli paçavrayı alıyor ve ayyaşın önündeki yeri temizleyip ona evet efendim, ne istersiniz diye soruyor, elemanlar da niye kendilerine efendim demediğini soruyorlardı ve Alex gülümseyip, ayyaş içkisini bitirene kadar taburesine oturuyor ve sonra yavaşça yürüyor, ayyaştan aldığı parayı kasaya kaydediyor, sonra tekrar taburesine oturuyor ve onlara sessiz olmalarını söylüyordu. İyi müşterileri kaçırmak mı istiyosunuz? Alex onlarla beraber gülüyor, sigara izmaritini tükürüyor, üzerine basıyordu; arabalar hâlâ gelip geçiyor, ayyaşlar gidip geliyordu; gökyüzü berrak, ay ve yıldızlarla pırıl pırıldı ve hafif bir esinti vardı ve limandaki römorkörlerin pat pat sesleri duyulabiliyordu ve düdüklerinin çıkardığı derin uuuuuuu sesi körfez boyunca süzülerek 2. caddeye kadar uzanıyordu; ortalık sessiz sakinken palamar vinçlerinin sesi bile duyulabiliyordu; bir vapurun madeni bir ses çıkararak kızağa çekilmesi... iğrenç bir geceydi ve meteliğe kurşun atıyorlardı; sigaralarını kapıdan fırlattılar, aynaya yürüdüler ve üstlerini başlarını düzeltip saçlarını taradılar; biri radyonun sesini açtı ve kızlardan birkaçı içeri girdi ve onların masasına yürürken elemanlar gömleklerinin eteklerini düzeltti; Freddynin ara sıra becerdiği bir kız olan Rosie ona sarılıp yarım dolar istedi ve Freddy ona siktirip gitmesini söyledikten sonra gidip bir tabureye oturdu; kız da gidip yanına oturdu. Freddy elemanlarla konuşurken iki dakikada bir Rosie de ona bir şey söylüyordu; ama Freddy o yokmuş gibi davranıyordu. Freddy sandalyesinde yavaşça hareket ettiğinde kız da kalkmaya hazırlanıyor, oturduğunda o da oturuyordu. Freddy kalktı, pantolonunu düzeltti, ellerini ceplerine soktu ve yavaşça dışarı çıkarak köşeye kadar yürüdü. Rosie aralarında on beş yirmi santim mesafe kalacak şekilde arkasından yaklaştı ona. Freddy sokak lambasına dayandı ve kızın suratının hemen önünden geçecek şekilde tükür-

dü. Sen sülükten de betersin be! İnsan sülükten önünde sonunda kurtulur. Bi türlü defolup gitmiyosun. Artislik yapma lan bana rezil herif! Dün gece eline bikaç papel geçtiğini biliyorum. Sana ne ulan! Bitti zaten o para. Bi paket sigaram bile yok. Bana ağlanma lan! Baban *mıyım ben senin? Seni adi* orospu çocuğu! Git derdini İsaya anlat, benim kafamı sikme. Taşaklarını burarım ulan hayvan herif! Kasıklarına vurmaya çalıştı ama Freddy dönüp bacağını kaldırdı ve Rosieyi tokatladı.

Üç sarhoş, asi asker Üsse dönüyordu; mahalle barının tekinde iki fahişeye içki ısmarlamışlardı ve sonra fahişeler onları iki üç denizci için satınca kavga çıkarmış ve bardan atılmışlardı. Rosienin bağrışını duyduklarında durdular, kızın tokatın şiddetiyle sendeleyişini ve Freddynin onun boğazına sarılışını gördüler. Git işine hanım evladı! Alo, kızları sokakta becermemen gerektiğini bilmiyo musun lan sen?... Askerler gülerek bağrıştı ve Freddy, Rosieyi bırakıp döndü ve onlara bakıp, gidin ananızı becerin, sizi işe yaramaz piç kuruları, diye bağırdı. Ananız herkese veriyo diyolar. Askerler gülmeyi kesip, karşı yoldan Freddyye doğru gelmeye başladılar. Senin o zenciler için atan kalbini sökücez ulan! Freddy seslendi ve elemanlar Yunanın yerinden fırlayarak çıktı. Erler onları görünce durdu ve sonra dönüp Üssün kapısına doğru koşmaya başladılar. Freddy arabasına koştu ve öbürleri de hemen atladı; birkaçı içine, birkaçı çamurluklara oturdu, birkaçı da açık kapılara tutundu ve Freddy erlerin peşine düştü. İkisi doğru koşmaya devam etti; ama üçüncüsü panikleyerek parmaklıklardan tırmanmaya kalkıştı, Freddy onu parmaklıklara yapıştırarak ezmeye çalıştı; ama er araba parmaklıklara çarpmadan son anda bacaklarını yukarı çekti. Elemanlar çamurluklardan aşağı atlayıp onu sırtından yakalamak için sıçradılar ve hızla aşağı çektiler; adam önce motor kapağına, sonra da yere düştü. Elemanlar hemen etrafını çevirip onu tekmelediler. Asker midesinin üzerinde yuvarlanmaya, kollarıyla yüzünü kapamaya çalıştı ama yan döndüğünde kasığına tekme yedi, sonra da kulağına bastılar; asker çığlık attı, bağırdı, yalvarmaya başladı, sonra bir tekme ağzını kırınca sadece ağladı.

Seni işe yaramaz amına kodumun evladı! Sonra kaburgalarına gelen sağlam bir tekme onu biraz döndürdü ve asker tek dizinin üstünde kalkmaya çalıştı; ama elemanlardan biri bir adım ileri çıktı ve adamın karın boşluğuna tekme attı; asker yana devrildi; dizleri yukarıda, kolları midesine sarılmış bir halde nefes almaya çalışıyordu ve bağırmaya çalıştığında ağzından kanlar boşaldı, çenesi sarkmış halde, şiddetle kusarken ağzından köpükler çıktı; içlerinden biri erin kafasını kusmuk birikintisine bastırdı ve kan daireler çizerek yayıldı ve asker nefes almaya çalışırken kusmukta baloncuklar oluştu; elemanların tekmeleri götoğlanının böbreklerine ve kaburgalarına indi; asker inledi ve kafası kusmuğun içine yuvarlanarak kavisler oluşturan kan birikintisini dağıttı ve bir tekme de burnunu kırınca nefesi kesildi; sonra soluklanırken kusmuğun bir kısmını yutunca öksürdü ve ağladı, bağırmaya çalıştı; ama çıkardığı sesler elemanların bağrışlarında ve kusmuk havuzunda kayboldu ve Freddy onun şakağına tekme attı; itoğluitin gözleri kaydı, kafası bir an için sallandı, bayıldı ve kafası kusmuk sıçratarak yere düştü ve biri aynasızlar geliyo, diye bağırdı; elemanlar hemen itiş tepiş arabaya bindiler ve Freddy manevra yapmaya başladı; ama polis arabası yolunu kesti ve polisler ellerinde silahlarla arabadan indiler, o yüzden Freddy arabayı durdurdu ve elemanlar arabadan çıktı, çamurluklardan indi ve yavaşça aynasızlara doğru yürüdüler. Polisler elemanları duvara dizdi. Elleri ceplerinde, omuzları sarkık ve kafaları önde duruyorlardı; aynasızlar üstlerini ararken ise dikleşip kollarını kaldırıyorlar, sonra tekrar eski duruş ve tavırlarına dönüyorlardı.

Pencerelerden kafalar fırladı; insanlar evlerinden ve barlardan çıkarak ne olduğunu sordular, polisler de bağırarak herkesin çenesini kapamasını söylediler ve neler bittiğini sordular. Elemanlar omuz silkip mırıldandılar. Aynasızlardan biri tam bu soruyu bağırarak tekrarlıyordu ki, bir inzibat ve halen kaçmakta olan iki er kollarının arasında kafası öne sarkan ve ayakları yerlerde sürüklenen üçüncü asker olduğu halde yanlarına geldiler. Polis onlara döndü ve bütün bunların ne demek olduğunu sordu. Askerler, aralarında duran, yüzü ve üniformasının önü kan ve kusmukla kaplı, kan damlayan kafası bir o yana bir bu yana devrilen arkadaşlarını göstererek, bu şerefsiz

Yankiler kankamızı öldürmeye çalıştılar, dedi. Freddy askeri gösterdi ve polise doğru bir adım atarak onun hiçbir şeyi olmadığını söyledi. Ayak yapıyo. Elemanlar kafalarını hafifçe kaldırıp Freddyye baktılar ve kıkırdadılar; içlerinden biri onun taşaklı adam olduğunu mırıldandı. Aynasız, askere baktı ve Freddyye, bu herif ayak yapıyosa oyuncunun feriştahı, dedi. Kıkırdamalar çoğaldı ve olayı izleyen kalabalıktan birkaç kişi güldü. Polisler onlara çenelerini kapamalarını söylediler. Şimdi, nedir bütün bu olan biten erler konuşmaya başladı; ama Freddy onları bastırdı. Onlar benim karıma laf attılar. Biri Yüce İsa, dedi ve Freddy erlere bakarak bir şey söyleme, böylece onlara lanet olası yalancılar diyebilmeyi bekledi. Polis ona karısının nerede olduğunu sordu ve o da polise hemen şurada olduğunu söyledi. Hey Rosie! Buraya gel! Kız yanlarına geldi; bluzu sarkmıştı, biçimsiz saçı salkım saçaktı ve ruju Freddynin tokadından dağılmıştı; kirpikleri iltihaplanmış, eski, pis makyaj kalıntılarının altından sivilce başları parlıyordu. Biz köşede durmuş muhabbet ediyorduk, o sırada bu üç leş herif gelip karıma açık saçık laflar etmeye başladı ve onlara çenelerini kapamalarını söylediğimde üzerime geldiler. Öyle di mi? Evet. Bana hakaret ettiler, Tanrı şahidim olsun ki... Pis sürtük! Senin gibi yosmaya kim laf atar be? Freddy adama doğru bir hamle yaptı; polis copunu midesine geçirdi ve ona sakin olmasını söyledi. Ayrıca sen de söylediklerine dikkat et asker. Bütün Yankiler aynısınız amına koyayım. Bi sike yaramayan zenci sevici piçler sizi. Busunuz işte! Aynasız askere doğru yürüdü ve hemen susmazsa onu tutuklayacağını söyledi. Seninle birlikte arkadaşını da. Er bakışlarını indirene kadar ona baktı, sonra orada toplanan kalabalığa döndü ve olanları gören var mı diye sordu ve insanlar da olayı baştan sona gördüklerini, her şeyi sarhoş askerlerin başlattığını, gencin karısına hakaret ettiklerini ve genci dövmeye çalıştıklarını bağrışarak söylediler ve polis de onlara tamam, tamam, dedi, kesin sesinizi. Aynasız, askerlere döndü ve üslerine dönmelerini ve arkadaşlarıyla ilgilenecek birisini bulmalarını söyledi, sonra Freddy ve diğerlerine dönerek, buradan toz olun, eğer siz serserileri buralarda bir kavganın içinde tekrar görürsem kafanızı şahsen kırıcam, dedi. Baksana bir dakika! İnzibat, polise doğru gidiyordu. Aynasız ona döndü. Bu iş burada bit-

medi, memur bey. Bu adamların hakları var ve bu hakları onlara hatırlatmak benim görevim. Bu haydutlara karşı suç duyurusunda bulunmak isteyebilirler. Sen de kimsin be? Philadelphialı bi avukat mı? Hayır, efendim. Ben sadece görevimi yapıyorum ve bu adamlara haklarını hatırlatıyorum. Tamam, hatırlattın, şimdi Üsse dön ve uzatma şu işi. Biliyosunuz, bu mahale barlarına girilmez. Evet, efendim, bu doğru ama... Aması maması yok! İnzibat bir şeyler gevelemeye çalıştı, sonra destek arayarak iki askere baktı; ama onlar Üsse dönmek için çoktan yola koyulmuşlardı bile; kafasından sokağa kanlar damlayan üçüncüyü de peşlerinden sürükleyerek.

Vücutlar evlerin ve barların kapılarından, başlar da pencerelerden içeri çekildi. Polisler uzaklaştı ve Freddyyle elemanlar da Yunanın yerine döndüler ve sokak sessizdi, sadece bir halat ya da arada sırada geçen bir arabanın sesi duyuluyordu; kan bile birkaç metre öteden görülemiyordu.

Helaya kapanmış, lavabonun etrafında yıkanıyor, gülüyor, birbirlerini dürtüklüyor, Freddyye bağırıyor, su sıçratıyor, ayakkabılarında çizik olup olmadığına bakıyor, kirli önlüğü yırtıyor, tuvalet kâğıdını metrelerce çekiyor, ıslak tıkaçları birbirlerine fırlatıyor, birbirlerinin sırtına vuruyor, gömleklerini düzeltiyor, ön taraftaki aynaya gidiyor, saçlarını tarıyor, yakalarını dikleştirip uçlarını kıvırıyor, giysilerine çekidüzen veriyorlardı. Oğlum, götoğlanını parmaklıklardan indirdiğimizde yüzündeki ifadeyi gördün mü? Evet. Orospu çocuğu korkudan altına sıçıyordu resmen. Serseriler ya! Baksana Freddy, miden nasıl? O piç fena vurdu sana. Salla ya! Polis sikiyoruz sabah akşam.

Bi gün başınız belaya giricek. Her dakka kavga ediyosunuz. Ne demek istiyosun Alex ya! Biz sadece Freddynin karısını koruyoduk. Evet, Rosieye hakaret ettiler. Elemanlar bağrıştılar, ayaklarını yere vurdular, bara ve masalara yumruklarını indirdiler. Alex sırıttı ve sıçayım dedi. Bir gün üzüleceksiniz. Bi işe girmelisiniz. Alex bozma ağzını ya! Evli hanımların önünde küfür edilmez. Güldüler ve tezgâha ve koltuklara yayıldılar. Sürekli abuk sabuk işlerle uğraşıyosunuz. Bi gün başınız belaya giricek. Of Alex, öyle deme be abi! Üzüyosun bizi. Evet abi ya, duygularımızı incitiyosun...

İKİNCİ BÖLÜM

Kraliçe Öldü

Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı.
Yaratılış 1:27

Georgette popüler bir ibneydi. Bunu evlilik ya da erkek muhabbetiyle gizlemeye çalışmıyordu ve eşcinselliğini boş bir defetere yapıştırdığı erkek oyuncu ya da atlet resimleriyle veya oğlan çocuklarıyla aktiviteler düzenleyerek veya hamama ya da erkek soyunma odalarına gidip dikkatlice arkasına saklandığı sahte bir erkeklikte korunma ararken, yan gözle sağa sola bakarak tatmin ediyordu (bu dış görünüşün bir barda ya da kokteylde alkolün etkisiyle yıkılmaya başlayıp, çekici bir genç adamı öpmeye ya da ona hafifçe dokunmaya çalıştığında da tamamen parçalara ayrılmasından, bu hareketi yüzünden bir yumruk yemekten -pis ibne- ve ardından da isterik bir şekilde anlaşılmaz özürler dileyip oradan kaçmak zorunda kalmaktan korkuyordu) ancak kendini entelektüel ve estetik olarak

homoseksüel olmayanlardan (özellikle kadınlardan) daha üstün hissederek (ibne olan bütün o sanatçıları bir düşünün!) ve destekli sutyeni olan kadın elbiseleri, kadın külodu, yüksek topuklu ayakkabılar ve peruk giyerek, ruj sürerek, göz makyajı yaparak (arada sırada gözkapaklarına altın ve gümüş -yıldıztozu- sürmek de buna dahildi), uzun saçlarını dalgalandırarak, tırnaklarını manikürleyip cilalayarak ve arada sırada ped takarak eşcinselliğiyle gurur duyuyordu (ona en heyecan veren şeylerden biri, gösterişli, uzun boylu bir sarışın kılığında [topuklu giydiğinde boyu 1.90ı geçiyordu] ve bir zenci eşliğinde [iriyarı, çok güzel, siyah bir piçti ve ortama girdiğinde bütün toposlar hareketleniyor ve bütün serseriler de uyuz oluyordu. Gitmeden önce çılgın bir ortamdaydık, sürekli çakıyorduk ve kafamız o kadar iyiydi ki, kimse sikimde olmadı artık tatlım, sana öyle diyim!] BOP CITYye gitmekti).

Vinnieye âşıktı ve o hapisteyken eve çok az gitti, şehir merkezinin dışında yaşayan kız arkadaşlarında kaldı; benzedrin ve marihuana içmekten kafası genellikle iyiydi. Bir sabah eve, arkadaşlarından biriyle üç günlük bir çay partisinden sonra, yüzü hâlâ makyajlı halde geldi ve abisi eğer eve bir daha böyle gelirse onu öldüreceğini söyledi. O ve arkadaşı çığlıklar atarak ve abisine pis ibne diyerek evden fırladılar. Bu olaydan sonra Georgette, eve gitmeden önce abisinin evde olup olmadığını anlamak için her zaman telefon etti.

Hayatı uyarıcılar, uyuşturucular, orospu müşterileri (ona kadın donu giyip dans etmesi için para ödeyen ve sonra onu yırtan adamlar; karılarına arkadaşlarıyla beraber dışarı çıktıklarını söyleyip, geceyi [onları Vinnieymiş gibi düşünmeye çalışan] Georgettele beraber geçiren biseksüeller) etrafında dönmekle kalmıyor, bir merkezkaç kuvveti içersinde, içi dışına çıkmış halde savruluyordu.

Vinnienin şartlı tahliye edildiğini duyduğunda Brooklyne gitti (önce 10 düzine benzedrin satın aldı), Yunanın yerinde oturdu ve bütün gece Vinnieyi takip ederek onu yalnız yakalamaya çalıştı. Ona kahve aldı, kucağına oturdu ve yürüyüşe çıkmayı teklif etti. Vinnieyse onu reddediyor ve diyordu ki, daha çok vaktimiz var tatlım. Belki daha sonra. Georgette sanki ilk randevusuna çıkmış bir genç kız gibi onun kucağında kıpırdanıyor, kulak memesiyle oynuyordu. Ona cil-

veli cilveli bakıyordu. Hadi sevişelim Vinnie! Kendisini onu öpmemek, ona sarılmamak, kalçalarını okşamamak için zorlukla zapt ediyordu; kasıklarının sıcaklığını, onu çıplak görmeyi, Vinnienin onun kafasını (çok da nazik olmadan) tutmasını, kendisine çekmesini, kaslarının kasılmasını, parmak uçlarını yavaşça onun sıkı kalça kasları üzerinde gezdirmeyi (Vinnie bu yoğun anda inleyebilirdi bile) hayal etmemek için kendisini zorluyordu; o his, o tat, o koku... Lütfen Vinnie, rüya neredeyse bilincini kaplıyor, benzedrin ise rüyayı *şimdi* canlandırmamayı daha da zorlaştırıyor.

Onu tutan şey, azarlanmak ya da ondan yumruk yemek (bu, zihninde güzel bir barışmayla sonuçlanan bir sevgili kavgasına dönüştürülebilirdi) korkusu değildi; ancak eğer Georgette (onu kabul etmekten ziyade tolere eden ya da paraları olmadığında kafa olmak ya da sıkıldıklarında eğlence için kullanan) arkadaşlarının önünde böyle bir şey yaparsa, Vinnienin gururu ondan tamamen vazgeçmesine neden olabilirdi ve o zaman sadece ümitleri değil, hayalleri de yok olurdu. Denemek için elini ensesine koydu ve kısa saçları döndürdü. Vinnie onu ittiğinde zıpladı ve kalçalarına vurduğunda da kıkırdadı. Kasaya doğru yürüdü. Bir kahve daha alabilir miyim Alex? Seni Yunan ibne. Ağzına bir benzedrin daha atıp kahveyle yuttu; müzik kutusuna para attı ve tenor, saksofonla blues çalarken dans etmeye başladı. Yunanın yerinde elemanlardan bazıları müzik eşliğinde tempo tutarak el çırptı ve yürü be Georgette diye bağırdı. Ellerini başının arkasına koydu, kalçalarını yavaşça salladı ve *ona* gülen kızlardan birine çarparak kıçını onun yüzüne *doğru savurdu*. Al bakalım, seni orospu! Müzik durduğunda bardaki taburelerden birine oturdu, kahvesini bitirdi, durdu, ayağa kalktı ve konser veren bir şarkıcı zarafetiyle ellerini kavuşturdu ve yüksek perdeden, titreyen bir sesle *un bel di*yi söyledi. Birisi güldü ve Georgettein sahneye çıkması gerektiğini söyledi. Güzel bir sesin var Georgie. Evet ya, tıpkı bir kızdan takımının marşını dinlemek gibi. Georgette döndü, ellerini kalçalarına koydu, kafasını bir tarafa eğdi ve kıza tiksinerek baktı. Sen operadan ne anlarsın Bayan Saksocu! Kafasını arkaya *attı* ve en havalı tavrıyla ağır ağır dışarı yürüdü.

Vinnie ilk kez tutuklandığında 12 yaşındaydı. Bir cenaze arabası çalmıştı. Boyu o kadar kısaydı ki, pedallara erişmek için aşağı kaymak zorunda kalmış ve kırmızı ışıkta duran arabaya bakan bir polis içinin boş olduğunu sanmıştı. Polis kapıyı açıp direksiyonun başında Vinnieyi gördüğünde o kadar şaşırmıştı ki, ne olduğunu anlayıp onu dışarı çıkarana kadar Vinnie neredeyse vitesi takıp kaçacaktı. Hakim de onu yakalayan polis memuru kadar şaşırmıştı ve Vinnieyi azarlayıp bir daha böyle kötü bir şey yapmaması konusunda ona söz verdirirken gülmemek için kendini zor tutmuştu. Evine git ve iyi bir çocuk ol.

İki gün sonra bir araba daha çaldı. Bu sefer yanında çok dikkat çekmeden araba kullanabilen, daha büyük arkadaşları vardı. Bir arabayı alıyor, okula gittikleri zaman onunla gidiyor, benzin bitene kadar kullanıyor, sonra da bir yere bırakıp bir başkasını çalıyorlardı. Sürekli yakalanıyorlardı; ama Vinnie bir daha yapmayacağına söz verdikten sonra her defasında serbest bırakılıyordu. Çok küçüktü, yaşından da küçük gösteriyordu; masum görünüşlüydü ve yetkililer onu yaramaz bir çocuktan ziyade bir hırsız olmayı öğrenebileceği bir enstitüye göndermekte tereddütlüydüler. 15 yaşında, 11. kez tutuklandığında, bir erkek ıslah evine gönderildi. Salıverildiğinde, sosyal bir örgütün temsilcisi onunla konuşarak, mahalledeki gençlik kulübüne gelmesini istedi. Vinnie son bir yılda büyümüştü; yaşıtlarından ve kendinden büyük olan çoğu çocuktan daha iyi dövüşebiliyor olmakla gurur duyuyordu. Gençlik kulübünde sırf mavra olsun diye birkaç kavga çıkarttıktan sonra oraya gitmeyi bıraktı ve bir daha da davet edilmedi.

İlk harbi olayı yüzünden 16 yaşındayken içeri tıkıldı. Bir araba çalmıştı ve Ocean yolu boyunca hız yapıyordu (polislere izini kaybettirmesi gerekirse diye arabanın ne kadar hızlı gidebildiğini görmek istemişti) ve sıçtı. Bir tek kafası yarılmıştı. Ambulans ve polis gelmişti. Ambulans görevlisi kafasını bandajladı ve polislere, merkeze götürülecek kadar iyi olduğunu söyledi. 2 polis onu karakol merdivenlerinden yukarı çıkarırken hâlâ tam olarak neler olup bittiğinin farkında değildi; ama onların polis olduğunu biliyordu. Birisini merdivenlerden aşağı itti, diğerini de bir yumrukla yere yıktı ve koştu. Muhtemelen

yakasını kurtarabilirdi; ama Yunanın yerine gitti ve kafasındaki yarığı millete gösterip arkadaşlarına iki aynasızı nasıl hakladığını anlattı.

Suçunu itiraf ettirdiler. Adi suçtan hüküm giydi ve iyi hali görüldüğünde 1 yılda çıkmak üzere 3 yıl hapisle cezalandırıldı.

Hapiste geçirdiği vakitten hoşnut gibiydi. İçerdeyken, bir iğneyle bileğine numarasının dövmesini yaptı ve eve döndüğünde herkese gösterdi. Şartlı tahliye edilir edilmez soluğu Yunanın yerinde aldı, bütün gece orada oturdu ve kodeste yaptığı şeyler hakkında hikâyeler anlattı. Yunanın yerindeki çoğu tip de aynı hapishanede yatmıştı ve gardiyanlar, iş, bahçe ve koğuşlar hakkında konuştular. Salıverilmesinden iki gün sonra üç silahlı adam bir dükkânı soymaya çalışırken vuruldu. Vinnie bunu duyduğunda bir gazete aldı, kupürleri kesti, parçalanıncaya kadar, günlerce onları yanında taşıdı ve herkese o adamların arkadaşları olduğunu söyledi. Cartayı çeken şu Stevei biliyo musun? O benim kankamdı. Aynı sıradaydık. Aramızdan su sızmazdı be! O avlu bizimdi. İlk sıra *bizden sorulurdu* ve ağzımızdan çıkan kanundu. Beraber hücreye bile gönderildik. Birkaç sıçırtma, evlerinden getirttiği paketleri bize vermemişti, biz de onların cezasını verdik. Ne diyorum sana ya, aramızdan su sızmazdı!

Bir soygun sırasında polis tarafından öldürülen birini tanımak, hayatının en önemli olayıydı ve tıpkı yaşlanan bir çapsızın, hayal kırıklıklarıyla dolu bir yaşamın sonunda sevgiyle anacağı, tıpkı sezonun final maçında atılan bir gol gibi bir hatıraydı onun için.

Vinnie, Georgette onu dışarı yürüyüş yapmak için çıkarmaya çalıştığında onu reddetmekten, kıçına vurmaktan, şimdi olmaz bir tanem demekten zevk alıyordu. Belki daha sonra... Birisinin onu arzuluyor olması hoşuna gidiyordu. Bu bir ibne olsa bile. Vinnie, Georgettein tezgâhta oturduğu yere gitti, parmağını ıslatıp onun kulağına sokarken güldü ve Georgette de kıpırdanıp, kıkırdadı. Kodeste keşke yanımda olsaydın. Elimin altında birkaç tatlı çocuk vardı; ama onların böyle karpuzları yoktu. Tekrar kıçına vurup, diğerlerine gülümseyerek baktı ve esprilerini anladıklarını belli eden bir gülümseme bekledi. Beni şimdi becermek sana çok mangıra mal olur tatlıkarpuz. Yeniden diğerlerine döndü ve Georgettein kendisine âşık olduğunu ve ona istediği an sahip olabileceğini anladıklarından emin olmak istedi,

Vinnie ağır takılıyor ve Georgettee kendisini becermek için izin vermeye tenezzül etmeden önce ona mangır vermesini bekliyordu; kendisini diğerlerinden üstün hissediyordu çünkü o, aynasızlar tarafından öldürülen Stevei tanıyordu ve çünkü Georgette akıllıydı ve onları kelimelerle yıkabilirdi (aynı zamanda çok heceli kelimeler kullanabilecek olan diğer herkesten nefret ediyordu ve okula giden herkesin ezik olduğunu düşünüyordu); ancak Georgette (hiçbir zaman olgunlaşmayacak zihninde Georgettein yalnızlığını, kendisinin gücüne ve delikanlılığına duyduğu saygıyla karıştırarak) hiçbir zaman ona öyle bir şey yapmaya kalkmazdı.

Georgette dışarı çıkarken, o da peşinden gitti ve Georgettein aşağıladığı kıza güldü; kız oturuyor, umutsuzca söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu; öfkeden kıpkırmızı olmuştu ve dili damağına yapışmıştı. Tükürdü ve ona lanet olası hötöröf dedi. Georgette döndü, sağ elinin orta ve işaret parmaklarının arasında sigarasını tutarak ve sol elini kalçasına koyarak karşısındaki kıpkırmızı yüze tiksintiyle baktı. Senin derdin ne öküz? Terbiyeni dere yatağında mı bıraktın, lağımda mı?

Vinnie, Georgettein soktuğu lafı anladığını belli etmek istercesine güldü (lafta anlamadığı bir şey *olabileceğinin* sadece belli belirsiz farkındaydı) ve kapıya doğru yönelen kızı koltuğuna itti ve dışarı çıkıp Georgettein yanağını çimdikledi ve cebinden bir sigara aldı. İki yürüyelim mi? Belki beni becermene bile izin verebilirim. Sen yok musun sen dedi, onun ciddi olduğunu ümit ederek ve en efemine haliyle cilveli gözükmeye çalışarak. Senden sadece beş papel alırım. Park edilmiş bir arabanın çamurluğuna yaslanıp, açık kapıdan Yunanın yerine baktı; onların gördüğünden ve duyduğundan emin olmak istiyordu. Çok cömertsin Vincent, dedi ona gülümseyerek ve para vermek zorunda kalsa bile sahip olmak isteyerek ama onu bir işmiş gibi istemeyerek. Eğer isterse ona para verirdi ancak o an değil; o anda verirse, bu, rüyayı öldürmek, en azından bulanıklaştırmakla kalmaz, aynı zamanda onu müşterisi yapardı ve bu dayanılmaz olurdu; özellikle bu kadar zaman bekledikten sonra. İbne muhabbeti yapıp onunla

taşak geçeceklerinden, Vinnienin diğerleri içerdeyken onunla gelmeyeceğini biliyordu; o yüzden beklemek ve diğerlerinin gitmesini ümit etmek zorundaydı. Benzedrinli zihninde böyle akıl yürütüyor ancak yine de yanlış düşündüğünü ve Vinnienin onu kolundan tutup götüreceğini, beraber gideceklerini ümit ederek küçük oyununa devam ediyordu. Şunu bil ki, bana para veren sürüyle müşterim var; ayrıca ödedikleri de kıytırık bir beş dolar değil.

Senden para istemem Georgie, dedi kulağını tutarak. Dokunma bana be, manyak! Elini itip, ona vurdu. *Senle* seks yapacak değilim. Harry düğmeli bıçağını cebinden çıkardı, açtı, bıçak kısmını kilitledi, ucunu hissetti ve ona doğru ibne ibne ellerini sallayan Georgettein üzerine yürüdü. Doğru dur da, Danimarkaya gitmek zorunda kalmadan gerçek bir kadın yapayım seni. Georgette elleri gevşekçe uzanmış gerilemeye devam ederken, o ve Vinnie güldü. O koca babafingonun sana engel olmasını istemezsin değil mi koçum Georgie? Bırak da keseyim şunu. O *büyük* değil, Bayan Hötöröf, dedi kendisini kadın bir kahraman gibi düşünüp, korkusunu bastırmaya çalışarak. Defol git başımdan!

Harry bıçağı gizlice ona doğru attı ve bağırdı: Hızlı düşün! Georgette sol bacağını hafifçe kaldırdı, elleriyle yüzünü kapattı, çevirdi ve bıçak kaldırıma çarpıp arkasındaki duvardan sekerek birkaç metre uzağa giderken tiz bir sesle AAAAAAAAA diye bağırdı. Harry ve Vinnie gülüyordu; Vinnie bıçağı düştüğü yerden alıyor, Georgette hâlâ acıyla Harryye bağırıyordu. Seni hayvan! Seni Neandertal ibne! Seni... Vinnie hızlı düşün diye bağırarak bıçağı fırlattı. Georgette zıplıyor, bir ayağı havada olduğu halde bıçaktan kaçıyor, onlara durmaları için bağırıyordu (şu anda isteriye kapılmasını önleyen tek şey benzedrindi); ama onlar güldüler, onun korkusuyla beraber cesaretleri de artıyordu; bıçağı daha hızlı ve bacağına daha yakın atıyorlar; bıçak sekerek uzaklaşıyor, yerden alınıyor ve tekrar dans eden ayaklara atılıyordu (bu sahne ikinci sınıf bir western filminden fırlamışa benziyordu); kahkahalar, zıplamalar ve tek ayak üzerinde sekmeler, bıçağın Georgettein baldırına girmesiyle kesildi (hedef et değil de tahta olsaydı, bıçak titreşir ve tıngırdardı). Georgette bıçağın görünen küçük kısmına ve bacağında duran sapına tuhaf tuhaf baktı; akan kanı

hissedemeyecek, yarayı ya da tehlikeyi düşünemeyecek kadar şaşırmıştı. Öylece bıçağa bakıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Vinnie ve Harry sadece baktı. Harry iyi bir atış gibi bir şeyler mırıldandı ve Vinnie gülümsedi. Georgette başını kaldırdı, Vinnienin ona gülümsediğini gördü, tekrar bıçağa baktı ve yeni pantolonu rezil olduğu için çığlıklar attı. Yunanın yerinden izleyen diğerleri güldü ve Harry ona bacağında ne büyüttüğünü sordu. Georgette ona siktir olmasını söyledi, Yunanın yan kapısına giden merdivene sekerek vardı ve bacağını dikkatlice sabit tutarak yavaşça oturdu ve öne uzattı. Harry ona bıçağı çıkartmasını isteyip istemediğini sordu ve o da ona cehennem olmasını söyledi. Öne eğilerek ve sapı yavaşça tutarak ve gözlerini kapayarak, dikkatle çekmeye başladı ve bıçağı bacağından yavaşça çıkardı. İçini çekti ve bıçağı yere attı, sonra kapı pervazına yaslandı, bacağını hafifçe büktü ve ayakkabısını çıkardı. İçi kanla doluydu. Benzedrinin etkisi neredeyse tamamen kaybolmuştu ve ayakkabısındaki kanı dökerken titriyordu; kan kaldırıma dökülürken etrafa saçılıyor, küçük birikinti derecikler halinde kaldırımlardaki çatlaklara akıyor, çatlaklardaki pisliklere karışıyor ve kayboluyordu... Georgette bağırdı ve Harryye küfür etti.

Sorun ne Georgie? Zavallı küçük kız sıçış mı yaptı? Georgette çığlık attı. Sen yaraladın beni! Şerefsizler, siz yaraladınız beni! Kendisini toparlamaya çalışırken Vinnieye yalvaran gözlerle baktı (benzedrinin etkisi tamamen kaybolmuştu ve yerini panik almaya başlamıştı); Vinnienin ona şefkat göstermesini ümit ediyor, geri dönmeyecek bir şekilde ayrılan bir âşık gibi sevgiyle bakıyordu ve Vinnie onun kemik için yalvaran bir köpeğe ne kadar benzediğini düşünerek güldü. Derdin ne senin? Yaralandın falan mı?

Diğerleri kahkahalara boğulurken, o neredeyse acı ve korkudan bayılmak üzereydi. Bulanık yüzlere, onları tekmelemek, tokatlamak, tırmalamak ve yüzlerine tükürmek istercesine baktı; ama hareket etmeye çalıştığında bacağındaki acı onu durdurdu ve pervaza yaslandı; artık bacağının durumunun tamamen farkındaydı ve ilk defa yarayı düşünüyordu. Pantolonunu dizine kadar sıvadı; kanı emmiş kumaşı hissettiğinde titredi ve yaraya baktı; hâlâ kan akıyordu ve çorabı kanı emmişti; ayağının altında küçük bir kan havuzu vardi; ıslıkları

duymazdan gelmeye çalışıyordu: Hadi kızım, çıkar bakalım şunu!

Vinnie Yunanın yerine gidip, Alexten tentürdiyot almıştı; dışarı çıkıp Georgettee kafasına takmamasını söyledi. Ben hallederim. Bacağını kaldırdı, tentürdiyodu yaraya döktü ve Georgette çığlık çığlığa ayağa fırlayıp, elleriyle yaralı bacağını tutarak diğer bacağıyla zıplarken, Vinnie diğerleriyle beraber ona güldü. Hep beraber ıslık çalıyor, elleriyle tempo tutuyorlardı ve içlerinden biri Dance Ballerina Dancei söylemeye başladı. Georgette hâlâ çılgınca bacağını tutuyordu ve o halde yere düştü ve Yunanın yerinden gelen ışığın aydınlattığı kaldırımın ortasına oturdu; bacağının teki altında, diğeri yukarı doğru, dizinden kıvrılmış halde, başıysa öne eğik, bacaklarının arasında duruyordu; tıpkı dansçı taklidi yapan bir palyaço gibiydi.

Acısı yatıştığında ayağa kalktı, sekerek merdivenlere gitti ve bacağına sarmak için bir mendil istedi. Manyak mısın sen be? Mendilimin rezil olmasını istemiyorum. Tekrar kahkahalar. Vinnie bir şövalye gibi öne çıktı ve Georgettein cebinden mendili çıkartarak bacağının etrafına sarmasına yardım etti. İşte Georgie. Oldu bitti! Georgette hiçbir şey söylemeden kana baktı; yara giderek büyüyor, kan zehirlenmesi bacağının her yanını kaplıyor, giderek genişliyor, neredeyse kalbine ulaşıyor; çürüyen bacağının leş kangren kokusu...

Eh, hadi ver şunu! Ne? Ne dedin Vinnie? Dedim ki, bana biraz mangır ver, sana taksi bulayım, eve gidersin. Eve gidemem Vinnie, O niye? Abim evde. Peki nereye gideceksin? Bütün gece burada oturamazsın. Hastaneye gideceğim. Onlar bacağımı hallederler, sonra da Marylere giderim. Deli misin nesin ya? Hastaneye falan gidemezsin. Bacağını gördüklerinde ne olduğunu soracaklar ve sonra aynasızlar ensemde bitecek, ben de tekrar kodese gireceğim. Onlara hiçbir şey söylemem, Vinnie. Biliyorsun bunu. Gerçekten. Hadi ordan be! Sana orada iğne batıracaklar ve sen de dinlediğin radyo programlarından izlediğin filmlere kadar, bildiğin bilmediğin ne varsa anlatacaksın. Şuradan bir taksi bulalım, evine götürürüm seni. Hayır Vinnie, lütfen! Onlara hiçbir şey söylemem. Söz veriyorum. Mispanik piçlerin yaptığını söylerim. Bacağını iki eliyle sıkıca tutuyor, hipnotize edici sabit bir ritimle ileri geri sallanıyor ve histeriye kapılmamak, bacağındaki zonklamayı hissetmemek için umutsuzca çaba-

lıyordu. Lütfen! Abim evde. Şimdi gidemem eve! Bak, abinin ne yapacağını bilmiyorum ve ayrıca umrumda da değil; ama eğer şu çeneni kapamazsan ben ne yapacağımı biliyorum.

Vinnie taksi çağırmak için caddeye yürürken Georgette arkasından yalvararak ve ona ne isterse yapacağını söyleyerek bağırdı. Vinnieyle tartışmak istemiyordu; onun kendisini sevmemesini istemiyordu; onu öfkelendirmek istemiyordu; ama eve gidince ne olacağını biliyordu. Annesi ağlayacak, doktoru çağıracak ve abisi bennie*yi bulmasa bile (onları atamazdı ve bir seferde yutamayacak kadar da çok vardı), doktor bir şeyler aldığını anlardı ve onlara söylerdi. Elbiselerini çıkarıp, kırmızı yıldızlı tangasını göreceklerini biliyordu. Abisi (bacağını ve kanları gördüğünde ve annesi onun için endişelenmeye başladığında ve abisine onu rahat bırakmasını söylediğinde) makyajı görmezden gelebilirdi ama bennieyi ve tangayı asla görmezden gelmezdi.

Ne var ki, asıl korktuğu şey bu değildi; onu neredeyse bayıltacak korkuyu geri getiren, (çok kısa bir süre için) dua etmeyi düşünmesine neden olan ve zihninden kangren kokusunu uzaklaştıran, abisi tarafından tokatlanmak değildi. Asıl korktuğu şey, birkaç gün, hatta bir hafta boyunca evde kalmaktı. Doktor ona bacağı iyice iyileşene kadar dışarı çıkmamasını söyleyecekti ve annesiyle abisi de doktorun emrini uygulayacaktı ve kız arkadaşlarından hiçbirinin ziyaretine gelmesine izin vermeyeceklerini biliyordu ve büyük ihtimalle bulunup çöpe atılacak benzedrinden başka bir şeyi yoktu. Evde gizli hiçbir şey yoktu; saklaması imkânsızdı. Bir hafta ya da daha uzun süre boyunca hiçbir şeyi olmadan evde... Kafayı çizerim. O kadar uzun süre kalamam. Beni delirtirler. Delirtirler! Ah Tanrım, Tanrım, Tanrım!...

Yunanın yerinin önünde bir taksi durdu; Vinnie dışarı çıktı ve Harryyle birlikte Georgette taksinin arka tarafına (zorla) yerleştirdiler. Georgette yalvarıp yakarmaya devam etti; onlara Wallstreette brokerlik yapan bir müşterisinin olduğunu, onunla bu hafta görüşeceğini ve ondan en az bir yirmi dolar koparabileceğini söyledi. Onu size veririm. Daha da fazlasını veririm. Hiç belaya bulaşmadan yüzler-

* bennie: Kısaca benzedrin. (y.h.n.)

ce papel bulabileceğiniz yerler biliyorum. Villagete küçük bir sanat evi olan birkaç ibne tanıyorum. Onları soyabilirsiniz. Ellerinde sürekli çok para olur; hiç sorun çıkmaz. Vinnie onu tokatladı ve susmasını söyledi; bir yandan da, taksi şoförünün onun söylediklerini dikkate alıp almadığına bakıyor, şoföre arkadaşının bir kaza geçirdiğini ve hâlâ şokun etkisinden kurtulamadığını neredeyse anlaşılmaz bir şekilde söylüyordu.

Georgettein üç blok ilerdeki evine ulaşmak üç dakikadan az sürdü. Taksi evin önünde durduğunda, Vinnie onun cüzdanından ödenecek parayı ve üç tek doları aldı. Bütün paran bu kadar mı? Eğer beni hastaneye götürürsen sana daha çok veririm. Bak, içeri girmezsen seni içeri taşırız ve abine birkaç denizciyle iş tutmaya çalıştığını ve seni siktir ettiklerini söyleriz. Yarın eve gelip beni ziyaret eder misin? Tek başına ama? Tabii, gelirim. Yarın görüşürüz, dedi Harryye göz kırparak. Georgette ona inanmaya çalıştı ve bir an için önceki korkularını unuttu; eski hayali kısa bir süre için zihninde canlandı; odasını, yatağı, Vinnieyi görebiliyordu...

Topallayarak kapıya doğru ilerledi, girişte durdu, ağzına bir avuç bennie attı, çiğnedi ve yuttu. Kapıyı çalmadan önce döndü ve bağırarak Vinnieye yarınki buluşmalarını unutmamasını söyledi. Vinnie ona güldü.

Vinnie ve Harry, şoföre parasını vermeden önce kapının açılışını, Georgettein içeri girişini, annesinin kapıyı ardından kapatışını görene kadar taksinin içinde bekledi. Taksiden indiler, sokağı takip ederek caddeye çıktılar, köşeyi döndüler ve Yunanın yerine geri geldiler.

Kapı kapandı. Yüzlerce defa. Kapandı. Ardına dek açıldığı halde o bam diye kapandığını duydu. Kapandı. Kapandı. Bir başparmağın ani hareketiyle canlanan resimler gibi düzinelerce kapı gölge misali sisler içinde birbirine gömüldü... ve klik, klik, kapı kilidinin lanet olası klik klik kliklemesi ve kapı güm diye kapandı. KAPANDI. Tekrar, tekrar ve tekrar GÜM DİYE KAPANDI. İnsana acı vererek, binlerce kere. ÇAT ÇAT. ÇAT. Hep kapanıyor. Hiç çalan yok. Düşün. Zorla. Bir tık. Bir tık. Lütfen, lütfen. Tanrım, bir tık! Biri çalsın.

Birinin kapıyı çalmasını sağla. İçeri gelmesi için. Neden çalınmıyor kapı. Goldie bennielerle gelsin. Ne olursa. Kim olursa. Kapalı. Kapalı. GÜM. GÜM! ÇAT!!! Ah Tanrım, ÇAT! Ve dışarı çıkamıyorum. Şu yatakta yatıp yuvarlanabiliyorum sadece. Bu leş yatakta (VINNIE!!!) ve o sefil doktor ibnesi bana hiçbir şey vermedi. Azıcık kodein bile. Ve orası sızlıyor. Sızlıyor. Sızlıyor. Sızlıyor ve ağrıyor. Bacağımı sıkıştırdığını hissedebiliyorum ve canım acıyor. Çok fena acıyor. Evet. Gerçekten acıyor. Acıyı bastıracak bir şey lazım. Ah Tanrım, yatakta kalamam! Ve dışarı çıkamıyorum. Soakieye bile gidemiyorum. Onda *bir şeyler* olabilirdi. Bırakın gelsin. Ben dışarı çıkamıyorum. Dışarı. Yukarı... (Kapı kapandı; annesi başını kaldırdı ve önce oğlunun yüzündeki tuhaf ifadeyi, boş bakışları fark etti; sonra pantolonundaki kanı gördü ve oğluna koşarken o, annesinin omzunda ağlamak istedi, onun kendisini dinlemesini ve saçını okşamasını istiyordu [Onu seviyorum anne. Onu seviyorum ve istiyorum!] ve sempatisine sığınabilmek için onu korkutması gerektiğini bilerek annesinin omuzlarına yıkılıverdi; belki annesi onu yatağına, abisi odasına girmeden yatağına götürürdü [yatağa koşmak istedi; ama onu etkilemek için topallaması gerektiğini biliyordu]. Bennieyi saklayabilirdi. Denemek zorundaydı! Annesi şöyle bir sendeledi ve yatağa doğru topallayarak ilerlediler [koşmamalıyım]; annesini yanında istiyor, o rahatlığı istiyor; annesinin yüzü solgun ve elleri titrerken kendini daha sakin ve güvende hissediyor; yine de bu sahneyi annesinin hem yeteri kadar endişeli olacağı hem de onu Arthurdan korumayı başarabileceği kadar devam ettirmeyi hesaplıyordu... ve hâlâ bennieyi saklama ihtimali de vardı...)

Neden dışarıda değil. Neden evde olmak zorunda. Keşke ölseydi. Ölsene orospu çocuğu. GEBER! (Annesinin küçük kızının nesi varmış. O küçük ayacığını mı çarptın bakiyim Corcişko? Dokunma bana ibne. Dokunma! Bana ibne diyene bak. Ulan ne komik be! Ha! Seni ucube. Ucube. UCUBE UCUBE UCUBE! Seni çürümüş serseri! Georgette annesine iyice dayandı ve yaralı bacağını bir taraftan diğerine inleyerek attı. Lütfen Arthur. Lütfen! Erkek kardeşini rahat bırak. Yaralı. Kan kaybından baygınlık geçiriyor. Erkek kardeşim mi? Bu da iyi. Lütfen! Georgette daha yüksek sesle inledi ve annesinin

boynundan kaymaya başladı [ah bir yatağa ulaşıp bennieyi saklayabilse. Bennieyi sakla. Bennieyi sakla]; lütfen, yine başlama. Şimdi olmaz. Hadi doktoru ara. Benim için. Lütfen!) Keşke dışarıda olsaydı. Ya da mutfağa gitmiş olsaydı... Corci morci tatlım benim... Bunu bana neden yapıyorlar? Neden beni rahat bırakmıyorlar??? (Arthur kardeşine baktı, iğrenerek homurdandı, sonra telefon etmeye gitti ve Georgette deliler gibi çırpınarak bennieyi cebinden çıkarmaya çalışıyordu; ama pantolonu çok dar olduğu için elini sokamıyordu ve elini sokabilmek için annesinden uzaklaşmaya da korkuyordu. Yatağa düştü, yana yuvarlandı, hapları çıkarıp yatağın altına veya hatta yastığın [evet, yastığın] altına sokmaya çalıştı; ama annesi onun acı içinde yuvarlandığını zannetti ve oğlunu rahatlatmak, acısını azaltmak için ellerini tuttu, ona sakin olmasını söyledi. Doktor yakında gelecek ve sen de iyi olacaksın. Üzülme tatlım. Göreceksin bak. Her şey düzelecek... Ve sonra abisi döndü, annesine, sonra yırtılmış pantolona ve kana baktı ve pantolonu çıkarıp bacağına biraz tentürdüyot sürmelerinin iyi olacağını söyledi. Georgette ellerini kurtarmaya çalıştı; ama annesi oğlunun acısını azaltmaya çalışarak onları daha sıkı tuttu ve Georgette pantolonunu tutmaya ve abisinin onu çıkarmasına engel olmaya çalışarak kudurmuş gibi debelendi. Çığlıklar atarak tepindi ama bunu yaptığında bacağı acıdan gerçekten sızladı; annesinin elini ısırmaya çalıştı ama abisi başını itti [Tanga! Bennie!!!]. Dur. Dur! Defol! Bunu yapmasına izin verme. Lütfen bunu yapmasına izin verme. Her şey düzelecek oğlum. Doktor yakında gelecek. Kimse sana bir zarar vermek istemiyor. Seni pis ibne, dur! Dur! Seni hötöröf orospuçocuu! DUR! Ama abisi kemerini gevşetti, pantolonu paçalarından tuttu; Georgette bağırdı ve Arthura dikkatli olması için yalvaran annesinin gözyaşları yüzüne damladı; Arthur pantolonu yavaşça çekmesine rağmen yaradaki pıhtılaşmış kısmı kaldırdı ve yara kanamaya, kan bacağından akmaya başladı ve Georgette ağlayarak, çığlıklar atarak düştü; Arthur pantolonu yere bıraktı ve kardeşine baktı... kanın çarşafa akmasını, bacağın kasılmalarını izleyerek... kardeşinin ağlamalarını dinleyerek ve tatmin olmuşluk hissiyle gülmek isteyerek kardeşine baktı; annesi Georgettee bakarken, başını kollarına almış severken, mırıldanırken, yaşlarını silerken annesinin yüzündeki ıstıra-

bı görmekten bile mutluydu... Arthur eğilip o suratı, makyajla kaplı o lanet olası suratı yumruklamak, o bacağı koparıp ibne kardeşinin inlemelerini dinlemek istiyordu... Doğruldu ve bir anlığına, düşüncelerini ve ıçkırmaları yarı duyarak yatağın dibinde sessizce durdu, sonra yatağın kenarına geldi ve kırmızı yıldızlı tangayı çekiştirmeye başladı. Seni rezil dejenere! Annemin önünde üzerinde bu varken yatmaya cesaret ediyorsun. Tangayı çekti, Georgettei tokatladı; bir yandan annesi yalvarıyor, ağlıyor, ortalığı yatıştırmaya çalışıyordu; tanga bacağı boyunca indiğinde Georgette yuvarlandı ve tırmaladı; annesi ise Arthura erkek kardeşini rahat bırakması için yalvarıyordu -ERKEK KARDEŞ?- ama Arthur çıkarmayı başarana kadar tangayı çekiştirmeye ve bağırmaya devam etti, çıktığında tangayı başka bir odaya attı. Onu nasıl öyle tutabilirsin ya! O pis bir eşcinselden başka bir şey değil. Onu sokağa atmalısın. O senin kardeşin, oğlum. Ona yardım etmelisin. O benim oğlum [o benim bebeğim. Bebeğim] ve ben onu seviyorum ve sen de onu sevmelisin. Kollarında tuttuğu Georgettein kafasıyla beraber sallanırken Arthur evden hışımla çıktı ve Georgette sırtüstü dönerek pantolonuna ve bennieye ulaşmaya çalıştı; ama annesi oğluna her şeyin düzeleceğini söylemeye devam ederek onu tuttu. Her şey düzelecek.)

Ah lütfen, lütfen, lütfen, lütfen... neden bana işkence ediyorsunuz? Orospular. Pis orospular. Çıkarın beni dışarı. Birisi gelsin eve. Yalnız olmak istemiyorum. Lütfen gelmelerine izin verin. Ne olursa. Fena haldeyim. Gelmelerine izin verin. Tanrı aşkına. Fenayım. FENAYIM! Bu odada duramam. Bu pis odada. Vinnienin gelmesine izin verin. Beni alıp götürmesine izin verin. Vinnie! Ah Vinnie, sevgilim! Al, götür beni. Burası çirkin. Çirkin! Atlıkarıncayı da sevmiştim. Tatlım benim. Vinnie... (Doktor gözlerine baktı, bir şey demedi, sonra bacağını inceledi. Yarayı yıkadı, bölgeye kibarca dokundu ve Georgette bir reçete yazacağını umarak inledi, sonra yatağın kenarına tutunmaya ve pantolonuna ulaşmaya çalışarak yuvarlandı; doktor bir şeyler mırıldandı. Annesi titreyerek izledi; Georgette annesine yalvaran gözlerle, onun okşamalarını ve korunmasını isteyerek baktı; ama pantolona ulaşamıyordu. Tanrım, neden ulaşamıyorum? Yuvarlanmayı kesti ve ağladı. Annesi alnını okşadı, doktor bacağını bandajladı ve bir-

kaç gün dinlenmesini ve kendisini daha iyi hissettiğinde onu görmeye gelmesini söyledi. Çantasını kapadı [kapandı. Kapandı. Çat diye kapandı!], gülümsedi ve Mrs. Hansona Georgeun birkaç gün boyunca ziyaretçi kabul etmemesinin iyi olacağını söyledi. Annesi başını salladı [Georgette yavaşça yatağın kenarına eğildi... onlar kapıya gittiklerinde] ve doktora teşekkür etti. Kapıya kadar geçirmeye zahmet etmeyin. Kendim giderim.) Azıcık bir kodein bile vermedi. Hiçbir şey vermedi. O amınakodumun Harrysi orada olmasaydı var ya!... Köpek herif! Ve o çürük orospular. Amcık. Bir uyku hapı bile yok. En azından ondan verebilirdi. Pek önemli bir kesik değil. Birkaç gün yatakta dinlensen olur. Birkaç gün. Günler. Günler... GÜNLER. GÜNLER!!! Duvarlar çökecek. Beni ezecekler. Anne? Ah anne! Anne? Bana bir şeyler ver. Lütfen! Ne olursa. Rahatlamaya çalış oğlum. Bacağın yakında düzelecek. Bacağım? (Dur. Arthur, Tanrı aşkına dur! Dur mu? Bunları görüyor musun? Görüyor musun şunları? Şu lanet olası uyuşturucular yine. Bunlar onlar işte. Uyuşturucu haplar. Eh, bunları bir daha asla göremeyebilirsin sevgili *erkek kardeşim!* Onları bana ver. Ver onları bana! Anne, söyle onları bana versin. Sus yoksa seni öldürürüm. Beni duyuyor musun? Yemin ederim seni öldürürüm! Sürekli zırlıyorsun. Anne şu, anne bu. Ne zaman bir tarafın azıcık çizilse –Arthur. Yeter! Arthur titriyordu; yatağın ucuna tutunarak, kardeşinin yatakta debelenip kıvranmalarını, anasının arkasına saklanışını, anasından sevgi ve öpücük isteyişini izleyerek durdu... sonra, hapları cebine attı, döndü ve dolabın arkasındaki kutuları çekti ve onları yere fırlattı– anne şu anne bu... Georgettein drag elbiselerini*, o canım elbiselerini yırtıp atıyor, ayakkabılarının üstüne basıyordu... Bunları görüyor musun anne? Görüyor musun? Bak. Şu iğrenç resimlere bak. Ah Arthur! Bak şunlara. BAKSANA BE! Birbirleriyle sevişen erkekler. Pek güzel değil, değil mi? Arthur, lütfen! Eh? Öyle mi? Güzeller mi? GÜZELLER Mİ??? Pislik. Bunlar pislik. PİSLİK!!! Neden ölmüyorsun Corc*i!* Neden buradan uzaklaşıp gebermiyorsun! Yeter. YETER! Tanrı aşkına Arthur, yeter. Daha fazla dayanamıyorum. Eh, ben de. O resimleri gördün. Onun a*slında* ne olduğunu biliyorsundur artık. Bir dejenere. Pis bir dejenere! Arthur, lüt-

* drag: Eşcinsel erkeğin giydiği kadın elbisesi. (ç.n.)

fen, hatırım için. Biliyorum. Biliyorum. Erkek kardeşini rahat bırak. Lütfen. *Erkek kardeşim mi???)* Ah Tanrım, beni öldürecekler! Burada böyle duramayacağımı biliyorlar. Biliyorlar. Görecek, bakacak bir şey yok. Neden ben? Neden kimse bana yardım etmiyor? Yalnız olmak istemiyorum. Dayanamıyorum. Lütfen bana yardım edin. En azından Goldiede bennie var. Yatakta kalamam. Hep yalnızım. Ah Tanrım, Tanrım, Tanrım... neden ben??? Annecim? Annecim? Ah Tanrım bir şeye ihtiyacım var. O sapık müşteriler. Her zaman mı? Hetero olmak istemiyorum. Bir şeye ihtiyacım var işte. Deliririm yoksa. Benim fena olmama sebep oluyorlar. Fena. Neden beni öldürmek istiyorlar? Ve neredeyse gölgesiz oda daralmaya devam etti ve o, karanlık köşeler aradı; ama hiç yoktu. Sadece dolap kapısının oturma odasından gelen ışığı kısmen kapamasıyla oluşan bir penumbra* Georgette seslendi... etrafına bakındı. Yatağa baktı. Doğruldu ve tekrar seslendi... sonra yavaşça bacaklarını aşağıya sarkıttı ve tereddütle yere bastı... doğruldu... kapıya kadar topalladı ve koltukta uyuyan annesine baktı. Giyindi, annesinin çantasından para aldı ve evden çıktı. Sokak merdivenlerinde durduğu an günü ya da saati bilmediğini fark etti. Ama güneş batmıştı. Park edilmiş arabalara dayanarak köşeye kadar topalladı ve Goldienin evde olması için dua ederek bir taksi durdurdu. Şoföre adresi verdi ve Goldienin evini ve benniey düşündü.

Goldienin evine geldiğinde kızlardan biri merdivenleri çıkmasına yardım etti ve onu bir koltuğa oturttu. Birisinden sigarasını yakmasını istedi ve koltuğa yaslandı; elinin ve vücudunun titremesine izin vererek, bacağını dimdik öne uzatıp, inleyerek gözlerini kapadı. Kızlar etrafına toplandılar; sorular soruyor, heyecanlanıyor ve monotonluğun aniden bozulmasından sonsuz bir zevk alıyorlardı. Son günlerde hayatları öyle monotondu ki, bennie ve ot varken bile içleri sıkılmıştı ve saatlerce oturup, yorgun müşteriler gibi sıcak havalardan şikâyet etmekten, punklardan yedikleri dayakları ve çapsızların bakışlarını hatırlamaktan başka bir şey yapamamışlardı; ama Georgettein yüzü acıyla kasıldı, çok kasılmadı ama; kızlar merak ederek heyecanla bekleştiler. Goldie ona yarım düzine bennie verdi; Georgette hap-

* penumbra: Güneş veya ay tutulmasında görülen hafif, yarı gölge. (ç.n.)

ları yuttu, sıcak kahvesini yudumladı ve sessizce oturdu... bennieyi zihnine zerk etmeye (ve odasını ve son birkaç günü zihninden dışarı atmaya) çalışıyor; çözülmesini ve kan tarafından emilerek vücuduna pompalanmasını istemiyor; kalbinin *şimdi* çarpmasını istiyor, ürpertileri *şimdi* istiyor, yalanı *şimdi* istiyordu. Şimdi!!! Gözlerini açmış, başını kederle sallıyor ve kolları hissizce sallanıyorken diğerleri çığlık çığlığa dedikleri anlaşılmadan konuşuyorlardı... Georgette fısıldayarak konuşuyor, soruları bertaraf ediyor, başını salıyor, sigarasını yavaşça dudaklarına götürüyor ve kısa, hırıltılı fırtlar alıyordu. Kahvesini tazelediler; ardından ürperti ve kalp çarpıntısı geldi; bir sigara daha yaktı ve koltuğunda yavaşça doğruldu. Goldie ona daha iyi hissedip hissetmediğini sordu ve o da daha iyi olduğunu söyledi. Biraz daha iyiyim, teşekkürler. Ot ister misin? Ah, var mı? Elbette tatlım. Goldie ona bir sarma verdi ve Georgette dumanı öksürmeyi kesinlikle ama kesinlikle redderek içine çekti; kızlar Georgette zıvanayı çiğneyene kadar onu izlediler ve beklediler, sonra sorularıyla onu boğmadan önce makyajını yaptılar. Eh, şimdi çok daha iyi görünüyosun inan ki. İçeri girdiğinde resmen kabustan fırlamış gibiydin. Kaç günden beri bir şey içmiyorum. Kaç günden beri mi? Ne oldu? Evet, anlat bize tatlım. Başka sarma var mı Goldie? Elbette. Ee, Tanrı aşkına, bütün gece orada öyle oturcak mısın yoksa bize ne olduğunu anlatıcak mısın? Aman Bayan Lee! Zavallı kız fenalaşmış görmüyo musun? Bağırmana gerek yok, Matmazel Thing. Sadece ne olup bittiğini öğrenmek istiyorum, o kadar. Tamam tatlım -ah sağ ol Goldie- anlıyorum. Bir kendime geleyim, size her şeyi anlatacağım. İkinci sarmayı içti ve onlara nasıl bıçaklandığını anlattı; deli Harrynin her şeyi nasıl başlattığını, doktorun ona hiçbir şey, azıcık bir nebbie bile yazmadığını; ve onu nasıl odasında kilitli tuttuklarını, ziyaretçi gelmesine bile izin vermediklerini anlattı. Kapıda Vinnienin sesini birkaç kere duydum ama onu içeri almadılar. Ruh hastası kardeşine nasıl meydan okuduğunu ve ona ağzının payını nasıl verdiğini ve nasıl evden kapıyı çarpıp çıktığını anlattı. Aynen yanından geçtim tatlım, yanından. Yüzünü görmeliydin! Kudurmuştu, resmen kudurmuştu. Ağzının payını iyi verdim inan ki. Ah ne kadar harika! Ne kadar harika. Ah keşke orda olsaydım ya! Onun ağzının payını verişini bayılarak

izlerdim. Bize yaptığı o gaddarlığı asla unutmayacağım. Asla! Bütün o hetero pislikler böyle işte. Ellerini çırptılar, ciyakladılar, aaa dediler ve Georgettee, Arthurun ağzının payının verilmesi şerefine bir parti yapmaya karar verdiler.

Goldie, yanlarında hizmetçilik gibi bir iş yapan, delirmiş bir dişi olan Rosieyi cin, siga a ve bir düzine daha bennie alması için gönderdi. Ufak bir kapta yahni yaptıktan sonra hapları içine atarak ve *yah*ni içinde *be*nnie, *yah*ni içinde *be*nnie, diye tezahürat yaparak yahninin etrafında dans ettiler; korkudan ve sıkıntıdan uzaklaşıyorlar, kıkırdıyorlar, bennie alıyorlar, cin içiyorlar, Arthurun ağzının payının verilmesine ve Georgettein şerefine kadeh kaldırıyorlardı: KRALİÇEMİZ ÇOK YAŞA! O herifin ağzının payının verilmesi lazım; ama hakkaten yani, manyak. Hepsi kendi zihninde, daha önce onları gösterip gülmüş ya da onlara vurmuş bütün sert ya da hetero orospu çocuklarının ağzının payını veriyordu; koltuklara düşüp nefesleri düzelinceye kadar apartman boyunca dans ediyorlardı, kendilerini yelpazeliyorlardı; ve Rosie yahni, buz ve cini getirdi ve daha sessiz konuşmaya başladılar; hâlâ gülüyor, tekrar tekrar Georgettee nasıl abisinin ağzının payını verdiğini soruyorlardı... Sonra, bağıraşacak halleri kalmadığından yavaş yavaş sessizleştiler; koltuklarında geriniyorlar, sessizce oturuyorlar ve ortada erkek olmamasının bilincine varıyorlar; kafaları giderek daha iyi oluyor, yüksek moralleri ve içlerinden taşan neşeleri sevgi eksikliğini bilinir kılıyor. Derken tebaası Kraliçelerinden fırlama kocasını ve bitirim arkadaşlarını çağırmasını diliyor; çünkü bugün cüretkârlar ve hatta Jerseydeki küçük bir kasabadan gelen kırılgan kraliçe Camille bile kaba saba kollara hasret; zira kasabasında ona hiç ama hiç müşteri yok. Ve Georgette o çöpten dünyasında uçarak Yunanın yerini arıyor (ah, libidom çok fena) ve kızarıyor, sesini duyduğunda Vinnienin, gözkapaklarını kırpıştırıyor, merhaba tatlım, dediğinde. Nerelerdesin? Ah, takılıyorum sevgilim, dedi arkadaşlarına gülümseyerek ve söylediklerini umursamayacak kadar kafası iyi durumda olarak. Bana lazımsın sevgilim. Pahalıya patlar! Çocuklardan birkaçını alıp gelmesini istedi Vinnieden, Kafasının iyi olup olmadığını sorduğunda kıkırdayarak evet dedi, evde şişe şişe cin olduğunu ve dönmek için gereken benzin parasını kafasına tak-

mamasını söyledi ve Vinnie belki (eğlence olsun diye) geleceklerini söyledi ve Georgette, Vinnie telefonu kapadıktan sonra da, ah Vinnie, bebeğim diye iç geçirip kalçalarını sallayarak konuşmaya devam etti ve iç geçirip ahizeyi yavaşça yerine koydu. Evdekiler ona çocukların gelip gelmeyeceğini sordu; geliyorlarsa kaç kişiler, ne zaman geliyorlar?... Georgette hiç havasını bozmadı; tahtına kraliçelere yaraşır biçimde döndü ve kızlara sessiz olmalarını söyledi. Aa, yeter ama! Sizi gören de gerçek bir erkekle beraber olmayalı yıllar oldu zanneder. İş falan çıkmazsa bir saate kadar burada olabilirler; o yüzden dizlerinizi kırıp oturun, dedi, kollarını gösterişli bir şekilde oynatarak ve zarafetle, gizlice gülümseyerek. Biraz daha yahni içtiler, biraz daha bennie attılar ve dedikodu yaptılar. Daha önce eski bir mahkûmla tanışmamış olan Camille gergindi. Öyle tiplerle bizim orada tanışamıyorsun inan ki. Aslında Goldie onun tanıdığı ilk popüler ibneydi. Kasabasındaki yumuşakların hepsi ya gizli ibneydi ya da yumuşak. İşte Camille yerinde duramıyor, gergin gergin odanın bir orasına bir burasına fırlıyor, soru üstüne soru soruyor; Georgette ona kırık burunlar, kesik boğazlar hakkında hikâyeler anlatıyor; Camille ahlayıp ciyaklıyor; midesindeki ve barsaklarındaki gerginlik çok hoşuna gidiyordu. Bayılacak gibi olduğunu ve kesinlikle banyo yapması gerektiğini söyledi. Diğerleri gülüştü ve onu azarladılar. Georgette bunu nasıl yaparsınları bertaraf ederken, Camille mutfaktaki küvetlerden birini dolduruyor ve fırçalarını çıkarıyordu: Bir tane sırtı için, bir tane karnı için, bir tane göğsü için, bir tane kolları için, bir tane bacakları için, bir tane ayakları için, bir tane ayak tırnakları için, bir tane elleri için, bir tane el tırnakları için ve yüzü için de özel bir krem kavanozu. Fırçaları sapları kendisine bakacak şekilde sıraladı ve en soldan, sırt fırçasıyla başladı. Diğerleri ona çabuk olmasını yoksa banyo yaparken saldırıya uğrayacağını söylediler. Ah, Camille korkmuştu; böyle şeyler söylememeleri gerektiğini bilmeliydiler. Sinirleri o kadar bozulmuştu ki, neredeyse yellenecekti.

Camille banyosunu bitirmiş, fırçalarını toplamıştı ve banyoda itinayla giyinip makyajını yapmaktaydı ki, kapı çaldı. Georgette az kalsın kapıya fırlıyordu ama kendini tuttu, koltuğuna oturdu, ışığın yüzüne düzgün bir şekilde düştüğünü umarak kafasını yana eğdi ve

birinin kapıyı açmasını bekledi. Sigarasını zarifçe tutuyor ve heyecanını saklamaya çalışıyordu. Telefon edeli bir saat olmuştu ve her ne kadar Bayan Camille küvetteyken Georgettee sakin ve rahat gözükme olanağı verdiyse de, o, işini bitireli beri geçen sürede Georgette duruşunu ve ilgi odağı olma durumunu korumak zorunda kalmıştı; diğerlerine şunun bunun nasıl ağzının payını verdiğinden bahseden hikâyeler anlatıyor, kızlar onun zekâsına gülüyordu; sürekli konuşuyor ve gereğinden fazla sessizlik onu şimdi ne diyeceğini düşünmeye zorlamadan, diğerleri zamanın farkına varıp Vinnieyi sormadan (VINNIE!!! Vinnie gelmek zorundaydı) ve korkuları su yüzüne çıkmadan kapının çalmasını umuyordu... neyse ki kapı çaldı ve bir tane daha bennie attı, yahnisini bitirdi ve bir kere daha tahtında çekidüzen verdi kendine.

Goldie kapıyı açtı; çocuklar içeri girdiler, etrafa şöyle bir baktılar, mutfakta öylece durmuş bakınırlarken Vinnie onların önünden oturma odasına girdi. Naaber Georgie? Bacaan nasıl oldu? Aa, iyi iyi, teşekkür ederim, dedi başını yana doğru bir parça daha eğerek ve sigarasından Bette Davis tarzı bir fırt çekerek. Diğer elemanlar ağır ağır gezindikten sonra odanın orasına burasına kuruldular. Leeyi görünce Harrynin gözleri yuvalarından fırladı. Bazı dergilerde gördüğünüz şov kızları gibiydi (saçı omuz hizasında ve altın sarısıydı, ayrıca her zaman kadın kıyafetleri güzelce üzerinde olurdu), tam bir fıstıktı. Harry ne olup bittiğini anlamadan bakmaya devam etti. Daha önce Goldielere hiç gelmemişti ve onun daha önce elemanlar bahsederken duyduğu ucube Rosie olabileceğini düşündü; ama, kardeşim, ucubeye falan benzemiyordu ki o! Taş gibi götü olan bi yavruya benziyordu. Goldie içlerine birer bennie atarak içkileri hazırladı, odada küçük adımlarla yürüyerek ikram etti, gülümseyerek ve resmen mutluluktan uçarak. Lee, Rosieye bir paket sigara daha getirmesini söyledi ve Rosie aptal aptal sırıtıp hayır dediğinde, Lee ona parmağını uzatarak sigarayı hemen getir yoksa diğer ucubelerle sokakta bulursun kendini, Bayan Sakso dedi. (Hâlâ kafası karışık olan Harry, Leeye baktı, sonra onun kraliçelerden biri olduğuna kanaat getirdi. Ama yine de taş gibi götü olan bi yavru.) Rosie sigarayı Leeye fırlattı, banyoya koştu ve Camille kapıyı açana kadar kapıyı yumrukladı, onun yanın-

dan geçti ve küvetle klozetin arasına, yere oturdu. Yani Rosie. Aman! Camille burnunu çekti, tekrar saçını düzeltti, çaktırmadan banyodan dışarı baktı, mutfağa yürüdü ve makyajının düzgün olduğunu umarak (aynanın üzerindeki ışık tek kelimeyle iğrenç) yavaş yavaş oturma odasına ilerlemeye başladı, süzülerek içeri girdi, yavaşça Goldienin yanına oturdu ve diğer kızlar gibi müstakbel taliplerini inceledi. Heyecandan neredeyse gözleri sulandı. Ne kadar sert görünüyorlardı. Neden gözleri sanki çıplakmışsın gibi seni delip geçiyordu? Yavaşça kıvrandı. Ama bu harika. Ama o ne yapmalı? Elbette diğer kızlara gerçek hakkında ufacık bir ipucu bile vermemişti; ama bakireydi. Geldiği yerdeki birkaç kraliçeyle konuşmuştu ve ona bu işin nasıl *yapı*lacağını anlatmışlar, adam boşalırken asla ama asla ağzından çıkarmaması için uyarmışlardı. Çünkü üstüne başına ve gözlerine bulaşabilir ve biliyor musun tatlım, bu yüzden kör olabilirsin; zaten her şeyin patladığı an o an ve sen de çıkarmak istemeyeceksin... Ama nasıl başlanır? Ne denir??? Of, umarım her şey iyi olur!

Goldie başka içki isteyip istemediklerini sordu ve onlar da evet dediler; ama o sodalı sidikten olmasın. Siz kızlar için iyi olabilir ama ben sağlam bir şey istiyorum. Ve Goldie de bakışlarını Malfieye indirerek uçar adımlarla mutfağa girdi, çok az soda koyarak ve bir bennie daha atarak bir içki daha hazırladı ve onlara bennie isteyip istemediklerini sordu. Tabii, neden olmasın. Ve onlara ikişer tane almalarını söyleyerek kutuyu dolaştırdı, sonra oturdu; ara sıra nazlı nazlı Malfieye bakıyordu.

Georgette muhabbeti kontrol etmeye çalışmıyordu artık, Vinnieye odaklandı; tabii ki ilgilenmiyormuş gibi yapmaya çalışıyor, arkadaşlarının Vinnienin ona ait olduğunu görmelerini istiyordu. Vinnienin kıskanmasını umut ederek Harryyle oynaşmayı denedi; ama Harry onu sürekli kulaklarından tuttu, kendi apış arasını okşadı ve ona emebileceği kocaman bir aleti olduğunu söyledi; Georgette de tahtına döndü, başını bir yana attı ve oğlanlarla ilgilenmiyorum, Bayan Nonoş dedi, sonra, Vinnieye uzandığında onun Leeye baktığını gördü. Vinnie, Leeye fazlaydı; ama yine de müthiş bir yavru gibi görünüyordu ve Vinnie, onun çok güzel bir kadın olduğunu düşündü. İkisinin de kendisine bakıyor olma fikri Leenin hoşuna gitti; ama başını

çevirdi ve Goldie veya Camille veya genel olarak odadakilerle muhabbet etti. Sonuçta en iyi travesti mekânlarında çalışmıştı, profesyonel dergilerde çıkmıştı ve serseri takımıyla açıkça hoş beş etmek ona kesinlikle yakışmazdı (gerçi apartmanın güvenliği içinde onlarla beraber olmak hoşuna gidiyordu). Georgette ya da diğerleri için bu sorun değildi; ama onun konumundaki birisi ayaktakımıyla görünmeyi göze alamazdı; tavırları da çok çok iticiydi... ama onlarla oynamak eğlenceli olabilirdi... Camille bakmaya, endişelenmeye ve umut etmeye devam etti.

Goldie, Malfieye başka içki isteyip istemediğini sordu. Tabii tatlım, doldur. Goldie bardağa cin, biraz da soda koydu, bennie koymadı (fazlası onu kendinden geçirebilirdi). Rosieye iyi bir kız olup biraz daha cin getirmesini söyledi. Rosie gülümsedi: Benden hoşlanıyor musun Goldie? Goldie onun başını okşadı: Elbette Rosie. Şimdi iyi bir kız ol ve cini kap gel. Goldie içkiyi Malfieye uzattığında bacağına hafifçe sürtündü ve gülümsedi. Malfie gözlerini hafifçe kaldırdığında Goldie cıvıl cıvıl bir şekilde cigaralık isteyip istemediğini sordu. Ot mu demek istiyosun? Heralde tatlım. Evet. Goldie yatak odasına fırladı (Malfie bacağını kıpırdatmadı), küçük bir kurabiye kabı getirdi ve sarmaları dağıttı. Georgette abartılı bir nefes alıyor, külün uzayıp sarkmasına izin veriyor, sonra sertçe nefes alarak dumanla beraber külü de içine çekiyordu. Yüksek sesle gülüyor, herkesin neden güldüğünü anlaması için duruyordu; bir yandan da, elindeki sarmayla debelenen Harryyi izliyor, o öksürmemek için ağzını burnunu kapatırken onunla dalga geçiyordu. Nasıl yapılacağını bize sorman lazımdı *Harold*. Güzel malı amatörlerle harcamak çok saçma. Georgette hafif kahkahasının tadını çıkardı ve yerine oturdu; sarmasından sert nefesler alıyor, debelenen Harryyi gösteriyor, gözlerinin hafifçe bulutlandığını hissediyordu... Omuzlarını hareket ettirdi, Vinnieye baktı, sonra nihayet öksürmeyi kesen Harryye baktı: Kes sesini be saksocu! Ben alanımda uzmanım tatlım. Kimse benden iyi ağzına alamaz. Ama sen!!! Yani sen iyi bir hırsız bile değilsin. Rezil bir şeysin. Ve sonra sarmayı üç milim kalana kadar emdi, sonra izmariti ağzına attı ve kibirle gülümseyerek uzandı ve biraz içilmiş sarmayı Harryden aldı. Harrynin vücudu da hayal gücü kadar uyuştuğundan ancak ya-

rım yamalak ayağa kalkabildi, sonra elemanların gülümsemesini ve kraliçelerin cıvıldamalarını görmezden gelmeye çalışarak oturdu, söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı, sonra sadece mırıldandı, ibne. Kes sesini de yut hapını, ot kafa seni. Lee kahkahalara boğuldu ve Georgettee arkadaşlarının bu kadar dünyadan bihaber olmasına şaşırdığını söyledi. Hepsi öyle değil tatlım. Sonra bileğini sallayarak Vinnienin dizine vurdu. Lee, Harryyle dalga geçmeye devam etti; ama Harry ürkütücü derecede çirkefleşiyordu, Lee de gerilmeye başladı ve Goldieye radyoyu açıp biraz müzik çalmasını söyledi. Goldie bir caz programı buldu ve sonra çay ve müzikle yavaş yavaş rahatladılar. Harry pencerelerden birini açmak istedi; ama elemanlar bir şey demedi, kraliçeler surat yaptı, o da içkisini yudumlamaya ve Leeye bakmaya devam etti. Goldie, Malfienin gözlerinin bulanmasını izledi ve sonra kalbinin atışıyla şişen göğsüne baktı, sonra ona böyle salkım saçak duracağına tişörtünü çıkarmasının daha iyi olacağını söyledi ve onun terli bedeninin hareket edip parıldamasını izledi; göğüsleri arasındaki ufak kıl yumağını ve oraya inen terlere bayılmıştı. Rosie neredeyse bir dakkadan beri kapıyı çalıyordu ki, Bayan Goldienin arzu dolu gözlerle Malfieye bakmasına uyuz olan Lee öfleyerek kalktı ve kapıyı açtı. Rosieden cini aldı ve oturma odasındaki masaya koydu, bir bardak sıcak yahni ve dört bennie daha çıkardı ve iğrenmiş bir halde oturarak sefil partiden kendini olabildiğince çekmeye çalıştı. Şöyle sızmadan iki bennie alıp otunu içemiyorsun bile. Ne kadar saçma. Georgette bu senin *erkek* arkadaşlarından hakkaten pek hoşlanmadım. Ben havalı olduklarını düşünüyordum. Goldie bunu duydu ama dönüp ona bakma zahmetine katlanmadı ve Malfieye bakmaya devam etti; onların bennieye alışmamış *olmalarının* ne kadar harika olduğunu düşünüyor (onları [onu] tahrik ediyor olmaktan da ayrıca zevk alıyor), bennie aldığında olduğu gibi zamanın uçup gitmesini, o ve Malfieyle beraber durmasını bekliyordu. Georgette mutfağa gitti, bir kase buz ve bir şişe soda getirdi, kendisinin ve Vinnienin bardağını doldurdu. Endişe edecek bir şey yok, Bayan Lee. Sizin gibilerle yapacak neleri olabilir. Vinnie konuşmaya kulak kabartmıştı; ama çaydan aptal olmuştu ve bir şey demedi, sadece Georgetteten içkiyi aldı ve dumanı burnundan yavaşça salarak bardağının

üzerinden Leeye baktı, Lee başını çevirene kadar ona hayranlıkla baktı, sonra dudaklarını büzerek Camillee döndü ve gülümsedi; gözlerindeki korku hoşuna gidiyordu. Merak etme yavrum, kimse canını acıtmayacak. Belki biraz becerecek!... Georgette ondan sigara istedi; Vinnie ona kendi sigarasını içmesini söyledi, Georgette Vinnienin Camillele konuşmasının bittiğinden emin olana kadar ne yapacağını bilemedi, sonra sigarayı buldu.

Rosie, Goldienin dizinin dibine oturmuş, elindeki cin bardağıyla oyalanıyordu. Georgette, Vinnienin diğer kızlardan biriyle içeri gideceğinden ve eğer öyle yaparlarsa onların ne diyeceğinden endişeleniyordu... sonra, ne söyleyecekler diye endişe etmeyi kesti ve sadece onları Vinnieden uzak tutmak konusunda endişelenmeye devam etti. Vinnienin sevgilisi olduğunu düşünmelerini istiyor; ama bundan da öte, Vinnienin sevgilisi olmasını istiyordu. Bir kerelik olsa bile. Sadece bu olsa bile. Cinin yanında bir bennie daha aldı ve müziğe kulak verdi. The Bird çalıyordu. Başını radyoya doğru uzattı ve birbiri üzerine yığılan sert sesleri dinledi; Vinnienin elini tutmak istiyor ancak dokunmuyor, tuhaf, güzel sesler (ayrıca bennie, çay ve cin) onu aşkın seksten değil sevgiden doğduğu garip bir romansa sürüklüyordu; sadece bunu, sadece The Birdün bu üç dakikasını Vinnieyle paylaşmak istiyor, zaman ve mekânın dışındaki bu üç dakikayı paylaşmak ve öylece *beraber durmak*, belki ellerine dokunarak, konuşmadan ama bilerek... Sadece erkek ve kadın olarak ya da iki erkek olarak değil, arkadaş ya da sevgili olarak değil, iki seven olarak beraber ve birbirleri için öylece durmak.. tüm bu güzellikler içindeki üç dakika, ne orospu müşterilerin ya da ne punkların, ne Butch Queenlerin ya da Arthurların olduğu, sadece aşkın şimdisinin olduğu bir üç dakika... ve The Birdün garip ritimleri ona nüfuz ediyor, biriken ses paternleri düzgünce ve açık seçik yerlerine düşüyordu; ve The Birdün aşktan bahsetmesinde hayrete düşecek hiçbir şey yoktu.

Sonra bitti, arkada çalan müzik devreye girdi, Georgette başını kaldırdı ve tam gözlerindeki bulanıklık açılırken, Rosienin kıçına bakan Harrynin gözlerindeki hasta ifadeyi gördü. Bacaklarını kaldırmış, başını dizlerinin üzerinde dinlendirirken kilimin üzerindeki bir noktaya bakıyor, her zamanki gibi Goldienin sesini duyar duymaz

ayağa fırlamayı bekliyordu. Georgette başını çevirdi ve Birdü zihninde yeniden canlandırmaya çalıştı; ama Rosieyi görmezden gelmeyi veya onu düşünmemeyi başaramayarak başını eski konumuna getirdi. Rosie her zaman çantada keklik görülmüştü; onu düşünen hiç olmamıştı. Aklından zoru olan bir insan olarak bile değil, sadece ayak işlerini yapacak biri olarak görülmüştü: Boşları toplayacak, bennie alacak, torbacıyla buluşacak biri... Georgette önce halıdaki noktaya, sonra Rosienin yüzüne baktı. Rosie kimdi? Neydi? Ne düşünürdü? Ne hissederdi? Bir şeyler hissetmesi lazımdı; yoksa neden Goldie ile kalsındı ki? Hiç sevmiş miydi? Hiç sevilmiş miydi? Sevebilir miydi? Georgette, Harrynin pis sırıtışına, pislik gibi yüzünü çatlatarak yayılan şehvete baktı. Rosie hareket edecek olsa Harry üzerine atlayıp onu orada becerirdi: Kollarını tutar, yüzündeki pis sırıtışıyla (ağzından salyaları akarken) yüzünün yanına arkadan eğilir ve zor kullanması gerekse bile içine girerdi. Georgette onun yüzünü görmemek için başını kaldırdı. Eğer Harryyle yatacak olsa bundan zevk alır mıydı? Ya Rosie bir şey hisseder miydi? O hiç bunu düşünmüş müydü? Sevgiye hasret kalmış mıydı hiç??? Bir benzerlik ortaya çıkıyordu ve Georgette bununla savaşmak zorundaydı, iyice ortaya çıkmadan savaşmalıydı; yoksa ne yok sayabilecekti ne de inkâr edebilecekti. Biraz daha bennie attı ağzına, biraz da cin içti. Cin onu neredeyse kusturuyordu; panik içinde bir sigara yaktı ve bulantısı geçene kadar (benzerlik de silikleşirken) kıpırdamadan sigara içti, sonra radyoyu açıp müziğe konsantre oldu; parmaklarını şaklatıyor, Vinnieye bakıyor ve kısa zamanda bennienin etkisinin çaya üstün gelmesini ve Vinnienin artık anlamasını umut ediyordu.

Camille, Georgettee çalan parçanın ne olduğunu sordu, çok sevmişti; Georgette ona ne olduğunu ve kimin çaldığını söyledi ve Camille yavaş yavaş müzikle beraber hareket etmeye başladı ve Lee ona dönüp azmış orospular gibi kıpraşmamasını söyledi. Ayrıca bu siktiriboktan müziği nasıl dinlediğini hakkaten anlamıyorum, Georgette. O kadar opera seversin bir de! Ah öyle mi Bayan Şey -Camille yerine dönüp oturdu- çıkar götünden o buzu! Vinnie güldü; Georgette nazlı nazlı ona döndü, müziğin sesini biraz daha açtı, Leeyi kesti, cininden içti ve şarkı bitip bir başkasına geçtiğinde Camillee şarkıyı se-

vip sevmediğini sordu; Leeye attığı bakışa bayılmıştı. Bana hiç bakma tatlım. Bu senin kötü zevkin, benim değil? Camille ne söylemesi gerektiğini bilmeyi diliyordu: sevmiş miydi sevmemiş miydi? (Sevmiş miydi?) Tekrar Sale baktı ve ürperdi. Fena değil galiba (göründüğü gibi sert mi olurdu acaba?).

Telefon çaldı; Goldie hafifçe Rosienin başına vurdu. Rosie ayağa fırlayıp telefona baktı, sonra Goldieye dönerek Sheilanın aradığını söyledi. Goldie dinledi, evet dedi ve telefonu kapattı. Bütün gece için bir müşteriyle geliyor, o yüzden Matmazel Tonynin yerine gitmek zorunda kalacağız. Of, orası rezil bi yer! Eh Lee, istediğin zaman evine gidebilirsin; varsa tabii... Rosie, yahniyi ısıt. Var ya bence rezilsin; bir kadınla beraber yaşıyorsun! Lee kıskançlık yapıyosun. Sen neden kendi işine bakmıyosun Georgette! Cidden Goldie, nasıl dayanıyorsun anlamıyorum, her ne kadar sana destek olsa ve bennie sağlasa bile. Sanırım orası beni ilgilendirir, Bayan Lee. Hey, nedir bu muhabbet? Aşağıya başkasının evine gidiyoruz. Tabii senin için sorun değilse Harold. Nasıl olup da Goldieyle seks yapacağını anlayamıyorum cidden. Yoksa sadece yalıyor musun? OOOOOOO. Goldie odadan fırlayarak çıktı, Rosie, Leeye tükürdü ve Goldienin peşinden koştu. Tanrı aşkına bu kadar alıngan olma! Elemanlar kıpırdanmaya ve olan biteni zevkle izlemeye başladılar; ama hiçbir şeyden haberleri yoktu, *o yüzden boş verdiler*; Georgette, Goldienin yanına gitti ve iyi olup olmadığını sordu. Camille şoke olmuştu; sonuçta hanımefendiler böyle davranmamalıydı. Sözde Lee de çok zarif olacaktı. Bu tür şeyler onun geldiği yerde asla olmazdı. Ama heyecanlıydı ve Malfie o *kadar* erkeksiydi ki... Lee çok üzgün olduğunu söyledi: Seni üzmek istemedim tatlım. Şu Tonynin yeri o kadar bayık bi yer ki, elektrik falan da yok, zaten bu gece kilime kaldım Tanrı aşkına. Bunun üzerine öpüşüp barıştılar ve hep beraber (birkaç tane daha bennie alarak) yahniyi bitirmeye giriştiler, cin ve bennieleri aldılar ve aşağıya indiler, ne olup bittiğini pek anlamadan eğlenen ve hiçbir şeyi umursamayacak kadar kafaları dumanlı olan elemanlar paldır küldür arkalarından geldiler ve Tonynin dairesine girdiler.

Tony uyuyordu, Goldie de birkaç tane mum yaktı ve ona Sheilanın birtakım işler çevirdiğini, o yüzden buraya gelmek zorunda kal-

dıklarını söyledi. Ona birkaç bennie uzatarak, senin için bir sorun olmayacağından eminim tatlım dedi ve Rosieye kahve yapmasını söyledi. Rosie mutfaktaki küçük gaz ocağını yakıp ateşe kahve demliğini koydu. Hazır olduğunda kahveyi kâğıt bardaklara koyup dağıttı, sonra mutfağa döndü ve tekrar kahve yaptı; tekrar tekrar kahve yapıyor, aralarda gelerek Goldienin dizinin dibine oturuyordu. Elemanlar yavaş yavaş çay uyuşukluğunu üzerlerinden attılar ve kısa bir süre sonra bennie etkisini gösterdi ve herkes hep bir ağızdan saçma sapan konuşmaya başladı. Goldie çok daha iyi hissettiğini söyledi. Galiba iyice ağlamam gerekiyormuş. Tekrar bennie dağıttı ve hepsi birer bennie attı ve sıcak kahve içti ve Goldie, Malfienin yanına oturup eğlenip eğlenmediğini sordu, Malfie evet dedi, accaip eğleniyorum; Goldie ise yumuşak mor bir bulutla beraber süzülüyor, çok rahat ve biraz da kendini beğenmiş hissediyordu: yanında taş bir herif, harika kız arkadaşlar ve hemen köşedeki eczanede 50 sente on iki düzine 10luk tablet alabileceği sağlam bir bennie kontağı vardı. Ah bu harika. Ne bileyim mum ışığı falan... insanın akına Genetyi getiriyor. Genet mi? *Bunun* nasıl olup da aklına onu getirdiğini anlayamıyorum. Jöne kim be? Fransız bir yazar Vinnie. Böyle şeylerden haberinin olmadığına eminim. Bütün bu kasvetin nasıl olup da sana Genetyi hatırlattığını hakkaten anlayamıyorum (Georgette, Vinnieyle konuşup ona bakarken, Leeye bakış attı ve içini çekti. Vinnie o sözden sonra onunla hiçbir şey yapmayacaktı). Ne bileyim, çok güzel o. Eh, ben de tam olarak bunu söylemek istiyorum ya tatlım. Ruhlarımızın işkence edilmiş karanlığından öyle bir güzellik yaratıyor ki -E evet, tamam. Bu doğru cidden- ve kendimi o kadar güzel hissediyorum ki! Hey! Hela nerde? Georgette ayağa fırladı (Camille şoke olmuştu; göz ucuyla o tarafa baktı) ve dışarıda olduğunu söyledi. Ben göstereyim sana. Vinnie onun yanından geçti, kıçına vurdu. Sorun değil yavrum, kendim bulurum. Georgette hafifçe döndü ve gülümseyerek ve ağzına bir tane daha hap atarak yerine oturdu. Ah o kadar güzel olacak ki... daha sonra. Rosie biraz daha kahve verirken Harry ona sik emip emmediğini sordu ve Rosie geriye sendeleyerek kahvenin birazını döktü. Goldie ona biraz daha dikkatli olmasını söyledi; birisinin bi yeri yanabilirdi, Rosie zırlamaya başladı, başını Goldienin kucağına göm-

dü ve Goldie ona sorun olmadığını söyledi. Kimsenin canı yanmadı. Kahve vermeye devam edebilirsin. Ve Rosie kurtarılmışlık duygusuyla gülümsedi ve bacakların üstünden atlayıp kahve servisi yaptı; Georgette, Rosienin yüzünde yavaşça iz bırakan ve sepya rengi odada parıldayan gözyaşlarına baktı; Harry ise böyle manyak bi karıya çakmanın heyecanlı olabileceğini düşündü. Noluyo Rosie? Benim organdan mı korktun? Rosie gerileyerek odadan çıktı ve Harry güldü ve elemanlara kızın yüzündeki ifadeyi görüp görmediklerini sordu. Abi, karı tam manyak. Nerden buldunuz bunu? Goldie bir yerde bulduğunu söyledi ve Camille, Rosienin iyi olup olmadığına bakmak için mutfağa gitti; Harrynin korkunç zalim olduğunu ve Goldienin ona öyle davranmalarına izin vermemesi gerektiğini düşünüyordu. Rosieyi hemen göremedi ve gaz ocağının az yanan mavi ateşine ve cadı kazanı gibi fokurdayan kahveye baktı. Sonra bir köşede oturmuş, başı dizleri üstünde duran Rosieyi gördü. Camille gergindi ama onu teskin etmesi gerektiğini hissetti. Ona yavaşça seslenmeyi denedi, sonra bir an sessizce durarak kahvenin fokurdamasını, güçlü ritmin üç ya da dört vuruşta bir çift vuruşla bölünmesini dinledi, sonra başını çevirip oturma odasına baktı ve herkes konuşuyor, içiyordu (Georgette onu izliyor gibiydi) ve Salle göz göze geldiğinde kızardı ve tekrar Rosieye dönerek seslendi. Rosie başı dizlerinde köşede oturuyordu. Camille gaz ocağına dikkat ederek ona doğru yürüdü ve iyi olup olmadığını sordu. Neden içeri gelmiyorsun Rosie, dedi yavaşça omzuna dokunarak. Rosie aniden başını kaldırdı, Camillein elini ısırdı, bir an ona baktı ve sonra tekrar başını dizlerine koydu. Camille ciyakladı ve yaralanmış elini önünde tutarak oturma odasına koştu. O manyak şey beni ısırdı, beni ısırdı! Kolları hâlâ dimdik açılmış olduğu halde hoplayıp zıplayarak bir daire çizdi. Senin neyin var be? Ya beni ısırdı! Camille Tanrı aşkına otur. Otur. Ya beni ısırdı ya! Kes sesini! Harry onu itince Leenin üzerine düştü; kızlar cıyakladılar ve doğrulmaya çalıştılar; ama Camille doğrulmaya çalışırken sürekli düştü ve tam kalkarken elini hatırlayıp tutmaya çalıştı ve kolları havada daireler çizerek tekrar düştü ve eenin üzerine yuvarlandı; ee deli gibi eteğinin açılmasını engellemeye çalışıyor, bütün bunlar olurken Camillee üzerinden kalkması için bağırıyordu; Camille en sonunda dizleri üzerin-

de doğruldu ve bir türlü yakalayamadığı elini kaparak diş izi var mı diye baktı. Merak etme küçük kız, tavşan vebası kapmazsın. Lee doğrulup eteğini düzeltti ve Camillee pis pis baktı. Öyle mi Bayan Şey? Ve el çantasından bir ayna çıkarıp yüzünü inceledi, sonra tekrar çantasına dalıp tarağıyla makyaj malzemelerini çıkarıp aceleyle yüzünü düzeltti. Camille en sonunda oturdu ve kahkahaları tamamıyla görmezden gelerek parmağını incelemeye devam etti. Tanrım korkunçtu! Tek yaptığım onunla konuşmaya çalışmaktı; o ise gelip beni ısırdı. Beni resmen... resmen bi hayvanmışım gibi ısırdı. Tanrım korkunçtu! Sen de onu ısırsaydın? Uyuz kapardı. Hah, sıcak kahveye bandır. Goldie de diğerleri gibi katılarak gülüyordu ama uzanıp teselli ve bennie vermeyi becerebildi. Ah, evet, lütfen. Başıma neler getirdi o öyle. Of... Bennieyi kaptığı gibi (sağlam eliyle) attı ağzına, sonra kahvesini (sağlam eliyle) aldı ve bennie etkisini gösterene kadar yudum yudum içti. Hey, sonraki gösteri ne zaman başlıyor? Camille dışında herkes gülüyordu; Lee ise başta bir çemkirecek oldu ama makyajını düzelttikten sonra o da rahatladı ve edilen her söze hafif gülücükler ve sağlam kahkalarla karşılık vererek eğlenceye katıldı; Camille aksi aksi oturuyordu ama elemanlar acaip eğleniyordu, neye güldüklerinden tam olarak emin değillerdi fakat bennie ortamından zevk alıyor, dişlerini sıkıp gıcırdatırken çenelerinde hissetikleri ürperti ve garip his hoşlarına gidiyordu (Harry belki de mutfakta Rosieyi tersyüz edip kendine getirmenin iyi olacağını düşünüyordu); Georgette rahatlamış ve gülüyor olmaktan hoşnuttu (Leeden 3 tane fazla atmıştı), yine de tekrar ilgi odağı olma şansını yakalamak için beklemedeydi; Goldie ilahi bir yaratık gibiydi... her şey çok iyi gidiyordu ve beklentiyle kıpır kıpırdı; ama zavallı Camille utanç duyuyor, rahatlamaya ve gülüp geçmeye çalışıyordu; ama Tanrım, o kadar utanç vericiydi ki! Öyle takılıyordu; Lee ise mesafesini, güzelliğinin ve konumunun gerektirdiği mesafeyi korumakta kararlıydı (yine de kendisini Goldieden uzaklaştırmak istemiyordu). Gülmekten yorgun düşüp birbirlerine laf edecek kadar nefesleri kalmadığında bile gülmeye devam ettiler; Goldie biraz daha kahve istedi; Rosie bir tur daha attı, mutfağa çekildi, ocağa tekrar kahve koydu ve başı dizleri üstünde köşeye oturdu. Goldie bennieyi sayıp birkaç tur atacak kadar kaldığını he-

sapladı (o zamana kadar eczane de açılırdı) ve biraz daha dağıttı. Vinnie biraz daha cin istedi (hâlâ bastıramadığı kıkırtılar fışkırıyordu ağzından); Georgette ona kendi bardağını uzattı ama Vinnie reddetti (prensipleri bir ibneyle aynı bardaktan içmeye olanak vermez) ve Georgette de onun için kâğıt bir bardağa cin koydu, bunun skoru değiştirmeyeceğini umarak Leeye baktı ama o fark etmemiş gibiydi; Tony bir bennie aldıktan sonra teşekkür etti ve mesleğini onunla paylaşıp paylaşmayacaklarını merak etti; herkesin ilgisini kendi üzerine toplayacak bir şey söyleyebilmek ve yapabilmek için deli gibi çırpınıyordu; belki onun varlığının farkına varırlar ve belki Goldie müteşekkir kalır ve belki de erkeklerden biri onu çekici bulurdu. Gülümseyerek ve gözlerini kırpıştırarak odaya bakındı... sonra ayağa fırladı ve bir çekmeceyi açıp yeni bir mum çıkardı. Çekmeceyi sertçe kapadı ve dibine kadar yanmış mumu hafifçe çıkarıp yenisini yaktı ve eskisinin üzerine dikkatlice yerleştirdi. Hah, böyle çok daha iyi oldu. Sonra Goldieye gözlerinin içiyle gülümseyerek ve onun bu hareketini takdir edeceğinden emin olarak mutlulukla oturdu.

Herkes yeni muma ve fır fır hareket eden alevin yarattığı gölgelere bakıyordu; hâlâ sessizce konuşuyor, sigara içiyor, kahve ve cin yudumluyorlardı; mumun üstünün yumuşamasını ve oluşan ilk mum damlasının kenardan sendeleyerek akmasını, fitilin alevin ortasında giderek daha parlak ve daha kırmızı parıldamasını izliyorlardı... sonra bir damla daha düştü ilkine doğru; ve ateş bükülüp mumun kenarı eğilirken bir başkası akmaya başladı ve şimdi sürüyle küçük damla aşağıya yuvarlanarak birleşiyor ve mumun kenarından aşağıya akıyordu ve herkes daha da rahatlamıştı, yeni gelen alevle sakinleşmiş ve gülmekten hafif yorgun düşmüştü; ve koltuklarına iyice gömüldüler ve elemanlar bacaklarını iyice açtılar ve kızlar daha yumuşak ve nazlı oldular; ve gözleri arada sırada alevden uzaklaştı ve her şey yumuşamış göründü ve hatta Lee bile kendisini grubun bir parçası gibi hissetti, koltuğunda dönerek yüzünü diğerlerine çevirdi ve sahne arkasında olan bitenler hakkında ufak tefek şeyler anlatmaya başladı; kısa süre sonra herkes muhabbete katıldı ve birisi konuşmuyorken aynı anda anlatılan iki ya da üç hikâye dinliyorlardı. Lee onlara neredeyse bütün aktörlerin (ve hatta çoğu kilise görevlisinin -sen

kim olduğunu iyi bilirsin tatlım-) eşcinsel olduğunu, kendisinin başrol aldığı revülerden birisinin ekibinin tutulduğunu ve sonra kulübün kapandığını çünkü sahne arkasında kokain çektiklerini anlattı -elleri kıpraştı ve elemanlar küllerini silktiler- ve size söylüyorum, inanılmaz bir olaydı. Caldonianın kafası o kadar iyiydi ki... Ne bileyim saatlerdir manyak gibi içmiş bir halde Broadway ve 45. sokağın oralarda horoz gibi ötüyordu: ÜÜÜÜrüüü, ÜÜÜürüüüü! Dalga geçmiyorum, ölü sikerken yakalanmıştı. El'de benimle beraberdi. Bi hastanenin morgunda çalışıyodu işte bu; genç bi karı ölünce bunu oraya getiriyolar ve bu ona kaydırıveriyo... Rosie bütün bardakları tazeledikten sonra Harry kıçına bir hamle yapınca mutfağa kaçtı ve bir köşeye geçip başı dizlerinde oturdu. Yani, sen de garip müşterilerinin olduğunu zannediyosan... benim bi müşterim bana kemeriyle kendisini dövürtüyo! Bu mazoşizm tatlım be! E biliyorum; ama aynı zamanda sutyen giyiyo olmam gerekiyo... korseli ve buz mavisi olacak; yine ona uyan bir don, çorap ve çorap lastiği; her tarafımı morartıncaya kadar ellerini bacaklarıma aşağı yukarı sürtüyo ve lastikleri koparıyo, boşaldığında kolumu kıpırdatacak halim kalmıyo. Onun gibi bi manyak da bizim mahallede var; 80. caddede bir güzellik salonu var, haftada birkaç kez geliyo. Evet, evet, biliyorum o tipi. Yeni bir Dodgeu var. Yeşil. Evet. Yoldan bikaç çocuk alıyo arabasına, basıyo gaza ve osurtmak için bi çeyreklik veriyo. Tony giderek daha ileri eğiliyor, dinliyor, gülüyor, her birinin onların hikâyesini dinlediğinden ve zevk aldığından emin olmalarını sağlıyordu; anlatacak küçük bir anektod, olan ya da gördüğü komik bir şey bulmaya çalışıyordu... bir filmde gördüğü bir şey bile olurdu... Goldieye gülümseyerek bardağına tekrar cin koydu; başını salladı, gülümsedi, güldü, hâlâ komik ya da hafif esprili bir şeyler bulmaya çalışıyor, anılarındaki yıllarda dolaşıyor ve hiçbir şey bulamıyordu. Ee, Leslieye ne demeli? Ay!!! O iğrenç şey... sabahın 5inde Central Parkta dolaşarak emecek kullanılmış prezo bulmaya çalışıyo. İşe bak! İnan olsun ki, benim müşterilerimden biri ona golf topu atmamı istiyordu. Banliyöde götüne bi tane life dergisi sokmuş ve çıkaramayan bi çocuk tanıyoduk. Şey... ya ben şeylere bayılıyorum, işleri bitince nerdeyse ağlayacak gibi olan ve sana karısını ve çocuklarını ne kadar çok sevdiğini anlatmaya başla-

yanlar var ya. Bi de fotoğraflarını göstermezler mi!... Tanrım o ucubelerden tiksiniyorum! Hey, Spookun Villagete tanıştığı, ayakkabısının sol teki için 10 papel veren herif nasıl? Spook da ona iki ayakkabıyı çoraplarla beraber 10 papele vereceğini söylemişti. Goldie, Malfieye ve saçının kalın bir DA oluşturarak arkaya dalgalanışına bakmaya devam etti; ve Georgette, Vinnieye iyice yaklaştı ve herkes çok yakın görünüyordu, sanki birbirlerine aitmiş gibilerdi ve her şey harikaydı. Francene bi gece tanıştığı Arapı anlattı mı size hiç? Yemin olsun Francenei öyle bir becermiş ki, kız en sonunda içi dışına çıkıyor zannetmiş. Oo, müthiş bişeydir kesin! Camille gergin gergin Sale baktı. Seni iyi becerecek bi adamla tanışmak hayat verici bişey. Öyle tatlım da, kızın rahmini almak zorunda kalacaklardı nerdeyse. Ciddi mi? Bizim orda bi adam vardı...

Kapı güm diye açıldı ve yüzü yara bere içinde ve kocaman göbekli bir kadın sendeleyerek içeri girdi ve Tonyyi çağırdı. Tony özür dileyen gözlerle diğerlerine baktıktan sonra kız kardeşine doğru yürüdü, onu mutfağa götürdü ve uzanmasına yardım etti, gaz ocağından demliği aldı ve ateşi açtı. Rosie onlara ve demliğe baktı; ama Goldie bir şey söylemeyince başını indirip dizlerine koydu. Tony, Goldieyle diğerlerinin Maryden hoşlanmadığını bildiğinden utanarak kız kardeşinin yanına diz çöktü ve Maryye nesi olduğunu sordu. Mary başını yavaşça kaldırdı, tekrar bıraktı; başı yerde sekiyormuş gibi gözüktü (Goldie ve Lee iğrenerek başlarını çevirdiler. Camille baktı ve titredi). Sonra başını sağa sola salladı; inliyor, çığlık atarak sarsılıyor, tümsek gibi karnını tutuyor, başını ve kollarını yere vuruyor, bacaklarını önce yukarı doğru fırlatıp iyice iki yana açıyor, her tarafı acıyla bir kere daha kasılırken Tonyyi omuzlarından tutuyor, Tony ise elinden kurtulmaya çalışıyordu. Bırak beni! Bırak beni! Canımı acıtıyosun ya! En sonunda eller düştü, kız kıpırdamadan durdu ve Tony bütün bu olanlardan kendisini sorumlu tutmayacaklarını umarak diğer odaya baktı; kraliçeler başlarını çevirdiler, elemanlar boş boş baktılar; ya bir nefes daha çekiyor ya da içkilerinden bir yudum daha alıyorlardı, bir parça meraklandılar ve Tony kızı hastaneye götürebilmek için polisi arayıp aramaması gerektiğini sordu. Polis falan çağırmıyosun. Biz burdayken olmaz. Ben ne yapacağım? O

pis kaltağı kapının önüne koysan. Doğum yapacak. Ah, öyle mi? Ben de gazı var zannetmiştim. Kahkahalara boğulduklarında (Rosie başı dizlerinin üstünde, gözlerini açtı, sonra da kapadı) Tony neredeyse ağlayacaktı (Tanrım, gelmek için bu zamanı mı buldu? Beni yukarı davet ederlerdi ve belki de arkadaş olurduk). Birlikte yaşadığı ayıyı niye bulmuyorsun? Sonuçta babası o, biz değiliz. Gerçekten öyle. Tekrar koptular. O olduğunu nerden biliyosun ki? Herkes olabilir. (Camillein hâlâ biraz midesi bulanıyordu ama bunu gözmezden gelmeye ve kızlardan biri olmaya kararlıydı.) Hey, yoksa karpuz tohumu mu yuttu? Harry bile kahkahadan iki büklüm olmuştu; ama herkes geriliyordu, özellikle de kraliçeler. Bu olay harika bir akşamı mahvedebilirdi. Daha uzayacak olursa herkes ve bütün planlar suya düşerdi. Mary aniden dimdik oldu! Çığlık atıyordu! Sadece tek kısa bir çığlık değil, çığlık üstüne çığlık. Yüzü karardı ve patlayacak gibi oldu. Yüzündeki yaralar akıyor ve arkadan dürtülmüş gibi oturuyor, çığlık atıyor, ciyaklıyor, inliyor, bağırıyordu... Tony arkasına yaslandı ve duvara vurdu (Rosie hâlâ başı dizlerinde oturuyordu) ve Camille yüzünü elleriyle kapadı. Çığlıklar gıcırdayarak kulaklarından geçti ve Marynin gözleri yuvalarından fırladı; kolları hâlâ Tonyye doğru açılmış haldeydi, yüzü ise giderek kararıyordu... sonra durdu ve arkaya düşerek kafasını yere çarptı ve çığlıkları ve başının yere çarpma sesi odada yankılanarak her birinin kulağına yapıştı ve bir deniz kabuğundaki deniz sesi gibi hiç gitmiyordu... AAAAAA!!! Suyu geldi. Suyu geldi. Kraliçeler ayağa fırladı ve Harry yayılan ıslaklığa baktı. Götür onu burdan. Götür onu, götür onu! Hadi mınısiktiğim polis gelmeden götür onu burdan. Bütün keyfimi kaçırıyo bu ya! Pis kaltak! Leş orospu! Rosie, ROSIE! Götür onu burdan. Götür onu burdan! Rosie kızın kolunu tutacak oldu ama kol terden ıslandığı için elinden kaydı. Marynin eteğini yukarı sıyırıp ellerini ve Marynin kollarını sildi, sonra kızın yüzünü fark ederek onu da sildi ve Tonyye öbür kolunu tutmasını söyledi. Kız tutununca Tony ağırlığının altında düşüp duruyor, yalvaran gözlerle Goldieye bakıyordu ve Rosie, Tonyye çek, çek diye bağırıyordu ve Rosie sertçe çekiyor, Marynin vücudu her çekişle fırlıyor ve her acı şokuyla şiddetle ürperiyor, ter gözlerini yakıyor, onu kör ediyordu ve elinden tek gelen inlemek ve inle-

mekti ve Harry ayağa kalkıp onlara doğru yürüdü ve yardım edeceğini söyledi. Kızın arkasına geçti ve elemanlara gülümseyerek ellerini göğüslerine koydu, sonra kızı kaldırdı ve Rosie tekrar hızla çektiğinde neredeyse onları da düşürüyordu; ve dağ gibi Maryyi yavaşça kaldırıp kapıya doğru sürüklediler. Harry, Tonyye bir taksi çağırmasını söyledi; o ve Rosie kızı dış kapıya getireceklerdi. Tony çıktı; Harryyi izleyen Rosie kızın kolunu tuttu ve bacaklarından su ve kan damladığı halde kızı koridor boyunca kapıya dek sürüklediler. Harry, Rosieye nası olduğunu sordu ve Rosie kıpırdamadı. Sadece kolu tutmaya devam edip Harryyi izliyordu. Harry gülerek Maryyi yere bıraktı ve taksiyi beklemeye başladı.

Harry ve Rosie döndüğünde herkes sessizdi, duvarlarda gölgeler oynaşıyordu, Harry sorun nedir, diye sordu, burası morg falan mı? Sonra oturdu ve bir sigara yaktı. Oğlum, ne ağır karıymış be! İkizleri güzeldi ama. O kadar büyüklerdi ki, bi elimle bi tanesini tutamıyodum... Diğerleri sessizliklerini korudular, sigara bile içmiyorlardı ve Rosie demliği ocağa koyup bekledi. Lee bütün bu olan bitenden açıkça iğrenmişti. Bu da çok be abi! Ne demek istiyosun Sal? İşte, bi çocuk yapıp sonra herifin tekinin sana postayı koyması. Camillein keyfi hâlâ çok fena kaçıktı. Diğerleri bi çocuk yapıp sonra herifin tekinin sana postayı koymasının hakkaten çok gıcık bi durum olması konusunda Sale katıldı. Onun gibi bi herif siktir edilmeli, orospuçocuu, kız domuzun teki olsa bile. Goldie ve Georgette kaygılıydı. Bütün bir akşamı planlamış ve hevesle beklemişlerdi ve her şeyin, o kadar iyi giderken bir anda böyle dağılması hiç doğru değildi... vakit de bu kadar yaklaşırken... ve Georgette deli gibi söyleyecek ya da yapacak bir şey bulmaya çalışıyordu... sadece anı ve geceyi kurtaracak bir şey değil, bunu kendi anı ve gecesi yapacak bir şey... bir kere daha onu gecenin odağı yapacak bir şey. Etrafına bakındı... düşündü... sonra bir kitap aklına geldi ve evet, hâlâ orada duruyordu. Kitabı aldı, açtı, bir anlığına baktı, sonra bir şey söylemeden okumaya karar verdi:

Kasvetli bir gece yarısı, düşünürken zayıf, tasalı,...

İlk birkaç kelime kısık, dener gibiydi; ama diğerlerinin nefes alışlarının üzerinde, odada çınlayan sesini duymak onu kendinden geçirdi ve daha yüksek sesle okumaya başladı; her bir kelime açık ve gerçek...

Sanki biri usulca vurdu kapısına odamın
"Bir ziyaretçi olmalı" diye mırıldandım, "bir ziyaretçi çalıyor kapısını odamın...

Ve diğerleri sessizleşti; Vinnie yüzünü ona çevirdi.

Ah çok iyi anımsıyorum, solgun bir Aralıktı;
Ölen her kor bırakıyordu hayaletini döşemeye ayrı ayrı.
Nasıl diledim, nasıl, bir sabah olsa... ödünç almak için aradım...

Artık hepsi onu izliyordu (Rosie de izliyor olabilir miydi?). Hepsi ona bakıyordu. ONA!

Karanlığın derinliklerini gözledim, uzun süre orada korkuyla, merakla bekledim,
Şüpheyle düşledim hiçbir ölümlünün düşünmeye cesaret edemeyeceği düşler;
Ama sürekliydi sessizlik ve hiçbir yanıt vermedi...

Yaşadığı anın duygusallığı ve çarpıcılığı göğsünü şişirdi ve şiir güzelliğiyle ve hissiyatıyla öne çıktı ve ağzından çıkan dalgalar mum ışıklarını titreştirdi ve biliyordu ki herkes bir Kuzgun görmüştü gölgelerde.

İzin ver de göreyim, ne var orada ve bu gizemin ardında
İzin ver de kalbim olsun sessiz bir anlığına, görsün ne var bu gizemin ardında...
Yalnızca rüzgâr, başka bir şey değil!

Artık sadece bir şiir okuyor değildi, kendisi şiirdi ve her bir kelime ruhundan geliyor ve bütün o harika gölgeler etrafında fırıl fırıl dönüyordu.

Bu abanoz siyahı kuş takındığı sert, kara ifadeyle,
Döndürdü karamsarlığımı bir gülümsemeye.
Dedim: "Kesinlikle korkak değilsin, kırık olmasına rağmen sorgucun,
Gecenin kıyısından gelen, ölüye benzeyen antik kuzgun
Söyle gecenin ölüler kıyısındaki...

Elemanlar ona bakıyorlardı ve Vinnie o kadar yakın gibiydi ki, yüzündeki teri hissedebiliyordu; Lee bile onu dinliyor ve izliyordu ve herkes onun orada olduğunu biliyordu; herkes onun KRALİÇE olduğunu biliyordu.

Ne tek bir tüyünü kıpırdattı, ne de başka bir şey çıktı ağzından.
Ta ki ben zoraki mırıldanana kadar: "Daha önce diğer arkadaşları uçup gitti;
Yarın o da terk edecek beni, tıpkı uçup giden umutlarım gibi."
Ama kuş dedi: "Hiçbir zaman!"

Vinnie, Georgettee ve gözlerini vurgulayan gölgelere bakıyordu, sonra yanaklarına, sonra gözlerine... onun eşcinsel olmasının çok büyük bir şanssızlık olduğunu düşünüyordu. Tipi çok düzgün bi herif ve çok kral, özellikle de bi kraliçe için... Georgettein okumasından gerçekten etkilenmişti; ama imgelemini uyaran bennieye rağmen tuhaflığın ve alışkanlığın ötesine geçmesi olanaksızdı.

Düşündüm geçmişten gelen bu uğursuz kuşu;
Geçmişten gelen bu zalim, tuhaf, korkunç, sıkıcı, uğursuz kuşu.
O tekrarladı ilençli sesiyle: "Hiçbir zaman!"

Oturup, tahmine koyuldum tek hece söylemeden kuşa,
Ateşli gözleri kalbimi dağlayan kuşa.
Tahminimi sürdürdüm yaslayarak başımı
Lambadan süzülen ışığın aydınlattığı yastığın kadife kumaşına.
Lambanın aydınlattığı menekşe moru kadife şekilleniyordu ışıkla;
O hiç yaslanamayacak, ah! Hiçbir zaman, bir daha!

Ve Kuş ötüyordu (onu duyabiliyor musun Vinnie? Dinle, dinle, Kuş bu öten. Onu duyabiliyor musun? Aşk ötüyor. Bizim için aşk ötüyor) ve Kuşların ahenksiz ritimleri fırıldayarak döndü ve yankılandı... sonra bir araya geldiler ve Tanrım o kadar güzeldi ki!

İç, kana kana iç bu ilacı, unut artık şu yitik Lenoreun aşkını!
Kuzgun dedi: "Hiçbir zaman!"

"Peygamber!" dedim, "ilençli varlık!" -kuş ya da şeytan, yine peygamber!-
Bir kışkırtıcı mıydı seni gönderen ya da fırtına mı bu kıyıya getiren...

Ve karanlık gölgedeki bir aralıkta oynaşan gri noktacıklar gördü; yakında ışık gökyüzüne değecek ve gölgeler yumuşayıp dans edecekler ve sabahın erken vaktinin yumuşak ışıkları gölgeleri şimdi karanlık olan köşelerden kovarak odaya sızacak ve mumlar yakında sönmüş olacak.

Kuzgun bir an olsun ayrılmadı, oturdukça oturdu,
Oturdukça oturdu oda kapımın hemen üstündeki Pallas büstünde.
Benziyordu gözleri hayal kuran bir şeytanın görüntüsüne,
Vuruyordu kara gölgesini yere lambadan yansıyan ışık;
Kapalı kaldı ruhum bu kara gölgenin içinde,
Kurtulamayacak... Hiçbir zaman!

Ve Kuş yüksek sesle final korosunu şakıyordu ve sahne bitmeyecekti ama Kuş yavaşça solacaktı; tam olarak ne zaman durduğunu asla bilemeyecektiniz ve sesler asılıp kulağınıza yuvarlanacak ve her şey aşk olacak -dedi Edebi Kuş- ve ateşler eğilerek mumların kenarlarını yaladılar ve Harry bile bezginliğiyle savaşıp büyüyü bozmaya çalışmadı ve Georgette bütün çarpıcılığıyla kitabı kucağına koydu ve son sözler hâlâ ışıkla beraber fırıl fırıl dönerek deniz kabuğundaki deniz gibi kulaklarında kaldı ve Georgette insanların sevdiği, öpüştüğü, sessizce beraber oturduğu, el ele tutuştuğu ve büyülü gecelerde yürü-

düğü bir harikalar diyarındaki harika tahtında oturuyordu ve Goldie ayağa kalkıp Kraliçeyi öptü ve ona şiirin harikulade, tek kelimeyle harikulade olduğunu söyledi ve elemanlar mırıldanıp gülümsediler ve Vinnie hissettiği yumuşaklıkla savaşarak şiiri anlamak için bir saniyeliğine dürüstçe çabaladı, sonra boş verdi ve Georgettein kalçasına bir arkadaşına yapar gibi kibarca vurdu ve ona gülümsedi... gülümsedi ve kapasitesiyle savaşarak söyleyecek kelimeler bulmaya çalıştı, sonra, hey, iyiymiş be oğlum Georgie dedi, sonra arkadaşlarının, özellikle de Harrynin orada olduğu bilgisi bennienin ve ruh halinin zorla üzerine çıkınca çabucak yerine oturdu ve bir içki alıp Harryden bir sigara kaptı.

Işık gölgelerdeki sürüyle delikten zorla içeri giriyor... mumlar yavaş yavaş belirsizleşiyordu. Goldie bennie kutusunu yavaşça açarak Georgettee teklif etti. Georgette iki tane aldı. Sadece iki tane, teşekkür ederim. Gülümsedi, hapları dilinin üzerine yerleştirdi ve cinini yudumladı. Sessizce, gülümseyerek, içkilerini yudumlayarak, her şeyle barış halinde konuştular ve Georgette, Vinnieyle ya da ona seslenildiğinde diğerleriyle yumuşakça konuşarak koltuğuna yaslandı; bütün hareketleri, sigara içişi, içki içmesi, başını sallaması yumuşak ve muazzamdı; kendisini aşırı derecede insan hissediyor; dünyasına (krallığına) şefkatle, nazikçe bakıyor; sinirle değil ama heyecanla bekliyor sevgilisini selamlamak için yakında gelecek olan vakti... ama güneş yükselmeye devam etti ve oda daha parlak oldu ve kızlar makyajlarındaki ter izlerinin farkına vardılar, üst kata çıkıp yüzlerini düzeltmek için fırsat bulana kadar çocukların dikkatini çekmemesini umarak. Goldie saatine bakmaya ve Sheilayla müşterisinin gidişine kulak kabartmaya devam etti; ışık onları aşağıya çekmeden ve Georgettein onlara verdiği şeyi kaybetmeden önce bu çirkin odadan çıkmak ve üst kata gitmek istiyordu; bennie depresyonu üzerlerine çökerse çocukların kabalaşacaklarından ve bir halt yiyemeyeceklerinden korkuyordu. *Odanın giderek daha* da aydınlanmasını, çok parlak olmasını izledi ve dinledi, dinledi...

Sonra apartman koridorunda bir(ilerinin) sesler(ini) duydu ve Tony içeri girdi -Goldienin kalbi güm güm atıyordu ve Tonyyi görmezden gelmeye ve merdivenlerdeki adımları (dört) dinlemeye çalış-

tı- ve umutla Goldieye bakarak özür dilemeye başladı; sonra kapı kapandı ve Goldie en sonunda ona dönüp sesini kesmesini söyledi. Tony bu emre hemen uydu (taksiden inmeden kardeşini hastaneye bırakmış ve hemen geri gelmişti; Goldie gitmeden dönmek istiyor, aralarına katılmak için davet edilmeyi umuyordu; o kötücül apartmanda tek başına oturmak istemiyor ve Goldienin arkadaşı olmayı, onlarla beraber kafa bulmayı ve diğer kızlarla muhabbet etmeyi o kadar çok istiyordu ki!), hemen uydu ve bir hecenin ortasında durdu, etrafına bakındı ama hepsi onu görmezden geldi -Goldie ayağa fırlayıp kapıya gitti, dinledi ve yavaşça açtı- ve Tony de odanın ortasından yürüdü (aralarından... aralarından. Beni izliyorlar. İzlediklerini biliyorum. Benim hatam değildi ki!) ve oturdu. Goldie döndü ve gittiklerini söyledi. Rosie, eşyalarımızı topla. Gittiler. Tony oturdu, sonra kalktı ve odada dolandı (bir bennie bile yok... tek bir tane bile); mutfağa gitti, kahve koydu (belki de onunla kalmalıydım. Kalsaydım iyiydi) ve koltuğuna döndü.

Goldie makyajını düzeltmek için banyoya koşturdu. Georgette müşterinin bıraktığı yarısı dolu viski şişesini aldı ve Vinnieye buzlu bir kadeh doldurdu, sonra radyoyu açtı. Vinnie ve çocukların kafalarının gittikçe daha iyi olacağını görebiliyordu ve viski bittiğinde (daha cin de vardı ve yeni bennie ikmali de yoldaydı) gittikleri yeri bulamayacak hale geleceklerdi. Ah ne kadar harika bir gün! (Pencerelere giderek içeriye fazla ışık girmesin diye storları kapadı.) İnanılmayacak derecede harika. Konuşarak, gülümseyerek, içkileri ayarlayarak, şarkı söyleyerek (Vinnie, Vinnie), dans ederek, hatta Leeyle gülüşerek odanın farklı köşelerini dolandı. Goldie çıkınca, elinde saç fırçası, tırnak fırçası, parmak fırçası ve el fırçasıyla Camille koşturdu banyoya. Goldie, Rosieye bennie parası verdi, sonra Georgettei bir kenara çekip Malfieyle aralarını yapmasını istedi ve elbette dedi Georgette; sonra Goldie ona bir kutu küçük şırıngası olduğunu ve birkaç dakika içinde ortalık biraz daha sakinleştiğinde içeri girip takılacaklarını söyledi. Georgette onu öptü ve gerçekten salınmaya başladı. Şimdi birazcık morfinimiz olsaydı mükemmel olurdu. Ah evet, mükemmel.

Ah Tanrım... MS* ve Vinnie!!! Bir kadeh cin koydu ve Vinnienin (ona da bir vuruş teklif etsem mi?) yanına oturarak onunla ve çocuklarla sohbete başladı. (Hayır. Onu mahvedebilir!) Ve Harry ve onun abuk sabuk lafları bile makul geliyordu. (Tanrım! Umarım bennie onun ruh halini bozmamıştır.) Ama tabii ki *onunla* herhangi bir tartışmaya girmemek için elinden geleni yapıyordu. (Keşke diğerleri gitse de onunla baş başa otursak; o beni öperdi ve ben onun boynunu okşardım ve kulak memesini öperdim ve birbirimizi soyardık ve yatakta kollarımızı birbirimize dolayıp yatardık ve parmak uçlarımı uyluğunda dolaştırırdım ve onun kasları kasılır ve ikimiz de yavaşça kıvranırdık ve ben onun göğsünü öperdim ve sırtını hissederdim ve terini koklardım ve bacaklarımı kalçalarının etrafına dolardım...) Ne dersin yavrum? Georgette döndü ve kollarını açacak oldu ve Vinnie onun yanağını çimdikledi. Şunu içine alıp boşaltmaya ne dersin? Eli apış arasını tutmuş halde yavaşça ayağa kalktı. Georgette elini indirdi (şimdi olmaz... sonra) ve diğer elini Vinnienin bacağından aşağıya kaydırarak indirdi. Şunu boşaltmama yardım etmek ister misin? Hafifçe sallandı, sonra bacaklarını daha da açmış bir halde eliyle taşaklarını zıplatıp güldü. Georgette yavaşça öne doğru uzandı (hayır hayır hayır!! Her şeyi mahvedeceksin) ve Vinnie gülmeye devam ederek döndü ve banyoya gitti (gözleri yuvalarından uğramış. Tanrım kafası çok iyi. Ne kadar güzel olacak!!!) ve orada pandik attığı Camillein banyodan fırlaması, fırçalarını düşürmesi, sonra banyo kapısını gözleyerek dikkatle eğilip fırçaları yerden alması ve oturma odasına koşmasıyla kahkahalara boğuldu.

Georgette koltuğuna yaslandı tekrar ve saniyeler boyunca cinini yudumladı. Acayip uçmuş durumda olan Harry ayağa kalktı, Georgettee laf attı, sonra Leenin yanına çöktü. Georgette cinini yudumlamaya ve var gücüyle kendini kontrol etmeye çalışarak takip etti onu gözleriyle. Bu noktadan sonra her şeyi berbat edemezdi. Çok sürmeyecek. Çok sürmeyecek. Vinnie ve MS. Evet. Cin şişesini alıp Malfienin kadehini tazeledi ve ona Goldienin kendisiyle yatmasına izin verip vermeyeceğini sordu. Malfie gözlerini hafifçe kapadı, gülümsedi ve kadehi Georgettein elinden aldı. Daha bennie var mı sende? Ge-

* Morfin sülfat. (ç.n.)

orgette, Malfienin yanağına hafifçe vurdu, ona iki bennie verdi ve Goldieye her şeyin hazır olduğunu söylemeye gitti. Ah her şey ne kadar harika! Vinnie ve arkadaşları acayip uçmuş durumdalar ve o yakında Vinnieye sahip olacak. Goldie onu banyoya götürdü ve bir tane şırınga verdi. Sen almayacak mısın? Şimdi değil tatlım. O koca sikli guinea* beni becerene kadar bekleyeceğim. Ve Georgette vuruşu yaptı ve ilk dalganın geçmesini bekledikten sonra tahtına, Vinnienin yanına döndü. Vinnie, Malfie ve Harryyle gürültülü bir şekilde muhabbet ediyordu. Lee ve Camille de onlara katıldı; Goldie ise sadece Malfieyi izliyor ve arada sırada gülüyordu ve Georgette yanına oturduğunda kulağını çekti. Georgette gülümsedi ve oturmadan önce aniden zıpladı ve alkışlara alçakgönüllülükle başını salladı. Georgette olan bitenden aldığı inanılmaz keyifle etrafında döndü ve herkes dans ediyordu. Harry ve Lee bile dansa kalkmıştı ve radyodan sesler geliyor, Camille parmaklarını şıklatıyor (bana soracak olursanız biraz fazla göstererek yapıyordu ama bu önemli değil; çünkü biz [Vinnie ve MS... VINNIE] dans ediyoruz) ve her şey olması gerektiği yere oturdu, bütün kelimeler yerine oturdu ve Goldie, Malfienin yanına oturdu ve Malfie sırıtarak, *aspet... una moment* dedi ve Camille kendini çok havalı ve girişken hissederek Sale göz kırptı ve Sal konuşmaya çalıştı ama dişlerini gıcırtmayı durduramıyordu ve başı ileri geri sallanıp duruyor, viski damlacıkları çenesinden aşağı damlıyordu; ama güçlü ve yakışıklıydı -Ah ne kadar muhteşem bir çeneve memleketindeki yumuşaklara yazacağı mektubu düşünerek kıkırdadı: Ah tatlım, sen hiçbir şey bilmiyorsun. İnsanın bakireliğini kaybetmesi için ne kadar muhteşem bir yol! Sal güldü ve birden, istediğin bende var seni kıvırtkan orospu HARRR, dedi ve Malfie kadehi dikti, yeniden içki koydu ve Goldienin peşinden yatak odasına gitti ve bebop müziğiyle hoplayan başlarının üzerinde süzülerek olan biteni izliyordu. TUZLU FIStık, TUZLU FIStık dedi Diz** sonsuza dek. Vinnie ve MS -VINNie ve MS- ve Lee birkaç santim uzağa gitti ve Harry onu kolundan kaparak geriye çekti. Nereye gittiğini sanıyorsun ibnecik, dedi bileğini tutup zorla bacaklarının arasına götürerek.

* guinea: Amerikalı İtalyanları aşağılamak için kullanılan söz; *nigger* gibi. (ç.n.)
** Dizzie Gillespie. (ç.n.)

Tam senlik kocaman malafat var bende. Ve Vinnie bağırdı: Sana vermeye mi çalışıyo lan? Ve kahkahalara boğuldular ve Lee kolunu kurtarmaya çalışırken paniklemeye başladı; ama Harry daha çok sıkıyordu ve Lee yapma, yapma diye bağırana kadar büktü. Canımı acıtıyosun pis ibne! (Harika, harika. Bu sana ders olmuştur seni habis kraliçe. Sen *onu* hak ediyorsun. VINNie ve MS -VINNie ve MS- çünkü parti yapıyoruz ve insanlar iyi ve insanlar iyi...) Ve Harrynin gözleri yuvalarından iyice uğradı ve ayağa kalkıp Leeyi kanepeden çekerek kaldırdı. Hadi amına kodumun! Karı gibi gözükmek istiyosan karı gibi sikileceksin! (Camille parmaklarını ağzına soktu, ayağa kalkacak oldu ama tekrar kanepeye çöktü ve öbür ucuna gitmeye çalıştı [ama o *böyle* değildir (?)]) Hey, hadi Vinnie! Döşeyelim şuna boruyu. Öf, ben iyi değilim ya! Gidelim. Vinnie, Leenin diğer kolunu kaptı ve onu yatak odasına sürüklerken Lee çığlıklar atıyor, ciyaklıyor, ağlıyor, yalvarıyordu ve onlar gülmekten geberdiler, Leenin kollarını büktüler, sonra Harry onun saçını, omuzlarına gelen değerli altın saçını tuttu ve suratına tokadı bastı. Hadi lan amcık ağızlı. Kes zırlanmayı. Hey Malfie, aç kapıyı! Malfie kapıyı açtı ve onlar Leeyi içeri sürüklerken sırıtıyordu, Goldie bir çığlık atıp odadan koşarak çıkarken kapı arkasından sertçe kapandı. Leenin çığlıklarını ve elemanların onu tokatlamalarını ve elbisesini yırtarlarken küfürler etmelerini dinledi... sonra Goldie yarım düzine bennie yuttu; Camille hareketsiz duran Georgettee baktı. (Hayır, hayır! Seni lanet olası orospu. VINNie, VINNie... VINNIE!!! Leeyle olmaz. Seni seviyorum Vinnie. Seni seviyorum. Kırmızı yıldızlı tangamı görecek. Lütfen Vinnie. Vinnie...) Camille, Georgettee, sonra üzerine doğru yalpalayarak gelen Sale baktı. Orada yer yok. Fermuarını indirdi ve sikini çıkardı. (Kocaman. Kıpkırmızı. Gözlerine dikkat et. Kollarını kıçına dola.) A??? A... Sal? Sal yapma. Sal? Lütfen. Lütf... Sana layık mal var bende. Sa... Ağzına sokup uzun-dalgalı-kestanerengi-parıldayan-saçlarını tuttu. Vinnie ve Malfie onu tutmuş, Harry içine girerken Lee kıvranmayı kesti. Vazelin. Vazelin! Lütfen, vazelin olmadan olmaz. Vinnie ona kavanozu uzattı; sonra Lee tamam deyip gözlerini kapadı ve Harry şiddetle işe koyulurken korkudan büzüldü, sonra kollarını ona, bacaklarını onun beline doladı. Vinnieyle Malfie duvara yaslandı ve

Harrynin teri Leenin yüzüne damladı ve Lee gülümsedi ve Harrynin boynunu emdi, hiç boşalmamasını ve sürekli gidip gelmesini, gidip gelmesini, gidip gelmesini umarak... -İşte böyle Camille. Aynen böyle. HAHA HOOOP. Hey, dilin biraz yavaş olsun. Ve Camille düzgün yaptığını umarak kemerine tutundu; ve çığlıklar kesildiği için artık daha sakin olan Goldie cebinden şırıngayı çıkardı ve her ne kadar Camillein öyle ortalık yerde seks yapıyor olmasını onaylıyor olmasa da pek seçeneğinin olmadığının farkındaydı ve ikisi de birbirinden çok memnun görünüyordu (Umarım Malfie şu işten sonra tamamen kullanışsız hale gelmez); ve vuruşu yaptı. Olaylar ne kadar güzel gelişmiş görünüyor- Arkadaşlarına yardım etmek zorundaydı. Elbette. Neden Leeyi sikmesi için Harryye yardım etmesindi ki? Çünkü parti yapıyoruz ve insanlar iyi, insanlar iyi- Harry çekmecenin birinden bir don çıkardı ve sikini sildi. Bahse girerim sikildiğini anlamışsındır! Harryyle Malfie güldü ve Lee, Vinnienin içine girmesini izledi, sonra gözlerini kapadı, bacaklarını Vinnienin kalçalarına doladı -Goldie oturma odasına dönüp, Camille ve Sali görmezden gelerek kanepeye oturdu, ağzından çıkan dumanın ve radyodan gelen ses dalgalarının süzülüşünü izledi; ve bacakları titreyen Sal dizlerini bükerek eğildi ve Camille kafasını çılgınlar gibi hareket ettirerek, tırnaklarını Salin kıçına batırarak, sikinin her santimini ağzına sığdırmaya çalışarak hırıltılar ve boğuk sesler çıkardı- Yakında. Yakında... (İç, kana kana iç bu ilacı); ve duyacağız römorkör düdüklerini yüksekten öten... -Sal donunu bir koltuğun arkasına koydu ve kendisine sigara ve içki aldı; Camille tırnak fırçası, parmak fırçası, el fırçası, saç fırçası ve diş fırçasıyla banyoya gitti- Elemanlar yüzleri ter içinde çıktılar yatak odasından ve buzlu cin koydular kendilerine. Lee, Bayan Goldieye seslenip kendisine elbise ödünç verip veremeyeceğini sordu ve o da, elbette dedi. Eğer istersen geçen seneki DRAG BALOSUNA giydiğim o muhteşem mavi elbise dolapta. Teşekkür ederim; ama daha sade bir şey giysem daha iyi olacak sanırım, bir öğleden sonra elbisesi işimi görür. Hemen çıkarabileceğim bir şey. Evet! HAHAHAHARRR. Elemanlar birer bennie daha attılar ve sallana sallana oturma odasına geldiler. Hey Sal, napıyon lan? Kutsal resim pozu mu veriyon? Hepsi kahkahalarla güldü ve Goldie gururla Malfieye

baktı. Vinnie, Georgettein yanına oturdu ve kulağına ıslak parmağını soktu. Nabber Georgie? Ah Vincent (o elbette yapmadı) yapma şunu dedi kıvranarak ve kıkırdamaya çalışarak; ama merkezkaç kuvvetinin çekim gücüne karşı koyamadığından tek yapabildiği yüzünü buruşturmak oldu. Neyin var? Bi yerin uf mu oldu? Kuşu sevdin mi? Kuşu mu? Senin neyin var be yavrum dedi yanağını sıkarak ve diğerlerine dönerek. Kuş yemi mi yiyosun yoksa? Gülerek etrafına bakındı. Ha!... Parmaklarını şıklattı. Şu Kuzgun şeyini diyosun. Evet. Evet, heralde. Beni içeri götürür müsün Vinnie (?) dedi elini Vinnienin bacağına bırakarak. Neyin var? Aç mısın? Georgettein elini apış arasına sürttü. Beni becermek için mangıra ihtiyacın var yavrum. Etrafına bakınıp kadehi ağzına götürdü. Cin ağzından akıyordu. Ne kadar var sende? Aşkım var, aşkım var! (Camille banyodan döndü; tertemiz ve taptazeydi, saçı zarifçe taranmış, gölgeleri parıldıyor, odada mutlulukla hızlı adımlarla yürüyordu. Ah Bayan Şey, gören de seni ilk defa yarrak emiyo zannedecek. Camille, Goldieye parmak salladı ve Salin yanına oturdu) Aşkım ve Kuşum var. (Tanrım lütfen *ondan* sonra olmasın. Vinnie. Ah Vinnie. Lütfen. Bu çok önceydi. Çok önce. Ne zaman? Ne zaman? Abim ve tanga meselesi.) -Lee yatak odasından çıkarak banyoya koşturdu. İnsan şurada bir saç fırçası olsun neden bulundurmaz anlamıyorum- (Goldie benim yarım kadar çekici değil.) Hâlâ sessiz ve cilveli cilveli gülümseyebilmek için hâlâ var gücüyle uğraşıyor ama o an gelmeyecek, gelmeyecek. Ve sonra Kuş gitti. Gitti! Sadece bir Kuzgun. Hiçbir zaman... ve döndü ve döndü ve döndü ve sesler döndü ve duman döndü ve Vinnie güldü, o güldü. Vinnie güldü ve yakında onu kaldıracak ve yatak odasına taşıyacaktı... Bir ses. Bir ses. Ah Tanrım, onun müşterisi olamam. Yapamam. Şimdi olmaz. Ondan sonra... Lee ayaklarında Sheilanın bir çift çorabı ve en iyi ayakkabılarıyla ses çıkararak girip zarafetle oturdu ve Harrynin ıslak, pis, kendini beğenmiş ve ağzından salyalar akan ifadeli yüzüne baktı... mutluydu, o sapık gibi dejenere bir ruh hastası olmadığı için o kadar mutluydu ki; ama onun o vahşi sikine bayılıyordu ve bir dahaki sefere yalnız olacağız ve o zaman istediği kadar ruh hastası olabilir ve dilimi emebilir ve defalarca boşalacak... ben istersem. Georgettee bakarak kaşını kaldırdı. Sen ne takılıyorsun tatlım?

(Orospu! Habis Orospu! Rahat bırak beni!) Ee hadi Georgie! Mangırları al da gel. Yemeğin soğumasını istemiyosun di mi?

Vakarla ayağa kalktı -gel de al yavrum- ve yumuşaklığın içinden el ele yürüdüler ve Vinnie ona bir gül verdi ve Georgette gülü bir asaymış gibi eline koyarak zarifçe dudaklarına götürdü ve gülün kokusu büyü gibiydi ve Georgette bir gül gibi gülümsedi; öylesine yumuşak, narin, öylesine tatlıydı ki ve Kuş bir kere daha oradaydı, ötüyordu; ve Georgette gülü saten minderine koydu ve bornozunun üzerinden kaymasına izin verdi -Napıyon?- ve bornoz ayaklarının dibinde yavaşça katlandı. Emeceksin sadece. Al bakalım yavrum, dikkat et de ısırma, haha! -Bir gül. Gül! Hayır. Onu yapan Harryydi. Hiçbir zaman! Her zaman. HER ZAMAN HER ZAMAN!!! Ah Vinnie, Vinnie aşkım aşkım- Geyiği kes de başla emmeye. (Aşkım, aşkım!) Vinnie gülerken sigarasının külünü silkti ve kendine içki koydu. İnleyecek mi? İnlesin; ve Georgette, Vinnienin kemerini açtı ve donunu indirip ellerini terli kıçına kaydırdı (aşk, aşk) ve Vinnie onun kulaklarını tutup güldü; Georgette parmaklarını Vinnienin kasılmış kalça kasları üzerinde nazikçe dolaştırdı (şimdi kardeşim, şimdi!), kıçındaki kılları hissetti... o his, o his... -hayır. HAYIR. AH TANRIM HAYIR!!! Yataktan gelen bi koku sadece- Taşaklarıma dikkat etsene be! -Harrynin kokusu. Harry. Bok değil. Lütfen. Vinnie onu becermedi. Lütfen bok olmasın- O his, tat, koku... KOKU! Vinnie yerdeki donu aldı. İyisin be Georgie! Çömelmiş kraliçenin kafasına hafifçe vurdu. Beni istediğin zaman boşaltabilirsin. Hapiste yanımda olsaydın iyi olurdu. Acayip eğlenirdik. Georgette başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi. Vinnie? Vinnie yüzüne baktı, eğildi ve yanağına kibarca vurdu. Hadi Georgie, bişeyler içelim!

Bornozunun içinde oturup onun gitmesini izledi. Neden beni öpmedi? Ah keşke onu öpmeme izin verseydi. Donuna ve bacağındaki küçük deliğe baktı, parmak uçlarıyla baldırındaki yara kabuğuna dokunarak. Dance Ballerina Dance* Dans et. Hayaller? Şimdi mi? Ne zaman? Ne zaman? Ona sahiptim. Ona *gerçekten* sahiptim. Leeyi becermedi o. Koku, his, tat... Yataktandı. Harrydendi. Yaşadığımız şey olması gerektiği gibiydi. Güzeldi. İstediğim gibiydi. Yaşadığımız...

* Dance Ballerina Dance: Nat King Coleun şarkısı. Dans et Balerin Dans et. (ç.n.)

şey... o benimdi. Vinnie. Yeniden. Tırnağını kenarından sokarak yara kabuğunu kaldırmak istedi ama küçücük bir parça çıktı sadece; yapış yapış cerahati hissetti ve kabuğu tek seferde çabucak çıkarmaya çalıştı... eli hareket etmiyordu. Yara acıyordu. İncitiyordu... Eliyle yarayı kapadı ve çekmeceden bir şırınga çıkardı, kolunda damarı buldu ve elini tekrar bacağının üzerine koydu. Ve şimdiydi. Şimdi. Dün değildi ve yarın değildi... ama bir yarın olacaktı ve rüyalar olacaktı... gerçekleşecek... gerçekleşecek... hayır değildi... Leeyi beceren Harryydi. Vinnie bana sahip. İstediği zaman... evet istediği zaman... Ama Rosie farklı... aynı şey değil... Bir şırınga daha aldı, şırıngayla birkaç dakika oyalandı, bacağındaki bir damara vurdu, sonra şırıngayı yatağa koydu ve daireden koşarak çıktı. Diğerleri onun gidişini izlediler ve Camille onun nereye gittiğini sordu. Ay libidosu öyle manyak gibi zonkluyor ki sokaklarda üç tur atacak. Evet. O da istiyordu.

Kapı sertçe kapandı ve Georgette bulantısı azalana kadar korkuluğa yaslandı, sonra sendeleyerek merdivenlerden indi (Tony onu izliyordu) ve sokağa çıktı. Güneş sıcaktı ve parlaktı ve ışık bir koç başı gibi çarparak geldi üzerine pencerelerden, araba camlarından, kaputlarından, teneke tabelalardan, gömlek düğmelerinden, şişe kapaklarından ve sokakta yerlerde duran kâğıt parçalarından. Midesi yanıyordu ve park edilmiş arabalara çarpıyordu; ama hareket ediyor, hareket ediyordu ve her şey giderek daha parlak, daha beyaz, daha sıcak oluyordu. Parmaklıklara tutundu ve sendeleyerek metroya, karanlık güzel metroya giden merdivenleri indi. Sadece birkaç kişi var. Yakınında kimse yok. Kollarını önünde kavuşturup başını önündeki koltuğa dayadı. Serin. Serinliyordu. Evet, daha serindi ve başı harika bir şekilde ılıktı ve tekrar Vinnieye sahip olabilirdi ve bir dahaki sefer, bir ara, Vinnie onu öpecekti. Ve beraber dışarı çıkacaklardı. Bir sinemaya gidecekler, el ele tutuşacaklar ya da yürüyüşe gideceklerler ve Vinnie onun sigarasını yakacaktı... evet, ellerini kibritin etrafına kapayacak, kendi sigarası ağzının köşesinden sarkmış... ve ben ellerimi onun ellerinin üstüne koyacağım ve o kibriti üfleyip atacak... ama dans etmeye gitmemiz şart değil. Dans etmeyi sevmediğini biliyorum. Güzel basma kumaştan bir elbise giyeceğim. Sade bir şey. Temiz ve derli toplu bir şey. Vinnie? Onu beceren Harry *idi*... Hayır.

Hayır, kıyafet değiştirmek zorunda kalmayacağım. Hepsine meydan okuyacağız ve sevgi... Sevgi. Ve sevileceğiz. Ve sevileceğim. Ve Kuş yüksekten uçarak aşk öterek gelecek ve uçacağız... ah o habis orospu! Ben kadın kılığına girdiğimde Leeden çok daha ikna edici bir kadınım. O Chaplin gibi oluyor. Ve ben Melissa gibi dans edeceğim. Ah biraz daha kısa olsaydım. Eh, Bayan Leeye gününü gösterdik, di mi Vincent. (Georgette melodiler mırıldanarak dans ediyordu odada, ipek donu ve destekli sutyeni üzerinde olduğu halde; ve bir müşteri yatağın kenarında çıplak halde oturuyor, yağlı vücudundan terler akıyor; Georgette dönüp dururken ipeğe dokunuyor, aletiyle oynuyor, dudaklarını yalıyor, dudaklarından salyası akıyordu; sonra Georgettein çıkardığı donu kaptı ve yüzünü dona gömdü ve inleyerek ve sürünerek yatağa bıraktı kendini...) Hayır. Hayır. Şimdi. Yarın. Vinnie... evet, evet. Vincennti. Vincennti dAmore. *Che gelida mania*... evet, evet. Soğuk, ah benim sevgilim. *Si me chiamano Mimi*... Sì. Bir mum. Yumuşak mum ışığı... ve ben sana kitap okuyacağım. Ve şarap içeceğiz. Hayır. Soğuk değil. Hiç değil. Sadece Gölden gelen esinti var. O kadar güzel ki! Huzur dolu. Görüyor musun, yüzeyinde çok hafif bir dalgalanma var. Ve söğütler. Evet. Sì. Muazzam söğütler eğilmiş kendilerine bakıyorlar sularda; başlarını onaylayarak sallıyorlar, bize evet diyorlar. Evet, evet, evet... Ah Vincennti, tut beni. Daha sıkı. Vincennti dAmore. *O suave fanciulla*. (Georgie arkadaşımdır, her zaman ağzına alır benimkini, bikaç kuruşa.) Göl. Göl. Ve ay... Evet... Bak. Bak. Görüyor musun orada? Bir kuğu. Ah ne kadar güzel! Ne kadar dingin. Ay onu izliyor. Görüyor musun onu nasıl aydınlatıyor. Ah bu ne zarafet! Ah, evet evet evet kabul ediyorum Vinnie, kabul ediyorum... Vincennti. Görüyor musun? Görüyor musun, bize doğru süzülüyor. Bize. Bizim için. Ah ne kadar beyaz! Evet. Öyle. Dağlardaki karlardan daha beyaz. Ve onlar sadece birer gölge artık. Ama o parıldıyor, pırıltılar saçıyor. Kuşların kraliçesi. Evet. Ah evet, evet, Viyolonseller! Yüzlerce viyolonsel ve biz ay ışığında süzüleceğiz, KUĞUYA dönecek ve onun başını öpecek ve Söğütlere başımızı sallayacak ve gecenin önünde eğileceğiz ve onlar bize inayetlerini lütfedecekler... bize inayetlerini lütfedecekler ve Göl bize inayetini lütfedecek ve gülümseyecek ve ay bize inayetini lütfedecek ve dağlar bi-

ze inayetini lütfedecek ve esinti bize inayetini lütfedecek ve güneş zarifçe doğacak ve ışınları her yana yayılacak ve söğütler bile başlarını hafifçe kaldıracak ve karlar daha da beyazlaşacak ve gölgeler dağlardan kalkacak ve hava ılık olacak... evet, ılık olacak... gölgeler kalacak ama ay ışığı ılık olacak (Dance Ballerina Dance) Vinnie??? Ay ışığı ılık olacak. Daha da ılıklaşacak. Tut beni Vincennti. Sev beni. Sadece sev beni. Ama güneş tarlaları güneşte ne kadar da güzel. Her yere yayılan parlak güneş ışığında. Ilık ve harika. Ve uzun çimenler akacak ve ayrılacak ve renkler patlayacak ve küçük çiğ damlaları parıldayacak ve her şey kırmızı ve mor ve menekşe ve yeşil ve beyaz olacak... evet beyaz ve altın rengi ve mavi ve pembe, açık pembe ve ateş böceklerine bak... gece çiçekleri gibi... ah evet, evet, gece çiçekleri! Küçük yumuşak ışıklar. Tatlı küçük ışıklar. Ah çok üşüyorum! *La commèdia è finita.* HAYIR! HAYIR! Vincennti. Evet, evet sevgilim. *Si me chiamano Mimi.* Georgie morci tatlım. Kuş. Dinle Vinnie. Kuş. Ah evet sevgilim, kabul ediyorum, kabul ediyorum. Seni seviyorum. Seviyorum. Ah Vinnie. Vincennti. Ağzın, dudakların, ne kadar ılıklar. dAmore. Ah görüyor musun yıldızlar nasıl da yumuşatıyor gökyüzünü. Evet, mücevherler gibi. Ah Vinnie, çok üşüyorum! Hadi, gel yürüyelim. *Sone Andati.* Evet aşkım, duyuyorum onu. Evet. Aşk şakıyor. Aşk Vinnie... aşk şakıyor... hayır. HAYIR! Ah Tanrım hayır!!! Vinnie beni seviyor. O beni seviyor. O.

Eok.

Değildi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ve Bebekle Beraber Üç Kişi Oluyoruz

Çocuklarının çoğalacağını bileceksin,
Soyun ot gibi bitecek.
Eyüp 5:25

Bebek düğünden dört saat sonra vaftiz edildi. Eeeh, ne var canım, önce evlendiler işte. Ama size söyliyim, müthişti! Yani sonrası. Gelinin babası harika bir parti düzenledi. Spook da o lanet olası motosikletiyle oradaydı. Tommynin 76 model bir Indianı vardı. Evlenen eleman bu işte. Adamda Indian vardı; bilirsiniz, şu küçük aletlerden. Aniden fırlayabilenlerden değil. Bizim çocuklardan hiçbiri o modellerden kullanmazdı. Gidiyorlar falan ama, çok küçükler. İnsan modifiye edebileceği bir tane ister. Anlarsınız ya, yılan gibi... egzozdur, kralından kromlu oturağıdır falan. Abi, valeyi vurmak için bire bir. Deli bişey! Neyse, Tommyde bu 76 modelden vardı ve adam uzun boylu ve zayıf bi tip, motosiklet onun içinden çıkıyomuş gibi gözüküyodu; sanki bacaklarının arasında babafingo yerine moto-

siklet vardı. Ve gaza bastığında dinleniyomuş gibi oturuyodu ve gaza azıcık basınca BaROOOOOM! Diğer elemanlar motosikletlerinin üzerine eğilmiş gaza basıp dururlardı ve motosikletleri aksırıp tıksırırdı ve Tommy kendi aletinin üzerinde, tekerlekler motora gaz verirken makineli tüfek sesi gibi sesler çıkararak, yavaş yavaş daireler çizerek tur atar ve onların motosikletlerini çalıştırmalarını beklerdi.

Ama Tommy süper bi herifti. Sessiz sakin bi ipti. Hele diğer elemanlarla karşılaştırıldığında. Ve çalışıyordu. En azından çoğu zaman. Arada bir Suzyyle dışarı çıkardı. Onu motosikletiyle dolaştırıp (sanırım) film izlemeye götürürdü ve mahalleye de genellikle ellerinde biralarla giderlerdi. Ama hamile olduğundan haberimiz olmadı. Belki de daha fazla. Koca kıçlı bir Polonyalıydı ve pederi bile, hastaneye getirilene kadar kızının hamile olduğunu bilmiyordu; pek keyfi kaçmış gibi değildi sanırım. Anlarsınız ya, zaten biraz alkolik bi adamdı. İşte, valide buna Suzynin niye hastanede olduğunu söyleyince adam sapıttı. Ama bikaç gün sünger gibi içince zırlaya zırlaya küçük kızı (kız da Tommyden üç beş santim kısa ve yirmi kilo daha ağır) için her şeyi yapacağını söyleyerek salya sümük hastaneye geldi; neden ona başının belada olduğunu anlatmamış da bilmem ne ve kız ona öylece bakıp sigara istedi ve ona başının belada falan olmadığını söyledi ve bikaç hafta sonra peder bey her zamanki rutine dönmüş, at yarışı gazetesi elinde bi insan evladı yanına gelene kadar birasını yudumlamaya devam ediyordu. Ama hakkını vermem lazım. Vaftiz töreninden sonra müthiş bi eğlence düzenledi. Olay düğünden sonra başladı ama asıl vaftizden sonra coştu. O sıralar Spook birkaç bira içmişti ve motosikletine binip dolaşmak zorundaydı. Adam aylardır motosiklet diye yanıyordu. Motosikletin kendisini almadan altı ay önce şapkasını almış ı hatta. Motosikletli bütün elemanlar takıyo tabii o şapkalardan. O kartallı bilmemneli çizme ya da ceket giymiyolardı ama saçınız gözünüze girmesin diye şapka takmak zorundaydınız. Neyse, Spookta şapka vardı ama motosiklet yoktu. Bütün gece Yunanın yerinde oturur ve ne olursa olsun şapkasından ayrılmazdı. Abi, kafasından almaya çalışınca herif deliriyodu. İşte, neyse, arada sırada Tommy motosikletini almasına izin verdiğinde Spook kendinden geçerdi. Kıvılcımlar saça saça, patlata patlata, gümlete

gümlete aleti kükretir, bağırıp çağırarak o lanet olası şapkasını düzeltir ve aklınıza gelecek her türden sesi çıkararak 2. cadde boyunca gazlayıp giderdi. Sonra Tommy ona el eder ve Spook yavaşça dönerek egzozu patlata patlata Tommyye yaklaşır, bikaç kere motoru gazlar, gaza basar, motoru kapatır, büyük bir dikkatle iner ve koltuğa ve benzin deposuna yavaşça vurur ve Tommyye bunun müthiş bir motosiklet olduğunu söylerdi. Gerçekten müthiş! Ve ertesi gün Spook şehir merkezindeki bütün motosiklet galerilerini turlar, ağzından salyalar akarak vitrindeki aletlere bakar, içeri girip fiyat sorar ve eleman ona tıpkı iki gün önce olduğu gibi hâlâ 1500 dolar olduğunu söyler ve Spook elemana ellerinde ikinci el olup olmadığını sorar ve eleman başını sallar ve işine gücüne gider ve Spook ışıklara, koltuklara, egzozlara, dikiz aynalarına ve çizmelere bakarak delirecek hale gelir ve Yunanın yerine gelerek bize gördüğü o muhteşem Harley-Davidsonı anlatır... bu yepyeni amına kodumun modelinin üzerindeki bütün krom şeritlerini ve cıvataları, vidaları bilir ve herkes gülerdi ve birisi yan kapıdan gelip sinsice arkasından dolanarak şapkasını kapıp bir başkasına atar ve Spook şapkayı geri alana kadar maymun olur ve en sonunda birisi kafasına oturturdu ve biz gülerdik ve o bize motosiklet istemenin ne demek olduğunu bilmediğimizi söylerdi. Günde elli kere aynı şeyi söylerdi. Siz motosiklet istemek ne demek bilmiyorsunuz. Sonra biri ona kahve ısmarlarsa beraber dolaşabileceklerini söylerdi ve Spook kalbi parçalanarak bir on sentine veda eder (her şeye, özellikle de paraya veda etmesi çok zordu. Galiba bütün mangırını motosiklet parası biriktirmek için bi kumbaraya koyuyodu.) ve şapkasını düzeltir ve sonra beraber çıkarlar ve GerOOOOnimOOOOO diye bağırırlar ve Belt yoluna çıkarlar ve arabaların arasında salınırlar ve Spook kendinden geçerek bağırıp çağırır ve sonra Yunanın yerine dönerler ve o, Tanrım derdi, bi motosiklet almam lazım. Abi, motosiklet istemek ne demek bilmiyorsunuz. Ve ertesi gün yine giderdi şehir merkezine.

Eh, neyse, Suzy hamile olduğunu söylediğinde Tommy biraz şaşırmıştı. Bilmiyorum. Bişey demedi ama öyleydi sanırım. İşte durumu anlattı ve Belt boyunca geziye çıktılar ve dönüşte Coney Islandda durarak Nathanın yerinde sosisli yediler; o sıralar çalışıyordu ve sa-

nırım ona evleneceklerini söyledi. Yani evlenmeyeceklerini söylediğini zannetmiyorum. Pek bir şey fark etmezdi. Ne bileyim motosikleti vardı adamın. Son kuruşuna kadar ödenmiş ve her şeyi tam onun istediği gibi modifiye edilmişti ve kızın peder ve validesinin yanına taşınabilirlerdi. Alt katlarına. Neyse ne yani kardeşim. Ayrıca kız zaten evlenmek istiyordu bence. Anlarsınız ya. Ama Tommyden bunu isteyip istemediğini bilmiyorum. Ne bileyim, veletten çok dert tasa olmadan kurtulabilirlerdi. Bin tane kurum var şimdi. Ama Tommy iyiydi ya! Kimseye baş ağrısı vermiyordu ve ona hiçbir zaman dayak falan atmadı; o yüzden kız da evlenmek istedi. Ve böyle olunca çalışmak zorunda da kalmayacaktı. Çocuğu besleyip büyütme gibi işlerle uğraşacaktı sadece. Açıkçası baya iyi de yürüdü bu iş. Neyse, bi gece Tommy Yunanın yerine geliyor ve bize baba olacağını söylüyor ve Alex ona bir kahve ısmarlıyor ve Tommy, Spookun motosikletiyle bir tur atmasına izin veriyor.

İşte, kızın pederi biraz daha ayıldığında (kız kucağında bebekle hastaneden eve gelip, bak bu büyükbaba, dediğinde ve peder bey tekrar salya sümük olduğunda) kızına hakikisinden bir parti yapacağını söylüyor ve sonra bardaki Murphyye gidip üst katı düğün resepsiyonu için kiralamak istediğini söylüyor. Murphy ne zaman olduğunu sorduğunda, bilmiyorum ama yakında diyor ve Murphy de ona elemanlardan birinin yakında bir karaborsa yapacağını söylediğinde peder bey ona iki hafta sonra diyerek kapora bırakıp eve gidiyor ve onlara anlatıyor ve Tommyyi buluyorlar ve o da tamam diyor ve motosikletini temizlemeyi bitiriyor, böylece düğün tarihi belli oluyor ve vaftiz töreni için ayarlamalar yapıyorlar. E tabii törende biraz yalan söylemiş oldular sonuçta; ama valide hanım zavallı küçük veledi vaftiz ettirmemektense biraz yalan söylemenin karı koca için daha iyi olacağını düşündü. Sonra evrakları hazırladılar; bizim elemanlardan birkaçı da onlarla beraber gitti ve iş birkaç dakikada bitmişti ve sonra vaftiz törenine kadar beklemek ve vaftiz ebeveyninin kimler olacağını belirlemek için Murphynin yerine gittik. Sanırım en sonunda bir hala ve dayıda karar kıldılar, bilemiyorum; ama işte işlerin çığrından çıkması da tam bu zamana denk geliyor. Murphynin Salonu barın üst katında büyük bir oda; köşede, küçük bar tezgâhında şişe şi-

şe viski, her yerde fıçı fıçı bira ve üstünde her tür sandviçin yığılı olduğu kocaman uzun bir masa var. Her birimiz birer bira kapıp sandviçleri tıkınmaya başladık ve Spook içeri gelerek bir motosiklet aldığını söyledi. Adamı görmeniz lazımdı. Gözleri yuvalarından fırlamıştı. Dumanlı çay falan içtiğini zannettim ama herifin kafası motosikletten iyiydi. Üç beş papele eski bir polis motosikletini alıp onu modifiye etmiş. Bilirsiniz, boya atmış, her tarafı kürk ve kromla kaplı manyak bi koltuk çalmış ve depoyu ağzına kadar doldurmuş. Ona sakin olmasını, rahatlamasını ve Tommynin evliliğini kutlamasını söyledik. Biri eline bira tutuşturdu; ama bir başkası kafasından o lanet şapkayı almaya çalıştığında delirdi ve biz de tamam dedik, aşağıya inip bakıcaz motosikletine. Ve baktık. Aman ne muhteşem! Abi, eğer polisin bir motosikletle işi bitmişse, hakkaten bitmiştir. Ama sonuçta bir motosikletti ve hareket ediyordu. Sanırım bizim orospu evladı bunu itmek zorunda kalsa da kullanırdı, çocuk arabası gibi pedallamak zorunda kalsa da. İşte beş dakikanın sonunda çalıştırmayı başarıyor ve biz de aletin aksırıp tıksırmasını dinliyoruz ve Spook da ağzı kulaklarına vararak gidiyor ve biz yukarı çıkıyoruz ve birkaç dakika sonra geri geliyor. Şapkasının önü çenesine inmişti ve etrafa gülümsüyordu. Size diyorum abi, tam manyaklıktı! Aman ne boksa, hayvan gibi eğleniyorduk ve bir motosiklet istemenin ne demek olduğunu bilmiyorduk ve bir baktık Spook, Suzynin validesine motosikletini anlatıyor ve kadın hayvan gibi içiyor ve kısa süre sonra küçük yavrusu için ağlamaya başlıyor ve Spooka kızının doğduğunda nasıl olduğunu, her şeyin daha dünmüş gibi geldiğini ve şimdi onun kocaman olduğunu, evlendiğini ve anne olduğunu anlatıyordu ve Spooksa başını sallayıp evet diyor; ama tek yapması gerekenin endüksiyon bobininı temizlemek olduğunu ve belki karbon devresine bi el atılabileceğini -bunu gece kendisi de yapabilirdi ve cebinden tek kuruş çıkmazdı- ve yolda herhangi bi motosiklet gibi gideceğini ve sadece yüz papel ödediği düşünülecek olursa tam bir kelepir olduğunu anlatıyordu... ve Suzy, peder ve validesinden kurtulmuş salamlı sandviçleri manyak gibi götürüyordu ve ortam hakkaten hareketleniyordu. Tabii bardaki gırnatacıların bazıları bir şekilde yukarı çıktılar ve tebriklerini ilettiler ve kapabileceklerini kaptılar ve vaftiz töreni bitiminde

Tommy ve Suzy ellerinde çocukla geldiklerinde herkes pederle valideye çocuğun ne kadar da onlara benzediğini söylüyordu (ve abi, valide köpeğe benziyordu resmen!) ve onlar burunlarını çekiştirip sırtları sıvazladılar ve haydi içelim, dediler ve birisinde fotoğraf makinesi vardı ve flaşlar patlıyor ve sonra duvara çarpıyordu. Tabii velet zırlamaya başladı; ama onlar çaresine baktılar ve asıl parti başladı. Bir tane gramofonla beraber Illinois Jacquet ve Kenton gibi süper plaklar getirmişlerdi; sonra, mahalleli popüler bir ibne olan Roberta çıkageldi ve dans edip kıvırtmaya başladı ve bizim eleman ardan bazılarının kafası iyiydi ve onunla dans ediyordu ve kız accayip eğleniyordu! Tabii ki her zamanki gibi (tabii otu yoksa) bennie almıştı ve elemanın teki ona gelin sen misin, diye sordu ve o da hayır, dedi, doğum kontrol yöntemeriyle korunuyordu ve sonra Suzynin validesi ve pederiyle dans etmeye başladı. Yerlere yatardınız ya! Hala salya sümük, o koca götünü sallıyordu ve biz altımıza işiyorduk. Abi, inanılmazdı!

Tommy elbette çok içmedi. Yani evlendiğinden değil. Bu pek bir şey fark ettirmezdi artık. Tommy hiçbir zaman çok içmezdi. Birkaç bira yuvarlardı ve başka da içmezdi. Anlarsınız ya! Ama o da baya eğleniyordu. En azından kendi kriterlerine göre. Gramafona Becauseu söyleyen bir kadının plağını koyarak partiyi neredeyse mahveden valide hanım sonra sendeleyerek Suzynin yanına gitti ve kızına sarılıp onu öpmeye başladı, Suzy de bu sırada ağzına salamlı sandviç tıkmaya çalışıyordu ancak çiğneyemiyordu; çünkü validesi neredeyse üstüne çıkmıştı. Ama Roberta bizi kırdı geçirdi. Bir köşeye geçmiş şarkıyı söylüyormuş gibi yapıyordu ve biz geberiyorduk. Yani, gözkapaklarını kırpıştırıyor (gözkapaklarının üzerine o parlak yıldıztozu zımbırtısından sürmüştü) ve kıçını öyle bir sallayıp kıvırtıyordu ki... Ama valide hanım onu görmedi (o vakitten sonra pek bir şey görebildiğini zannetmiyorum) ve Suzyyle dans etmek istedi ve sendeleyerek vals yapmaya başladı ve Suzy de elinde hâlâ o salamlı sandviçi tutuyordu; ama plak sonuna geldi ve Roberta hemen bir Dinah Washington koydu; Suzy de valideden kurtuldu ve biz tekrar coşmaya başladık. Kısa süre sonra valide hanım sızdı ve onu arkada bir taşınabilir yatağa yatırdılar ve biz de kendimizi bir köşede

müzik eşliğinde zıplayıp içerken bulduk; Spookun bile kafası biraz iyiydi. Tony iyice uçtu ve hatunlardan birine pandik attı ve kocasıyla ufak bi arbede yaşandı ama pek bir şey olmadı; biz de Tonyyi bir köşeye attık ve uyumasına izin verdik. Tabii ki yaşlı İrlandalılardan bazıları birbirlerine yumruk atmaya başladılar ama ortalığı pek kırıp dökmediler ve bara yaklaşmadıkça sızana kadar dövüşmelerine kimse karışmadı.

Ama Spook iki saniye rahat duramıyordu. Motosiklete binip dolaşmak istedi. Herkes ona git dedi ama tek başına gitmek istemiyordu ve Tommy dışında herkesin kafası motosiklet kullanamayacak kadar iyiydi. Ve Suzy de Tommyye gitmesini söyledi. İyi öyleyse. Bu gece bir şey yapacak halimiz yok zaten. Anlarsınız ya, daha çok erken. Suzy de çocuğu bulduktan sonra eve gidip yatmaya karar verdi. Zaten kıçının fena olduğunu söyledi. Çocuğu doğuralı iki hafta falan olmuştu. Ve çocuk da tosun gibiydi. Dört kilo civarı. Tam olarak bilmiyorum ama yaklaşık öyle bir şey. Karpuz sıçmak gibi olduğunu söyledi. Çocuk doğurmanın. Sonra etrafa bakındı, çocuğu buldu ve çıktı gitti. Tommy de Spookla bi tur atmaya karar verdi. Hakkaten güzel geceydi. Tam gezmelik. Yarın da muhtemelen öteberiyi onarmak için evde olacağım. İşte, şunu şuraya koy bunu buraya, çocuğun bilmemnesiyle ilgilen falan filan. Roberta, Tommynin gitmeye hazırlandığını görünce çabucak yanına gelerek cilveli bir sesle ondan kendisini gezmeye götürmesini istedi; kucağında bebeğiyle balayına hazırlanan birisini görünce çok kötü depresyona girmiş, gözkapaklarını kırpıştırıyor; herkes yerlere yatıyor ve Tommy de gülerek tamam diyor ve Roberta kıkırdıyor ve elini sallayarak veda ediyor ve şapkası çenesinin altından bağlanmış Spook merdivenleri yarılamış bile... çıkıyorlar.

Ertesi sabah kovulana kadar orada durduk tabii ki. Yani, çok da sikimdeydi. Peder bey mekân ve diğer harcamalar için sağlam para harcadıydı. Ne diye boşa gitsin.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tra
la
la

"Kalkıp kenti dolaşayım,
Sokaklarda, meydanlarda sevgilimi arayayım" dedim,
Aradım, ama bulamadım.
Kenti dolaşan bekçiler buldu beni,
"Sevgilimi gördünüz mü?" diye sordum.
Ezgiler Ezgisi 3: 2, 3

TRALALA ilk defa birisiyle yattığında 15 yaşındaydı. Gerçek bir tutku yaşamamıştı. Bir kafa dağıtmaydı sadece. Mahallenin diğer çocuklarıyla Yunanın yerinde takılıyordu. Yapacak bişey olmadan. Oturup muhabbet et. Müzik kutusunu dinle. Kahve iç. Sigara otlan. Her şey sıkıntı. Evet dedi. Parkta. 3 ya da 4 çift kendilerine uygun ağaç ya da çimenlik buluyor. Aslında evet demedi. Hiçbir şey demedi. Tony ya da Vinnie ya da her kimse aynen devam etti. Sonradan hep beraber çıkışta buluştular. Birbirlerine sırıttılar. Elemanlar kendilerini yılan gibi hissediyordu. Kızlar önden yürüyor ve yaptıkları hakkında konuşuyorlardı. Sırıtıyorlar ve imalarda bulunuyorlardı. Tralala omuz silkti. Yatmak yatmaktı. Ne vardı bunun bu kadar muhabbetini yapacak? Parka sık sık gidiyordu. Her zaman

kendisi seçerdi kiminle yatacağını. Diğer kızlar da onun kadar istekliydi ama oyun oynuyorlardı. Gösterip gösterip vermemeyi severlerdi. Ve sırıtmayı. Tralala böyle boş işlerle uğraşmazdı. Gösterip vermeyenleri kimse sevmez. Ya verirsin ya vermezsin. O kadar. Ve kocaman göğüsleri vardı. Kadın gibi vücudu vardı. Herhangi bir çocuk gibi değil. Onu tercih ediyorlardı. Ve daha ilk yaz bitmeden oyunlar oynamaya başlamıştı. Gerçi farklı oyunlardı bunlar. Elemanlara gösterip vermeme numarasını yapmıyordu. Anlamsızdı. Parasızdı da. Bazı kızlar onu uyuz ettiğinde o da onları delirtirdi. Kızlardan biri elemanlardan birini beğendiğinde ya da herhangi bir sebepten onunla yatmaya kalktığında Tralala müdahale ederdi. Sırf eğlencesi için. Kızlar ondan nefret ediyordu. Ne olmuş. Kimin ihtiyacı var onlara. Elemanlarda onun istediği şey vardı. Özellikle de bir sarhoşu soyduklarında. Ya da bir iş çevirdiklerinde. Her zaman kendine bir şey çıkarırdı. Onu sinemaya götürürlerdi. Sigara alırlardı. Pizzacıya götürüp pasta alırlardı. Sarhoşların sonu gelmiyordu. Savaş sırasında herkeste para vardı. Liman sarhoş denizciyle kaynıyordu. Elbette üs de erlerle doluydu. Ve onlardan da her zaman en azından birkaç papel çıkardı. Bazen daha da fazlası. Ve Tralala her zaman payına düşeni alırdı. *Zamazingo* yok. Her şey temiz. Elemanlar ona çakıyorlardı ve o da birkaç papel alıyordu. Eğer gidecek yer olmazsa Wolffe binasının mahzeni her zaman uygundu. Kilometlerce giden bir mahzen. *Biri yatar diğerleri* takılırdı. Bazen saatlerce. Ama o istediğini alırdı. Tek yapması gereken vermekti. Eğlenceliydi de. Bazen. Değilse ne olmuş? Bir şey fark etmiyordu. Sırtüstü yat. Ya da çöp kutusunun üzerine eğil. Çalışmaktan iyidir. Ve eğlenceli de. En azından bir süre için. Ama zaman hep geçer. Büyüdüler. Sarhoşlardan aldıkları birkaç papelle tatmin olmuyorlardı. Neden bir sarhoşun sızmasını bekleyeceklerdi ki. Mangırlarının çoğunu harcadıktan sonra. Askeri Üsse dönerlerken üzerlerine çökerlerdi. Her gece düzinelercesi Yunanın yerinin karşısındaki Willienin yerinden çıkardı. Üslerine ya da rıhtıma dönerlerken yakalarlardı elemanlar onları. Genellikle askerlerin gitmesine izin verirlerdi. Üzerlerinde pek bir şey olmazdı. Ama denizciler çoğu zaman yüklü olurdu. Eğer çok iri ya da çok ayık olurlarsa bir tuğlayla kafalarına vururlardı. Eğer kolay halledilebile-

cek biriyse biri onu tutar diğer(ler)i de icabına bakardı. Birkaç kere 57. sokaktaki arazide adam düşürmüşlerdi. İnanılmazdı. Çitin arkası acayip karanlıktı. Kolları yorulana kadar yumruklamışlardı onu. İyi eğlenceydi. Sonra bir pasta ve bira. Ve Tralala. Her zaman oradaydı. Zaman geçtikçe önemli tecrübe edindiler. Daha seçiciydiler. Ve daha güçlü. Tuğlaya ihtiyaçları yoktu artık. Barlarda tur atar ve cüzdanı kuvvetli birini seçerlerdi. Adam bardan çıkınca da icabına bakarlardı. Bazen Tralala tuzağa çekerdi elemanı. Kapı aralığından geçirirdi. Bazen de araziden. Plan harika işliyordu. Hepsinin yeni elbiseleri vardı. Tralala iyi giyinirdi. İki üç günde bir yeni bir süveter giyerdi. Başları belaya girmezdi. Denizcilerden başka kimseye bulaşmazlardı. Onlar gelir giderdi ve kimse bir şey anlamazdı. Kimsenin umrunda olmaz ki. Zaten ihtiyaçlarından daha fazla paraları var. Birkaç kişinin icabına bakmışlarsa ne olmuş. Öldürülebilirler de sonuçta, bir şey fark etmez. Askerlerden uzak dururlardı. Çoğu zaman. Akıllı oynarlardı oyunu ve kimse de onlara sorun çıkarmazdı. Ama Tralala eline geçen ufak paydan daha fazlasını istiyordu. Kendine ait bir şeyi olmasının vakti gelmişti. Birkaç papel için birkaç adamla yatmaktansa, bir kişiyle yatıp bütün parayı almanın daha akıllıca olduğuna karar verdi. Bütün sarhoşlar ona göz koyuyordu. Ve göğüslerine bakıyordu. Çocuk işiydi. Adam gibi birisini seçtiğinden emin olda... Üzerinde iki kuruş olan bir serseri olmasın. Öyle şey sevmez. Yunanın yerinde tek başına bekledi. İçeri bir asker girdi ve kahveyle hamburger sipariş etti. Ona bir şey isteyip istemediğini sordu. Neden olmasın? Asker gülümsedi. Kalın destesinden bir banknot çıkardı ve tezgâha koydu. Tralala göğsünü ileri itti. Asker ona nişanlarından bahsetti. Ve madalyalarından. Bronz Yıldız. Ve çeşitli şeref madalyaları. İki yıldan beri yurtdışı görevdeydi. Eve dönüyordu. Ağzından salyaları akarak konuştu ve Tralala gülümsedi. Üzerindeki banknotların bir dolarlık olmadığını umuyordu. Bir başkası gelmeden onu dışarı çıkarmak istiyordu. Bir taksiye binip şehir merkezindeki bir otele gittiler. Asker bir şişe viski çıkardı ve oturdular ve içtiler ve konuştular. Tralala askerin kadehini boş bırakmıyordu. Asker anlatmaya devam ediyordu. Savaşı. Nasıl vurulduğunu. Evini. Ne yapacağını. Hastanede geçen ayları ve bütün o ameliyatları. Tralala kadehi sürekli doldu-

ruyor ama asker sızmıyordu. Piç! adece bir süre onun yanında olmak istediğini söyledi. Onunla konuşmak ve iki üç kadeh içmek. Tralala bekledi. Ona ve baş belası annesine lanet okudu. Bacağın vurulduysa kimin umrunda be! Bir saatten beri oradaydı. Eğer yatacak olurlarsa belki parayı cebinden alabilirdi. Ama asker sadece konuştu. Aman be! Şişeyle kafasına vurdu. Ceplerini boşalttı ve çıkıp gitti. Cüzdandan paraları aldı ve cüzdanı fırlattı. Metroda parayı saydı. 50 papel. Fena değil. Daha önce hiç bu kadar kaldırmamıştı. Daha fazlasını hak etmişti gerçi. Bütün o saçmalığı dinledikten sonra. Evet. Orospu çocuğu! Ona bi daha vurmalıydım. Rezil bi 50 papel ve herif makine gibi konuşuyo. 10 papeli aldı ve geri kalanını zulaladı ve Yunanın yerine koşturdu. Tony ve Al oradaydı ve ona nerede olduğunu sordular. Alex birkaç saat önce sarhoş bi askerle çıktın dedi. Evet. Pisliğin tekiydi. Ben de yüklü zannettim. Bişey geçti mi eline? Evet. Ne kadar? 10 papel. Ne kadar parası olduğu hakkında atıp tuttu ve üstünde sadece götü boklu kıçı kırık bi 10luk vardı. Öyle mi? Görelim bakalım. Onlara parayı gösterdi. Bu kadar olduğundan emin misin? Üzerimi mi aramak istiyorsun? Götüme falan mı zulaladığımı sanıyosun? Sonra bakarız. Evet. ende ne var ne yok? Voli var mı? Şöyle böyle. Ama merak etmene gerek yok. Elinde yeteri kadar var. Tralala bir şey söylemedi ve omuz silkti. Gülümseyerek onlara kahve ısmarlamayı teklif etti. Sonra? Tanrım. Ne keneler be! Tamam Alex baksana... Asker geldiğinde hâlâ tezgâhın başında oturuyorlardı. Başına kanlı bir mendil bastırıyordu ve bileğinde ve yanağında kurumuş kan vardı. Tralalayı kolundan tutarak tabureden çekti. Cüzdanımı ver seni lanet olası orospu! Tralala yüzüne tükürdü ve kendini becermesini söyledi. Al ve Tony onu duvara dayayarak kendisini ne zannettiğini sordular. Bakın, sizi tanımıyorum ve siz de beni tanımıyorsunuz. Sizinle kavga etmeye niyetim yok. Tek istediğim cüzdanım. Kimliğime ihtiyacım var; yoksa Üsse giremem. Para sizin olsun. Umrumda değil. Tralala askerin suratına, hiçbi sike yaramayan orospu evladının teki olduğunu haykırdı ve ne kadar aldığını söylemesinden korkarak onu tekmelemeye başladı. Seni işe yaramaz siktiğimin kahramanı! Paraya o kadar ihtiyacın varsa git de madalyalarından bi iki tanesini sat. Tekrar yüzüne tükürdü, bir şey söyleyeceğinden ar-

tık korkmuyordu ama çıldırmıştı. Resmen çıldırmıştı. Lanet olası bi 50 papel için zırlıyordu adam. Zaten üzerinde daha fazla para olması lazımdı. Seni beş para etmez herif! Taşaklarına tekme attı. Asker onu tekrar tuttu. Ağlıyordu ve tekmenin acısından nefes almakta zorlanarak iki büklüm olmuştu. Eğer kartım olmazsa üsse giremem. Kartı geri almam lazım. Beni yarın eve yollayacaklar. Evime gitmeyeli neredeyse üç yıl oldu. Her yerimden vuruldum. Lütfen, LÜTFEN! Bir tek cüzdan. Sadece onu istiyorum. Sadece kimlik kartını. LÜTFEN, LÜTFEN!!! Gözyaşları kurumuş kanın üzerinden aktı ve asker Tony ve Alin kollarında asılı duruyordu ve Tralala tükürerek, lanet okuyarak ve tekmeler atarak yüzünü yumruklamaya başladı askerin. Alex durmalarını ve dışarı çıkmalarını söyledi bağırarak. Burada bela istemiyorum. Tony askeri boynundan tuttu, Al kanlı mendili ağzına tıkadı ve onu dışarı çıkarıp karanlık bir kapı aralığına soktular. Hâlâ ağlıyor, kimlik kartını vermeleri için yalvarıyor ve evine dönmek istediğini söylemeye çalışıyordu ki, Tony saçından çekerek başını doğrulttu ve Al midesine ve sonra da yüzüne birkaç yumruk attı, sonra Tony ona vururken askeri dik tuttu; ama kısa süre sonra durdular, polislerin gelmesinden korkmaktan ziyade üzerinde hiç parası olmadığını bildikleri ve daha önce icabına baktıkları denizciye vurmaktan yorgun oldukları için, sonra askeri bıraktılar ve adam sırtüstü yere düştü. Gitmeden önce Tralala adamın iki gözü kanayana ve burnu parçalanıp kırılana kadar yüzünü botlarıyla çiğnedi, sonra taşaklarına birkaç kere daha vurdu. Seni çürümüş leş torbası! Sonra orayı terk ederek yavaş yavaş 4. caddeye yürüdüler ve Manhattana giden metroya bindiler. Belki birisi kıllanır diye. Birkaç gün içinde onu yollarlar ve kimse bir şey fark etmez. Amına kodumun askerlerinden bir başkası işte! Zaten hak etmişti. Bir kafeteryada yemek yediler ve bütün gece film gösterilen sinemalardan birine gittiler. Ertesi gün Doğu Yakasındaki bir otelde iki oda tuttular ve ertesi geceye kadar Manhattanda kaldılar. Yunanın yerine döndüklerinde Alex onlara birkaç inzibatın ve bir dedektifin gelerek önceki gece bir askeri döven elemanları sorduğunu söyledi. Kötü durumda olduğunu söylemişler. Ameliyata almak zorunda kalmışlar ve bir gözü görmeyebilirmiş. Ah ne kadar fena olmuş! İnzibatlar bunu yapanları yakalaya-

cak olurlarsa onları öldüreceklerini söylemişler. Amına kodumun serserileri! Kanunlarımız buna ne derdi. Hiçbişi. Anlarsın ya. Evet. Öldürün bizi lan! Dalyaraklar. Sırf temel prensiplerimizden dolayı onları gebertmemiz lazımdı. Tralala güldü. Ben de tecavüze uğradığım için suç duyurusunda bulunmalıydım. 18ime girmeme daha bi hafta var. O pis manyak orospu evladı bana tecavüz etti. Güldüler ve kahve sipariş ettiler. Kahvelerini bitirince Al ve Tony barlarda ne olup bittiğine bakmak için tur atmaya karar verdi. Barların birinde barmenin tezgâhın arkasındaki bir teneke kutuya bir zarf attı ını fark ettiler. Kutunun dibinde banknot yığınları var gibi görünüyordu. ERKEKLER TUVALETİNDEKİ pencereyi ve pencerenin baktığı arka sokağı yokladılar ve Yunanın yerine döndüler. Tralalaya ne yapacaklarını anlattıktan sonra 1. caddedeki barların birinin üst katında kiraladıkları mobilyalı odaya gittiler. Barlar kapanınca büyükçe bir tornavida alıp bara yürüyerek gittiler. Al ve Tony içeri girerken Tralala dışarıda bekleyerek sokağı gözledi. Birkaç dakika içinde pencereyi açtılar, içeri girdiler, sürünerek bara gittiler, kutuyu aldılar ve pencereden çıkarak arka sokağa daldılar. Orada kutuyu zorlayarak açtılar ve içindekileri saymaya başladılar. Sayımın sonunda neredeyse paniğe kapılıyorlardı. Neredeyse 2 bin dolar kaldırmışlardı. Bir süre baktıkları parayı ceplerine tıkıştırdılar. Sonra Tony birkaç yüz dolar daha alıp diğer cebine koydu ve Ale Tralalaya bu kadar para kaldırdıklarını söyleyeceklerini söyledi. Gülümsediler; neredeyse kahkahaya tutulacaklardı ki arka sokağı terk edip Tralalayla buluşmadan önce birbirlerini sakinleştirdiler. Kutuyu yanlarına aldılar ve bir kanalizasyon deli ine attılar ve sonra odaya yürümeye başladılar. Arka sokaktan çıktıklarında Tralala onlara koşarak ne kadar kaldırdıklarını ve ellerinde ne kadar olduğunu sordu ve Tony ona sessiz olmasını, birkaç yüz dolar aldıklarını ve odaya dönene kadar sakin olmasını söyledi. Odaya döndüklerinde Al ona işi tereyağından kıl çeker gibi hallettiklerini ve içeri nasıl girdiklerini ve kutuyu nasıl aldıklarını anlatmaya başladı; ama Tralala onu dinlemeyip ne kadar para aldıklarını sormaya devam etti. Tony para yığınını cebinden çıkardı ve saydılar. Fena değil, ha Tral? 250 papel. Evet. Bana bi 50 atsanız nasıl olur? Niye ki? Şimdi bi yere gittiğin yok. Tralala omuz silkti ve yatmaya git-

tiler. Ertesi gün öğlen kahve içmek için Yunanın yerine gittiler ve iki dedektif gelerek onlara dışarı gelmelerini söyledi. Dedektifler üzerlerini aradılar, ceplerindeki parayı aldılar ve onları arabalarına soktular. Parayı yüzlerine doğru sallayarak başlarını salladılar. Bir bahis noktasını soymamanız gerektiğini bilmiyo musunuz? Ha? Ha, Ha! Kendinizi çok akıllı zannettiniz galiba. Dedektifler güldü ve karşılarında duranların yüzündeki aptalca ifadeye baktıklarında mesleki şaşkınlık geçirmeden edemediler ve bunların kimi soyduklarını hakkaten bilmediklerini fark ettiler. Tony komadan yavaş yavaş çıkmaya başladı ve hiçbir şey yapmadıklarını söyleyecek oldu. Dedektiflerden biri ona tokat atarak çenesini kapamasını söyledi. Tanrı aşkına şu martavalı okumayın bize. Herhalde boş bir arazide birkaç bin dolar buluverdiniz ha? Tralala cırladı: Birkaç ne? Dedektifler bir an ona baktılar, sonra Tony ve Ale döndüler. Arada sırada birkaç sarhoş denizciyi soyup paçayı kurtarabilirsin evlat ama benim cebimden çalmaya başladığında çok ileri gittin demektir. Bunlar nasıl aptal iki serseridir böyle... Tamam yavrum, kes şunu. Tabii sen de bizimle gelmek istemiyorsan? Tralala kendiliğinden arabadan uzaklaştı, hâlâ Tonyyle Ale bakıyordu. Kapılar kapandı ve gittiler. Tralala Yunanın yerine döndü ve tezgâhın başına oturup önce Tony ve Ale, sonra da kendi payını alamadan onları yakaladıkları için aynasızlara sövmeye başladı. Bir kuruşunu bile harcayamadım. Lanet olası piçler! Beş para etmez yarrak kafalı orospu çocukları! Düztaban hırsız piçler! Bütün öğlen oturup kahve içtikten sonra sokağın karşısındaki Willienin yerine gitti. Barın ucuna yerleşti ve barmeyd Ruthyyle laflayarak ona neler olduğunu anlatmaya başladı; iki dakikada bir durarak Tonyye, Ale, aynasızlara ve talihsizliğine bela okuyordu. Bar yavaş yavaş kalabalıklaşıyordu ve Ruthy iki dakikada bir yanından ayrılarak içki servisi yapıp geliyordu ve geri geldiğinde Tralala hikâyeyi en baştan anlatmaya başlıyor, 2 bin papel için bağırıp duruyordu; paranın bir kuruşunu bile harcayacak fırsatları olmamıştı. Hikâyeyi tekrar anlatırken Tony ve Ali unutup sadece aynasızlara, talihine ya da arada sırada yanından geçip içki isteyip istemediğini soran ya da sadece ona bakan denizci ve askerlere sövdü. Tralala içkisini bitirdikçe Ruthy kadehini tazeliyordu. Boş ver dedi. Olmuş bitmiş. Kafanı du-

varlara vurmanın lüzumu yok. Daha çok iş çıkar. Belki o kadar olmaz ama yeteri kadar çıkar. Tralala ters ters homurdandı, içkisini bitirdi ve Ruthyye kadehi doldurmasını söyledi. Vakit geçtikçe kızgınlığını emdi, sakinleşti ve genç bir denizci yanına sendeleyerek geldiğinde ona bakıp evet dedi. Ruthy onlara iki içki getirerek gülümsedi. Tralala denizcinin cebinden parayı çıkarmasını izledi ve zahmete değebileceğine karar verdi. İçki içmek için bu çöplük yuvasından daha iyi yerler olduğunu söyledi. Ee, gidelim o zaman bebek. Denizci içkisini fondipledi; Tralala kendi içkisini barda bıraktı ve çıktılar. Bir taksiye bindiler ve denizci ona nereye diye sordu ve Tralala fark etmeyeceğini söyledi, her yer olur. Tamam. Bizi Times meydanına götür. Tralalaya sigara ikram etti ve her şeyden bahsetmeye başladı. Adı Harryydi. Idaholuydu. İtalyadan yeni dönmüştü. Şey yapacaktı. -Tralala gülümseye zahmet etmedi ama ne zaman sızacağını tahmin etmeye çalışarak adamı izledi. Bazen bütün gece sızmazlardı. Tam olarak söyleyemem. Gevşedi ve düşünmeye başladı. Burada halledemem onu. Sızana kadar beklemek zorundayım ya da belki biraz para isterim. Nasıl para saçıyolar baksana! Tek yapmam gereken onunla bi odada yalnız kalmak. Sızmazsa kafasına bişeyle vuruverirım- Görseydiniz ne yaptığımızı o küçük... Denizci konuşmaya devam etti ve Tralala sigara içti ve sokak ışıkları titreşerek üzerlerinden geçti ve taksimetre yazmaya devam etti. Taksi Crossroadsun önünde durduğunda denizci konuşmayı bıraktı. Arabadan indiler ve Crossroadsa girmeye çalışılar; ama barmen sarhoş denizciye şöyle bir bakıp başını salladı. Onlar da karşı sokağa geçip başka bir bara gittiler. İçerisi tıklım tıklımdı ama arkada ufak bir masa bulup oturdular. İçkileri sipariş ettiler ve Tralala kendisininkini yudumladı, sonra bitmemiş içkisini kendisininkini bitirmiş olan denizcinin önüne itti. Denizci tekrar konuşmaya başladı ama ışıklar ve müzik onu yavaş yavaş etkiledi ve sohbet konusu değişti ve Tralalaya ne kadar hoş bir kız olduğunu ve ona ne kadar iyi vakit geçirteceğini söylemeye başladı; Tralala ona hayatının gecesini yaşatacağını esnemesini saklamaya gerek duymadan söyledi. Adamın yüzüne bir gülümseme yayıldı ve daha hızlı içti ve Tralala kendisine biraz para verip veremeyeceğini sordu. Meteliksizdi ve paraya ihtiyacı vardı; yoksa odasın-

dan atılacaktı. Denizci ona endişelenmemesini, ona bu gece kalacak bir yer bulacağını söyledi ve göz kırptı ve Tralala sigarasını onun ağzına sokmak istedi. Adi orospu evladı! Ama bir şey yapmadan önce bekleyip parasını almasının daha iyi olacağına karar verdi. Denizci elini tutup okşadı ve Tralala etrafına bakınıp kendisine bakan bir subayı fark etti. Daha önce hallettiği asker gibi bir sürü nişanı vardı ve onun Harryden daha çok parası olduğuna karar verdi. Subaylar genellikle yüklü olur. Masadan kalkarken Harryye tuvalete gittiğini söyledi. Tralala ona doğru yürürken subay hafifçe sallandı ve gülümsedi. Tralalanın kolunu tuttu ve ona nereye gittiğini sordu. Hiçbi yere. Oo, senin gibi harika bir kızın hiçbir yere gitmesine izin veremeyiz. Boş bir mekânım ve bir çuval da viskim var. Ee... Tralala subaya beklemesini söyledi ve masaya döndü. Harry uyumak üzereydi, Tralala cebindeki parayı almaya çalıştığında kıpırdanmaya başladı. Gözlerini açtığında Tralala denizcinin cebinden elini çekerek onu sallamaya ve uyan demeye başladı. Bana iyi vakit geçirteceğini zannediyodum. Ayıp ettin. Denizcinin hafifçe salladığı başı yavaşça masaya düştü. Hey Harry, uyan! Garson paran olup olmadığını bilmek istiyo. Parayı göster de ben ödemek zorunda kalmıyim. Ayıp ettin. Kırış kırış olmuş para destesini yavaşça cebinden çıkardı ve Tralala parayı elinden kaptı ve sana parasının olduğunu söylemiştim dedi. Masadan sigaraları aldı, parayı çantasına attı ve bara döndü. Arkadaşım uyuyor, o yüzden onun bir şey diyeceğini sanmıyorum; ama gitsek iyi olur. Bardan çıktılar ve yürüyerek adamın kaldığı otele gittiler. Tralala bir hata yapmamış olduğunu umuyordu. Harrynin bir yerlerde zulaladığı daha fazla parası olabilirdi. Gerçi subayda daha fazla olması lazım; zaten muhtemelen Harrynin bütün parasını aldı ve bu dallamada da ne kadar varsa alabilirdi. Ne kadar parası olduğunu anlamaya çalışarak adamın yüzüne baktı; ama bütün subaylar aynı görünürdü. Bu lanet olası üniformaların sorunu bu işte. Sonra Harryden ne kadar kaldırmış olduğunu ve parayı sayabilmek için ne kadar beklemesi gerektiğini düşündü. Odasına geldiklerinde Tralala doğrudan banyoya giderek paraları biraz düzeltti ve saydı. 45. Öff! Siktir! Parayı katladı, banyodan çıktı ve bir paltonun cebine sokuşturdu. Subay iki ufak kadehe içki koydu ve oturdular ve birkaç daki-

ka konuştular, sonra ışığı söndürdüler. Tralala şu noktada bir şey yapmaya çalışmanın hiçbir anlamı olmadığına karar verdi, o yüzden gevşedi ve zevk almaya baktı. Tekrar içki ve sigara içerken subay dönüp onu öptü ve gördüğü en güzel göğüslere sahip olduğunu söyledi. Biraz daha konuşmaya devam etti; ama Tralala dinlemedi. Göğüslerini ve subayın ne dediğini ve nasıl göğüsleriyle herkesi götürebileceğini düşündü ve Willienin yerinin ve o dallamaların da canı cehenneme; bir süre burada takılacaktı ve işine bakacaktı. Sigaralarını söndürdüler ve gecenin geri kalanında Tralala subayın ne kadar parası olduğunu düşünmedi. Ertesi sabah kahvaltıda adam barda olan biten her şeyi hatırlamaya çalıştı; ama Harryyi hayal meyal hatırlıyordu ve Tralalaya bunu sormak istemedi. Birkaç kere konuşmaya çalıştı ama ona baktığında kendini belli belirsiz suçlu hissetmeye başladı. Yemeklerini bitirdiklerinde Tralalanın sigarasını yaktı, gülümsedi ve ona bir şey alıp alamayacağını sordu. Elbise falan gibi bir şey. Ne bileyim, yani... Sana küçük bir hediye almak isterim. Samimiyetsiz ya da enayi gibi görünmemeye çalıştı; ama şu vakitte, sabahleyin, hafif akşamdan kalma haliyle ne hissettiğini söylemek zor geldi ve Tralala da ona tatlı tatlı ve hatta biraz masumca baktı. Adam öncelikli olarak kızın ona para teklif ettiğini veya karşısına çıkan herhangi bir orospu olduğunu ima ederek ona hakaret ettiğini düşünmesini istemiyordu; ama yalnızlığının çoğu gitmişti ve ona teşekkür etmek istiyordu. Anlıyorsun ya, dönmeden önce sadece iki üç günüm var ve düşündüm de... yani düşündüm de biraz daha beraber vakit geçirebiliriz... Ne demeye çalıştığını anladığını umarak özür dilercesine kekeliyordu ama kelimeler ona çarpıp sekip gidiyordu ve konuşmasının bittiğinin farkına varınca Tralala olur dedi. Ne farketcek ki! Bir sarhoşla cebelleşmekten çok daha iyidir; hem bu sabah kendisini iyi de hissediyordu, dünden çok daha iyi (aynasızları ve ondan aldıkları parayı bir an için hatırlayarak) ve belki deniz aşırı yolculuğa çıkmadan önce adamın ona parasını verme ihtimali bile vardı (ne yapacaktı ki parayla) ve onda bu göğüsler varken her zaman adam kaldırabilirdi ve ne boksa, şimdiye kadar yaşadığı en iyi sikişti... Alışveriş yapmaya gittiler ve Tralala bir elbise, birkaç tane süveter (2 beden da a küçük), ayakkabılar, çoraplar, bir çanta ve bir de kıyafetlerini koymak

için bir gecelik çanta aldı. Adam ona bir kozmetik seti almasını söylediğinde biraz itiraz edecek oldu (adamın ona uzattığı şeyin ne olduğunu bilmiyordu ve nakit para verebilecekken böyle bir şeye para harcamanın anlamsız olduğunu düşünüyordu); ve fazla para harcatmak istememesindeki tevazu adamın hoşuna gitti; ve mağazalarda dolaşarak alışveriş yapmanın ona verdiği çocuksu heyecana güldü. Çantalarla beraber otele döndüler ve Tralala yeni elbisesini ve ayakkabılarını giydi ve yemek yemeye ve sonra da sinemaya gittiler. Sonraki birkaç gün boyunca sinemalara, (Tralalanın Subayların hangilerine takıldıklarını not etmeye çalışması eşliğinde) restoranlara gittiler, mağaza gezdiler ve otele döndüler. 4. gün uyandıklarında adam ona gitmesi gerektiğini söyledi ve Tralalaya benimle istasyona gelir misin diye sordu. Tralala para alabileceğini düşünerek geldi ve onunla, çantalar etraflarında, acemice durdu istasyonda, trene binip gitmesini beklemek için. Sonunda gitme vakti geldi ve adam ona bir zarf verdi ve trene binmeden önce onu öptü. Tralala öpmesi için başını hafifçe kaldırırken elinde zarfı hissetti. İnceydi; belki de içinde çek var diye düşündü. Zarfı el çantasına koydu, diğer çantasını aldı ve bekleme odasına gitti ve bir sıraya oturdu ve zarfı açtı. Kağıdı açıp okumaya başladı: Sevgili Tral! Söylemek isteyeceğim ve söylemem gereken pek çok şey var; ama... -Bir mektup. Lanet olası bir MEKTUP! Zarfı içini dışına çıkararak yırttı ve mektubu birkaç kez evirip çevirdi. Tek kuruş yok- Umarım ne kastettiğimi ve söyleyemediğimi anlarsın. -kelimelere baktı- Eğer umduğum gibi hissediyorsan adresimi alta yazıyorum. Bu savaşı atlatıp atlatamayacağımı bilmiyorum; ama... Siktir! Öfkeyle değil, öylesine. Mektubu elinden bıraktı ve Brooklyne giden metroya atladı. Cicilerini göstermek için Willienin yerine gitti. Ruthy tezgâhın arkasındaydı ve Ketempereci Annie kabinin birinde bir denizciyle oturuyordu. İki üç dakika boyunca barda oturup Ruthyyle konuşarak onun elbiselerle ilgili sorularını cevaplandırdı ve beraber yaşadığı müşterinin ne kadar zengin olduğunu ve ona ne kadar para verdiğini ve beraber nerelere gittiklerini anlattı. Ruthy arada sırada içki servisi için yanından ayrılıyor, geri geldiğinde Tralala hikâyesine devam ediyordu; ama kısa süre sonra, Tralalanın sınırlı hayal gücünden daha fazla bir şey çıkmadığında Ruthy onun iş-

kembeden sallamalarını dinlemekten sıkıldı. Tralala dönüp Annieye baktı ve ona ne zaman salıverildiğini sordu. Annie ona git de kendini becer dedi. Başka yapan da çıkmaz zaten. Annie güldü ve Tralala ona bok yiyen ağzını kapamasını söyledi. Denizci kabinden kalkıp sendeleyerek Tralalaya doğru yürüdü. Kız arkadaşımla öyle konuşmamalısın. O zirzop karı mı kız arkadaşın? Bundan daha iyisini yapabilirsin. Gülümsedi ve göğsünü öne itti. Denizci güldü ve bara eğilerek içki içmek isteyip istemediğini sordu. Tabii. Ama bu çöplükte değil. Leş gibi orospularla kaynamayan bir yere gidelim hadi! Denizci kahkahalarla güldü, masaya döndü, içkisini bitirdi ve Tralalayla beraber gitti. Annie arkalarından çığlıklar attı ve hatta Tralalaya bardak fırlatacak oldu; ama biri kolunu tuttu. Tralala ve Jack (mesleği yağcılıktı ve...) bir taksiye bindiler ve şehir merkezine yollandılar. Tralala onu hemen başından savmayı düşündü (sırf Annieyi uyuz etmek istemişti) ama bekleyip görmeye karar verdi. Adamın yanında kaldı ve bir otele gittiler ve adam sızdığında ne kadar parası varsa aldı. Times meydanındaki bir bara girip oturdu. İçerisi asker doluydu ve etrafa bakınırken birkaç sarhoş denizci ona gülümsedi; ama onları görmezden geldi ve bardaki diğerleri de ona aldırmadılar. İşe yarar bir herif bulduğundan emin olmak istiyordu. Kıçı kırık sarhoş denizci ya da asker istemiyordu. Yok bee! Babayı yok be! Üzerinde o elbise ve göğüsler varken mi? Bu serseriler kendilerini ne bok sanıyo? Gidip o çirkin yüzlerine tükürmek lazım. Öf! Kıçımın kenarları. Sigarasını bitirmeden söndürdü ve içkisinden küçük bir yudum aldı. Bekledi. Üzerlerinde mangır olabileceğini tahmin ettiği birkaç subaya gülümsedi; ama yanlarında kadın vardı. Kadınlara sessizce sövdü, elbisesinin göğüs kısmını iyice aşağıya çekti, etrafa bakındı ve içkisini yudumladı. Yudumladığı halde içki kısa süre sonra bitti ve bir tane daha söylemek zorunda kald. Barmen içkisini tazelerken onun bir amatör olduğuna karar verdi. Gülümsedi, kıza yanlış çöplükte öttüğünü söyleyecek oldu ama vazgeçti. Kızın 8. cadde barlarından birine gitmesinin daha iyi olacağını düşünerek kadehini doldurdu. Tralala taze içkisini yudumladı ve bir sigara daha yaktı. Neden hâlâ yalnızdı? Bu mekânın nesi vardı? İki üç papeli olan herkesin yanında bir kadın vardı. Lanet olası domuzlar! Hiçbirinde bendekinin yarısı ka-

dar meme yok. Willienin yerine gelen herhangi bir orospu çocuğunu ya da Yunanın yerine düşen herhangi bir serseriyi elde edebilirdi. Buradaki eziklerin derdi ne? Etrafında dört dönmeleri lazım. Burada tek başına oturmaması gerekir. Geleli iki saat oldu bile. İçinden ayağa kalkıp mekândaki herkese siktirin gidin demek geliyordu. Hepiniz lanet olası eziklersiniz! Yanından geçen kadınlara homurdanıyordu. Elbisesini aşağıya çekiştirdi ve omuzlarını geriye attı. Vakit geçiyordu. Paralı biri çıkıp gelecek diye hâlâ sarhoşları görmezden geliyordu. Üçüncü içkisine dokunmadı, oturmaya devam etti, mekândaki bütün orospu çocuklarına söverek ve giderek daha cüretkârlaşıp umutsuzlaşarak. Kısa süre sonra içinden çığlıklar atar hale gelmişti. Tanrıdan şu heriflerin taşaklarını kesecek bir bıçak diliyordu. Bahriyeli bir kıdemli çavuş yanına gelip içki isteyip istemediğini sorduğunda neredeyse yüzüne tükürüyordu; ama saate bakarken bir şeyler mırıldandı ve koy götüne dedi. Evet, evet, gidelim. Kadehi dikti ve bardan çıktılar. Zihni öfke dolu çığlıklarla hâlâ öylesine kaplıydı ki (ve o orospu çocuğu bana siktiğimin mektubundan başka bişey vermedi) bahriyeli onu becerirken hareketsiz yatarak gözlerini tavana dikti ve adamı görmezden geldi ve son postadan sonra bahriyeli kendi tarafına yuvarlanıp uyuyakaldığında, uyuyana kadar saatlerce tavana bakmaya ve sövmeye devam etti. Ertesi gün öğlen adamdan biraz para vermesini istedi ve adam güldü. Ona vurmaya çalıştı ama bahriyeli kolunu tuttu, yüzüne tokat attı ve aklını kaçırmış olduğunu söyledi ve gülerek kafasına takmamasını söyledi. Birkaç günlük izni vardı ve ikisine de yetecek kadar parası vardı. İyi vakit geçirebilirlerdi. Tralala küfür etti ve tükürdü ve adam ona eşyalarını alıp defolmasını söyledi. Tralala bir kafeteryaya uğradı ve kadınlar tuvaletine gitti ve yüzünü yıkadı ve kahveyle çörek aldı. Kafeden çıktı ve aynı bara geri döndü. İçerisi çok kalabalık değildi; müşterilerin çoğu akşamdan kalma hallerini içerek atmaya çalışan erlerden oluşuyordu, Tralala oturdu ve bar dolana kadar birkaç kadeh içki içti. Yüklü bir hedef arayacak oldu ama yaklaşık bir saat geçtikten ve birkaç kadeh içkiden sonra kimseye aldırmadı ve bekledi. Birkaç bahriyeli içki isteyip istemediğini sorduğunda neyse ne dedi ve onlarla beraber bardan çıktı. Saatlerce dolaşıp içki içtiler ve sonra Tralala ikisiyle bir odaya gitti ve sa-

bah ona birkaç papel verdiler, o da 2-3 gün daha onlarla beraber kaldı, çoğu zamanı sarhoş geçirerek ve arada sırada onlarla ve arkadaşlarıyla odaya dönerek. Ve sonra adamlar ayrıldılar ya da bir yere gittiler ve Tralala bara dönerek bir başkasını ya da bütün bir koca gemiyi beklemeye başladı. Ne fark eder? Elbisesini aşağıya çekiştirdi ama yıkanmak aklına gelmedi. Tam bara yaklaşırken biri kolundan tuttu, onu yan kapıya götürdü ve çıkıp gitmesini söyledi. 42. caddeyle Broadwayin kesiştiği köşede durdu; onlara sövüyor ve neden o uyuz orospuları alıp genç ve güzel bi kızı dışarı attıklarını bilmek istiyordu. Dalyarak herifler! Döndü ve kendi kendine mırıldanmaya devam ederek yolun karşısına geçti ve başka bir bara girdi. İçeriyi tıklım tıklım dolduran kalabalığın arasından kendine yol açarak arka tarafa, müzik kutusunun yanına geçti ve etrafa aranarak bakınmaya başladı. Şarkı koymak için biri geldiğinde gülümsedi, omuzlarını geriye attı ve yüzündeki saçı savurdu. Orada öylece içerek ve gülümseyerek durdu ve sonunda sarhoş bir askerle ayrıldı. Gecenin büyük kısmını düzüşerek geçirdiler; kısa bir süre uyudular, sonra uyandılar ve tekrar içmeye ve düzüşmeye başladılar. Onunla bir iki gün, belki de daha fazla kaldı; emin değildi ve bir şey fark etmiyordu zaten; sonra asker gitti ve Tralala tekrar bara dönmüş, aranıyordu. Bir bardan diğerine savruluyordu; elbisesini hâlâ aşağı çekiştiriyor, arada sırada otel odasından çıkmadan önce yüzünü yıkıyor, içkileri ağzından taşırarak içiyor ve kısa süre sonra yüzlerine bile bakmadan sadece evet, evet, *ne fark eder diyerek* ve boş kadehi barmene iterek ve ona içki ısmarlayan ve karnının üzerinde gidip gelen ve memelerine salyalarını akıtan sarhoşun yüzünü bile bazen hiç görmeyerek, sadece içerek, sonra elbiselerini çıkararak ve bacaklarını ayırarak ve içine girilmesiyle beraber uykuya ya da sarhoş bir baygınlığa kayıp giderek. Vakit geçti... aylar, belki yıllar, kim bilir... ve elbise gitmişti ve sadece yıpranmış bir etek ve süveter ve Broadway barları, 8. cadde barları vardı ama bütün o fahişeleri, torbacıları, pezevenkleri, kraliçeleri ve özenti kabadayılarıyla o mekânlar bile onu dışarı attılar ve yer döşemesi muşambadan tahtaya döndü ve sonra talaşla kaplandı ve rıhtımdaki bir çöplükte elindeki biraya tutunmuş onu beceren bütün orospu çocuklarına sövüp sayarak duruyordu Tralala ve ona bakan

ya da geceleyecek bir yeri olan kim olursa onunla gidiyordu. Balayı bitmişti; hâlâ süveterini aşağı çekiştiriyordu ama bakacak kimse yoktu. Leş gibi üçüncü sınıf bir motelden başını çıkaracak olduğunda en yakın bara damlıyor ve başka bir geceleme teklifi alıncaya kadar da kalıyordu. Ama her gece yüklü bir müşteri bulmak için aranarak göğüslerini açıp gösteriyor, lanet olası bir ayyaşa kalmak istemiyordu; ama serseriler sadece biralarına bakıyorlardı ve o hatun götürmek için alınacak biraya fazladan 50 peni verecek yüklü müşteriyi bekliyordu ve gittikçe daha kirlenerek ve hastalık kaparak bir mekândan diğerine sürükleniyordu. Bir Güney sokağı barındaydı; bir denizci ona bira aldı ve içki için eline bakan arkadaşları denizcinin onları terk edip bira paralarını ona harcayacağı korkusuyla panikleyerek denizci tuvalete gittiğinde birasını elinden aldılar ve onu sokağa attılar. Kaldırımın kenarına oturarak sövüp saymaya başladı; ancak bir polis gelip ona bir tekme attı ve uzamasını söyledi. Bütün orospu çocuklarına ve kardeşlerine lanetler okuyarak iki seksen yere uzandı ve onlara lanet olası biralarını götlerine sokmalarını söyledi. Lanet olası gırnatacıların ona bira almasına ihtiyacı yoktu. Willienin istediğini elde edebilirdi. Yeteri kadar ağız kokusu çekmişti. Lafının geçtiği Willienin yerine gidecekti. Asıl mekân orasıydı. Her zaman parası olan biri olurdu. Buradaki leş serseriler gibileri olmaz orda. İki kuruş için lanet olası bir serseriye bacaklarını açıp memeleriyle oynamasına izin vereceğini mi sanıyolardı? Siktirsinler! Willienin yerinde sadece otursa bile bir denizcinin bütün elindekini alabilirdi. Willienin yerinde onun kim olduğunu bilirlerdi. Emin ol bilirlerdi. Sendeleyerek metro istasyonuna girdi ve Brooklyne giden trene atladı; kendi kendine homurdanarak küfürler ediyor, ter yüzündeki kirde iz bırakarak aşağı iniyordu. Kapıya giden basamaklardan üçünü çıktı ve ardına kadar açamayacağı için kapının kapalı olmaması onu bir an için hayal kırıklığına uğrattı. Kapının girişinde bir saniyeliğine durarak içeriye baktı, sonra Ketenpereci Annie, Ruthy ve bir denizcinin oturduğu yere doğru yürüdü. Denizcinin yanında durdu, ona doğru eğildi ve Annie ve Ruthyye gülümsedikten sonra içki söyledi. Barmen ona baktı ve parası olup olmadığını sordu. Tralala bunun onu ilgilendirmeyeceğini söyledi. İşte arkadaşım ödeyecek. Ödemicek misin tat-

lım? Denizci gülerek bir banknot uzattı ve Tralala içkisini aldı ve sıçtığımın orospu evladı cahili barmene alayla güldü. İğrenç dallama. Annie onu bir kenara çekti ve işini elinden almaya çalışacak olursa barsaklarını yere dökeceğini söyledi. Jackin arkadaşı gelir gelmez Huysuz Ruthy gidecek; o yüzden işimi bok edersen seni doğduğuna pişman ederim. Trala a kolunu sertçe çekti ve bara döndü ve denizciye yaslandı ve memelerini koluna sürttü. Denizci güldü ve içmesini söyledi. Ruthy, Annieye boş vermesini söyledi, Fred iki dakkaya gelir, biz de gideriz; ve Jackle muhabbet ettiler ve Tralala eğilerek sözlerini kesti ve tıslayarak Jack *onunla* beraber buradan gittiğinde cehennemde cayır cayır yanmasını dilediğini söyledi ve Jack bütün bu olan bitene kahkahalarla güldü ve tezgâha vurdu ve içki aldı ve Tralala gülümsedi ve içti ve müzik kutusundan bangır bangır köylü şarkıları, arada sırada da bir blues parçası duyuluyordu ve barın arkasında duran aynanın etrafındaki kırmızı ve mavi neon lambaları hızla titreşti ve göz kırptılar ve kabinlerde duran ve barda takılan askerler, denizciler ve orospular bağrışarak gülüştüler ve Tralala kadehini kaldırdı ve fondip dedi ve kadehini dan diye tezgâha koydu ve memelerini Jackin koluna sürttü ve Jack yüzünde kaç tane siyah nokta olduğunu ve yanağındaki kocaman sivilcenin patlayarak içinden irin akıp akmayacağını merak ederek Tralalaya baktı ve Annieye bir şey dedi, sonra kahkahalara boğularak kadının bacağına vurdu ve Annie gülümsedi ve Tralalayı direk sildi ve yazar kasa çakırdadı ve duman havada öylece asılı kaldı ve Fred geldi ve partiye katıldı ve Tralala bir içki daha diye bağırdı ve Frede memelerini beğenip beğenmediğini sordu ve Fred parmağıyla onları dürttü ve galiba gerçekler dedi ve Jack tezgâha vurdu ve güldü ve Annie, Tralalaya lanetler okudu ve onları bardan çıkarmaya çalıştı ama onlar hadi biraz daha kalalım dediler, eğleniyoruz ve Fred göz kırptı ve biri masaya vurarak gülmekten öldü ve bir bardak yere indi ve duman kapıya ulaştığı yerde düşt ve Tralala, Jackin fermuarını indirerek gülümsedi ve Jack gülerek 5 kere 6 kere 7 kere kapadı fermuarını ve sivilceye baktı ve ışıklar titreşti ve yazar kasa çaçang çaçang nameleriyle öttü ve Tralala, Jacke büyük memeleri olduğunu söyledi ve Jack tezgâha vurarak güldü ve Fred göz kırparak güldü ve Ruthy ve Annie işleri bozul-

madan gitmek istediler ve adamların ne kadar paraları olduğunu merak ettiler ve o paraların Tralalaya gidiyor olmasından nefret ediyorlardı ve Tralala onların içkilerini kafaya dikiyor ve dahasını istiyordu ve Fred ve Jack güldü ve göz kırptı ve tezgâha vurdu ve bir bardak daha yere düştü ve biri ziyan olan biraya üzülerek homurdandı ve iki el masanın altından bir eteğin altına giden yolu buldu ve o yüzlerine duman üfledi ve biri sızdı ve başı masaya düştü ve bir bira düşmeden havada kapıldı ve Tralala şevkle malı götürdüğünü ve Annienin veya kim olursa onun götüne sokacağını düşündü ve bir kadeh daha dikti ve Jackin boynuna asıldı ve göğsünü yanağına sürttü ve Jack uzanarak göğüslerini tokmak gibi çevirdi ve kahkalara boğuldu ve Tralala gülümsedi ve of nasıl da malı götürmüştü, o sıçayım ve biri am peşinde koştu ve bir başkası sarhoşu kabinden çıkarıp arka kapıdan dışarı attı ve Tralala süveterini yukarı çekerek memelerini avuçlarında zıplatmaya başladı ve sırıttı ve sırıttı ve sırıttı ve Jack ve Fred neşeyle bağrıştı ve kahkahalarla güldü ve barmen ona o lanet olası şeyleri ortadan kaldırmasını ve defolmasını söyledi ve Ruthy ve Annie birbirine göz kırptı ve Tralala memelerini zıplatarak yavaşça döndü, gurur kaynağı malvarlığını bara gösteriyordu ve gülümsedi ve dünyadaki en büyük ve en güzel memeleri avuçlarında zıplattı ve biri onlar sahici mi diye bağırdı ve Tralala memeleri adamın yüzüne soktu ve herkes güldü ve bir bardak daha yere düştü ve elemanlar kalktı ve baktılar ve eller eteğin altından çıktı ve Tralalanın memelerine bira döktüler ve biri vaftiz edildi diye bağırdı ve bira meme uçlarından damlayarak karnından aşağı aktı ve Tralala memeleriyle adamın yüzünü tokatladı ve biri onu tokatlayarak öldüreceksin diye bağırdı -ama ne ölüm be- Hey, tatlı olarak ne var! Sana şunları ortadan kaldır dedim geri zekâlı karı! Ve Tralala ona dünyadaki en harika memelerin kendisinde olduğunu söyledi ve müzik kutusuna çarparak düştü ve plak iğnesi plağı çizerek uzun bir geğirme sesine benzer bir ses çıkardı ve biri meme var am yok diye bağırdı ve Tralala ona gel de gör dedi ve sarhoş bir asker kabinden fırlayarak hadi dedi ve kadehler yere düştü ve Jack taburesini devirerek Fredin üzerine düştü ve histerinin sınırında tezgâhın orada beklediler ve Ruthy bunun iyi bir iş olduğunu düşünerek kovulmamayı umdu ve Annie

gözlerini kapadı ve Tralalayı düşünmek zorunda kalmayacakları ve çok para harcamadıkları için rahatlayarak güldü ve Tralala 2-3 kişi onu kolundan tutmuş sürükleyerek dışarı çıkarırken hâlâ herkese dönerek memelerini avuçlarında zıplatıyordu ve Jacke hadi gel, seni tersyüz ederim, yanındaki lanet olası leş torbasıyla yatmaya benzemez diye bağırdı ve biri biz geliyoruz diye bağırdı; ve Tralala merdivenlerden sürüklenerek çekilirken birinin ayağına takıldı ve dizlerini taş basamaklarda yaraladı ve bağırdı; ama hızını kesmeyen güruh onu kolundan sürüklüyordu ve Jack ve Fred hâlâ barda durmuş kahkahalara boğuluyorlardı ve Ruthy işlerini bozacak bir şey çıkmadan gitmek için önlüğünü çıkardı ve 10-15 sarhoş Tralalayı 57. sokağın köşesindeki arazide duran enkaz halindeki bir arabaya sürükleyerek getirdiler ve elbiselerini hızla çekip çıkardılar ve onu içeri soktular ve sarhoşlardan birkaçı ilk kim olacak diye kavgaya tutuştu ve en sonunda sıraya girdiler; herkes bağrışıyor ve gülüyordu ve biri sıranın sonundakilere gidip bira almalarını söyledi ve o elemanların alıp geldikleri teneke biralar seks sırasındakilere dağıtıldı ve Yunanın yerinden elemanlar geldi ve mahallenin diğer çocukları gelip izlemeye ve beklemeye başladı ve Tralala bağrınıyor ve memelerini sırayla önünde beliren yüzlere sokuyordu ve biralar dağıtılıyor ve boş tenekeler bırakılıyor ya da atılıyordu ve arabadan çıkan elemanlar sıranın arkasına geçiyor, birkaç bira içiyor ve sıralarını bekliyorlardı ve Willienin yerinden daha çok adam geldi ve Askeri Üsse edilen bir telefon daha çok denizci ve asker getirdi ve Willienin yerinden daha çok bira alındı ve Tralala içine girip çıkılırken bira içiyordu ve biri hesap tutan var mı diye sordu ve bir başkası kim sayacak o kadar insanı diye bağırdı ve Tralalanın sırtı kir ve ter içindeydi ve basamaklardayken oluşan yaralardaki ter ve pislikten dizleri yanıyordu ve insanların yüzlerinden yüzüne bira damlıyordu; ama o dünyadaki en büyük memeler bende diye bağırmaya devam etti ve biri aynen öyle yavrum diye cevap verdi ve daha çok adam, belki 40 belki 50 kişi geldi ve onu becerdiler ve sıraya girdiler ve bira içtiler ve bağrıştılar ve güldüler ve biri arabanın içi am koktu diye bağırdı; o yüzden Tralala ve koltuğu arabadan çıkarıp dışarı koydular ve Tralala koltuğun üzerinde çıplak halde duruyordu ve onların gölgeleri sivilcelerini ve

kabuklarını gizliyordu ve bir eliyle memelerini hoplatırken diğer eliyle içiyordu ve biri bira kutusunu ağzına sertçe soktu ve hepsi güldüler ve Tralala küfür ederek kırılan dişinin parçasını tükürdü ve bir başkası kutuyu ağzına tekrar aynı şekilde soktu ve güldüler ve bağrıştılar ve diğeri içine girdi ve Tralalanın dudakları bu sefer yarılmıştı ve kan çenesine damlıyordu ve biri bira emdirilmiş mendille alnını sildi ve eline bir bira daha tutuşturuldu ve Tralala içti ve memeleri hakkında bağırarak bir şeyler söyledi ve bir dişi daha kırıldı ve dudaklarındaki yarık iyice açıldı ve herkes güldü ve o güldü ve daha çok, daha çok içti ve kısa süre sonra sızdı ve onu birkaç kere tokatladılar ve o mırıldanarak başını çevirdi; ama onu kendine getiremediler, o yüzden arazideki koltuğun üstünde kendini kaybetmiş bir şekilde yatarken onu becermeye devam ettiler ve kısa süre sonra ölü hatundan sıkıldılar ve seks sırası bozuldu ve Willienin ve Yunanın yerine ve Üsse döndüler ve sıralarını bekleyerek izleyen çocuklar hayal kırıklıklarının acısını Tralaladan çıkardılar ve elbisesini parça pinçik ettiler, meme uçlarında sigaralar söndürdüler, üzerine işediler, attırdılar, amına süpürge sapı soktular, sonra sıkıldılar ve onu arazideki kırık şişeler, paslı tenekeler ve çerçöp içinde yatar halde bıraktılar ve Jack ve Fred ve Ruthy ve Annie hâlâ gülerek ve sendeleyerek bir taksiye bindi ve arazinin yanından geçerken taksinin camına yapışarak kan, sidik ve döl kaplı Tralalaya ve kasıklarından kan akarken, koltuğun bacakları arasında kalan yerde beliren küçük lekeye iyice baktılar ve Ruth ve Annie mutluydu ve dikkatle gevşemişlerdi çünkü şehir merkezine gidiyorlardı ve işleri bozulmamıştı ve çok para kaldıracaklardı ve Fred arka camdan bakıyordu ve Jack bacağına vurarak kahkahalara boğuluyordu...

BEŞİNCİ BÖLÜM

G r e v

Tembelin tarlasından,
Sağduyudan yoksun kişinin bağından geçtiğimde
Her yanı dikenlerin, otların kapladığını gördüm;
Taş duvar da yıkılmıştı.
Süleyman'ın Özdeyişleri 24: 30, 31

Harry, masanın üzerinde beziyle oynayarak yatan oğluna baktı. Bebek, bezi başına geçirip kıkır kıkır güldü. Harry birkaç saniye boyunca oğlunun bezi sallayışını izledi. Oğlunun penisine baktı. Baktı ve sonra dokundu. 8 aylık bir bebenin orasında farklı bir şey hissedip hissedemeyeceğini düşündü. Belki de neresine dokunsan aynı şeyi hissediyordu. Çişi gelince bazen sertleşiyordu; ama o bunun bir anlamı olduğunu düşünmüyordu. Karısının odaya girdiğini duyduğunda eli hâlâ oğlunun penisindeydi. Elini çekti. Doğruldu. Mary temiz bezi oğlunun elinden aldı ve karnını öptü. Harry onun yanağını bebeğin karnına sürtüşünü, boynunun penisine değmesini izledi. Sanki ağzına alıverecekmiş gibi görünüyordu. Harry başını çevirdi. Midesi düğümlendi, hafif bir bulantı başladı. Oturma odasına gitti.

Mary, bebeği giydirdi ve beşiğine yerleştirdi. Harry onun beşiği sallayışını, bebeğin biberonu emişini duydu. Harrynin vücudundaki kaslarla sinirler burularak titreşti. Tanrıdan bu sesleri alıp Marynin götüne sokabilmiş olmayı diledi. Lanet olası çocuğu alıp amına geri sokmayı... TV rehberini aldı, saatine baktı, parmağını numara sütununda iki kere gezdirdi, sonra televizyonu açtı ve tuşları çevirdi. Birkaç dakika sonra karısı odaya geldi, Harrynin yanında durdu ve ensesini sıvazladı. Hangi programı izliyosun? Bilmem, dedi başını çevirip elinden uzaklaşarak. Mary kahve masasına gitti, masadaki paketten bir sigara aldı ve kanepeye oturdu. Harry ensesini elinden kurtardığında Mary bir anlığına hayal kırıklığına uğramış hissetti; ama geçti. Anlıyordu. Harry bazen bir tuhaf olurdu. Muhtemelen işi için endişeleniyordu; grev falan olma ihtimali de var zaten. Herhalde ondandır.

Harry karısının varlığını görmezden gelmeye çalışıyordu ama TVye ne kadar bakarsa baksın ya da elini başının onu gören tarafına koyarsa koysun, onun orada olduğunun bilincindeydi. Orada! Kanepede oturuyor. Ona bakıyor. Gülümsüyor. Tanrı aşkına, ne bok yemeye gülümsüyo bu be? Yine bacaklarının arası yanıyo. Sürekli asabımı bozuyo. Keşke TVde güzel bişey olsaydı. Neden Salı geceleri boks maçı olmuyo ki! İnsanların sadece Cuma günleri mi maç izlemek istediklerini zannediyolar? Ne gülüyosun be!

Harry başını çevirip eliyle yüzünü saklamaya çalışarak esnedi -Mary bir şey demedi, sadece gülümsedi- ne programı varsa ona konsantre olmaya çalışıyordu; Mary uyuyana kadar uyanık kalmaya çalışıyordu. Amına kodumun orospusu yatsa ya! Evleneli nerdeyse bir sene olmuş, yatmaya benden önce gittiği günler sayılıdır. TVye baktı; sigara içti ve Maryyi görmezden geldi. Hemen geldiği için saklayamadan tekrar esnedi. Esnemesini yarısında yutmaya çalıştı, öksürmeye falan çabaladı ama tek yapabildiği ağzını açıp inlemekti. Geç oldu gibi Harry, yatalım mı? Sen yat. Ben bi sigara daha içicem. Mary de bir an içmeyi düşündü ama içmemesinin daha iyi olacağına karar verdi. Harry böyle olduğunda üzerine fazla gelirseniz çok uyuzlaşırdı. Kalktı, yanından geçerken Harrynin ensesine dokundu -Harry başını aniden çekti- ve yatak odasına gitti.

Harry, yatmaya gittiğinde onun hâlâ uyanık olacağını biliyordu.

TV hâlâ açıktı ama izlemiyordu. Sonunda sigara bir nefes daha çekemeyeceği kadar kısaldı. İzmariti kül tablasına bıraktı.

Harry odaya gelince Mary ondan tarafa döndü. Bir şey demeyerek Harrynin soyunmasını izledi -Harry sırtını ona dönüyor ve elbiselerini yatağın yanındaki koltuğa yığıyor- Mary onun kuyruksokumundaki kıllara bakıyor, ellerinin nasırlı yerlerinde ve tırnaklarının altında kök salmış pisliği düşünüyordu. Harry bir saniyeliğine yatağın kenarına oturdu; ama bu kaçınılmazdı, onun yanına yatmak zorundaydı. Başını yastığa koydu, sonra bacaklarını yatağa getirdi; bu sırada Mary bacaklarını altına soksun diye örtüyü kaldırıyordu. Mary örtüyü Harrynin göğsüne kadar çekti ve yan dönerek ona baktı. Harry öbür tarafına dönerek ona bakmadı. Mary onun boynunu, omuzlarını, sonra da sırtını ovdu. Harry Tanrıdan uyumasını ve kendisini rahat bırakmasını diledi. Marynin eli sırtından aşağı inerken hiçbir şey olmayacağını umuyordu; uyuyakalacağını ümit ediyordu (evlendikten sonra alışacağını düşünmüştü); dönüp yüzüne tokadı basmayı ve şunu kesmesini söyleyebilmeyi diliyordu. Tanrım, kim bilir kaç kere başını ezmeyi düşünmüştü. Başka bir şey düşünmeye çalıştı ki onu ve şu anda yaptığını ve neler olduğunu yok sayabilsin. Geçen Cuma izlediği maça konsantre olmaya çalıştı: Pete Laughlin lanet olası bi zencinin pestilini çıkarmış, ağzını yüzünü dağıtmış ve hakem en sonunda 6. roundda maçı durdurmuştu ve Harry bu yüzden çok sinirlenmişti... ama yine de kıçında Marynin elinin durduğunun farkındaydı. Geçen hafta patronun ağzının payını tekrar verdiğindeki yüz ifadesini hatırlamaya çalıştı; çarpık bir şekilde gülümsedi. O piç var ya o piç, beni itip kakamaz o! Aynen yüzüne söyledim. Başkan yardımcısıymış. Siktirsin! Benimle oyun oynamayacağını bilir o. Reaktörü beş dakkada kapatırdım -onu okşayan el hâlâ orada- o herif hiçbişeyi kontrol edemezdi o zaman. Siktiğimin orospusu! Neden beni rahat bırakmıyo ya! O lanet olası çocuğu alıp niye defolup gitmiyo! O amcığını koparıp alıcam o olucak.

Gözlerini öyle sıkı sıktı ki acıdılar; sonra aniden Marynin üzerine yuvarlandı, dirseğiyle başına vurdu, dönerken elini sıkmış bacaklarının arasına götürürken neredeyse bileğini kırıyordu. Mary bir an için donakalmıştı; dirseğin yüzüne çarpmasını hissetmekten çok duymuş-

tu; elini kurtarmaya çalışıyor, Harrynin vücudunu kendininkinin üstünde görüyor, ağırlığını, elinin kasıklarını aranmasını hissediyordu... sonra gevşedi ve kollarını Harryye doladı. Harry öfkeden tedirginleşerek ve sakarlaşarak Marynin kasıklarını yokladı; yarağını amına gömmek istiyordu ama denediğinde aletinin başını sürterek yaktı ve içgüdüsel olarak bir an için durdu; ama öfkesi ve nefreti en sonunda içine girene kadar tekrar tekrar saldırttı onu -Mary önce irkildi, sonra nefes verdi- ve Harry yapabildiği en sert şekilde sokup çıkarıyor, aletini alttan sokup üstten çıkarmak istiyordu; demir eğe ya da buzlu cam kaplı bir prezervatif giyip barsaklarını dökebilmeyi diliyordu -Mary bacaklarını onunkilere doluyor ve kollarıyla sırtına daha sıkı sarılıyor, boynunu ısırıyor, içine tekrar tekrar girip çıkan Harrynin yarağının tamamını hissettikçe heyecandan bir o tarafa bir bu tarafa dönüyordu- Harry fiziksel olarak uyuşmuş, ne acı ne zevk duyuyor ama bir makinenin devinimi ve gücüyle hareket ediyordu; belli belirsiz bir düşünceyi bile oluşturmaktan aciz şu anda, öfkesi ve nefreti tarafından altüst edilmiş olduğu fikrini düşünmeye kalkmaktan aciz, onun canını acıtıp acıtmadığını anlamaya çalışmaktan bile aciz, karısına verdiği zevkten tamamen bihaber; zihni istediği o çabuk orgazma ulaşmasına izin vermiyor ki öbür tarafa dönüp uyusun; yataktaki vahşiliğinin karısının ona tutunmaya devam etmesini sağlayan tek şey olduğundan bihaber, onu kendinden uzaklaştırmayı, barsaklarını sikiyle parçalamayı daha arzuyla istedikçe onun kendine daha da yaklaştığından, daha sıkı tutunduğundan bihaber... ve Mary heyecandan yarı baygın bir halde bir o tarafa bir bu tarafa yuvarlanıyor, Harry hırsla gidip gelmeye devam ettikçe orgazm oluyor, sonra bir kere daha oluyor, en sonunda meni akmaya başlıyor, Harry aynı ritim ve güçle devam ediyor, hiçbir şey hissetmeden, ta ki meniyle beraber enerjisi de tükenene kadar; ve tiksinmekten midesi bulanarak aniden durdu. Karısının üzerinden hemen kalkıp sırtını ona dönerek yan yattı, elleriyle sıkı sıkı, parçalayacak gibi tuttuğu yastığa yüzünü gömdü, neredeyse ağlayacaktı; midesi bulantıdan kıvranıyordu; tiksinmesi sanki bir yılan gibi vücudunu yavaşça sarıyor, sistemli ve acı verici bir şekilde onu boğarak yaşamını alıyordu; ama en ufak bir baskı her şeye -hayata, sefilliğe, acıya- son verecek noktaya her gel-

diğinde onu boğmayı bırakıyor, baskıyı geri çekiyordu ve Harry vücudu acıyla yanarken, zihni tiksinmekden hasta bir halde orada öylece kalakaldı. İnledi ve vücudu hâlâ karıncalanan Mary uzanarak omzuna dokundu ve gözlerini kapadı; vücudu gevşedi ve kısa süre sonra, eli Harrynin omzundan yavaşça kayarken uykuya daldı.

Harry bulantıya ve yapış yapış tiksinmeye dayanmaktan başka bir şey yapamıyordu. Sigara içmek istedi ama korktu, en ufak bir hareketiyle, derin nefes alışıyla bile içi dışına çıkacak diye korktu; yutkunmaktan bile korkuyordu. O yüzden boğazında ekşi bir tatla orada öylece yattı; midesi damağına baskı yapıyor gibiydi; yüzü hâlâ yastığa gömülü, gözleri sımsıkı kapalı, midesine konsantre oluyor, baskıyı ve kötü tadı düşüncelerinden uzaklaştırmaya, en azından kontrol etmeye çalışıyordu. Yıllarca çabaladıktan sonra biliyordu ki, elinden gelen her seferinde bu savaşı kaybetmek ve ulaşabilecek kadar şanslı olursa kendini bir leğenin ya da lavabonun başında bulmaktı. Başka çare yoktu. Ağlamak dışında. Ve artık ağlayamıyordu. Çok ağlamıştı, beraber olduğu kadından kaçarak kendini kilitlediği bir banyoda ya da kendini attığı bir sokakta; ama yaşlar gözlerinden akmıyordu artık, gevşemeyi ve akmalarına izin vermeyi denese bile, nemli ve şişmiş gözleri sadece ağrıyor, ferahlamıyordu, tıpkı boğazındaki baskının aynı kalması ve ferahlamaması gibi. Orada öylece yatıyordu... Ah bir şey olsaydı!... Yastığa daha sıkı sarıldı; çenesini iyice kastı, ta ki kulağında iğneleyici bir acı duyana ve boyun kaslarındaki kasılma onu gevşemek zorunda bırakana kadar. Vücudu hafifçe ve istemsizce sarsıldı. Karanlığı bir şeyin bozması bir yana, azıcık grileştirmedi bile; gözleri kapalıydı ve başı beynindeki karanlıkla doluydu, sınırları Harryye gözükmüyor, hissedilmiyor, var olmuyordu. Kapkaranlıktı.

Ayak başparmaklarındaki kasları kramp gelene dek sıkmaya başladı; acıyı artırıyor, geri kalan her şeyi unutmasını sağlayacak acıya konsantre olmaya çalışıyordu. Parmakları parçalanacak gibi oldu ve önce ayaklarına, sonra da baldırlarına kramp girmeye başladı; ama acı dayanılmaz hale gelinceye dek kaslarını gevşetmedi ve çığlık atmak istiyordu ve ancak o zaman gevşedi ama kasları kasılı kaldı ve bütün enerjisini acı onu öldürmeden kaslarını gevşetmeye yö-

neltmesi gerekti. Baldırları hâlâ ağrıyordu; gerçi yavaş yavaş açılmaya başlamışlardı ama ayakları sanki burulup kendi üzerlerine katlanacaklarmış gibi geliyordu ve ayak başparmakları kopacak gibiydi. Kulakları ve boynu çenesini sıktığı için tekrar ağrımaya başladı -gerçi bir şeyi halletmişti; mide bulantısı ve tiksinmeyi, boğazındaki baskıyı ve safra tadını hissetmiyordu artık- kulakları ve boynu ağrıyordu ama bunun hayal meyal farkındaydı. Baldırları biraz daha açıldı ve ayaklarına kadar olan kasları yavaş yavaş gevşedi ve sonra ayak başparmakları düzelmeye başladı ve sonra çenesindeki ağrının farkına vardı, sonra o da yavaş yavaş azalmaya başladı ve sonunda kramplar ve acılar yok oldu ve yastığı sıkı sıkı tutan elleri hafifçe gevşedi ve yatakta bitkin bir halde, terleyerek, bir an için zayıflıktan başka hiçbir şey hissetmeyerek yatıyordu; sonra boğazının ve midesinin farkına vardı, tiksinme ve bulantı tekrar bilincine girmeye çalışıyordu. Keşke bir şey olsaydı... yaşlar gözlerine vuruyor ama geçemiyordu; bir şey... herhangi bir şey... Tanrım! Ah Tanrım! Gözlerinin açılmasına izin verdi. Yaşlar hâlâ gözlerine arkadan vuruyordu. Gözleri komodine odaklandı: İki büyük tokmak vardı, üstlerinde daha küçük bir tane, onun yanında daha büyük bir başkası; bir duvar. Terden gözleri yanmaya başladı. Yüzünü yastığa sildi. Tavana bakmak için başını hafifçe çevirdi. Görüş sınırına ulaştı. Tavan oradaydı. Duvar oradaydı. Hiçbir gizem yoktu. Saklı hiçbir şey yoktu. Görülecek bir şey vardı. Bir düzeni vardı. Gözleri daha iyiydi. Artık çimdik atılmış gibi değillerdi. Artık bakmaktan korkmuyordu. Şimdi hareket etmek zorundaydı. Baskı azalmış olmalıydı. Hâlâ oradaydı ama azalmış olmalıydı. Olmalıydı. Hareket edebilmeliydi. Yutkundu... tekrar... boğazı acı acı yanıyordu. Hiç kıpırdamadan yatıyordu. Nefes almadan. Midesi fokurduyor, patlamaya çalışıyordu. Boğazı zonkluyordu. Yanıyordu. Tekrar yutkundu... nefes aldı. Hafifçe. Patlama çok hafif azalıyor. Boğazı sessizleşiyor. Hâlâ yanıyor. Yutkundu... nefes aldı... ayaklarını yavaşça kendine çekti... yatağın kenarından sarkıttı. Yavaşça doğruldu. Nefes almıyor. Burun deliklerini büzüp açıyor. Dişlerinin arasından usulca hava emiyor... ayağa kalktı. Yüzünü sıvazladı... yavaş hareketlerle salona gitti. Oturdu ve bir sigara yaktı ve pencereden dışarı baktı. Sigara iç i. Sokakta bir şey yok. Hiç kimse. Yo-

lun karşısında park edilmiş bir araba. Boş. İlkinin sonuyla ikinci sigarasını yaktı. Boğazı yanıyordu ama midesi gevşiyordu. Bulantı artık kritik noktada değil. Hâlâ var ama. Pis. Ağzında pis bir tat vardı. Oturdu ve sigara içti. Baktı. Gözleri nemli. Ağrıyor. Gözyaşı yok. Sigarayı küllüğe bıraktı. Yüzünü sıvazladı. Yatağa döndü. Gözleri kapanmaya başlayana dek tavana baktı. Keşke bir şey olsaydı. Ne? Ne? Ne olabilirdi? Neden? Ne konuda? Gözleri yandı ve sulandı. Açık tutamıyordu onları. Vücudu gevşemeye başladı. Başı yavaşça yana düştü. Vücudunu ayarladı. Hâlâ Maryye bakmamıştı. *Onu* düşünmemişti. Vücudu seğirdi. Yüzünü yastığa sürttü. Yarı uyur bir halde inledi. Kısa süre sonra uyudu.

Harpyalar* Harrynin üstüne çullandılar ve kanatlarının altındaki karanlıkta onların gözlerinden başka hiçbir şey göremiyordu: Onlardan kaçmaya çalışırken küçük, nefret dolu gözleri ona gülüyor, onunla alay ediyor, kaçamayacağını ve onu yavaş yavaş yok etmeden önce onunla oynayabileceklerini bilerek. Başını çevirmeye çalıştı ama yerinden kıpırdamıyordu. Başı ileri geri sallanana dek çabaladı durdu ama gözler hâlâ öfkeyle bakıyor ve alay ediyordu ve devasa kanatlar daha hızlı çırpıyordu ve rüzgâr Harrynin etrafında dönüyordu ve vücudu ürperdi ve kocaman keskin gagalarını ve yüzüne sürten tüylerinin uçlarını hissedebiliyordu. Kayadan aşağıya kaymaya çalıştı ama ne kadar denerse denesin yine yukarıda buluyordu kendini; rüzgâr etrafında dönüyor ve Harpyalar çığlık çığlığaydı ve rüzgârın kükremesini ve çığlıkların arasından karnındaki etin koparıldığını, keskin koparma sesinin iğne gibi kulağına girmesini duyabiliyordu ve sonra kendi çığlıklarını duydu ve Harpyalar yavaşça, çok yavaşça karnından et parçaları kopardılar, sonra vücudundan kopardıkları uzun et şeritlerini yavaşça çekiştirdiler ve Harry bağırdı ve yuvarlandı ve zıpladı ve koştu, bir yere takılarak kayadan aşağıya düştü ama hâlâ kayanın üstündeydi ve Harpyalar karnından, göğsüden etini koparırken, gagalarını kaburgalarına sürterken onunla hâlâ alay ediyorlardı ve sonra birden gagalarını gözlerine sokup yuvalarından çıkardılar ve Harry plop sesini, başını terk eden gözlerinden çıkan plop sesini duydu ve Harpyaların çığlıkları arttı, ta ki kendi çığlıkları-

* Mitolojide kadın başlı kuş vücutlu canavarlara verilen isim. (ç.n.)

nı duyamayana kadar ve onlara tekmeler yumruklar attı; ama vücudu hareket etmeyi reddediyordu ve onlar bir kere daha, tekrar tekrar karnından ve göğsünden etini koparmaya, kaburgalarını sıyırmaya ve bir kere daha gözlerini yuvalarından çıkarmaya başladıklarında tek yapabildiği hareketsizce yatmaktı.

Ve tek başına bir sokaktaydı; bakınıyor, bir daire çizerek yavaşça dönüyor, bakınıyor, hiçbir şeye bakmıyordu. Her şey her yöne doğru sonsuzdu, merkezi olmayan bir çubuk üzerinde hareket ediyormuşa benzeyen duvarlara kadar ve duvarlar daha da yaklaştılar, hâlâ yarım daireler çizerek ve Harry hâlâ bir daire çizerek dönüyordu ve duvarlar daha da yaklaştı ve Harry bağırdı ve ağlamaya başladı; ama çıt çıkmıyordu, duvarlar bile birbirlerine yaklaşırken ses çıkarmıyordu ve Harry bir duvara çarpana kadar koştu ve küçülen odanın tam ortasındaydı ve duvarlar kollarına, başının arkasına, burnuna dokunurken arduvaz yumuşaklıklarını hissedebiliyordu ve duvar onu yavaş yavaş ezdi.

Ve gözleri yuvarlanıp sekerek tepeyi çıktı ve Harry onları bulmak için arkalarından düşe kalka koşturdu, onların yerine taşlar, çakıl taşları ve kozalaklar aldı ve başındaki boş yuvalara onları zorla sokmaya çalıştı ve taşları tükürdü ve kozalaklar kanamakta olan yuvaları iyice yaralarken çığlıklar attı ve düşe kalka tepeyi çıkmaya devam etti ve gözler arada sırada duruyor ve muazzam bakışlarla birbirlerine bakıyorlardı ve Harrynin onlara dokunmasına ramak kalana kadar bekliyorlardı, sonra yuvarlanarak tepeyi çıkmaya devam ediyorlardı ve Harry yuvalarına iki kozalak daha sokuşturdu ve kozalaklar gözkapaklarını yırtarken çığlık attı ve kozalakları çıkarmak için çevirirken giderek daha yüksek sesle bağırdı; kanlı elleri onları sıkı tutmasına engel oluyordu ve çığlıkları giderek artıyordu, en sonunda gerçekten bağırdı ve yattığı yerden fırlayarak doğruldu ve açtığı gözlerinin duvarı ve çekmeceleri tanıması için yıllar geçti.

Mary hafifçe kıpırdandı ve Harry başını ellerinin arasına alarak inledi. Her zaman aynı kabusu görmüyordu ama bittikten sonra hep aynısıymış gibi geliyordu. Kaç yıldan beri Harry zaman zaman korkudan ölmek üzere yatağında aniden doğruluyor, nefes alabilmek için göğsündeki ağırlığı atmaya çalışıyor ve sonra odadaki tanıdık bir

eşya gözüne çarptığında en sonunda uyandığını anlıyordu. Gözleri tekrar şişti ama tek bir yaş akmadı. Dakikalarca oturdu, sonra başını yavaşça yastığa koydu, eliyle yüzünü ve başını sildi ve sonra koluyla gözlerini kapadı.

Harry evinden fabrikaya doğru birkaç blok yürüdü, vardiya kartını geçirdi, elbiselerini değiştirdi ve iş tezgâhının başına geçti. Fabrikada çalışan 1000den fazla çalışanın arasındaki en kötü torna ustasıydı. Burada çalışmaya savaştan kısa süre önce başlamıştı ve savaş boyunca da kalmıştı. Savaş başladıktan hemen sonra işçi temsilcisi askere alınmıştı ve Harry onun yerine girmiş ve vaktinin çoğunu işinden ziyade sendika faaliyetlerine adamıştı. En başından itibaren patronların başını sürekli ağrıtıp bir an olsun rahat vermedi ve kısa süre sonra sendikanın dış hizbinin bir parçası olmuştu. Savaş boyunca şirketin onu kovacak gücü olmadı ve savaştan sonra denediklerinde ise sendika onları greve gitmekle tehdit etti; o yüzden Harry hâlâ aynı tezgâhın başında duruyordu.

Harry her sabah yaklaşık bir 30 dakika çalışıyor, sonra tezgâhını kapayıp fa rikayı turlayarak aidatlarını yatırmayanlara şu tarihte ödemeleri gerektiğini hatırlatıyor; diğerlerine son sendika toplantısına neden gelmediklerini soruyor; ya da öbürlerine o kadar hızlı çalışmamalarını söylüyordu. Elinize bişey geçmez. Tek yaptığınız şirkete para kazandırmak; onlarda da yeteri kadar var. Ve bunu yıllardan beri yapıyor olmasına ve ustabaşları ona aldırmamayı öğrenmiş olmalarına rağmen, yöneticilerin çoğu, özellikle de mali sorumlular, üretim mühendisleri ve aynı zamanda Şirketin Başkan Yardımcısı olan fabrikanın Genel Müdürü onu bütün kuralları ve düzenlemeleri hiçe sayarak fabrikada volta atarken gördüklerinde çileden çıkıyorlardı. Genelde öfkeyle yollarını değiştirirlerdi; ama arada sırada ona ne yaptığını sorduklarında Harry işini yaptığını söyler ve eğer sorgulamayı üsteleyecek olurlarsa Harry onlara siktiri çeker, eğer işlerini onun gibi yapsalar her şeyin çok daha iyi olacağını söylerdi. Onlar iş yapmaktan ne sikim anlarlar ki zaten, tek yaptıkları bütün gün göt yayıp taşak geçmek!... Ve yürüyüp giderken yüzünde o hor gören gü-

lümsemesinin olmasına özen gösterir, herkese bakarak duruşunu görmelerini sağlar, bu koca götlü patronların hiçbirinden korkmadığını ama onların kendisinden aynen korktuklarını gösterirdi; söylediklerinin doğru olduğundan ve yapmak ve söylemek zorunda kaldığı şeylerde haklı olduğundan emindi.

Sabah turu genelde bir buçuk iki saat sürerdi. Sonra tornasının başına döner ve öğle molasına kadar çalışırdı. Harry öğle yemeği için asla eve gitmez, sokağın karşısındaki barda çocuklarla beraber yerdi. Her zaman önce iki üç kadehi hemen diker, sonra bir sandviçle beraber birkaç bira içer, sonra üstüne birkaç tane daha yuvarlardı. Adamların bazılarıyla konuşur, onların şakalarını, becerdikleri karıları anlatışlarını dinler, her hikâyenin sonunda kendi başından geçen bir tane -bi yavruyu nasıl götürdüğünü ve onu duvarlarda sektirdiğini ve kadının onun ne kadar muhteşem olduğunu düşündüğünü ve onu tekrar görmek istediğini- anlatırdı; diğerleri de onu sineye çekerek dinler, başka bir grubun yanına gittiğinde rahatlarlardı; ve Harry barda tur atmaya devam eder, kısa süre birisini dinleyip sonra kendi hikâyelerini ya da kulakları yırtılan bir ibne hakkında bir fıkra anlatırdı; arada sırada birisinin karnına parmağını sokarak ve osurarak; ya da bir başkasına ona ne zaman içki ısmarlayacağını sorup, gülerek ve adamın omzuna vurarak ve adam sen ısmarladıktan hemen sonra dediğinde yanından ayrılarak; veya elemanlar işe yeni girmişse boş kadehini bara koyar ve barmenin doldurmasını ve parayı onların hesabına yazmasını beklerdi.

Öğleden sonra Harry elindeki işte, düzgün bitmesi için tornanın tekrar ayarlanmasını ve biraz şekil verilmesini gerektiren kısma gelince ufak bir yürüyüş yapmaya karar verdi. Yetiştiremeyecek kadar geride kalırsa iş ustabaşına yüklenecekti. Fabrikayı yavaşça turlarken işçilerin bazılarına nasıl olduklarını soruyor ama çoğunlukla hiçbir şey demeden o gülümsemesini yüzüne takınıyor, etrafa bakınıyor ve voltasını atıyordu. 6. katta dolanıyordu ki birden durdu ve kaşlarını çattı, birkaç dakika boyunca düşünüp taşındı, cebinden değişik klasmanlardaki görevleri tanıtan sendika kitapçığını çıkardı, kontrol etti ve sonra tezgâhlardan birine giderek tornayı kapadı ve orada çalışan adama ne bok yediğini sordu. Adam orada öylece durmuş, ne

olup bittiğini ve Harrynin neden bahsettiğini anlamaya çalışıyordu. Harry önünde durmuş kitapçığı sallıyor, fabrikadaki gürültü yüzünden sesini bağırarak duyurmaya çalışıyordu. Yakınlarda duran birkaç işçi dönüp onlara baktı ve ustabaşı koşarak ve bir yandan da ustaya bağırarak gelip Harrynin önünde durdu; ne olduğunu anlamaya çalışıyordu ve bağırdı: O makine niye çalışmıyo be? Harry, ustabaşına döndü ve bu işi yapmasını ustaya onun söyleyip söylemediğini sordu. Ulan kim söyleyecek! Ustabaşı ben değil miyim? Ağır paslanmaz çeliği kestirme fikri nerden çıktı kardeşim? Söylesene nerden çıktı? Ne demek nerden çıktı? Bu adam işini birinci sınıf yapıyo. Yıllardan beri paslanmaz çelik kesiyo. Neden kesmeyecekmiş? Çünkü adam yeni o yüzden. Geleli daha bikaç ay oldu. Elinde bir sendika el kitabı bile yok. Öyle değil mi ha? Değil mi? Ustanın suratına bağırıp kitapçığı salladı. Öyle de, ben 20 yıldır bu işteyim. Ne olsa keserim. Harry, ustabaşına sırtını dönüp sesini iyice yükselterek adama yaklaştı. Senin ne kestiğin benim sikimde değil kardeşim, kulağın duyuyo mu? Sendika ağır paslanmaz çelik kesebilmen için ya tam kitabın olacak ya da burada 6 aydan beri çalışıyo olman gerekiyo diyo ve dediğimi yapsan iyi edersin; yoksa kara listeye alınırsın, dedi sesini iyice yükselterek, yüzü şişmiş bir halde -usta bakıyor, hiçbir şey anlamıyor, sadece işini yapmak ve rahat bırakılmak istiyor- kulağın duyuyo mu? Ustabaşı en sonunda Harrynin görüş hizasına girmeye kendini zorladı ve bağırarak sesini kesmesini söyledi. Tanrı aşkına ne diye bağırıyosun sen be? Bağırıyorum çünkü bağırmak istiyorum. Sen de bu herifi şu işten alsan iyi edersin yoksa senin de başın belaya girecek. Tanrı aşkına Harry, bu işin yapılması lazım ve bu adam da boşta olup bu işi yapabilecek tek insan. İşi yaptırmak için on yıl beklemen gerekse bile umrumda değil, bunun patrona kaç paraya patladığı da umrumda değil. Hadi Harry, mantıklı ol, sen... Buralarda paslanmaz falan ne olursa kesebilirim. Bak koçum, o ağzını kapasan iyi olur yoksa tekmeyi yiyeceksin kıçına. Yüzü kıpkırmızı olan usta bir ingilizanahtarına uzanacak oldu ama ustabaşı hemen onun önüne geçti, onu omuzlarından tuttu ve mola almasını söyledi. Ben sana anlaştığımızda haber veririm. Adam gitti ve ustabaşı derin bir nefes aldı ve Harryye dönmeden önce bir saniyeliğine gözlerini ka-

padı. Bak Harry, bu yüzden olay çıkarmanın anlamı yok. Benim sendika kurallarını asla ihlal etmediğini biliyorsun; ama bu işin yapılması lazım ve o yapabiliyor; ne zararı var? Bana yalakalık yapmaya çalışma sakın Mike. O herif çelik kesmeyecek! Tamam, tamam, dur bi yukarıyı arayayım da ne yapabileceğimize bir bakalım. Telefon etmek için masasına döndü ve Harry çalışmayan tornaya yaslandı. Ustabaşı telefonu kapadı ve geri geldi. Wilson hemen aşağıya iniyo, belki bir çözüm bulabiliriz. Kimin geldiği umrumda değil.

Birkaç dakika sonra üretim müdürü Wilson koşturarak geldi. Gülümsedi, kollarını Mike ve Harrynin omuzlarına koydu. Sorun nedir çocuklar, dedi Harryye gülümseyerek ve Mikeın omzunu teskin edici ve ne olup bittiğini anlıyorum diyen bir şekilde sıkarak. Harry kaşlarını çattı ve hafifçe dönerek Wilsonın elinin omzundan düşmesini sağladı ve o konuşurken ağzından neredeyse tek kelime çıkmadı. Makinenin başındaki adam çelik falan kesmeyecek. Bay Wilson ona işin bitmesi gerektiğini anlatmaya çalıştım. Tamam Mike, dedi omzuna vurarak ve ikisine de ağzını iyice açıp gülümseyerek, bir çözüm bulacağımızdan kuşkum yok. Harry mantıklı adamdır. Çözecek bişey yok. Adam çelik kesmeyecek! Mike kollarını tiksintiyle yukarı kaldıracak oldu ama Wilson bir kolunu ona doladı ve bir an için Mikeın kollarını tuttu, gülümsedi ve sonra tekrar sırtına vurdu. Neden *dinlenme odasında bi sigara* içerken konuşmuyoruz bunu? Ne dersiniz *çocuklar*? *Mike tamam* dedi ve sigara odasına doğru yürümeye başladı. Harry homurdandı ve Wilson onu eliyle davet ederken hâlâ duruyordu; ancak Wilson, Mikeın ardından yürümeye başladıktan sonra Wilsonın bir iki adım ardından Wilsonı izledi. Sigara odasına geldiklerinde Wilson sigarasını çıkarıp onlara tuttu. Mike bir tane alıp ağzına koydu. Harry bir şey demedi, kendi paketinden bir tane çıkardı, Wilsonın çakmağını görmezden geldi ve kendi sigarasını yaktı. Wilson kola içmek isteyip istemediklerini sorduğunda ikisi de istemedi. Bir köşede oturmakta olan usta, Mikeın yanına geldi ve işinin başına dönüp dönemeyeceğini sordu. Harry bağırmaya hazırlanırken Mike adama gidip tezgâhına oturmasını ama makineyi açmamasını söyledi. Sen bekle orda. Biz iki dakkaya geliyoruz. Adam gitti ve Wilson hemen Harryye gülümseyerek döndü; gergin gözükmemeye ve

ona olan kinini gizlemeye çalışıyordu.

Wilson, Harryye baktı ve kolu omza koyma rutinini tekrarlamanın işe yaramayacağına karar verdi. Şimdi bak Harry, konumunu anlıyorum ve buna saygı duyuyorum. Az buz zamandır tanımıyorum seni ve kaç seneden beri beraber çalışma zevkini tattım seninle ve biliyorum ki, tıpkı Mikein ve fabrikadaki herkesin bildiği gibi sen iyi ve dürüst bir işçisin ve kurumun ve adamların çıkarını her zaman yürekten düşünürsün. Öyle değil mi Mike? Mike otomatik olarak başını salladı. Dediğim gibi Harry, senin iyi bir insan olduğunu ve bu fabrikadaki sendika meselelerinin bugün olduğu gibi işlerliğini sağlamak için yaptıklarını senden başka kimsenin yapamayacağını hepimiz biliyoruz ve bu yüzden hepimiz sana saygı ve hayranlık duyuyoruz. Senin zekâna ve yeteneğine de saygı ve hayranlık duyuyoruz. Ve bu söylediklerime inan; çünkü kurumun bir yöneticisi olarak değil, buradaki diğer adamlar gibi çalışan bir adam olarak söylüyorum bunları, bir iş arkadaşın olarak söylüyorum: Birisinden sendika kuralları ve düzenlemelerinde en ufak bir ihlal yapmasını isteyecek en son adamım ben. Benim için bir sözleşme kutsal bir senettir ve yer yarılsa, gök yarılsa onun arkasında duracağım... ama, bunu bir çalışan ve yönetici olarak söylüyorum... bak, bu şöyle bişey: tıpkı sendikanın kendisi gibi. Sizin de tüzük ve iç tüzükleriniz var. Öyle değil mi? Onlarla haşır neşir olduğundan kuşkum yok. Ve onlara harfi harfine uyduğundan da kuşkum yok; ama öyle zamanlar olur ki, küçük bir istisna yapmak gerekebilir. Şimdi bi saniye bekle -Harry öne eğiliyor ve konuşacak oluyor- bi söyleyeceklerimi dinle. Şimdi bak, diyelim ki kurallarda bir toplantı saat 8de başlayacak diyor ama aniden bir tipi oluyor ve adamların toplantıya gelmesi yarım saat ya da bir saat sarkıyor. Şimdi, ya bekleyip toplantıyı geç başlatmak ya da yeter üye sayısı olmadan vaktinde başlatmak zorundasın. Wilson gülümsedi, gevşedi ve sigarasından bir nefes çekti; zekâsından hoşnut, Harryyi köşeye sıkıştırdığını düşünüyordu. Harry sigarasından bir nefes aldı, dumanı Wilsonın yüzüne üfledi, izmariti yere attı ve ayakkabısıyla ezdi. Biz sana söylemek istemedikçe sendika toplantılarında ne yaptığımız seni hiç ilgilendirmez. Ah, onu biliyorum Harry, aksini ima etmek istememiştim. Benim tek söylemek istediğim, tıpkı si-

zin sendikanız gibi, diğer bütün kurumlar gibi bu kurum da bir takım ve Başkanından asansör çalıştıranlara kadar bu kuruma bağlı herkes takımın bir üyesi ve hepimiz beraber hareket etmeliyiz. Herkesin mesleği aynı derecede önemli. Başkanın işi seninkinden daha önemli değil, o da işbirliği yapmalı, ki eğer sen işbirliği yapmazsan, işi halledemeyiz. Benim demek istediğim bu. Hepimiz dümenin arkasına geçmeliyiz, tıpkı sendikada olduğu gibi. Şimdi, yapmamız gereken bir iş var ve bu şimdi halledilmeli. Bu yeni gelen adam şu a da o işi yapabilecek tek insan. İşi yapmasının tek sebebi de bu. Kimseye sendika kurallarını ihlal sayılabilecek en ufak bir şey yaptırmak gibi bir niyetimiz kesinlikle yoktu; ama işin yapılması gerekiyor. Bak, bu herif yeni, çelik kesmeyecek, o yüzden kes martavalı! Onu tekrar işin başına koyarsan bütün fabrika işi bırakır. Harrynin yüzü giderek kızarıyor, gözleri öfkeyle bakıyordu. Anlıyo musun? Gerekirse o sıçtığımın tezgâhının başında bütün gün dururum, eğer onu işin başına döndürürseniz size yemin ederim bu koca fabrika iki saniyede sokağa dökülür ve bu mekânda ne sen ne de başka bi sikkafalı beni durdurabilir. Anlıyo musun? Madem grev istiyosunuz alın size grev! Odadan çıktı, kapıyı çarptı ve tezgâhın başına döndü. Merakla tezgâha dayanmış olan ustaya hiçbir şey demedi, öbür uçta durdu sadece.

Mike ve Wilson bir an için kapıya baktı, sonra Mike, Wilsona adamı işin başında isteyip istemediğini sordu. Hayır Mike, dönmesin daha iyi. Sorun istemiyorum. Sen masana dön. Ben Bay Harringtonı göreceğim.

Bay Harringtonı görmek zorunda kaldığı için Wilsonın asabı bozulmuştu; ama ne yapacağını bilmiyordu. Doğal olarak durup dururken greve neden olmanın sorumluluğunu taşımak istemiyordu. Bay Harrington bir koltuğa oturmasını işaret etti ve Wilsona ne olduğunu sordu. Wilson oturdu ve olan biteni anlattı. Harrynin adını duyar duymaz Bay Harringtonın kaşları çatıldı, Wilson detayları aktarmaya başladığındaysa yumruğunu masaya vurdu. Dinlerken giderek öfkeden kudurması ın ve aşağılanmış hissetmesinin tek nede i Harrynin ona, Başkan Yardımcılarından birine ve şirkete meydan okuma küstahlığı ı göstermiş olması değil, aynı zamanda içinden geldiği gibi

Harryyi bitiremeyeceği ve sorun çıkmaması için ödün vermek zorunda kalacağını bildiği içindi; bu özel işin vaktinde bitirilmesi gerekiyordu. Gecikmeyi göze alamazdı. Ama yakında grev olacaktı ve Harryden o zaman kurtulacaktı. Harryden yıllardır nefret ediyordu ve ondan kurtulmayı hiçbir zaman başaramamıştı; ama grevi kullanarak bunu başarmayı umuyordu. Şirketin müzakere komitesinin başı olarak diğer üyeleri sendikanın taleplerini mantıklı olsalar bile reddetmeleri konusunda ikna edebileceğini biliyordu. Şirketin net kârda çok az bir kayıpla yılın geri kalanında işçilerin grevini karşılayabileceğini biliyordu. Grev 6 aylık olduğunda, Harryyi kovmak şartıyla taleplerinin çoğunu karşılayacak olursa sendikanın memnuniyetle grevi bitireceğini varsayıyordu. Denemeye değerdi. Kaybedecek bir şeyi yoktu.

Wilson ona olanları anlattığında ne yapacağına karar vermişti. Wilsonın gözlerinin içine baktı. Eh, her şeyi berbat ettin değil mi? Wilsonın ağzının köşeleri biraz daha sarktı. Bir şey demedi. Buradaki her şeyi ben yapmazsam her şey dağılıp gidecek gibi görünüyor. Ben şeyi yapmış... Onu boş ver şimdi. Önemli olan şu işi halletmek. Şimdi... işi yapacak başka birini bulmamız gerekiyor. Kearny işinde kaç adamın çalışıyor? 6. Güzel. Ordan bi adam al, Collins işindeki adamla yer değiştirsin. Yanlış hatırlamıyorsam Kearny işi sırf pirinçti. Evet, öyle. Ama şimdi adama o işi anlatmak en az bir saat sürer; ben de elimden geldiğince zamandan kazanmaya çalışıyordum. Zaman kazanmakmış! Zaman kazanmaya çalışırken bir saatten fazla vakti harcadın bile. Şimdi git de sana ne söylediysem onu yap!

Wilson hemen kalktı ve ofisi terk etti. Doğrudan Kearny işinin ustabaşına giderek durumu açıkladı. Ustabaşı kendi adamlarından birini ayırdı ve adam Wilsonla beraber 6. kata gitti. Wilson, Mike ve Harryye ne olup bittiğini açıkladı, sonra yeni adama üst katta kime rapor vereceğini söyledi. Onun gittiğini ve Wilsonla beraber gelen adamın çelik yığınıyla tornanın başına geçtiğini görünce, Harry de oradan ayrıldı.

Kendi tezgâhına geldiğinde ustabaşı, Harry için işi hazır hale getirmek üzereydi. Bu iş yarın sabaha bitmiş olur mu Harry? Acelemiz var. Evet, tabii. Bugün bitirirdim de, o kendini akıllı zanneden dalla-

ma Wilson bi numara çekmeye çalıştı, onu halletmem gerekti. Beni itip kakabileceğini zannetti ama götünün üstüne oturttum onu. Harry tezgâhına doğru hafifçe döndü ve ustabaşı gitti. Adam bir metre falan uzaklaşmıştı ki Harry onun gittiğini fark etti ve kendi kendine pis pis sırıtıp mırıldandı; Ödlek herif! Patrona benim yanımda yakalanacağından korkuyor. Tornasını açan düğmeye hırsla bastı ve torna çalışmaya başladı. Siktirsin!

Harry elinden geldiğince yavaş çalışıyordu; kesiciyi neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde hareket ettiriyordu ve eve gitme vakti geldiğinde elinde hâlâ bir iki saatlik iş vardı.

Eve geldiğinde keyfi yerindeydi. Elini yüzünü yıkarken karısına ne olduğunu anlattı ve Mary ona dikkatli olması gerektiğini, işinden olabileceğini söylediğinde o kötücül kahkahasını attı ve beni kovmazlar, dedi. Hele bi denesinler, anında greve götürürüm fabrikayı; onlar da bunu biliyorlar. Benimle dalga geçemezler. Yemeğini bitirince bara gitti ve oradaki çocuklara işyerindeki dallamaya nasıl haddini bildirdiğini, noktalama işareti yerine kahkahalarını kullanarak bağıra bağıra anlattı.

Harry eve geldiğinde Mary yatmıştı; ama zaten uyanık olsa da olmasa da pek bir şey fark etmiyordu, bir süre elleşmezdi. Soyundu, yatağa atladı ve uyanıp uyanmadığını görmek için Maryye baktı; ama Mary hafifçe homurdanıp dizlerini iyice çenesine çekti. Harry yan yatmış halde, yüzü Maryye dönük uyuyakaldı.

Ertesi sabah Harry kendi tezgâhına gitmeden önce 6. kata, yeni elemanın paslanmaz çelik kesip kesmediğini kontrol etmeye gitti. Tezgâhta olmadığını görünce gülümsedi ve bir numara olmadığından emin olmak için bir süre daha dolandı orada; ve ayrılmadan önce ustabaşına giderek sonra görüşeceklerini söyledi. Fabrikanın geri kalanında turlarını attı ve tezgâhına döndüğünde iki saatten fazla olmuştu. Başlat düğmesine hırsla bastı ve çalışmaya başladı. Ustabaşı gelip *işin ne zaman hazır olacağını* sordu: Geri kalanı bitti ve bu parçayı bekliyoruz. Harry ustabaşına hor görerek baktı ve bittiği zaman hazır olacağını söyledi. Ustabaşı, Harrynin bitirmesinin ne kadar süreceğini hesap etmek için işe şöyle bir baktı. Sonra da gitti. Harry bir iki dakika ona baktı. Siktiğimin ustası! Sonra işine döndü.

Harry öğle molasından döndüğünde tekrar 6. kata giderek orayı kontrol etti, sonra fabrikada ağır ağır gezindi. Sonunda tezgâhına döndü, işi bitirdi ve tekrar 6. kata gitti. Yeni eleman tezgâhındaydı ama makinesinde pirinç vardı. Harry yanına gitti. Ha şöyle! Dün az kalsın kayalara geliyodun koçum! Adam Harryye, ona içinden geleni söylemeyi isteyerek baktı, ama bir şey demedi; o sabah ona Harryyi ve onun nasıl ortada hiçbir sebep yokken kaç kişinin tavuğuna kışt dediğini anlatmışlardı. Harry ona alay ederek baktı ve yürüyüp gitti. İşinin başına döndü, hâlâ coşku doluydu ve gücünün her şeye yetebileceğini düşünüyordu. Yeni eleman aslında pek umrunda değildi; ama patronun işine çomağı sokup kırdığı için çok memnundu. Günün geri kalanında işinin başında kaldı; arada sırada dün olan biteni ve şirketle yapılan sendika sözleşmesinin iki hafta içinde biteceğini düşünüyordu; müzakere komiteleri yeni sözleşme için bir anlaşmaya varamamışlardı ve grev olacağı kesindi. Harry greve gidileceği için o kadar mutluydu ki -bütün fabrika kapanacak, grev hattı kurulacak, patronlardan birkaçının bomboş fabrikaya girip, masalarına oturup Harry her hafta kendi parasını sendikadan alırken kaybettikleri paraları düşünüp endişelenmeleri izlenecek- arada sırada kendi kendine gülüyordu ve bazen de içinden avazı çıktığı kadar, Tanrı topunuzun belasını versin sizi şirketin piçleri, dalyarak herifler, diye bağırmak geliyordu. Size gününüzü göstericez! Diz çöküp yalvaracaksınız işe dönmemiz için. Sizi bitiricez yağ fıçıları!

Her geçen günle beraber Harry kendini daha büyük hissediyordu. Fabrikada volta atarak elemanlara el sallıyor, yakında her şeyin sessiz olacağını düşünerek sesini duyurmaya çalışarak bağırıyordu. Bütün mekân sessiz olacaktı. Ve zihninde oluşan karikatür gibi görüntülerde şişko, kel ve puro içen bir patronun ceplerinden, çantasından ve pencerelerden kanatlı banknotlar uçuşuyor; pahalı takımlar içinde beyaz gömlekli ve kravatlı dallamalar boş bir masada oturmuş, boş maaş zarflarını açıyorlardı. Devasa beton binalar un ufak oluyor, ortalığa parçalar saçılıyor ve kendisi de havada asılı duran binaları parça parça ediyordu. Kendini başları ve vücutları ezip pencerelerden atarken ve onların aşağıdaki kaldırıma düşüp parçalanışını izlerken görüyordu ve vücutların kan birikintileri içinde kanalizasyo-

na akıp gitmesini izlerken kahkahalara boğuluyor ve o, 33 yaşındaki Harry Black, 392 Nolu Sendika işçi temsilcisi, izliyor ve gülmekten geberiyordu.

Gece, akşam yemeğinden sonra sendikanın grev üssü olarak kurmakta olduğu boş dükkâna gitti. Çok az iş yaptı ve çok konuştu.

Harry daha iyi uyudu, deliksiz ve rüyasız bir uyku; ama uyumadan önce yan yatıp boş fabrika, yıkılan bina ve yere düşüp parçalanan vücut görüntülerinin zihnine girmesine izin veriyordu; daha gerçek, daha canlıydılar, hatlar ve imgeler daha keskin, et daha yumuşak ve sarkıktı; purolar ışıldıyor, puro ve tıraş losyonu kokusu onu hem itiyor hem de kendine çekiyordu. Sonra görüntüler yavaş yavaş üst üste binmeye başlıyor, birbirine karışarak şekilsiz, çok pozlu tek bir fotoğraf haline geliyordu ve Harry gülümsüyordu; yüzündeki a aycı ifade kaybolmak üzereydi, sonra uyudu.

Sözleşmenin son günü Harry çalışırken ıslık çalıyordu. Aslında ıslık sayılmazdı, daha ziyade arada sırada ıslık sayılabilecek düz bir tıslamaydı. Hâlâ yeni sözleşme imzalanmamıştı ve bu akşam bir sendika toplantısı olacaktı. İşgünü bittiğinde Harry mutlu mutlu yürüyordu; hissedebildiği kadar derin bir yoldaşlık hissiyatıyla çocukların çoğunun sırtına vuruyor, toplantıyı unutmamalarını söylüyor ve toplantı salonunda görüşürüz diyordu. Adamların bazıları eve gitmeden önce bara uğradılar ve grevden bahsederek, ne kadar süreceği hakkında ve ellerine ne geçeceğini konuşarak iki üç bira içtiler. Harry de bir bira aldı ve bar dolaşmaya başladı: Birisinin sırtına vurup bir başkasının omzunu sıkıyor, işte bu ya da olay bu gece gibi şeyler dışında pek bir şey demiyordu. Yaklaşık yarım saat takıldı, sonra da eve gitti.

Harry toplantı salonuna geldiğinde görevliler platforma çıkmışlardı. Platformun kenarındaki basamaklardan uzaklaşarak öne doğru gitti ve platforma çıktı. Yüzündeki gülümsemeyle herkesin elini sıktı, platformda toplanmış her grubu, yanlarına giderek birkaç dakika dinledi; bu sırada salon da yavaş yavaş doluyordu, toplantı başlama resmi saati on dakika geçtiğinde yerel sendika Başkanı toplantıyı az sonra başlatacağını belirtti ve gruplar dağıldı ve herkes yerini aldı.

Önündeki oturan iki adamın arasından görülebilsin diye koltuğunu ayarlayan Harry ikinci sıranın ucunda oturuyordu.

Başkan oturdu, evrak çantasından bazı belgeleri çıkarıp bir kısmını arada sırada bir başkasına vererek inceledi; bunu kısa ve sessiz bir tartışma izledi. Sonunda belgeleri istediği gibi düzenledi ve ayağa kalktı; önünde küçük bir masa duruyordu. Salon sessizleşti ve Başkan toplantıyı başlattı ve son toplantının notlarını okuması için Sekreteri çağırdı. Notlar okundu, oylandı ve resmi olarak oybirliğiyle onaylandı. Sonra Sayman pek çok rakamdan ve masraf açıklamasından oluşan, kasada ve grev fonunda ne kadar olduğundan bahseden raporunu okudu; en son grev fonu rakamı yavaş yavaş ve yüksek sesle okundu ve hizbin salona dağılmış olan gayri resmi üyeleri önceden planlandığı gibi alkışlayıp ıslıklar çaldılar, diğerleri de onlara katıldı. Bu rapor da oya sunuldu ve oybirliğiyle onaylandı.

Sonra Başkan gündemdeki konuyu ele aldı ve üyelere bugün burada bulunmalarının asıl nedenini hepsinin bildiğini söyledi. Hiziple beraber diğer üyelerden alkış ve ıslık geldi. Başkan sessizlik için ağırbaşlılıkla ellerini kaldırdı. Müzakere komiteniz adil bir sözleşme ve maaş almanız için uzunca bir süredir çok çalıştı. Alkış. Çok değil, hakkımızı istiyoruz. Ama şirket onlar bütün parayı alırken bütün işi sizin yapmanızı istiyor. Yuhalamalar ve ayakları yere vurmalar. Son tekliflerini okumama izin verin. Masadan kâğıtları kaptı, eliyle kenarlarını buruşturdu ve küçümseyerek kâğıtlara baktı. Haftada 35 saat çalışmaya devam etmemizi -yüksek sesle hayır- yılda 12 kıytırık gün izin yapmamızı istiyorlar -bir hayır daha- Başkan gürültüyle beraber okumaya devam etti. Doğum günü için tatil yok; ekstra mesai için karşılığı bir buçuk günlük ödemeye devam -kalabalık kükredi- saat başına 25 sentlik rezalet bi zam; yardım planına yaptıkları katkıda sadece küçük bir artış yapıyorlar ve bunun bağımsız bir heyet tarafından incelenmesini istiyorlar -okumaya devam etmeden önce adamlara baktığında yüzünde küçümseyen bir ifade- ve hiçbir şey çıkmayan her yöne çekilebilecek bi laf ettiler ve bize bunu teklif edecek kadar da küstahlar -yuhalamalar- Ama onlara gösterdik, masaya vurup meydan okurcasına bağırarak, onlara sendika işçilerinin ciğerlerini gösterdik; onlara cehennem olmalarını söyledik. Suyundan

bir yudum aldı, sonra yüzünü sıvazladı ve başını hafifçe öne eğerek adamların sessizleşmesini bekledi. Şimdi, hepimiz ne kadar çok çalıştığımızı biliyoruz. Unutmayın ki ben de bir tornanın başında 20 yıl boyunca ter döktüm ve bu, sendikadan önce, karın tokluğuna çalıştırılarak sefil olduğumuz zamandaydı -alkışlar- Başkan ellerini kaldırdı. Ve şirket de biliyor sizin ne kadar çok çalıştığınızı; ama umurlarında mı? -önce hizipten, sonra birkaç kişiden HAYIIIIR, sonra herkes hep bir ağızdan- Ama bizim umrumuzda, değil mi -koca bir EVEEEET- aynen öyle ve Tanrı şahidimdir, içimizde tek bir adam yok ki onların bu yaptıklarıyla paçayı kurtarmasına izin versin -kükreme- ve emin olun, bunu biliyorlar. Durakladı, suyundan bir yudum aldı, boğazını temizledi. Tek istediğimiz güvenilir bir çalışmanın karşılığında güvenilir bir maaş ve makul çalışma şartları; ve bu her özgür Amerikalının hakkıdır, dedi masaya vurup, Amerikalı, özgür ve hakkıdır kelimelerini vurgulayarak ve kükreyerek ayaklarını yere vuran adamlara doğru hafifçe eğilerek. Şimdi hepimiz ne istediğimizi biliyoruz -salondaki işçiler ne istediklerini hatırlamaya çalışarak birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar- ama şirkete sunduğumuz şekliyle size de okuyacağım. Haftada 30 saat çalışma -tezahüratlar- saat başına 1 dolar zam -tezahüratlar- sendika tarafından yönetilecek sosyal yardım planımıza şirketin katkısında %25lik artış, dedi bakışını kâğıtlardan kaldırıp, öne eğilip masaya vurarak, sendika tarafından yönetilecek dedim ki, o lanet olası şirket avukatları ve muhasebecileri hakkınız olanı elinizden dalavereyle almasın -ıslıklar ve ayakların yere vurulması- her üyenin doğum gününün de dahil olduğu 16 günlük ödenmiş tatil; ya da eğer üye bu tatillerden birinde çalışmak zorunda kalırsa iki günlük ücret ödenecek -alkışlar- Başkan doğruldu. Şimdi... müzakere komiteniz onlarınkiyle buluştu ve iki haftalık kıran kırana pazarlıklar sonucunda istediğimiz her şeyi hak ettiğinizi bilmeyen bir tek insan yok içimizde... Bu iki hafta sonunda Başkan Yardımcısı bize şirketin taleplerimizi karşılayamayacağını söyledi -kükreme ve yuhalamalar- Onlarla tekrar görüşeceğiz; ama buradaki herkesin anlamasını istiyorum ki, bu sendikanın her bir üyesi için adil olmayan bir sözleşmeyi bize zorla kabul ettirmelerine izin vermek gibi bir niyetimiz olmadı ve olmayacak -ıslıklar, kükremeler, ayakları

yere vurmalar- ve her ne kadar kurnazlık ve tilkilik yaparlarsa yapsınlar ve grev ne kadar sürerse sürsün paçayı kurtaramayacaklar -kükreme- ve enayilerle uğraştıklarını zannediyolarsa bir kere daha düşünsünler...

392 Nolu Sendika Başkanı tezahüratlarla, yere ayak vurmalarla, ıslıklarla kesilen bir yarım saat daha konuştu; üyelere eğer şimdi şirkete teslim olurlarsa hayatlarının geri kalanı boyunca yüzlerini pislikten kaldırmalarına izin vermeyeceklerini anlattı; ve nasıl ülkedeki her bir sendika üyesinin arkalarında olduğunu, grev sürdükçe her tür yardımı -ve bu para demekti- yapmaya ant içtiklerini; sendikanın grev için her türlü hazırlığının tam olduğunu -boş bir dükkân geçici grev üssü olarak kiralanmıştı, tabelalar şimdiden boyanmış ve kardeşlerine grev hattını ne zaman yürümek zorunda olduklarını anlatan talimatlar basılmıştı- açıklamış, kınayarak ve söz vererek devam etmişti...

Konuşması bittiğinde sendika yönetim kurulunun diğer üyelerini takdim etti ve onlar da greve ve sendika kardeşlerine nasıl yardım edeceklerinden bahsettiler. Konuşmaları bitince Başkan, Harry Black kardeşlerini takdim etti: İşçi temsilcisi ve azimli sendika kardeşi, grev üssünün sorumlusu olacaktı. Harry konuşurken salondaki adamların başlarının üstüne bakmaya çalıştı ama yüzlerini görmeden edemiyordu, o yüzden başını önüne eğdi ve gözlerini kapayıp sadece ayaklarını ve platformun kenarını görebilecek kadar açtı. Jones kardeşimizin de size söylediği gibi sendika grev üssü için bir dükkân kiraladı, yeri hepiniz biliyorsunuz, Willienin yerinin yanında; ayrıca grev sürdükçe her Cumartesi sabahı herkese 10 dolarlık yiyecek paketi verilecek; ve mekân da her şeye yetecek kadar büyük, o yüzden endişelenmenize gerek yok; ve biz bu grevi bitirmeden patronlar diz çökmüş geri gelmemiz için yalvarıyo olcaklar. Harry döndü, gözlerini açtı ve koltuğunu bulmaya çalıştı ama gözlerini odaklayamıyordu ve dengesini bulmak için başını bir o yana bir bu yana sallıyordu ve Başkan yanına gelerek omzuna vurdu ve onu koltuğuna doğru itti. Harry sendeledi, yakınında oturan üyelerden birine çarptı ve en sonunda koltukaltlarından ter damlayarak ve gömleği göğsüne ve sırtına yapışmış bir halde koltuğunu bulup oturdu. Başını eğdi, bir iki dakika

için gözlerini kapadı ve başını kaldırıp Başkanın tekrar konuştuğunu görene kadar hiçbir şey duymadı.

Şimdi grev dolayısıyla her şeyi düzene sokmak ve grev ne kadar sürerse sürsün her şeyin çaresine bakabilmek amacıyla kurduğumuz şeyler için sizlerin yerine ne kadar çok çalıştığımız konusunda bir fikriniz olmuştur. Suyundan yudum aldı, sonra mendiliyle yüzünü sildi. Birkaç dakika boyunca başı öne eğik, hiçbir şey demeden adamların kükremesini dinleyerek durdu ve gürültünün azaldığını gördüğünde tekrar adamlara dönerek sessizlik için ellerini kaldırdı; mütevazı ve yıpranmış görünüyordu. Adamlar sessizleşti ve Başkan yüzündeki mütevazı ifadeyi koruyarak gözleriyle salonu yokladı, sonra bir defa daha konuşmaya başladı. Yapılan hazırlıkları gözden geçirdi; herkesin grev hattına haftada birkaç saatini vermesi gerektiğini ve hattaki her seferleri için defterlerinin damgalanacağını ve defterini damgalatmayan olursa yürüyemeyeceğini kanıtlasa iyi olacağını yoksa defterin elinden alınacağını söyledi. Grev kırıcılarına aman vermeyeceğiz -bağrışmalar ve tezahüratlar- ve hatta bekleyen bütün adamlara kahve ve sandviç verilecek. Ve şirketin teklifini kabul etmeyi ya da greve gitmeyi oylamaya sunmadan önce grevin idaresini nasıl yapacakları konusunda birkaç detayı anlattı. Sözünü bitirir bitirmez hizbin gayri resmi üyelerinden biri şirketin cehennem olmasını ve greve gitmeyi öneren bir önergede bulundu. Başka bir üye önergeyi tekrarladı ve Başkan önergede bulunulduğunu ve usulüne uygun olarak tekrarlandığını söyledi bağırarak. Onaylayanlar evet desin. Ve bir gürültü koptu; bazı işçiler kendi kendine mırıldanırken, kafaları karışmış bazıları etrafına bakındı; ama neredeyse herkes gecenin akımının içinde kaldı ve ilk evetten sonraki kükremeye seslerini eklediler. Başkan masaya vurdu: Önerge sözlü olarak kabul edilmiştir. Masaya tekrar vurdu ve adamlar yerlerinden kalkıp birbirlerinin sırtına vururken, sandalyelerin yere sürtünme sesleriyle bir gümbürtü daha koptu. Toplantı bitmişti. Grev resmiyet kazanmıştı.

Her ne kadar grev gözcülüğü normal işbaşı saati olan 8den önce başlamayacak olsa da, Harry saat 6:30da grev üssündeydi. Üs, yıl-

lardan beri boş olan küçük bir dükkândı ve telefonun yanında küçük bir buzdolabı, soba ve büyük bir kahve makinesi de tahsis edilmişti. Odada bir sürü katlanır sandalye, bir köşede de eski bir masa vardı. Arka duvarda düzinelerce gözcü tabelası vardı. Harry masaya oturdu ve birkaç dakika boyunca çalsa da cevaplasa diye umarak telefona baktı: 392 Nolu Sendikanın grev üssü. İşçi Temsilcisi Kardeş Black, karşınızda. Telefonun hiç susmadan çalmaya başlamasına çok yoktu muhtemelen: Grevi nasıl yürüttüğü konusunda Başkanla ve bütün diğer görevlilerle konuşacaktı sürekli. Keşke arayabileceğim bir tanıdığım olsaydı. Böylece orada neler yaptığını ve ne olup bittiğini anlatabilirdi. Çok geçmeden grev hattı için adamlar gelecekti. Koltuğa yaslanarak yavaşça hareket etti. Koltuğun ayaklarına baktığında tekerlekleri olduğunu fark etti ve birkaç kere kendini ileri geri itti. Durdu ve birkaç dakika boyunca tekrar telefona baktı, sonra masadan kuvvet alarak sertçe kendini itti ve koltuk duvara gitti.

İlk grevciler 8den biraz önce damladı. Harry koltuğunu iterek kalktı, adamların sırtlarına vurdu ve onlara her şeyin hazır olduğunu söyledi. Tabelalar orada. Hepiniz bir tane alıp binanın önünde gözcülük yapabilirsiniz. Harry tabela yığınına koşturdu ve üç tanesini seçerek tek tek adamlara verdi; bir yandan da, başka yapacak ne olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Adamlar dışarı çıkmaya hazırlanırken içlerinden biri defterlerini ne zaman damgalatacaklarını sordu. Harry bir an için boş boş baktı: Defter damgalatılacak, damga. Çenesi hafifçe titremeye başladı. Şimdi mi damgalayacaksın yoksa seferimiz bittikten sonra mı? Eeee... Sonra damgalanacaktı. Birkaç adam daha geldi ve ellerinde tabelalarıyla hazır duranlarla -defter, damga- konuşmaya başladı. Kimse Harryye bakmıyordu. Dönüp masasına doğru yürümeyi başardı. Defterler damgalanacaktı. Evet. Birkaç çekmeceyi açtığında ne aradığını kesin olarak anladı. Bir mühür ve mühürlük. Büyük çekmeceyi sonuna kadar açtı. Baktı. Evet, işte oradalardı. Onları çıkardı. Sanırım şimdi yapsam daha iyi olur. Defterlerinizi getirin buraya. Pankartlı adamlar yanına geldiler ve Harry defterlerini damgaladı. Bunu damgalatmayan bi orospu çocuğu olursa boku yer. Yeni gelenlerden biri ne olduğunu sordu. Dışarı çıkmadan önce defterini damgalatman gerekiyo. Adam defterini çıkarıp masa-

ya geldi. Önce bir pankart alman lazım. Harry pankart yığınına giderek her birine bir tane dağıttı. Tamam, şimdi defterlerinizi damgalıycam. Şuraya bir pankart koyarsan gelenler de ne olup bittiğini anlarlar. Ben de şimdi onu yapacaktım zaten. Harry defterleri damgaladı ve adamlar pankartlarını aldılar ve şakalaşıp gülümseyerek birbirlerine baktılar. Tamam çocuklar, hadi dışarı! Saat 8i geçti. Hepiniz tek noktada toplaşmayın. Yayılın ve sürekli hareket edin. Sabit durmak yok.

Adamlar gittikten sonra Harry masasına ve damgalığına döndü. Bir defterden bir parça kâğıt kopardı ve gitmeden önce defterinizi damgalatın, yazılı bir levha hazırlayarak pankart yığınının üzerine astı. Adamlar gelmeye devam etti ve Harry pankartları uzatıp defterlerini damgaladı; bazılarına fabrikanın arkasına gitmelerini, sürekli hareket etmelerini, sabit durmamalarını söyledi; ve adamlar geldiğinde ya da grev hattından döndüklerinde kendilerine kahve koydular ve dükkânın içinde ya da önünde durup sohbet ederek şakalaştılar. Birkaç saat sonra içeride çok adam olduğu için Harry paniklemeye başladı. Kollarının, midesinin, bacaklarının içinde bir şey kasılıyor gibiydi ve bu, dişlerini gıcırdatmasına neden oluyordu. Adamlardan birine bir süre için yerini almasını söyleyip, defterleri damgalamayı unutmamasını tembihledi ve bitişikteki Willienin yerine gitti. Barın ucuna oturdu, bir iki kadeh yuvarladı ve gevşemeye başladı. Gerginlik kaybolana kadar kalkmadı, içti. Sonra bardan çıktı ve işlerin nasıl gittiğini görmek için grev hattına yürüdü. Sorun çıkması ihtimaline karşı orada duran polislere hor görerek baktı ve öbür tarafta ne olup bittiğini görmek için o tarafa yürürken sıradakilere el salladı. Adamlardan birine arka tarafta kimse olup olmadığını sordu ve adam var diye bildiğini söyledi ve Harry oraya da bir göz atmasının iyi olacağına karar verdi. Fabrikanın arka tarafına gitti, oradaki adamlarla bir iki dakika konuşup, sürekli hareket etmelerini, böylece o lanet olası polislerin laf söyleyecek bir şey bulamayacaklarını hatırlattı, sonra da ofise döndü. Masasına oturdu ve damgalamaya devam etti.

Ofis daha önceki gibi kalabalık değildi şimdi, adamların çoğu dışarıda, ılık mayıs güneşinin altında durmuş konuşuyor, şakalaşıyor ve takılmak, bira içmek ve arkadaşlarıyla konuşmaktan başka yapa-

cak işleri olmadığı bu günün keyfini çıkarıyorlardı; ve diğerleri de bu vakti arabalarını yıkamaya ve parlatmaya ayırdılar; ellerinde su dolu kovalar olan adamlardan oluşan bir sıra hiç durmadan gidip geliyordu ofiste.

Gün boyunca Harry barı birkaç kere daha ziyaret etti; her seferinde dönüşte adamlarla laflamak için dışarıda kalıyor, o dallamalara patronun kim olduğunu göstereceklerini söylüyordu. Öğleden sonra sendika görevlilerinden biri geldi ve Harryye her şeyin nasıl gittiğini sordu. Harry adama her şeyin kontrolü altında olduğunu söyledi. Bizim çocukları sürekli hareket halinde tutuyorum. Polislerin bela çıkaracak hiçbir şeyi yok ellerinde; dükkândan içeri de birkaç memur kılıklı heriften başka kimsenin girmediğinden emin olabilirsiniz. Sen iyi bi adamsın Harry! Harry o gülümsemesini takındı yüzüne. Ve unutma, eğer bir şeye ihtiyacın olursa faturayı sendika adına kestir ve masraf listene ekle. Listeyi her hafta yollamayı unutma. Harry şevkle gülümsüyordu. Başını salladı. Hiç endişe etme. Tepelerine binicez onların. Görevli gitti ve Harry koltuğuna yayılarak bir süre sigara içti, arada sırada adamlardan biriyle konuştu, sonra tekrar içindeki o sıkıntıyı hissetmeye başladı. Koltuktan kalktı ve arka tarafa giderek bir süre avluda durdu ve kendini daha iyi hissetmeye başladı; ama hemen sonra adamlardan bazıları da o tarafa geldi; bazılarının elinde sandalyeler, öbürlerinin elinde kartlar vardı ve birkaç dakika içinde iskambile başlamışlardı bile ve Harry ofise geri döndü. İçki içmeye karar verdi ve adamlardan birine buralarda bira teslimatı yapan bir mekân bilip bilmediğini sordu. Evet, 2. caddenin aşağısında bir yer var. Harry mekânı aradı ve bir saat sonra bir kamyon geldi ve bira fıçısı yuvarlanarak getirilip, musluğu takıldı ve Harry ilk bardağı doldurdu. Fıçı akşam olmadan bitmişti ve Harry bir tane daha istemek için telefon etti; ama sabah 5ten önce getiremeyeceklerini söylediler, o yüzden Harry de sabah erkenden getirmelerini söyledi.

Grev gözcülüğüyle geçen gün bittiğinde Harry gevşemişti ve ellerinde pankartlarıyla gelen adamlarla şakalaşıyordu. Bütün pankartlar duvara yığıldığında ve herkes gittiğinde Harry masasının başında otururken son bir sigara içmek için kaldı. Kendisini vücudu bölünecekmiş gibi hissettiren gerginlik unutulmuştu artık. Bütün pankartlar

yerinde; bütün defterler damgalanmıştı; görevli abiler de onun grevi kontrol edişinden hoşnuttular ve yüzünde hoş bir ışıltı vardı. Her şey yolunda gidiyordu. Adamlar hareket etmeleri gerektiği gibi hareket ediyorlardı ve herkes patronların belini bükmek için gerçekten çalışıyordu. Bir zorluğu yok. Tek yapmamız gereken grev hattını sürekli hareket ettirmek ve fabrikayı kapalı tutmak; sonra o herifler gelip kendi şartlarımızla işe dönmemiz için bize yalvaracaklar. Grevin ilk günü bitmişti.

Harry mutfak masasına çöktü ve karısı bir yandan yemek koyup bir yandan grevin nasıl gittiğini ve ne kadar süreceğini sorarken onu görmezden gelmeye çalıştı... Yemeği tabaklara koydu, oturdu ve yemeye başladı; hâlâ sorular soruyor, Harry mırıldanarak cevap veriyordu. Arada sırada karısına bakıyordu ve kısa süre sonra vücudu kasılmaya başladı ve bu kasılma bütün vücudu koca bir düğüm haline gelene kadar devam etti. İçinden karısının yüzüne vurmak geliyordu. Yüzüne baktı. Sorular sormaya devam ediyordu. Çatalını tabağa bıraktı ve masadan kalktı. Nereye gidiyosun? Ofise; bişey unuttum galiba. Karısı bir şey diyemeden evden fırlayıp bara gitti. Barın ucuna oturdu ve orada tek başına, hiçbir şey demeden oturup içti. Yaklaşık bir saat sonra kendini tekrar iyi hissetmeye başladı ve kısa süre sonra biraz uzağında duran mahalleden elemanları fark etti. Aslında dikkatini çekmesini sağlayan şey tiz, kadınsı bir sesti. Yakınında duran elemanlardan birinin ibne olduğunu fark etmesi birkaç dakikasını aldı. Çok belli etmemeye çalışarak ona baktı; ne zaman birisi ona başını çevirecek olsa bakışlarını indiriyor, sonra tekrar ibneye bakıyordu. Söylediği her şeyi duyamıyordu; ama onun söylediklerini elleriyle zarifçe vurgulamasını ve konuşup hareket ederken boynunun hiptonize edici biçimde ağır çekim hareket etmesini izliyordu. Bir partiden bahsediyor gibiydi: Geçen Şükran Gününde Charlie Blackin yeri adlı mekânda yapılan bir drag partisinden. Harry bakmaya ve büyülenmiş olarak dinlemeye devam etti.

Bir saatten fazla oturdular; Harry de birasını unutup onları dinledi. Ayağa kalktıklarında, caddenin karşı tarafındaki Yunanın yerine gitmelerini ümit ederek izledi onları, böylece birkaç dakika sonra peşlerinden gidebilirdi; ama bir arabaya atlayıp oradan uzaklaştılar.

Onlar gittikten sonra Harry kapıdan dışarı bakmaya devam ediyordu ki, müzik kutusunun aniden bangır bangır çalmasıyla gözlerini kırpıştırdı ve bara döndü. Bardağını otomatik hareketlerle kaldırarak birasını bitirdi.

Yaklaşık gece yarısına kadar barda kaldı; ibnenin yüzünün ve ellerinin görüntüsü hâlâ zihninde, sesi hâlâ kulaklarındaydı. Son birasını içip eve doğru yola çıktığında vücudunun farkında değildi; hem zihninin görüntü ve sesle meşguliyetinden, hem biradan. Açık hava görüntüyü biraz bulutlandırdı ama hâlâ oradaydı. Soyunup kendini yatağa attığında da oradaydı. Maryye sırtını dönerek yattı; ama kısa süre sonra Marynin aranan eli ve sesi görüntüyü bozulmaya zorladı. Mary onu okşamaya başladığında görüntü hâlâ onunlaydı ve heyecan geçtiği yeri yakarak içine yayıldı. Sonra onun farkına vardı ve ondan ve öfkeden başka hiçbir şey yoktu; öfkesi heyecanı canlı tutuyordu. Aniden döndü ve görüntüyle sesi çağırabilmek için umutsuzca çabalayarak karısının üzerinde hırsla gidip gelmeye başladı; ama görüntü geri getirelemeyecek şekilde gitmişti artık ve Mary inliyor ve her tarafı tırmalıyordu.

Harry öbür tarafa döndü, bir süre uyumadan yattı, neredeyse ağlayacak gibi oldu yine; kafa karışıklığı onu kör ediyordu; ama sonra gün boyunca olan bitenden bitkin düştüğü için kısa süre sonra uyuyakaldı.

Ertesi sabah erkenden uyandı ve Marynin kendisiyle konuşmasına fırsat vermeden evden çıktı. Yunanın yerine gitti, ikide bir saatine bakarak kahvenin yanında kek yedi; ama hâlâ 6:30 olmamıştı. Bir kahve ve kek daha söyleyip hızla midesine indirdi; acele etmesi gerektiğini düşünerek hâlâ saatine bakıp duruyordu ama nereye yetişmesi ya da neden kaçması gerektiğini bilemiyor, sadece belli belirsiz ama ezici bir zaman baskısı hissediyordu; sanki zaman bir piton gibi etrafına dolanıyordu. Tezgâha para bıraktı ve karşıdan karşıya geçerek ofise girdi. Doğrudan masasına geçerek oturdu, vücudunun etrafındaki havayı hissetmekten aciz -yılan hâlâ sıkı sıkı tutuyordu- dakikalarca masaya baktı. Bir sigara yaktı ve etrafına bakındı. Bira fıçısına gidip bir süre pompaladı ama hiçbir şey çıkmadı. Köpüğe benzer bir şey bile. Boştu. Yakında bir tane daha getirecekler gerçi.

Piton onu sıkıp ezmeye devam ederken zaman hareketsiz gibiydi. Akrep ve yelkovan tutulup kalmıştı. Artık sadece onun değil, zamanın da acilen hareket etmesi gerekiyordu; adamların gelmesi, pankartlarını alması, yürümesi, şakalaşması, kahve ve bira içmesi; onun defterleri damgalaması, dinlemesi, anlatması, izlemesi gerekiyordu. Yakında gelmek zorundaydılar. Bir sigarayı içmenin süresi bellidir; gerçi bu seferkini içmek yine biraz zaman alıyor ama her sigarayla beraber içme süresi de kısalıyor gibi geliyor ve öyle bir zaman geliyor ki durman gerekiyor, sonraki sigarayı bir türlü yakamıyorsun... en azından bir süre için.

Arka kapıyı açtı ve bir şey görmeden etrafa bakındı. Hiçbir şey gerçekten var olmuyor gibiydi. Ofisteki eşyalar oradaydı, hepsi yerli yerinde görülebiliyordu; ama yine de ortalığa bir karmaşa hakimdi. Her bir eşyanın ne olduğunu, neden orada olduğunu biliyordu; yine de ortada gerçek bir tanım yoktu. Bir süre masasında oturdu, bir süre odada tur attı... oturdu... yürüdü... oturdu... yürüdü... etrafa bakındı... oturdu... yürüdü... en önemli şey adamların buraya gelmesiydi. Gelmek zorundaydılar. Gün başlamak zorundaydı. Yürüdü... oturdu... sigara içti... piton hâlâ orada. Akrep ve yelkovan neredeydi? Sigara içti... Bir bardak kahve koydu... kahve sert, acıydı ama yine de ağzından ve boğazından hiç tat bırakmadan geçti gitti. Sadece hafif bir tabaka kalmıştı. Saatler artık tik tak etmiyor mu? Güneş bile hareketsiz mi? Su kaynadı, kahvenin üzerine döküldü ve damlıyor ve zaman geçiyor... ancak damlarsa geçip... gidiyor. Koltuğunu tekerleklerinin üzerinde ittiğinde masadan birkaç metre arkasındaki duvara gitmesi ne kadar sürer? O bile zaman alır: Bir adamın pankart almak için kapıdan girmesine ya da kahve makinesinden kapıya kadar gitmesine yetecek kadar: 1, 2, 3... ve yine de aklında tanımlanabilir tek bir düşünce yoktu. Bir kibrit kutusunun bir ucundan diğer ucuna gitmek için harcadığı korkunç çaba dışında... Kapı açıldı ve içeri üç adam girdi. Harry ayağa fırladı. Piton sürünerek kibrit kutusunun içine girdi. Gün başlamıştı.

Ne dersiniz çocuklar, dedi masanın köşesine çarpıp, adamlara

doğru sendeleyerek yürüyerek. Erken kalkan yol alır, ha? Böyle yapmak lazım. O şerefsizler bekletmeye gelmez. Biraz kahve kaldı. Yakında yenisi gelecek. Bira da alıcaz. Adamlar bir an durup, konudan konuya atlayan sesini duyarak ona baktılar, sonra kahve makinesine doğru hareket ettiler. Galiba bi fırına telefon edip börek çörek falan söylicem. Bütün gün bişey yemeden olmaz ama di mi? Hem sendika da adamlarıyla ilgileniyor. Bomboş mideyle sokağa çıkılmaz. Adamlar kahveye baktılar, bardaklara koydular ve pankartları takmaya başladılar. Defterinizi damgalatmayı unutmayın, dedi adamlardan birinin üzerindeki pankartı düzelterek; sonra masasına koşturup bir çekmeceyi altüst ettikten sonra aradığı damga ve damgalığı buldu. Defterlerinizi damgalamak lazım. Damgalatmayan boku yer. Dün yürüyen grup iyi iş çıkardı. Sürekli hareket etmeniz lazım yoksa polisler başınızı çok ağrıtır. Adamlar defterlerini masaya koydular ve hâlâ bir konudan öbürüne atlayan Harry defterleri damgalarken birbirlerine baktılar. O lanet olası polisler grev hattını kırmaya ne bayılırlardı var ya! Adamlar kapıya yürümeye başladı. Toplu halde durmayın, ayrılın ve sürekli hareket edin. Siz ön tarafı alabilirsiniz. Ben diğerlerini arkaya ve yan taraflara yollarım; ayrıca biri sorun çıkaracak olursa hemen ses edin. Kimse bu grevi kıramayacak. Adamlar çıktı ve sokağı geçerek fabrikaya yollandı. Harry ise arkalarından sürekli hareket etmelerini söylüyor, memur kılıklı serserilerden başka kimseyi içeri bırakmamalarını tembihleyerek bağırıyordu. Adamlar başlarını salladılar ve yürümeye devam ettiler. Grev hattında çok durmayacaklardı ve günün geri kalanı onlarındı. Grevler bazen o kadar da kötü olmayabiliyordu. Güzel bir gündü.

Harry ofiste aceleyle dolanıyordu. Bira yakında gelecekti. Pankartlara baktı. O tarafta bir sorun yoktu. Birkaç adam daha geldiğinde Harry onlara bir pankart kapmalarını söyledi ve defterlerini damgaladı ve onlara nereye yürüyeceklerini ve sürekli hareket etmelerini söyledi; ve daha fazla adam geldi ve pankartlarını aldı ve gün artık gerçekten de başlamıştı ve sonunda bira geldi ve Harry getiren adama daha sonra iki fıçı daha getirmesini söyledi ve Harry birkaç kutu börek çörek sipariş etti ve bütün faturaları kağıdın altına imzasını yayarak ve onun altına da unvanını, 392 Nolu Sendika işçi temsilci-

si, yazarak imzaladı ve gün boyunca bardağından bira eksik olmadı ve adamlar gelip gittiler, pankartlarını aldılar, geri getirdiler, defterlerini damgalattılar; arabalarını yıkayıp parlattılar, iskambil oynadılar ya da sadece muhabbet ederek ve şakalaşarak berrak gökyüzünün ve ılık havanın tadını çıkardılar; kendi seferlerini bitirdikten sonra yaptıkları üç günlük hafta sonu tatili hakkında -Cuma gününü en son ne zaman boş geçirdiklerini hatırlamıyorlardı- şakalar yaparak gittiler ve içlerinde grevi ciddiye alanlar çok değildi. Bir süre grev gözcülüğü yapmak zorunda kalacaklardı, belki birkaç gün, belki bir ya da iki hafta; ama böyle bir havada bu kimin umrunda ki (havalar biraz daha ısınırsa yürüyüşümüzü yaptıktan sonra plaja bile gidebiliriz) ve alacakları zamla beraber göz açıp kapayana kadar para kazanacaklardı ve sendika onlara bir dahaki Cumartesi yemek verecekti, o yüzden endişelenecek pek bir şey yoktu aslında. Erken tatil gibi bir şeydi yaptıkları.

Diğer iki fıçının gelmesine daha bir saat kala ilk fıçı bitmişti ve Harryyle beraber sürekli içen birkaç kişi hafif sarhoştu. Fıçılar kurulduğunda Harry adama Pazartesi sabahı dört tane daha getirmesini söyledi. Bu bizi paklar. Ve o kahkahasından attı.

Öğlen boyunca Harry arka taraftaki avluda oturup içti ve bir grup *iskambil oynarken onlarla muhabbet* etti ya da öylece oturdu. Biri pankart aldığında ona arkaya gelip defterini damgalatması için seslendi ve adamlar onunla ne kadar zor bir işle uğraştığı konusunda dalga geçtiler ve Harry adamların sırtına vurdu ve o kahkahasından attı ve adamlar güldüler ve pankartlarını taktılar ve fabrikanın etrafında polislerle konuşarak, onlardan daha fazla duracakları konusunda geyik yaparak yürüdüler ve polisler onlara gülümseyerek kendilerinin de grev yapmak istediklerini ve belki o zaman biraz dinlenebileceklerini ve adamlara işsiz kalmaları çok uzun sürmeden istediklerini elde etmelerini umduklarını söylediler ve arada sırada adamlardan biri hareket etmeyi kesip duruyor ve gülümseyerek polislere bakıyordu ve biri ona gülerek yürü diye bağırıyordu ve yaklaşık her saat başı grev hattında duranlar değişiyordu ve yeni gelenlerle polis arasındaki muhabbet bir iki farklı kelimeyle tekrar başlıyordu ve sonra polislerin de değişim vakti geldi ve gidenler günleri sona erdiği ve

hafta sonu başladığı için mutlu mutlu yeni gelenlere el salladılar ve yeni polisler de bir süre sessiz durduktan sonra grev gözcüleriyle muhabbet etmeye başladılar ve herkes güzel havanın ve bu değişikliğin tadını çıkarıyordu ve gün tıpkı güneş gibi makul makul hareket etti.

Son pankart duvarın önündeki yığının üzerine atıldığında Harry sarhoştu. Damgasıyla damgalığını çekmeceye koydu ve onunla beraber kalan birkaç kişi fıçının musluğundan tıslamadan başka bir şey çıkmayıncaya kadar pompalaya pompalaya birayı bitirdi. Harry kollarını yakınında duran iki adamın omzuna koyarak o orospu çocuklarına günlerini göstereceklerini söyledi. Özellikle de o dallama Wilsona. O götverene gününü göstericem. Hep beraber güldüler.

Harry ofisi kilitledikten sonra sokağı geçip Yunanın yerine gitti. Mahalleden elemanların bazıları oradaydı, içlerinde dün gece barda olanlar da vardı ve Harry tezgâhın başına oturup yiyecek bir şeyler sipariş etti ve arada sırada elemanlarla grev hakkında lafladı; onlar nasıl gittiğini sordular ve o da patronları taşaklarından yakaladıklarını söyleyip, onları bir ara ofise gelip içmeye davet etti. Elemanlar gidene kadar geçen birkaç saat boyunca Yunanın yerinde takıldı, sonra o da çıkıp evine gitti.

Ertesi gün geç saate kadar uyudu ve yemeğini yer yemez evden çıkıp Yunanın yerine gitti; ama elemanlardan herhangi birinin orada olması için vakit çok erkendi. Bir süre oturdu, sonra ofise gidip masasının başına geçti. Birkaç sigara içtikten sonra 392 Nolu Sendika sekreterini arayıp ona ofiste olduğunu, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ettiğini söyledi ve sekreter ona iyi iş çıkardığını söyledi ve Harry telefonu kapadıktan sonra arayacak başka birini bulmaya çalıştı ama aklına bira dağıtıcısının telefonundan başka bir şey gelmedi. Onları aradı. Kendini tanıttıktan sonra adamlara o dört fıçıyı Pazartesiye kadar beklemek yerine şimdi göndermelerinin daha iyi olacağını söyledi. Bir süre oturdu, harcama kağıdını doldurdu, bira teslim edilip fıçılar kurulana kadar ofiste tur attı ve sonra kendine bira koydu ve masasına oturup içerek sokağı izledi.

Öğleden sonra bir arabanın Yunanın yerinin önüne park ettiğini ve elemanlardan birkaçının arabadan indiğini görüp ofisi kilitledi ve

Yunanın yerine yollandı. Elemanlara nasıl gittiğini sordu ve onlar başlarını salladılar ve bir süre onlarla oturdu ama kimse gelmedi. Sonunda elemanlara bira isteyip istemediklerini sordu. Ofiste dört koca fıçım var. Ve onlar da olur, dediler ve tezgâhtara nerede olacaklarını söyleyip Harryyle beraber ofise gittiler. Harry bardak getirdi ve o, Vinnie, Sal ve Malfie oturup içmeye başladılar. Harry onlara ofisten ve bütün grevden kendisinin sorumlu olduğunu anlattı; ama Harry onlarla ilk konuştuğunda notunu ezik olarak verdikleri için onu pek sallamadılar ve sadece her dediğine hıhı deyip bira içtiler ve etraflarına bakındılar. Malfie ona şurada bir radyo olsaydı bir iki müzik dinleyebileceklerini söyledi ve Vinnie ve Sal ona katıldılar ve Harry radyosu olmadığını ama belki bir tane edinmesi gerektiğini söyledi. Evet, lazım tabii. Sendika sana bi tane radyo versin ki, burda hiçbişey yapmadan otururken kafayı çizme. Evet. Hakkaten ya! Harry onlara grevle ilgilenirken bir sürü iş çıktığını söyledi. Nelerle uğraşıyorum bilmiyorsunuz. Sendika bira parası veriyosa radyo parası da verir. Evet. Radyo lazım desen bişey diyemezler ki. Hakkaten. Evet, bişey diyemezler cidden bana. Evet, hem grevden sonra eve götürürsün. Kim farkedicek ki. Evet, neden olmasın? 20, 30 papele iyi bişey ayarlarız sana. Çok paraymış ya! Çok para mı? 30 papel sendikaya koyar mı be! Onların milyonları var. Biz sana iyi bi radyo ayarlıycaz, sen de bize parayı verip sendikadan alıcaksın. Merak etme, bişey demezler. İyi bişey görür görmez sana alıcaz. Elemanlar birbirlerine baktılar ve 5. caddede açılan yeni mağazanın vitrininde duran radyoyu düşünerek sırıttılar. Yarına kadar ayarlayabiliriz. Evet, kebap iş.

İçmeye ve muhabbet etmeye devam ettiler, Harry onlara sendikadan ve neler yaptığından bahsetti. Zaman zaman boş bardağını alıp doldurduktan sonra masasına koyuyor, koltuğunu duvara kadar ittirmeden kalkmıyordu. Bir iki saat sonra birkaç kişi daha geldi ve güneş battığında Harry sarhoş oluyor ve mahalleden yaklaşık on iki kişiye ev sahipliği yapıyor, grev sorumlusu olduğu için kendini reis gibi hissediyordu. Elemanlar biralarını içip Harryyle ancak zorunlu olduğunda konuşarak ona aldırmadılar; yine de Harry mutluydu, onların etrafında olmasından hoşnut ve beklenti içinde heyecanlıydı. Gülerek ve omzuna şöyle bir vurarak Vinnieye geçen gece yanlarında-

ki toposun kim olduğunu sordu ve Vinnie de ona şehir merkezinin dışında oturan kraliçelerden biri, Georgettein bi arkadaşı olduğunu söyledi. Hayırdır, tanışmak mı istiyosun? Yok bee, ne bok yemeye tanışayım o toposla! Ne bileyim, belki hoşuna gidiyodur, dedi gülerek ve Harryye dikkatle bakarak. Haha! Koltuğuna yaslanıp masadan kuvvet aldıktan sonra elleriyle kendini duvara doğru itti. Ben sizin o toposla ne yaptığınızı merak ettiydim. Öyle dalyarak tiplerle takılmadığınızı zannediyodum. Bazen fena olmuyolar. Mangırları iyi oluyo ve kafanı dumanlamak istediğinde de direk ayarlıyolar. Sen takıl buralarda. Daha sonra gelir belki, dedi gülümseyerek. Hahaha! Koltuğu tekrar masaya doğru çekti. Öyle şeyle işim olmaz. Amcık severim ben harbiden. Onun nasıl olup da sizinle takıldığını merak ettiydim o kadar. Sizin bir yılda anca becerebileceğiniz kadar am geliyo bana sürekli. Var ya, dün gece bi tanesini kovalamak zorunda kaldım artık, güzel de yavruydu; ama bizim hanıma onun işini göreceğime söz vermiştim, anlarsınız ya. Görmeliydiniz... Vinnie kafasını çevirip Sal ve diğer elemanlarla konuşmaya başladı ama Harry duramıyordu: Birkaç hafta önce gıcır gıcır arabasıyla onu yoldan alıp evine götüren hatunu, sarışın fıstığı ve neredeyse çükünü çürütene kadar onunla yatan ne kadar kadın varsa hepsini kendi kendine anlattı; ama onlar böyle yatamazlardı işte, etraftaki bütün karıları becerebilirdi ama ibnelerden hiç hoşlanmıyordu, öyle birini görür görmez ona ağzından tecavüz etmek istiyordu ve karısına ne zaman kaysa bütün evi inletiyordu ve Vinnieyle elemanlar kalkıp başka bi tarafa gittiler ve Harry yakınında duran diğer birkaç kişiye eğildi ve sesi duyulmaya, kelimeler ağzından dökülmeye devam etti; arada sırada bir kahkaha patlatıyordu ve bir an için durdu, birasını içti, bardağı tekrar doldurdu ve ofisi turlayarak alçak sesle konuşmaya devam etti ve eğer isterlerse onlara fıstık gibi karılar ayarlayabileceğini söyledi ve birkaç kişi başını salladı, bir iki tanesi gülümsedi bile ve bir süre sonra Harry konuşmasını kesebilmişti ve masasına dönüp daha hızlı içmeye başladı; bütün bardakları sürekli dolduruyor, elemanlara haydi içelim diyor, daha çok var, sendika bardaklarımızı boş tutmaz, hahaha; ve bir bardağı daha dikti kafaya, tekrar doldurdu ve artık sendelemeden yürüyemiyordu ve masasına oturdu -arada sırada

koltuğunu ileri geri ittiriyordu- bir bardak birayı masaya devirdi ve bira masanın kenarından damla damla akarken güldü; biri bu ne güzel grevmiş diye bağırdı ve diğerleri de, evet, diye bağırdılar ve Harry o kahkasından attı ve avcunun içiyle masadaki birayı sildi ve daha çok var dedi ve elemanlar güldüler ve kısa süre sonra Harryyle takılmaktan sıkıldılar ve ona biz kaçtık dediler, görüşürüz, birayı soğuk tut; ve Harry onlara gitmemelerini söyledi. Biraz daha takılalım. Daha sonra hem karı da buluruz. Ama elemanlar işleri olduğunu söyleyerek gittiler.

Harry masasına, bardağa ve sürahiye baktı. Haha! Yarın iş yok. İşemem lazım. Ayağa kalktı, masaya çarptı, koltuğunu hızla arkaya itti ve koltuk duvara çarptığında güldü, masaya eğilerek biraya baktı, sonra avluya çıkıp oh çekerek işedi. İhtiyacım olan buymuş. Güzelce işemek, haha! Şöyle güzelce işemek gibisi yoktur. Belki elemanlar yarın tekrar gelir. Ahh... bu daha iyi. Işıkları söndürdü ve eve gitti.

Ertesi sabah giyinip evden fırladı ve ofise gitti. Bir sürahiye birayı doldurdu ve masasına oturdu. Arkasına yaslanıp ayaklarını masaya koydu. Böyle biraz tek başına oturup bira içmek de güzeldi. Gevşemek ona iyi gelebilirdi. Grev için çok çalışıyordu ve yarın yine yoğun bir gün olacaktı. Ofisinde tek başına oturmak güzeldi. Gerçekten hoşuna gitmişti bu. O kadar kötü değildi gerçekten. Tekrar doldurmak için sürahiyi aldı. Boştu. O kadar oturduğunu zannetmiyordu. Ama oturdum galiba. Gülerek kalkıp sürahiyi, sonra da bardağını doldurdu. Bikaç eleman gelir yakında. Yeteri kadar geç olmuştur. Arkasına yaslanıp masaya ayaklarını koydu. Tek başına olmak kötü değildi gerçi. Bir süreliğine.

Yunanın yerinin önünde bir araba durdu ve Harry masasından kalkıp kapıya giderek elemanlara bu tarafa gelin diye seslendi. Ona baktılar ve ofise doğru yürümeye başladılar; Vinnienin elinde bir paket vardı. İçeri girerlerken Harry kapıda bekledi ve elemanlar biralarını aldıktan sonra sağa sola geçtiler. Vinnie paketi masaya koyup ambalajını yırttı. İşte Harry! Sana radyo alcağımızı söylemiştik. Nasıl ama? Güzel di mi? Mangıra acilen ihtiyacımız olmasaydı hayatta alamazdın bunu. Harry masaya giderek radyoya baktı, düğmelerini

çevirdi ve ibresinin göstergede hareket edişini izledi. Şansın var, meteliğe kurşun atıyoruz; yoksa bunu kıçıkırık 30 dolara hayatta vermezdik sana. Şimdi en azından müziğimiz olacak. Burası morg gibi be! Kabloyu açıp fişe soktu. Kısa dalgası bile var oğlum, dedi istasyon ayarlama düğmesini çevirip, yabancı dilde şarkı söyleyen bir ses duyunca durarak. Görüyo musun? Ulan keşke bende kalsaydı be! Evet, sesi baya iyi geliyo, dedi düğmeyi tekrar çevirip, değişik dillerden sesler gelince durarak. Baksana Vin, bi müzik bul be, olur mu? Vinnie uzun dalgaya döndü ve Harry uzanarak ayar düğmesiyle oynamaya başladı. İbrenin ışıklı rakamlar üzerinde yavaş yavaş ilerlemesini izledi ve yürek parçalayan bir saksofon sesi duyulduğunda, ha şöyle, dedi ve bir el Harrynin düğme üzerindeki elini iterek saksofon çalan istasyonu ayarladı. Ses açıldı ve biri Harryye sürahileri doldurmasını söyledi ve biri sırtına vurdu: Nası sistem ama koçum? Ve Harry başını salladı ve bir sürahi alıp doldurdu ve elemanların parmaklarını şıklatıp müziğe eşlik etmelerini izledi ve dinledi ve Harry onların arkadaşlıklarını ve bir de, o beklenti spazmlarını hissetti ve her şey olması gerektiği gibi görünüyordu ve Harry kendini rahat hissetti.

Vinnie ona parayı şimdi vermesini söyleyince Harry cüzdanından 30 dolar çıkarıp ona verdi ve elemanlara hadi için dedi, fıçılar birahaneye lazım ve güldü ve daha çok var dedikten sonra tekrar sendika ve kadınlar hakkında abuk sabuk konuşarak atıp tutmaya başladı ve elemanlar ona aldırmayarak sıkılana kadar içtikten sonra Harryyi birası ve radyosuyla baş başa bırakıp gittiler. Harry bir süre tek başına oturup radyonun düğmeleriyle oynadı, bira içti, o kahkasından attı, düğmeleri daha sıkı tutup bir hızlı bir yavaş çevirdi; ibreyi istediği yere götürüyor, bir istasyonu birkaç dakikalığına dinliyor, sonra tekrar değiştiriyor, kısa dalgaya geçiyor ve yabancı ülkeleri istediği gibi çekebildiğini hissediyordu.

Başı göğsüne sarkmaya başlayana kadar masasında oturdu, bira içip radyosunu dinledi. Bardağı kafaya dikti, radyoyu fişten çıkardı, masasının altına koydu, ışıkları söndürdü, kapıyı kilitledi ve sadece birkaç blok ötede olan iki dakika mesafedeki evine doğru yürümeye başladı.

Harry ertesi sabah hastaydı ama evden kendini atmayı başarıp ofise geldi. Vücudunun her yanı seğirdiğinden, işçiler gelmeden önce kendine gelmek için birkaç bardak birayı zorla içti. İki üç bira ve yarım düzine aspirini mideye indirdikten sonra baş ağrısı yavaş yavaş geçmeye ve midesindeki kargaşa azalmaya başladı, yine de bir gerginlik, bir sıkıntı hissediyordu içinde ve sert bir içki içip akşamdan kalma halinden kurtulmak için gidebileceği barlara bu saatte açık olmadıkları için sayıp sövdü. Adamların, 8den hemen önce gelmeye başladıklarında pankartlarını alıp defterlerini damgalatırken şakalaşıp gülüşmeleri Harryyi sinirlendirdi. Bütün pankartlar dağıtılıp, taze kahve yapılınca Harry hemen bir iki kadeh yuvarlamak için bara gitti ve daha iyi hissettiğine ikna olarak geri döndü. Radyoyu açtı ve masasına oturup bira içerek adamlarla şakalaştı. Sendika görevlilerinden biri aradığında Harry adama ofise radyo aldığını, adamların gözcü seferlerini bitirdikten sonra müzik ya da maç dinlemek isteyebileceklerini düşündüğünü söyledi ve görevli de ona faturayı sendikaya yollamasını ve masrafının karşılanacağını söyledi. Harry telefonu kapattı ve kendini çok resmi ve önemli hissederek koltuğuna yaslandı; ve her ne kadar akşamdan kalma halini atlatana kadar sabah çok yavaş geçse de, öğleden sonra, özellikle de sendika görevlisiyle telefon konuşmasından (grev üssü, 392 Nolu Sendika, Black kardeş karşınızda) sonra hemen geçip gitliverdi.

O günün akşamında, sona kalan birkaç kişi de gittikten sonra Harry bir süre masasında oturup içti, sonra da yolun karşısındaki Yunanın yerine gitti. Elemanlardan birkaçı gelene kadar yavaş yavaş yemek yedi, sonra geri kalanını bir yandan konuşup bir yandan gülerek hızla ağzına tıkıştırdı. Yemeği bittikten sonra hep beraber ofise gittiler ve içtiler ve radyo dinlediler; elemanlar klasik olarak Harryye aldırmadı, öyle başlarını sallayıp konuşmuş olmak için arada sırada bir şeyler geveledıler. Mahalleden birkaç eleman daha geldi ama çok oturmadılar; Harry bir kez daha masasının başında bira sürahisi ve bardağıyla tek başına oturuyordu. Güneş batmış, sokaklar sessiz ve serindi ve bütün gün içmesine ve saatlerdir kendini rahatlamış hissetmesine rağmen eve yürürken midesindeki kelebekler tekrar uçuşmaya başladı.

Eve geldiğinde bebek uyumuştu, Mary ise TV izleyerek onu bekliyordu. Harryyi oturma odasına çağırdı, Harry bir koltuğa oturdu, Mary eğilip kulağını okşadı, Harry onun elini itemeyecek kadar şaşkın ve ayıktı. Herhangi bir kafa çevirmeyle karşılaşmadan Harrynin kulağını birkaç dakika okşadıktan sonra Marry koltuğun kenarına oturup kolunu onun boynuna doladı. Çok geçmeden de onu tatlı bir dille yatak odasına götürdü ve Harry soyunup yanına yatınca üzerine çıktı. Bütün gün olduğu gibi Harry dalıp gitti, bu sefer sessizce ve uyuşuk bir şekilde; elemanlar gidip de radyosu, birası, masası ve koltuğuyla tek başına kaldığında onu ele geçiren, uzun bir bekleme sürecinin sonunda uğranılan hayal kırıklığının keskin çöküntüsünü yaşıyordu hâlâ. Mary onu üstüne çıkardığında vücudunun istenen yönde hareket etmesine izin verdi ve Mary kollarını ona doladı, nefesi boynunda, altında kıvranarak. Harry karısının sesinin farkına varana dek öylece yattı, sonra yana yuvarlanıp bir sigara yaktı ve sırtını dönerek sigarasını içti. Mary sırtını okşadı, boynunu öptü ve Harry hâlâ hareketsiz, hâlâ sessiz, sigarasını içti ve Mary kulağını okşadı, kollarını okşadı ve sonunda Harry ellerini itti. Mary kendi kendine mırıldanıp bir sağa bir sola yavaşça dönerek bir süre sırtüstü yattı; hâlâ sessizce duran Harry sonunda sigarasını söndürdü ve uyku pozisyonuna geçti. Mary bir süre onun sırtına baktıktan sonra kendi tarafına yuvarlandı, dizlerini çenesine kadar çekti ve sonra uyuyakaldı.

Harry kahvaltı hazırlamasını söylediğinde Mary ona cehennem ol dedi. Harry kahvaltı hazırlamasını tekrarladı; yoksa kafasını kıracağını söyledi. Kendin hazırla, beni de yorma! Harry ona siktiğimin orospusu diyerek evden çıktı. Harry dün gece nasıl hissettiğini hatırlayamıyordu ama Maryye karşı olan her zamanki garezi zihnini doldururken bu sabah farklı hissettiğini biliyordu. Fazla para kazanamamasının sebebi nasıl patronlarsa, sefaletinin sorumlusu da Maryydi. Hepsi bir olmuşlar hayatını mahvetmeye çalışıyorlardı; en ufak hareketiyle onu becermeye uğraşıyorlardı; onlar olmasa her şey ne kadar farklı olurdu.

Günler geçtikçe Harry ofisteki koşuşturmasını yavaşlattı. Ve birkaç hafta sonra küçük ofiste sürekli oturmanın getirdiği gerginlikten kurtulmak için grev hattına arada bir gidip geldi. Bunun dışında ma-

sasının başındaydı. İşçiler de durgunlaştılar ve grev hattındayken hareketsiz durmuş olmamak için lütfen hareket ediyorlardı. Birbirleriyle konuşacak olduklarında bu nispeten sessizce oluyor, polisle konuştuklarında ise ağızlarından bir iki kelime çıkıyor, çoğu zaman da başlarını sallamakla yetiniyorlardı. Görünüşlerinde ya da hareketlerinde bir çaresizlik emaresi yoktu; ama grev yapıyor olmanın getirdiği yenilik hissi geçmişti ve artık o da herhangi bir işti, sadece bu iş için para almıyorlardı. Grev gözcülüğünün ilk tam haftasının ardından kalan azıcık keyifleri de her Cumartesi girdikleri yemek sırasıyla ve ellerindeki 10 dolarlık yiyecek paketleriyle eve giderken kaçıp gitti. Toplantı salonuna gidip rapor vermeleri gerekiyordu ve yemek dağıtılmadan önce Başkan bir konuşma yapıyordu ve ilk Cumartesi onlara grev gözcülüğü yaparken ne kadar harika bir iş çıkardıklarını söyledi ve özellikle Harry Black kardeşlerini grev üssünün yöneticisi ve organizatörü olarak görevlerini yerine getirme şeklinden dolayı övdü. Daha sonra şirketin müzakere komitesiyle geçen hafta her gün buluştuklarını, ama önerdikleri maaşların karın doyurmaya bile yetmeyeceğini ve bir yıl grev yapmak zorunda kalsalar bile komitelerinin onlara teslim olmayacağını söyledi. Konuşmasını bitirdiğinde hizip üyeleri ayaklarını yere vurdular, tezahürat yapıp ıslık çaldılar ve Başkan platformdan aşağı atladıktan sonra işçilerin arasında yürürken ve sırtlarını sıvazlayıp ellerini sıkarken salonun çoğu onu alkışlıyordu. Sonra işçiler yemek sırasına girdiler. Sıra yavaş yavaş ilerlerken yorumlar, şakalar ve kahkahalar gırla gidiyordu ve sonra her bir işçiye *yemek paketi verildi*; ama tek başlarına kalınca paketler gözlerine küçük gözüktü. İkinci Cumartesi Başkanın konuşması daha kısa, alkışlar daha cılız, sırada bekleyen işçiler daha sessizdi. İçlerinden ancak birkaçının aklına söyeyecek komik bir şey geliyordu. Ve her hafta böyle geçip gitti.

Fabrikanın etrafında grev gözcülüğü yapmaya başladıklarında çalışmak zorunda kalacak olan yöneticiler hakkında şakalar yapıyor, yöneticiler yanlarından geçerken onlara laf atıp yuh çekiyorlardı; ama çok geçmeden her sabah ve her gece onlara söver oldular; polis ise onlara çenelerini kapamalarını ve hareket etmelerini söylüyordu. İlk birkaç hafta geçtikten sonra yöneticiler binaya girerken adam-

lar hareketsiz durarak onları tehdit etmeye başladılar; polis ise copunu gösterek sessiz durup hareket etmelerini yoksa onları içeri alacaklarını söylüyordu. Her geçen gün adamların hakaretleri ve tehditleri giderek şiddetleniyordu ve birkaç hafta sonra binanın girişine sabah ve akşam beklemek üzere daha fazla polis yerleştirildi; ve polisler işçilere hareketlerine dikkat etmelerini ve hareket etmelerini söylediğinde işçiler polislerin önüne tükürüyor ve homurdanarak bunlar salak gibi şeyler diyorlardı; ve bu rutin her gün giderek daha hararetlenerek devam ediyordu ve işçiler birine, herhangi birine vurmak için sürekli bahane arıyordu; polis ise birisinin olay çıkaracak olmasını ve böylece o birisinin kafasını kırarak sıkıntıdan kurtulmayı bekliyordu. Ve sıkıntı arttıkça garez de arttı: adamların orada oldukları ve grevden zaferle çıkmalarını engelledikleri için polise karşı olan garezi ve polislerin kendileri daha fazla para isteyecek olduklarında grev yapmaya hakları bile yokken her gün burada böyle saatlerce beklemek zorunda kaldıkları için grevcilere karşı olan garezi. Adamlar olabildiğince yavaş hareket ediyor, önlerinden geçerken polislere pis pis bakıyordu; polisler de bütün gün karşılarında deri saplarından tuttukları coplarını sallayarak duruyor, adamlar bir saniye hareketsiz kalacak olsa onlara hareket etmelerini söylüyordu; adamlar arada sırada durup dik dik bakıyor, içlerinden birinin polislerden birine siktir git demesini ve böylece pankartlarını onların başlarına geçirebilmeyi ümit ediyordu; ama kimse bir şey demedi ve polislerden biri bir adım öne çıkınca işçiler tekrar hareket etmeye başladı ve grev ve oyun devam etti.

Artık adamlar ofise döndüklerinde pankartlarını yere bırakıyordu; Harry başta onlara sakin olmalarını söylemişti; ama birkaç kere siktiri yiyince bir şey demedi ve onlar gittikten sonra pankartları kaldırdı. Kısa süre sonra yeni pankartların boyanması gerekiyordu ve yeni boyanmış pankartları her gördüklerinde işçilerin hoşnutsuzlukları daha da arttı ve çalışmalarını engelleyen şirketteki şerefsizlere ve onlara yardım eden polislere sövüp saydılar.

Şirket başlamasına daha aylar varken grev için hazırlık yapmıştı, dolayısıyla ilk gözcüler pankartlarını takıp fabrikanın önünde muzafferane turlar atarken hazırda duran emirler yürürlüğe konulmuş

ve ellerindeki işler ülkedeki diğer fabrikalara ya da taşeron firmalara verilmişti ve Brooklyn fabrikasındaki yöneticilerin temel ve neredeyse tek endişesi işlerin ve hazır hale gelmiş ürünlerin fabrikalarla taşeron firmalar arasındaki aktarım ve nakliyatını koordine etmekti. Bir sürü firma arasındaki koordinasyonu sağlamaktan sorumlu yöneticiler için grevin ilk birkaç günü çok hararetli ve bazen de hafif karmaşa içinde geçmişti; ama sonra, uzun mesafe aramalarla kontrol altına alınabilen arada sırada çıkan acil durumlar dışında her şey yolunda gidiyordu.

Grev başlayalı aylar olduğunda, New York eyaletinin kuzeyinde konuşlanmış, büyük birimlerin son montajının yapıldığı bir fabrikadan telefon geldi. Yapılan sözleşme gecikme cezası öngörüyordu ve bütün birimler belirlenen tarihte teslim edilmezse gecikilen her gün için şirket tarafından tazminat olarak 1000 dolar ödenecekti. Birtakım arıza ve bozukluklar yüzünden zaten üç günlük bir gecikme olmuştu; ama seri üretim hattı en sonunda kurulmuş ve fabrika araç ve personelinin yarısı zamanında bitirilmesi için bu işe seri üretim hattı tahsis edilmişti. Çalışma sorunsuz devam etmiş ve işin zamanında bitirileceği anlaşılmıştı ki, Brooklyn fabrikasında yapılan son parçalardan birinin eksik olduğu ortaya çıktı. Brooklyne hemen telefon açıldı ve kayıtlar kontrol edildiğinde işin grev başlamadan bir gün önce bittiğini ama bir sebepten dolayı nakliyesinin yapılmadığı anlaşıldı. Nakliyat bölümü neredeyse boştu, dolayısıyla gerekli parçaları içeren sandıklar hemen bulundu. Şehir merkezinin dışındaki fabrikaya telefon açıldı ve durum anlatılarak nakliyatın bu gece yapılacağı sözü verildi.

Bay Harrington yanında çalışanlara sövüp sayarken hemen durdu ve grev hattını yarıp malı teslim edecek bir tanesini bulmak için mahalledeki küçük taşımacılık şirketlerini aramaya başladı. Sonunda, işi yapacağını söyleyen bir firma buldu ama adam fahiş bir ücret istedi ama müdürün kabul etmekten başka seçeneği yoktu ve miktarın yarısı tutarında bir çek yazdı; geri kalanı da teslimat yapıldıktan sonra ödenecekti.

Grev hattındaki gözcüler yükleme platformuna giden piste dönen kamyonları gördüklerinde irkildiler; ama bu bir saniye sürdü. Kam-

yonlardaki şoförlere bağırarak grevde olduklarını söylediler ve şoförler de onlara siktirin gidin diye bağırdı. İşçilerden birkaçı kamyonların kaputlarına atlamaya çalıştı ama düştü; öbürlerinin yerlerden alıp fırlattıkları taş ve teneke kutular ise kaportalara çarpıp sekti. Platforma yönelen kamyonların peşinden gidecek olduklarında polis onları tuttu. Ofiste takılanlar gözcülerin bağrışlarını duydular ve koşarak geldiler; bir polis arabasından telsizle takviye birlik çağrısı yapıldı. Polisin bir kısmı adamları iterken, diğerleri de pistin önünde barikat kurdu. Göz açıp kapayana kadar yüzlerce işçi toplanmış, bağırıp çağırıyor, itişip kakışıyordu; arka taraftakiler amına kodumun polislerini defedip o grev kırıcılarını yakalayın diye bağırıyordu; öndekiler polislerin suratlarına suratlarına bağırıyorlar ve arkalarındaki güruh tarafından yavaş yavaş güçsüzleşen polis barikatına itiliyorlardı. Dakikalar boyunca kitle bir amip gibi öne, arkaya, dört bir yana hareket etti; kollar ve pankartlar kafaların üzerinde inip kalkıyor; coplu beyaz eldivenler havada; sinirden kıpkırmızı yüzler neredeyse birbirine yapışmış, kelimeler ve salyalar suratlardan sekiyor; öfke gözleri karartıp, sulandırıyor. Sonra araba dolusu polis geldi. Sonra bir itfaiye arabası. Arabalarından inen insanlar kalabalık tarafından yutuluyordu. Bir yangın hortumu hemen açılıp takıldı; bir hoparlörün tiz sesi kalabalığa dağılmasını söyledi. SİKTİRGİT DÜZTABAN HASİKTİRGİTORDAN OROSPUÇOCUĞU EĞER DAĞILMAZSANIZ SİZİ EZİP GEÇİCEZ ŞİMDİ O PİSTTEN ÇEKİLİN TABİ TABİ EKMEĞİMİZİ ÇALAN O ŞEREFSİZ GREVKIRICILARIN KAFASINI HELE Bİ KIRALIM SON KEZ SÖYLÜYORUM, DAĞILIN YOKSA HORTUMU AÇACAĞIM SENİ KİM SATIN ALDI OROSPUÇOCUĞU. Polis barikatı genişletilmişti ve güruhu ellerinden geldiği kadar itiyordu; ama barikata daha fazla adam geldikçe ve ses onları tehdit ettikçe işçiler iyice çileden çıktılar ve sayıca fazla olmalarının onlara verdiği gücü ve bıkkınlıklarını hissettiler ve grev gözcülüğüyle yemek sıralarında geçen semeresiz ayların umutsuzluğu kendini salıverecek fırsatı en sonunda buldu. İşte şimdi vurabilecekleri elle tutulur bir şey vardı karşılarında. Ve aylardan beri işçiler yürürken sıkıla sıkıla duran, onlara hareket etmelerini söyleyen, daha fazla para kazanmak için tek yapabildikleri Belediye Başkanına

dilekçe yollayıp adi siyasetçiler tarafından geri çevrilmekken, işçiler en azından elle tutulur bir şey yapabildiği için onları kıskanan polis de beklediği patlama noktasına kavuştu ve barikat göz açıp kapayana kadar kitle tarafından yutuldu ve iki üç kişi diz üstü düştü; sonra düşenlere hem grevcilerden hem de polislerden birkaç kişi daha eklendi ve bir pankart havada savrularak bir kafaya güm diye indi ve beyaz eldivenli bir el kalktı ve sonra bir cop güm diye indi ve eller, coplar, pankartlar, taşlar, şişeler kontrolden çıkmış bir egzantrik mili tarafından kontrol ediliyormuşçasına kaldırılıp fırlatılıyordu ve kitle yayılıyor, insanlar birbirlerinin üzerine düşüyordu ve pencerelerde ve apartman girişinde kafalar belirdi ve birkaç araba dikkatlice park etti ya da yavaşladı ve bir süre olan biteni izledi ve kitle meteorları ve kuyrukluyıldızlarıyla bir galaksinin semadan geçişi gibi dönerek 2. caddeye ulaştı ve tiz sesten talimat alan itfaiyeciler öğütücü kitleye doğru yavaş yavaş yürüdü ve bir kafayı sıkı sıkı tutan beyaz eldiven kırmızıya döndü ve arada sırada kanlı bir vücut kitleden dışarıya sızıyor ve yuvarlanarak bir iki metre öteye gidiyor ve orada öylece yatıyor ya da belki hafifçe kımıldanıyor ve dayak yemiş, üzeri kanlı dört beş polis kitlenin çekim kuvvetinden kendini kurtarmayı becerdi ve yan yana durdular ve coplarını sallayıp çığlıklar atarak kalabalığın üzerine yürüdüler ve içlerinden birinin başına bir pankart geçti ama polisin tek yaptığı daha çok çığlık atmak ve copunu sallamaya devam etmek oldu ve yürümeye devam etti, sonunda copunu birinin kafasında kırdı ve diğer polislerin yanından ayrılmadan yerden kırık pankartı aldı ve devam etti ve zar zor duyulabilen kafaya inen cop sesleri çığlıklar ve küfürlerle bastırıldığı için kulağa o kadar da kötü gelmiyordu ve polisler yerde yatan birkaç bedenin üzerinden atladılar, sonra bir grup grevci nasıl olduysa bir barikat kurdu ve polislere hücum etti ve coplar kafalarına sistematik olarak inerken durmadılar ve iki grup birbirine girerek fırıl fırıl dönen hararetli bir nebulaya dönüşüp galaksiden ayrıldı ve grevcilerin polislere üstün gelmesiyle nebula dağıldı ve grevciler dengelerini bulmaya ve yuvarlanıp kaçmaya çalışan polisleri tekmelediler ve acı acı öten siren sesleri duyulmadı ve arabalardan ve kamyonlardan bir sürü polis geldi ve bir yangın hortumu daha çıktı ve muslukların açılması ve grevcilerle cebelleşen

polisler kendilerini kurtarıncaya kadar durulmaması emri geldi ve birkaç grevci ikinci hortumun hazırlandığını gördü, sonra ilk hortumu fark ederek itfaiyecilere hücum etti ama su ezici bir güçle fışkırdı ve tüm gücüyle işçilerden birinin karnına geldi ve adamın ağzı aniden açıldı ama bir ses çıktıysa bile duyulmadı ve iki büklüm olup delirmiş bir topaç gibi önce arkasındaki adamlara sonra da kaldırım taşına çarptı ve arkasındaki adamlar yere düşerek sağa sola savruldu ve birkaç polis sokak köşelerine deli gibi koşarak trafiği yönlendirmeye çabaladı ama onların bütün çabalarına karşın arabalar galeyanın tek bir anını bile kaçırmak istemeyerek yavaş hareket ettiler ve talimatlar yağdıran ses tekrar duyuldu ve iki tane kuvvetlendirilmiş koçbaşı bilgi ve isabetle yönlendirildikten kısa süre sonra kitle, etrafa, birbirine, birbirlerinin üstüne çarpan, yuvarlanan ve dönen, çarpışan parçacıklar karmaşasına dönüştü ve çok geçmeden etraf ambulans seslerini ve kalabalıktan gelen daha yüksek sesli inlemeler duyulabilecek kadar sessizleşmişti ve hemen sonra sokaktaki enkaz da temizlendi ve kanlar yıkanıp gitmişti bile.

Hortumlar kapatıldı ve tek başına hareket edemeyecek kadar ciddi durumda olan yaralılar kaldırım kenarına götürüldü; orada oturdular ya da binalara yaslandılar veya hazır bekleyen ambulanslardan ya da devriye arabalarından birine koyulup hastaneye götürüldüler. Sokak insanlar, arabalar, kamyonlar, ambulanslar ve olup biteni izleyenlerle hâlâ tıklım tıklımdı. Küçük gruplar halinde durarak yaralılarına yardım eden, polislere bakan ve kamyonların dışarı çıkmasını bekleyen yüzlerce grevci de vardı. Dövüşten itinayla uzak durmuş olan Harry, gömleği dışarda, saçı karmakarış, yüzü pislenmiş bir halde bir gruptan diğerine gidiyor, patronlara, polislere ve o şerefsiz grev kırıcılara küfürler ediyor, adamlara nasıl olduklarını soruyor ve sırtlarına vuruyordu.

Kamyonlar konusunda polis de endişeliydi. Takviye birlikler gelmiş ve grevcileri pistten uzak tutmak için bir barikat kurulmuş ve önemli noktalara hortumlar yerleştirilmişti. Ses grevcilere tekrar dağılın dedi ve adamlar tekrar SİKTİRGİT dediler ve oldukları yerde kaldılar: Barikatın arkasındaki polislere ve ellerinde hortumlarıyla duran itfaiyecilere dik dik baktılar. Ses zor kullanmak istemedikleri-

ni ama hemen dağılacak olmazlarsa zor kullanacaklarını söyledi. İşçiler bağırıp küfürler etti ve kamyonlar pistte belirir belirmez saldırmak için etrafa yayılmaya başladı. Ses hortumların açılmasına tam 60 saniye olduğunu söyledi ve saymaya başladı. İlk kamyonun sesi duyulduğunda daha 30 saniye vardı. Sayım durduruldu ve hortumların açılma emri geldi. Su çarptığında adamlar daha bir adım bile atamamışlardı. Hortumlar ustaca kullanıldı ve kamyonlar bir blok uzaklaşana kadar grevcilerden hiçbiri barikata ulaşamadı; sonra küfürler ederek ve bağrışarak orada öylece durdular.

Kamyonlar gözden kaybolduğunda adamlar barikatın gerisine çekildiler, bir iki dakika polislere bakarak durdular ve sonra yavaş yavaş dağılarak evlerine ya da ofise döndüler. Polis ve itfaiyeciler yavaş yavaş araç gereçlerini topladılar ve kendi merkezlerine döndüler. 83 kişi hastanelik olmuştu.

Ofise dönen grevcilerden bazıları pankart kalıntılarını taşıyor, bir kısmı hâlâ kanaması olanlara ya da dövüşten sersemlemişlere yardım ediyordu. Yaralılar evlerine götürülürken Harry onlara defterlerine yaralandıklarının notunu düşeceğini söylüyor, geri kalanlar da ofisin içinde ve dışında takılıyordu.

Ofistekiler hâlâ bağrışarak küfürler ediyor, Harry ise onlara bira dağıtırken bir polisi nasıl hakladığını ve bir coptan nasıl son anda kurtulduğunu -dövüşe girmediğini kimsenin fark etmediğini umarak- anlatıyordu; ama herkes ona dikkatini veremeyecek kadar öfkeliydi, tıpkı dövüş sırasında kimin nerede olduğunu hatırlayamayacak kadar meşgul oldukları gibi. Harry sonunda kendine bir bira alıp masasının başına geçti; gürültünün son derece farkındaydı ve yapabileceği bir şey olup olmadığını merak ediyordu. Masaya yaslandı ve aklına bir fikir gelmesini ümit ederek birasını yudumladı. Başkanla diğer birkaç görevlinin kalabalığın arasından kendilerine yol açarak geldiklerini görünceye kadar sendika ofisini araması gerektiği aklına gelmemişti. Ayağa fırladı, masanın etrafında tökezleyerek bağıra bağıra ofise ulaşmaya çalıştığını söyledi ve herkesin bağrış çağrış etrafına toplandığı görevliler onlara Tanrı aşkına bi susun dedi. Herkes hep bir ağızdan bağırırken ne olup bittiğini nasıl anlayabiliriz? Adamlar tekrar bağıra çağıra konuşmaya başladı ve görevliler ellerini sallayınca

sessizleştiler ve Harry aralarından geçmeye çalıştı ama işçilerden biri Başkanın önüne geçerek ne olduğunu anlatacağını söyledi. Kamyonlar geldiğinde ben gözcülük yapıyodum. Ne kamyonu? Herkes tekrar hep bir ağızdan konuşarak cevap vermeye başladı ve görevliler tekrar ellerini salladılar ve konuşmaya başlayan adam bağırarak seslerini kesmelerini söyledi. Ne olduğunu anlatıcam. Biz gözcülük yaparken birden 2. caddeden o dört kamyon gelerek yükleme platformuna giden piste döndü... Adamın anlatması bittikten sonra Başkan taşıma firmasının ismini gören olup olmadığını sordu ve adamlardan biri firmayı bildiğini söyledi. O kamyonları mahallede görmüştüm. Ve görevlilere firmanın adını ve kamyonların genelde nerede durduğunu söyledi. Sonra Başkan işçilere bu işlerin icabına bakılacağını ve hattı hiçbir kamyonun geçmeyeceğini, eve gidip rahatlamalarını ve bundan sonra birisinin sokağı sürekli gözetleyeceğini ve eğer herhangi bir şey -bakın herhangi bir şey diyorum, ne olduğu umrumda değil- hattı geçmeye çalışacak olursa herkesin grev hattına geleceğini ve fabrikaya girişi bloke edeceklerini söyledi. Adamlar evet, o şerefsizlere günlerini göstericez diye bağırdılar. Ama fabrikanın etrafında takılmayın yoksa polisler tekrar bela olur. Kanuna göre belirli sayıda adam grev gözcülüğü yapabilir ve onlar da kafanızı kırmak için mazeret aradıklarından onlara bu şansı vermeyin. Gözcülük yapmıyorken sokaktan mümkün olduğunca uzakta durmaya çalışın ki bir şey yapamasınlar.

Masaya giden Başkan bir yere telefon açarken, görevliler kendilerine kapıya kadar eşlik eden işçilerin ellerini sıktılar ve sırtlarına vurdular. Başkan telefonda bir süre konuştu, yeni pankartların basılması ve ertesi sabah 8de kesinlikle grev ofisinde olmaları yönünde talimatlar verdi; sonra sendika ofisindeki birkaç kişiyle daha konuştu ve konuşmalarını bitirdiğinde ofiste diğer görevlilerden ve telefonu eline aldığından beri arkasında dikilen Harryden başka kimse kalmamıştı.

Harry Başkana sigara uzatıp kibrit arandı; sonunda Başkan sigarasını kendi kibritiyle yaktı. Harry ona kamyonları nasıl durdurmaya çalıştığını anlatacak oldu ama lafı Başkanla konuşmaya başlayan diğer görevlilerce kesildi. Harrynin kenarında durduğu ufak bir grup

oluşturmuşlar, alçak sesle konuşuyorlardı ki, Vinnie ve Sal geldi. Napıyon Harry? Biraz sorun çıkmış galiba. Evet ya, nümayişi kaçırmışız. Kendilerine bira koyup Harrynin yanına geldiler. Bu işten paçayı kurtarmalarına izin vermiceksin di mi? Emin ol biz vermicez. Merak etmeyin, bi daha öyle bişey olmaz. O lanet olası polisler olmasaydı bizi asla geçemezlerdi. Eh be abi, onları durdurmanın başka yolları da var! Hakkaten, dediler birbirlerine gülümseyip biralarını içerek. Nası yani? Yani, tek yapman gereken... Başkan yanlarına gelip Harryye onların kim olduğunu sordu. Harry onları tanıtarak mahalleden arkadaşları olduğunu söyledi. Bu Sendika Başkanı. Öyle mi? Başınız biraz belaya girmiş galiba? Çok değil. Sizin düşündüğünüz bişey mi var çocuklar? Sadece ufak bi iş teklifi, ha Sal? Evet. Ne gibi? O kamyonlardan kurtulmak gibi. 200 papele bu işin hallolmasını ister misiniz? Sorun çıkmadan halledebilir misiniz? Evet. O elemanın söylediği yerde duruyolarsa tereyağından kıl çeker gibi hallolur. Başkan öbür görevlilere sırtını döndü, Vinnieyle Sale 200 dolar verdi ve Harryye görüşürüz dedikten sonra beraberindekilerle ofisten ayrıldı. Salle Vinnie parayı bölüştü, biralarını bitirdi ve gitti. Bir grev günü daha sona ermişti.

Ertesi gün 8i birkaç dakika geçe ofiste yüzlerce işçi vardı. 8.30 olduğunda ofisle sokağın dört bir yanına dağılmış, kahve ve bira içip kek yiyorlardı. Pankartlar Harrynin ofisi açmasından birkaç dakika sonra teslim edilmişti ve işçiler onları grevin ilk günü hevesiyle kaparak gözcülük yapmaya koşturdular. Tıpkı ilk günkü gibi enerjik bir şekilde şakalar yaptılar, güldüler ve birbirlerinin sırtlarına vurdular ama o zamanki gibi rahat değil, gergin ve umutluydular; bir kez daha kavga olacak diye umutluydular ama bu sefer çıkacağını biliyorlardı ve hazırlıksız yakalanmayacaklardı; her biri dün geceki hayallerini ve düşüncelerini -kamyonlar durdurup, şoförleri koltuklarından çekip aldıktan sonra başlarını ezmelerini- gözlerinin önüne getirebiliyor, bu düşlerde her biri bütün bunları tek başına ya da en fazla birkaç arkadaşının yardımıyla becerebiliyordu; ve polisler onları durdurmaya çalıştığında coplarını ellerinden alıyorlar ve başbelasıkafalarınınposasını çıkarıyorlardı, sonra yangın hortumlarını alıyorlar ve o adi dallamaları lağıma döküyorlardı. Biralarını ve kahvelerini içerken

bakışlarını fabrikadan ayırmadan birbirlerinin omuzlarına vuruyorlar ama bunu yaparken kaslarını kasarak yumruklarını o kendini bi bok zanneden polislerin ya da grev kırıcı piç şoförlerin suratına geçirebilmeyi diliyorlardı Tanrıdan... ya da belki o serseri yöneticilerden biri onlara artistik yapardı da onun ağzını burnunu kırarlardı.

Ama o gün fabrikaya çalışmaya kimse gelmedi ve hiçbir kamyon fabrikaya iki bloktan fazla yaklaşmadı. Bay Harrington kimseye işe gelmemesini, günlerden Cuma olduğunu ve bir günden bir şey olmayacağını söyledi. Nakliyat fabrikadan çıkmıştı ve yapmaları gereken başka bir şey kalmamıştı; Pazartesiye kadar da grevcilerin öfkesi söner, her şey kavgadan önce geçen günler ve aylar gibi rutine dönerdi. İşçiler bütün gün beklediler, her yeni geleni yüksek sesle karşıladılar, hemen sırtını sıvazladılar ama gün ilerledikçe ve bir şey olmadıkça başlarında duran polisler -sayıları kesin yüzden fazla- ve nasıl onların kafalarını kırmak istedikleri hakkında yorumlar yapmaktan yoruldular; ve yavaş yavaş geçen günle beraber hevesleri de geçiyor, bıkkınlıkları ve öfkeleri artıyordu. Sövüp saymaları daha şiddetliydi ama hem organize değildi, hem de hedefsizdi. Polisler hiçbir şey demeden orada öylece duruyordu; ne grev hattını geçmeye çalışan kamyon vardı ne de ekmeklerini çalmaya çalışan kendinibibokzannedenmemurlar.

Gökyüzü gün boyunca bulutsuz, güneş parlaktı. Hava sıcaktı. Çok sıcaktı. Tam plaja gitmelik gündü ama hiçbiri plajın keyfini çıkaracak halde değildi; o şerefsizlere küfürler ediyorlardı; onlar olmasa şu anda plajda ya da ellerinde biraları beyzbol maçını seyrediyor olabilirlerdi. Ve birbirlerine baka baka o şerefsizlere küfür edip durdular ve öğleden sonra 4 fıçı bira bitmişti ve Harrynin sipariş ettiği yeni fıçılar hemen teslim edildi; ama adamların bazıları bira içmekten yorulmuştu ve daha sert, daha tatmin edici bir şeyler içmek için küçük gruplar halinde bitişikteki bara geçmeye başladılar ve saat 5 olduğunda, ki güneşin batmasına daha birkaç saat vardı, öfkeleri saf öfkeydi; kendilerine hedef bulmaya bile çalışmadan bu öfkenin içlerinde büyümesine izin vererek ya eve gidip sızdılar ya da mahalledeki barlardan birinde bir kavgaya karıştılar. Adamlar giderken Harry onlara Pazartesi erkenden capcanlı burada olmalarını söyledi.

Harry masasında oturmuş bira içip sigarasını tüttürürken kendini iyi hissediyordu. Günü, adamlara sendikanın bunu onların yanına bırakmayacağını anlatarak ve kamyonlara ne yapacağını söyleyebilmeyi dileyerek geçirmişti. Ah bir anlatabilseydi! Ne kadar önemli biri olduğunu o zaman anlarlardı işte. Aman ne boksa, ne kadar önemli olduğunu öğreneceklerdi zaten. Evet. Ayaklarını masaya koydu, bardağı kafaya dikti ve arkasına yaslanarak yakında buraya geldiğinde herkesin başını sallayacağını ve selam vereceğini ve ona gerçekten saygı duyacağını düşündü; belki de, sürekli asabını bozarak onu çalışamayacak kadar sinirlendiren karısı olacak o orospudan da kurtulabilirdi ve Harry Black ortama geldiğinde o memur kılıklı dallama wilson altına sıçacaktı ve gülümsemesi neredeyse bir gülümsemeye benzedi ve bardağını tekrar doldurdu, bir sigara yaktı, gözlerini kapadı ve wilsonla öbür serserilerin korku içinde kaçışmalarını izledi.

Sal ve Vinnie Yunanın yerinden 11i biraz geçe çıktı, bir araba çaldı, iki üç teneke benzin aldı ve kamyonların durduğu küçük araziye gitti. Bir an için durup etraflarına bakındılar ve herhangi bir sebepten dolayı kapanmış bir sokak ya da bölgede polis olmadığından emin olmak için birkaç kere arazinin etrafında, sonra bir on dakika da mahalleyi turladılar ve araziye dönüp park ettiler. Kamyonlar benzin depoları yanlarında olan eski modellerdendi. Benzini kamyonların her tarafına döktüler, benzin depolarını açtılar, benzine soktukları bezleri yere sarkacak şekilde depo ağızlarına koydular, sonra bezleri takip ederek yere benzin döktüler; bu hatlar bir bezden diğerine, sonra da arazinin çıkışına gidiyordu. Boş benzin tenekelerini arabaya koydular, benzin hattını ateşe verdiler ve arabaya koştular. İlk birkaç kamyon ateş alana kadar beklediler ve sonra oradan ayrılarak 3. caddeye saptılar, bir süre gaza bastılar, sonra tamamen ıssız olan 2. caddeye saptılar. Araziyi terk etmelerinden yaklaşık bir dakika sonra bir patlama duydular ve gökyüzünde kırmızı bir parıltı gördüler. İşte ilk kamyon gitti Vin! Baya iyi manzara ha? Evet. Öbürleri patlayınca daha da iyi olacak. Evet. Ve güldüler. Yunanın yerine giden yolu yarılamışken öbür patlamaları da duydular; sesler boğuktu ama

hâlâ duyulabiliyordu ve gökyüzündeki parlaklık daha da göz kamaştırıcıydı. Baya iyi iş çıkardık be! Hakkaten. Paralarının hakkını verdik sanırım. Biliyo musun Sal, grev yeteri kadar uzarsa bunu iş bile edinebiliriz. Evet, dedi gülerek. Önce benzin tenekelerini atarak arabadan kurtuldular ve sonra Yunanın yerine döndüler.

Gökyüzündeki parıltıyı gördüğünde Harry kaldırımda durmuş 2. caddeye bakıyordu. Salle Vinnieyi görünce o kahkasından attı. Ne yaptınız be kardeşim, el bombası mı attınız? Hahaha! Vay Harry? Napıyon burda? Havai fişekleri izlemeye geldim, haha! Siz var ya, bişeyleri patlatmayı biliyosunuz hakkaten. Lan bi dur be adam! Evet, o kadar yüksek sesle konuşma. Endişelenmeyin yahu! Endişelenmiyoruz; ama sen eve gitsen iyi olur. Eğer polis gelirse alırlar seni içeri. Evet. Ucubeye başlarını çevirip Yunanın yerine gittiler. Harry görüşürüz dedi, o kahkasından attı ve evine yollandı.

Harry deliksiz, nefis bir uyku çekti. Öğlene doğru uyandığında bir sigara yaktı ve tavana baktı; arada sırada gözlerini kapıyor, Marynin evde dolaşırken ve oğlunun oturma odasında yerde kendi kendine oynarken çıkardığı sesleri duyuyor ama aldırmıyordu. Gökyüzündeki o harika kızıl parıltıyı ve wilsonla patrona gidip kendilerine dikkat etmelerini yoksa onların da götünün havaya uçacağını -tıpkı yolladığınız o grev kırıcı kamyonlar gibi- söylemeyi ne kadar istediğini düşündü. Kendini bi bok zannediyo olabilirsin; ama bana yamuk yapma yoksa üzülürsün, anladın mı? 392 Nolu Sendika İşçi Temsilcisi Harry Blacke yamuk yapma ve hareketlerine dikkat et koçum; karşında adı sanı olmayan biri yok senin. Ben artık sendikanın bordrolu çalışanıyım, bunu sakın unutacak olma; çünkü buralarda benim borum öter ve grev ne kadar sürerse sürsün ben her hafta paramı alırım ve bunu Marynin bilmemesinin bir zararı yok; ekstra parayı kendime harcayabilirim zaten, buralarda patron benim ve o karı da bana yamuk yapmasa iyi olur yoksa onu sokağa atarım. Böyle asabımı bozup duracaksa onun olmaması daha iyi zaten...

Harry birkaç saat yatakta yatıp tavana baktı, gözlerini kapayıp sigara içti; arada sırada çarpılan yüzünde neredeyse bir gülümseme belirecek gibi oluyordu. Yataktan kalkınca giyindi ve Yunanın yerine gitti. İki üç fincan kahve içip bir şeyler atıştırdı ve bir süre oturduk-

tan sonra barmenden Salle Vinnieye ya da elemanlardan kim gelirse ona, sokağın karşısında, ofiste olduğunu söylemesini istedi.

Sürahiye bira koydu, bir bardak aldı ve masasına oturup koltuğu birkaç kere ileri geri itti. Masada bir iki dakika oturduktan sonra ayağa fırladı, bitişikteki bara giderek bugünün gazetesinin olup olmadığını sordu. Evet, şu arkadaki masada var bi tane. Al istiyosan. Harry gazeteyi aldı ve barmene el sallayarak çıktı. Görüşürüz. Gazeteyi masasına yaydı, önce ön sayfaya, sonra da orta sayfaya baktı. Orada birkaç kamyonun yandığını gösteren küçük bir fotoğraf vardı. Başlığında o gec lik araziye park edilmiş olan kamyonların gizemli bir şekilde alev alarak patladığını yazıyordu. Yaralanan yoktu. Harry birasından iştahlı bir yudum aldı, dudaklarını yaladı ve neredeyse gülümseyerek dakikalar boyunca resme baktı, sonra sendika ofisini aradı. Gastede dün gece bikaç kamyonun yandığını yazıyo, hahaha! Evet, polis burdaydı. Hadi canım? Noldu peki? Hiçbişey. Bikaç soru sordular, biz de onlara bişey bilmiyoruz dedik. Siktirsinler, götverenler! Aynen. Ve konuşma bitti.

Harry ikinci sürahiyi bitirmek üzereydi ki Sal, Vinnie, başka bikaç eleman ve o gece barda olan ibne ofise geldi. Harry kalktı ve elemanlara el etti -napıyonuz- ibneye baktı, ibnenin zarafetle ona doğru yürüyüşünü izledi. Elemanlar birer bardak aldılar. İşi nasıl hallettik ama! Fena değil ha? Ve ibne, çocuklardan birinin ona uzattığı bardağa kibirle bakarak, o pis şeyden bir şey içeceğimi zannetmiyosundur umarım... yani! Arkada lavabo var. Git yıka. Ne diye dırdır ediyosun? Ağzına çok daha rezil şeyler girmedi mi senin!... Ve elemanlar güldüler. Yavrum, benim ağzıma koyduğum bütün etlerde devlet onay damgası vardır. Ve ağır adımlarla lavaboya giderek bardağı dikkatle yıkadı; Harry dönene kadar onu izledi ve sonra Vinnieye döndü. Evet, iyi işti. Gastede fotoğrafı var. İşte! Fotoğrafa bakıp güldüler. Abi, ne geceydi be! Tam manyaklıktı. Evet ya! Bütün gece bennie üstüne bennie attık, kafamız orospu çocuğu gibiydi. Yahu, iki müzik açın be! Ve radyo açıldı. Alo, bu fıçı nerdeyse bitmiş ya! Şurdaki dolu. Musluğunu tak sen. Ha, Harry, bu Ginger, çok tatlı çocuktur. Kıkırdadı. Ama ona yamuk yapayım deme sakın. Önceden tuğla döşerdi. Evet, şimdi ona döşüyolar. Elemanlar güldü ve Harry ağzın-

dan salyalar akarak ona baktı. Ya sen fıçıya musluk nası takılır bilmiyo musun? Her taraf bira oldu. Ne istiyosunuz benden? Sidik gibi bu be! Harry merhaba dedi ve Ginger reverans yaptı. Yan tarafa git de Alden biraz buz al. Bu sıcakta ılık bira içilmez. Şaka yapmıyorum oğlum lan, hakkaten tuğla döşüyodu! Evet ya, kaslarını göstersene Ginger. Ginger gülümseyerek bir kolunu sıyırdı ve ortaya elma şeklinde koca bir pazu çıktı. Baya sağlam di mi? Parmaklarını şıklatıp cıvıldadı: Ama malları harikadır. Bakmak serbest, dokunmak yasak. Ha şöyle be, doldur buzları! Soğuk biranın hastasıyım. Söylesene Harold, bu tesisin başında sen mi varsın? Şşt, ne biçim konuşuyosun sen! Harry oturdu, koltuğunu arkaya itti ve birasını yudumladı. Evet. Grev sorumlusuyum, dedi eliyle ağzını silip, gözlerini dikmeye devam ederek. Ginger gülümsedi ve neredeyse ona gülünç olduğunu söyleyecekti; ama şimdi bu manyağa ayar vermekle uğraşacak hali yoktu. Oo, baya zor bi iş olmalı bu! Evet, çok yorucu; ama hallediyorum. Sendikada nüfuzum çoktur, anlarsın ya. Evet, tahmin edebiliyorum. Kendini tutmaktan Gingerın midesi ağrıyordu. Ne demek hâlâ tam soğuk değil. Susuzluktan geberiyorum. Tanrı aşkına o sıcak birayı nası içiyosun ya! Ağzımla içiyorum, neremle içicem lan! Biliyo musunuz, ben açım. Siz beyfendilerden biri bana yiyecek bişey almaz mıydı? Biri sikini salladı: Al, yemeğin burda! Elemanlar güldü. Kusura bakma canım ama küflü kurtlu et sevmem. Annene sakla... varsa tabii. Hahaha, annem sensin, gel de al! Harry baksana, bi yeri arayıp buraya yemek getirtsen ya! Faturayı imzalayıverirsin. Ah, bu mümkün mü Harold? Heralde. Ne isterseniz getirtebilirim. Faturaları sendikaya yollayıveriyorum. Masraf formum var. Canım nasıl barbekü soslu tavuk çekti anlatamam. O kadar bennieden sonra nasıl bişeyler yiyebiliyosun anlamıyorum. Ben yanına yaklaşamam. Canım bir tek içmek istiyo. Kupkuruyum. Sizi acemiler sizi! Yapma ya! Harold, bana barbekü soslu tavuk ve çikolatalı kremalı pasta söyle. Karşı konulamayacak bir emir verdiğini göstermek için eliyle kraliçeler gibi işaret edip başını salladı. Evet, tavuk söyle, iki üç dilim de kek... bir galon da dondurma. Abi, dondurma yerim hakkaten. Patates salatası ve turşuya ne dersiniz? Tamam, ee... 5. caddedeki Kramer şarküterisini ara. Orada her şey var. Harry telefonu açtı ve bağıra bağıra

söylemeye devam ettikleri siparişleri Bay Kramera aktardı. Telefonu kapadıktan sonra koltuğuna oturup birasından büyük bir yudum aldı ve Gingerın odanın etrafında yavaş yavaş dans edişini izledi; uyandığında başlayıp fotoğrafa baktıkça artan ve sendika ofisini arayıp elemanlarla Ginger geldiğinde giderek büyüyen heyecanı artmaya devam etti ve Ginger kıçının sıkı yanaklarını sallaya sallaya dönüp dururken Harry öne doğru eğildi ve ne yaptığının tam olarak farkında olmayarak bira dolu bardağını okşayıp dudaklarını yaladı; neredeyse baş dönmesine ve büyülenmeye varan bir hafiflikten, bir güç ve kuvvet hissinden başka hiçbir şeyden haberi olmayan vücudu tepki veriyor, karıncalanıyordu. Artık her şey farklı olacaktı. O, Harry Blackti. 392 Nolu Sendikanın maaş bordrosundaydı.

Yemek geldiğinde Ginger, Harrynin nazik teklifini kabul ederek onun koltuğuna oturdu ve tavuğu, birkaç kaşık patates salatası, lahana salatası ve kek yedikten sonra, hanımlara hiç de uygun olmayan bira içmekten yorulduğu için Harryye birkaç şişe cin, tonik ve bir iki tane yeşil limon almasını söyledi ve Harry de söylenenleri alıp geldi ve faturaları çekmecedeki yığının üstüne koydu ve parti devam etti. Harry çok fena sarhoş oluyordu ve her zamankine nazaran orospuluğu iyice üstünde olan Ginger onunla oyun oynamanın eğlenceli olacağına karar verdi. Koltuktan kalktı ve Harryye oturmasını söyledikten sonra kucağına oturdu, parmağını kulağına sokup saçıyla oynadı. Ağzından salyalar akarak bakan Harrynin gözleri hafif yukarı kaymıştı. Sarhoştu ama uyluklarındaki karıncalanmanın farkına varabilmekle beraber parmaklarının kasılarak atıp durduğunun ve ağzındaki nemliliğin farkında değildi. Ginger yüzünü Harryye iyice yaklaştırıp boynunu nazikçe okşarken Harrynin dudaklarının titremesini izledi, bacaklarındaki titremeyi fark etti ve gözlerinin odaklanamayıp yukarı çıktığını gördü. Gingerın içinde kahkaha fırtınaları kopuyordu; gülümseyerek yapış yapış nefesini yanağında hissedene kadar ona yaklaştı, sonra ayağa fırladı ve şakacı bir tavırla hafifçe burnuna tıp yaptı. Seni terbiyesiz adam, benim gibi genç bi kızı heyecanlandırmaya utanmıyo musun? Tahrikkar bir şekilde Harrynin önünde poz verdi. Ona nazlı nazlı gülümseyerek birkaç hafif adımla geriledi ve radyodan gelen müzikle kıvırtmaya başladı; arada sırada omzunun

üzerinden Harryye bir bakış atıyor, başını bir yana eğip göz kırpıyordu. Harry öne eğilmeye devam ediyordu ki koltuktan düşerek birasını döktü; masanın arkasında dizleri üzerine çökmüştü. Bardağı bıraktı ve dudaklarıyla çenesinden ufak salya damlaları akarken zar zor ayağa kalktı. Öne doğru eğildi. Hadi, danşedelim! Ginger ellerini kalçalarına koydu ve üzerindeki gücünü hissederek ve ondan tiksinerek Harrynin düşe kalka kendisine doğru gelmesini izledi ve kollarını doladığı Harryyi yerlerde sürüklemeye başladı; ikide bir bütün gücüyle ayak başparmaklarına basıyor, diziyle kasıklarına vuruyor, Harry acıyla irkiliyor ama yine de gülümsemeye çalışarak sarhoş sarhoş ona daha da yaklaşmaya çalışıyordu. Ginger tırnaklarıyla boynunu vahşice çimdikledi ve Harrynin gözleri kapanırken güldü, sonra yanağına hafifçe vurdu ve başını okşadı. Aferin sana kuçu kuçu. Kemiğini nasıl isteyeceğini biliyo musun? Diziyle kasıklarına vurdu; Harrynin yüzü acıyla çarpıldı. Şu anda Marynin mekânında olmamamız ne büyük şanssızlık. Bana içki ısmarlardın ve senle harika vakit geçirirdik, dedi tekrar çimdikleyerek. Harrynin gözleri tekrar kapandı. Ne Marysi? Ah, 72. sokakta senin gibi ucubelerle dolu harika bir gece kulübü biliyorum. Oraya bayılırdın. Ayağına basıp, topuğunu iyice geçirdi. Harrynin gözleri sulandı. Hadi gidelim dedi ve elini Gingerın kolundan aşağı kaydırdı; Ginger pazusunu sıkıp kolunu bükerek Harrynin elini dirseğinin kasığında sıkıştırmaya başladı; Harry dans etmeyi bırakarak elini kurtarmaya çalıştı ama Ginger, yüzünde bir gülümseme, bütün gücünü, nefretini ve tiksinmesini Harrynin elini sıkıştırmaya odaklayarak, daha çok sıkarak, sırf kolunu bükmek suretiyle Harryyi hareketsiz kılmanın tadını çıkarıyordu; kendini Golyatı sapanının bir fırlatışıyla öldürmeyi tercih etmeyen Davud gibi hissediyor, küçük zarif elinin sadece koca bir parmağı büküşüyle onu yavaş yavaş burkarak yere çökertiyordu. Ginger bütün gücüyle bastırıyor, artık kendi canı da acıyordu ama eli sıkıştırmaya devam etti; Harry kendini kurtarmaya çalışıyor, yüzünün rengi giderek atıyor, gözleri yuvalarından fırlıyordu; bağıramayacak kadar ürkmüştü ve canı acıyordu, açık ağzından salyaları akıyor, dengesini bulup ayağa kalkabilmek için bacaklarını açıyor, ne olduğunu anlayamayarak hayretler içinde Gingera bakıyordu ve içinde bulunduğu durumun tu-

haflığını kavrayamayacak kadar da sarhoştu: Küçük ibne kolunu sıkıştırarak devi alt ediyor; gözleri sorarak bakıyor ama zihninde tek bir soru oluşmuyor, içgüdüsel olarak acıdan kurtulmaya çalışıyordu. Hâlâ gülümseyen ve Harryyi ezerek zorla diz çöktürmek isteyen Ginger doğrudan onun gözlerinin içine baktı. Kolunu bir tarafa büktü, öbür elini kıpırdatmamıştı bile; Harrynin vücudu baskıdan eğilirken Gingerın yüzü sertleşti; BEN SENDEN DAHA ERKEĞİM diye bağırmak istiyordu, sonra birden kolunu serbest bıraktı, döndü ve orada öylece kalakalan Harry, Ginger kendine içki hazırlarken ona bakıyor, elini ovuyordu.

Ginger içkisini yudumlayarak, çocuklarla sohbet ederek ve arada sırada Harryye bakıp gülümseyerek odada gezindi. Harry koltuğuna döndü, bardağını doldurdu; elini ovuşturarak ne olup bittiğini anlamaya çalışıyor, elemanlardan ve radyodan gelen seslerin yavaş yavaş farkına varıyordu. Birisi sırtına vurdu; Napıyon be Harry? Sonra güldü ve hafif sallanarak uzaklaşırken Harry ona boş boş bakıp başını salladı. Ginger arkasından geldi, parmaklarıyla saçını kıvırdı ve yavaşça önüne geçerek masaya dayandı. Partini sevdim. Umarım grev daha sürer, biz de eğleniriz. Harry koltukta ileri geri gidip gelirken başını salladı; neredeyse tekrar düşüyordu. Ginger yanağına hafifçe vurdu: Tatlısın. Senden hoşandım. Harrynin gözlerindeki hayret dolu ifadeyi bir kez daha görerek gülümsüyor, içten içe kıkırdıyordu. Yalnız olamamamız ne fena; ne kadar eğlenirdik! Harry elini Gingerın bacağına koydu, Ginger bacağını nazikçe kaldırdı. Körpe. Ay, sen de *insanın içini titretiyosun* canım, dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. Harry dudaklarını yalayıp bir şeyler mırıldanarak ona doğru eğildi ve Ginger bu küçük oyundan sıkılarak yanağına hafifçe vurdu, döndü, radyoyu kapadı ve şehir merkezine dönmeleri gerektiğini söyledi. Brooklynde haddiden fazla kalmak insanın içini sıkıyo. Evet, gidelim. Belki gece bi atraksiyon olur. Ginger cin şişesini alırken Harry onun kolunu yakalamaya çalıştı ama Ginger öbür tarafa döndü ve çalımlı çalımlı çıktı ofisten. Masanın kenarına tutunup onun gidişini izlerken öne eğilen Harry, elemanların öbür cin şişeleriyle yiyecekleri alıp gittiklerini fark etmedi.

Harrynin başı, yarı katatonik bir halde masaya yaslanıp kapıya

bakarken yavaş yavaş bir tarafa sarktı ve sonunda masaya çarptı. Başını aniden kaldırdı, gözlerini kırpıştırdı, sonra tekrar kapıya baktı ve koltuğundan yavaşça aşağıya kaydı. Masanın altına kıvrılıp uyudu.

Masasının altında rahat rahat kıvrılmış yatan Harry öğlene kadar uyudu. Parlak güneş ışınları ofis penceresinden içeri giriyor, Harrynin rahat ve sıcacık kovuğu dışında her tarafı aydınlatıyordu. Harry masasının altındaki karanlıkta, dizleri çenesinde oturmuş, gözlerini hafif kısarak açmaya çalışıyor, koltuğuna ve onun duvardaki çizgili gölgesine dikkatle bakıyordu ve sadece gözlerindeki ağrının farkındaydı. Hiçbir şey yapmadı; hücresinin karanlığına değil, sadece gözlerine yansıyan güneşin duvardaki parlak parıltısı yüzünden gözlerini kapamayı bile denemedi. Bitkinliğine karşı gelmeyi aklına getirmeden saatlerce orada oturdu; ama sonunda işeme ihtiyacı çok şiddetlendiğinden oyuğundan çıkmak zorunda kaldı. İşedikten sonra lavaboya eğilerek başını dakikalarca soğuk suyun altında tuttu, sonra koltuğuna dönebilmeyi becerdi ve başındaki ağrı onu oradan kaldırana kadar oturup sigara içerek boş boş baktı, sonra kalktı, ofisi kilitledi ve bitişikteki bara gitti. Barın ucunda tek başına ses çıkarmadan oturdu; ne tıpkı grevin başından beri yaptığı gibi istediği kadar para harcayıp faturayı sendikaya yollayabileceğini düşünüp bundan zevk aldı, ne de başındaki ağrının yaklaşık bir saatten beri geçmiş olduğunu fark etti. Bir iki saat içtikten sonra, kısa bire süre dünü düşünmeye başladı ve vücudunda bir heyecan hissetti; ama geceyi belirsizleştiren sisi aşamadı ve çok geçmeden sarhoş oluverdi. Bardan çıktığında vakit daha akşamüstüydü; sendeleyerek eve gitti, üstünü başını çıkarmadan kendini yatağa attı, bir köşeye kıvrıldı ve uyudu.

Pazartesi sabahı bir kamyonun daha grev hattını geçmeye çalışma ihtimali karşısında işçiler az da olsa yeniden heveslenmişti, bu sefer kamyonu durdurmak için hazırlıklı olacaklardı. Kamyon olayının kafalarındaki önemi hafta sonu boyunca artmıştı. Cuma günü boyunca sürekli bu konuda konuşmuşlar, Pazar günü son biralarını içtiklerinde ise şirketin kamyonlarla hattı yarmak zorunda kalmasının si-

parişleri yetiştiremedikleri ve fabrikayı daha fazla kapalı tutmayı yakında karşılayamayacakları anlamına geldiğine ikna olmuşlardı. İçlerinden bazıları Pazar gece ya da Pazartesi erkenden gidip şirketin gözcüler gelmeden kamyon kaçırmayı deneyip denemeyeceğini kontrol etmeyi bile bir an için aklından geçirmişti; ama hemen sonra bunun gerekli olmadığına karar verdiler. Yani, Pazartesi günü, grevin yakında biteceğini düşündükleri ve artık para yüzünden karılarıyla birbirlerine girmeyecekleri için keyifleri oldukça yerinde sayılırdı. Şirketin grevcilere teslim olmadan önce hattı kırmayı tekrar deneyeceğinden de emin olduklarından, herkes, ofiste kalıp içenler bile kamyonların geldiği haberini alır almaz 2. caddeye koşmaya hazırdı ve o zaman kamyonları durdurduklarında şirket sendikanın taleplerini kabul etmek zorunda kalacaktı. O yüzden, beklediler ve umutlarını korudular.

Sabah boyunca Harry defter damgalarken herkese gazetedeki yanan kamyonların resmini görüp görmediklerini sordu ve bu işten onun sorumlu olduğunu her şekilde ima etti. Öğlene doğru Harry bile saatlerdir aynı şeyi duymaktan biraz sıkılmıştı, o yüzden kamyonlardan bahsetmeyi bıraktı ve çok geçmeden, bir iki sürahi birayı içtikten sonra Cumartesi gecesinden aklında kalanlar canlandı ve elemanların ofise gelişini, müziği ve Gingerın dans edişini hatırladı. Cumartesi gecesi kendini iyi hissetmişti, bunu kesinlikle hatırlıyordu; ve sendikadaki konumu ve istediği şeyi sipariş edip bunu sendikaya ödetebilmesi sayesinde elemanların ona nasıl saygı duyar gibi olduklarını da. Gingerın onun gücüne nasıl hayran kaldığını ve onunla sohbet etmekten ve kollarındaki ve bacaklarındaki kasları hissetmekten nasıl hoşlandığını da hatırlıyordu. Hâlâ hatırlayamadığı birkaç şey vardı; ama muhtemelen önemsizdiler ve çok geçmeden onların var oldukları düşüncesi emilip gitti; asla olmamışlardı.

İşçiler gün boyunca umutlarını tazelediler; ama grev günü sona erdiğinde bütün o ümitvar çabalarının etkisi neredeyse önemsizleşmişti. Grevin sonunu haber verecek olan kamyonlar hiç gelmedi ve her ne kadar ilk başta daha sonra geleceklerini ve şirketin tekrar bu işe girişmeden bir iki gün beklemesinin doğal olduğunu düşünmeye çalıştılarsa da, bütün gayretlerine rağmen bu açıklamaları kabul ede-

miyorlardı. Gökten zembille yardım inmesini ve böylece bütün dertlerinin ve grevin bitmesini bekleyerek başlamışlardı güne; ve her ne kadar şirketin teslim olmak zorunda kalacağına dair pek çok sav öne sürerek kendilerini ve birbirlerini ikna etmeye çalışsalar da, bu olumlu bakışlarını sürdürmenin olanaksız olduğunu çok geçmeden gördüler; gün sona erdiğinde pankartlarını sessizce kaldırdılar, birbirlerine başlarını salladılar ve gittiler. Uzun, sıcak bir gün olmuştu. İçlerinden biri başını kaldırıp berrak mavi gökyüzüne bakalı saatler olmuştu. Mevsim hâlâ yazdı ve onları bekleyen daha çok sıcak gün vardı.

Sendika ve fabrika yönetimi anlaşmazlığı çözmek için düzenli olarak buluşuyordu. Kamyon olayından sonra her iki taraf da her zamankinden daha küstah ve gürültücüydü; ama toplantının sonu öncekilerinden farklı değildi. Sendika dışarıdan birinin sosyal yardım planını yönetmesine müsaade edemezdi, ki bütün hesap kitapları düzenli yapılmış olsa bile bu saatten sonra şirketin talepleri karşısında ödün veremezlerdi. Bu kadar uzun süre grev yaptıktan sonra grev başlamadan önce önerilen sözleşmeyle yetinemezlerdi. Grev fonunda hâlâ bol para vardı; gerekirse bir yıl boyunca her hafta 10 dolarlık yiyecek paketi vermeye yeterdi; ayrıca ülkenin dört bir yanından diğer sendikalar gerekli olduğu an yardım etmeye hazır olduklarını belirtmişlerdi. Sendika görevlileri şirketin katı tavrına ve grev hattından kamyonları geçirmelerine içerledikleri için şirket bu keyfi duruşunu gözden geçirmedikçe ve işçilerin düzgün bir sözleşme için gerekirse bir yıl boyunca grev yapmaya niyetli olduğunu anlamadıkça iki üç hafta boyunca toplantıya gelmeyeceklerini söyleyerek Pazartesi günkü toplantıyı terk ettiler. Kayıt sekreteri şehirde kalırken, öbür görevliler dinlenmek için Kanadaya gitti. Grev stresi ve bunaltıcı hava yüzünden dinlenmeye ihtiyaçları vardı.

Bay Harrington şirketin diğer temsilcilerine duruşlarını bozmamaları gerektiğini söyledi. Şirketi grev hattını yarıp, acilen beklenen parçaları şehrin dışındaki fabrikaya teslim edecek bir nakliyat firması kiralamak zorunda bırakan kusur dışında her şey yolunda gitmişti. Ülkenin dört bir yanındaki öbür fabrika ve taşeron firmalara elde-

ki bütün siparişleri ve yakın zamanda gelebilecek siparişleri yetiştirmek için bol bol zaman verilmişti. Devletten aldıkları bütün işler bitiriliyordu ve gelecek sene Şubattan önce de yeni sipariş gelmeyecekti. En azından büyük iş olmayacaktı. Ayrıca, sözleşmelerin diğer fabrikalara dağıtılma ve bu transferlerin defterlere geçirilme tarzı sayesinde önemli derecede az vergi ödemiş olacaklardı. Elbette grev yüzünden bazı genç yöneticilerin sırtına çok yük binmişti; ama Noelde yüklü bir ikramiyeyle beraber biraz da sırtları sıvazlanınca sadece memnun olmakla kalmayacaklar, ileride daha çok çalışmak için de teşvik edilmiş olacaklardı. Ve verilecek ikramiye ödenmemiş maaşlardan kazanılan paranın çok küçük bir yüzdesini oluşturacaktı. Belki şimdi tatile gitmemeye bile ikna edilebilirlerdi; ama kimse yıllarca tatile gitmese bile bu Bay Harringtonın umrunda değildi, Harry Blackten kurtulmayı kafaya koymuştu. Sonuçta, kaybedecek neyi vardı ki...

İşçiler pankartlarını dikkatle duvara yaslayıp ofisten ayrılırken Harry onlardaki değişikliği fark etmedi. Beşi bir iki dakika geçe ofiste tek kalmıştı, o yüzden biraz daha takıldı; bira içip, son zamanlarda neler olup bittiğini düşünürken Gingerın 72. sokaktaki Marynin yerinden bahsettiğini hatırladı. Bir süre düşündü, sonra oraya gitmeye karar verdi. Bir taksiye atladı ve 72. caddeye geldiklerinde şoföre sokağın sonuna kadar gitmesini söyledi, Marynin yerini görünce de şoföre bir sonraki köşe başında ineceğini söyledi ve inip geri yürüdü.

Bir şeyi yokken, kapıya yaklaştığında bilmediği bir mahallede, bilmediği bir barın önünde durduğunun farkına vararak tedirgin oldu. İçeri girer girmez bir kenara geçerek barda duranların arasına karışmaya çalıştı. Marynin yerinde o kadar çok insan ve o kadar çok gürültü vardı ki -arka taraftaki müzik kutusuyla bardakinin sesleri birbirine karışıyordu- Harry kendini karmaşanın içinde kaybetmeyi başard ve ilk içkisini bitirmesiyle birlikte bilinci kaybolup gitti. Sonunda barın geri kalanını ve arka odasının büyük kısmını görebileceği bir noktaya kaydı. Başta kadınların hareketleri ona garip geldi ama konuşmalarını dinleyip hareketlerini gördükten sonra çoğunun kadın ku-

yafeti giymiş erkek olduğunu gördü. Millet sohbet edip hareket ederken çekinmeden onlara baktı; cinsiyetlerinden hiç emin olamıyordu ama onları izlemekten ve böyle garip bir yerde olmanın ona verdiği heyecan ve gerilimden zevk alıyordu. Masanın altında duran elleriyle ne yaptıklarını merak ettiği arka odadakiler onu öbürlerinden daha da cezbetti; hele kocaman, kaslı, kamyon şoförü tipli bir adamın eğilerek yanındaki adamı öptüğünü görünce iyice şaşırdı. Öpüşmeleri sanki dakikalarca sürmüştü ve Harry dillerinin birbirlerine değdiğini neredeyse hissediyordu. Baktı. İriyarı adamın kollarındaki dövmeleri fark etti. Başını hemen kendi pis tırnaklarına çevirdi, sonra tekrar kabindeki sevgililere döndü. Ağızları yavaş yavaş birbirinden ayrıldı ve bir süre birbirlerine baktıktan sonra içkilerine uzandılar; iriyarı adamın kolları hâlâ sevgilisinin omuzlarındaydı. Tedirginliği gözlerini indirmeye zorlayana kadar Harry bakmaya devam etti ve içkisini alıp kafaya dikti. Bir tane daha söyledi, bir yudum aldı, bir sigara yaktı ve etrafa bakınmaya devam etti.

Arada sırada biri Harryye gülümsüyor, ona sürtünüyor ya da laf atıyordu ve Harry de bir iki sefer yüzüne o gülümsemesini takındı; ama bu, bir şeyleri başlatmaktan ziyade bitirmeye neden oldu, o yüzden tek başına oturup içmeye devam ediyordu ki, Gingerın geldiğini fark etti. Ginger hemen arka tarafa gitti ve Harry kıpırdayana kadar gözden kaybolmuştu bile. Bir an için peşinden gitmek isteyerek Gingerın arkasından baktı; ama böyle bir şey yaparsa Yunanın yerindeki elemanların öğreneceğini biliyordu, o yüzden içkisini bitirmeye ve Ginger onu görmeden gitmeye karar verdi.

Ertesi sabah Mary, Harrynin dün gece nereye gittiğini ve Cumartesi gecesi nerde olduğunu sordu; bu gece eve gelecek miydi ve burayı kafasına estiği zaman gelebileceği üçüncü sınıf bir motel mi zannediyordu; ayrıca grev başladığından beri kendini ne sanıyosa başına buyruk davranıyordu ve böyle bir saçmalığa katlanmayacaktı...

Mary konuşmaya devam ederken Harry yüzünü yıkamaya devam etti ve önünden geçerken ve yatak odasına gittikten sonra giyinirken onu görmezden geldi ve gitmeye hazır olduğunda, bi sus, yoksa ağzını yüzünü sikicem senin be, dedi. Mary onun bu inanılmaz kayıtsızlığına tahammül etmemeye kararlı olarak dik dik baktı. Bakış-

larını indirmesini ya da başını çevirmesini bekleyerek, umarak Harrynin gözünün içine baktı ve bu saçmalığa artık katlanmayacağını söyledi. Harry olduğu yerde durmuş hâlâ ona bakıyordu ama giderek Marynin ve gözlerinin daha da farkına varıyor, içinde bir titreme başlıyor, onun yüzüne tükürmeyi, bu evden çıkıp gitmeyi düşünüyordu; düşüncelerinin ve kararsızlığının giderek daha farkına varıyordu ve Marynin sesi bütün bunları zihnine geri soktuğunda neredeyse ondan korkmaya başlayacaktı. Bunu yapan söylediği bir şey değildi -ne dediği anlaşılmıyordu, sadece tek, uzun ve keskin bir ses duyulmuştu- ama sadece onun dudaklarının hareketi ve o ses Harrynin bocalamasını durduracak elle tutulur şeylerdi. Mary daha yeni konuşmayı kesmiş ona bakıyordu ki, Harry yüzüne tokadı bastı. Bi siktir git be! Mary ağzı açık, parmaklarının ucuyla yanağına dokunurken Harryye bakmaya devam etti. Harry evden çıkıp gitti ve yüzünde o gülümsemesiyle yeni bir grev gününe başlamaya hazır olarak hızlı hızlı ofise yürüdü.

Adamlar üzerlerinde belirgin bir teslimiyet, çoğunlukla suskun, pankartlarını aldılar ve defterlerini damgalaması için Harryye uzattılar; kahve veya bira içtiler. Keyifleri tamamen kaçmış değildi ama şaka yapacak halleri de yoktu. Harry kendini özgür ve iyi hissediyordu ama Marynin yerini düşünerek içine kapanmıştı; sessizce oturdu, başını sallıyor, arada sırada bir şeyler söylüyordu; insanların sırtına vurup yüksek sesle gülmüyor, işçilerin tedirginliğini ve endişesini paylaşıyormuş gibi görünüyordu.

Harry Cuma gecesine kadar Marynin yerine tekrar gitmedi. Her zamanki gibi masraf formunu doldurdu, her zamanki gibi bira içmek için Yunanın yerine gelen elemanlarla muhabbet etti, onlar gittikten sonra bir süre daha ofiste kaldı, sonra Marynin yerine gitti. İçeriye tereddütsüz girerek barın köşesine geçti, Gingerın içerde olup olmadığını görmek için etrafına bakındı, sonra bir içki söyledi. Marynin yeri geçen gecekinden de kalabalıktı ve müzik kutuları ve bağrışan insanlardan o kadar çok gürültü çıkıyordu ki içkisini karışık isteyip istemediğini soran barmeni duyamadı. Duymak için bara eğildi, başını salladı ve bir ıslık duyunca başını hızla çevirdi. Tatlı, genç bir ibne ona bakıyor, bir şeyler söyleyip gülümseyerek başını sallıyordu; ama

Harry onu duyamadı. Önüne döndü ama arada sırada gözünün ucuyla ona baktı. Bara iyice yaslandı; mekâna ve arka odaya, arada sırada da hâlâ aynı yerde oturan körpe gence baktı. Arka odadaki masaların altındaki ellerle ve görüş alanı dışında kalan masalarda neler yapıldığını gözünde canlandırmaya çalışıyordu.

İçkilerini iki yudumda çabucak bitirdi. Grev başladığında kendini iyi hissediyordu. Grevi başlattıkları toplantıda işçilerle konuşmak zorunda kaldığında gergindi ama sonra yine iyi olmuştu; elemanlar geldiğinde ve muhabbet edip içki içtiklerinde falan da kendini birkaç kere iyi hissetmişti; kamyonlar havaya uçtuğundaysa kendini muhteşem hissetmişti, hakkaten... evet, o gece ve ertesi gün gazetedeki resmi görünce de kendini gerçekten iyi hissetmişti... evet, evet, o zaman onun gerçekte kim olduğunu anlamaya başlamışlardı. Önceden de onun sağlam biri olduğunu biliyorlardı ama asıl o zaman anladılar. Evet, daha fazla para alıyor olmak ve istediğin kadar para harcayıp sadece bi fatura doldurmak muhteşemdi, aynı şirketteki o şerefsizlerle o dalyarak wilson gibi; beyaz gömleklerini falan giyip kendilerini bi bok zannederek ortalıkta dolanıyolar; ama onun onlardan aşağı kalır bi yanı yoktu, onun da bir bildiği vardı ve bara bir papel atabilirdi. Siktirsinler gitsinler, dallamalar! Onu artık itip kakamazlardı... evet, Mary de siktirsin gitsin. Artık benim asabımı bozamaz... aynen öyle; grev başladığından beri o rüyayı da görmedim. Bikaç kamyon daha patlatsam bi daha hiç görmem. Sikmişim rüyasını. Neyse, yok zaten artık.. grev bittikten sonra da her şey farklı olucak. Aynen öyle -körpe ibneye tekrar baktı ve o da Harryye baktığında Harry başını çevirmedi. Bakmaya devam etti ve biraz olsun ortaya çıkan gerçek yüzüne o gülümsemesi yerleşti ama bu seferki gerçek bir gülümsemeye biraz daha yakındı ve genç körpe gülümseyip göz kırptı- evet, grevden beri her şey güzel. O amına koduğu wilsonla o dalyarak harringtonın -Bay Kocabok- sefil olduğunu görmek için neler vermezdi. Kamyonlar patladığında kesin altlarına sıçmışlardır. Benle çok uğraşırsa başına ne gelceğini biliyodur kesin. Körpe yanında duruyordu. Harry ona bakarak gülümsedi. Oğlan hafif kıpırdandı. Sana içki ısmarlayabilir miyim? Olur. Harry içkisinden son yudumu aldı ve onun ısmarlamasına izin verdi. Ayakları üzerinde hafif sallandı. Galiba bi-

raz sarhoşum. Kaç tane yuvarladım bilmiyorum. Koluna dokunup yaklaştı: Sen de, sert likör içmek sana hiç koymayacakmış gibi görünüyorsun. Bi şişe içmişimdir kesin, ki buna öğlen içtiklerim dahil diil, dedi barın kenarına tutunup kasları gerilsin diye kolunu hafif çevirerek. Ne kadar güzel bi yer burası değil mi? Evet, dedi daha uzun ve dik durmaya çalışarak. Çok çalışan, özellikle de elleriyle çalışan erkeklere bayılıyorum ya! Evet, memurlardan tiksinirim ben de! Ben, makine işçisiyim ben. Birinci sınıf usta. Ama sendika için çalışıyorum aslında. Oo, demek sen de bi sendika görevlisisin, dedi gülümseyerek. Bütün müşterileri aynıydı. Hepsi öyle ya da böyle kodamandı. Evet, sendikada önemli bi yerdeyim. Grev sorumlusuyum. Aa, kim bilir ne kadar ilginçtir! Böyle bir konuda muhabbet etmek çok umrunda değildi ama fazla uzamamasını umuyordu. Burası da amma kalabalık, gürültülü ama ya! Gülümsedi ve başını zarifçe arkaya attı. Evet; ama kötü bi yer diil. Gitmek ister miydin? Benim eve gider sessiz sakin oturup bişeyler içerdik. Harry bir an baktı, sonra başını salladı.

Eve geldiklerinde Harry kanepeye yayıldı. Sarhoş gibiydi. Her şey yolundaydı. Adım Alberta, dedi ona içki uzatarak. Seninki ne? Harry. Yanına oturdu. Neden gömleğini çıkarmıyosun? Burası sıcak. Evet, tabii, dedi düğmelerle oynayarak. Dur, yardım edeyim. Yaklaşıp Harrynin gömleğinin düğmelerini yavaşça çözmeye başladı, gömleğini sıyırırken Harryye bakıp, gömleği omuzlarından ve kollarından kurtarıp çıkararak kanepenin arkasına bıraktı. Harry, gömleğinin düğmelerini çözerken Albertayı izledi, parmaklarının hafif baskısını hissetti. Elemanlar onu böyle görseler ne derler diye düşünecek oldu ama bu düşünce şekil alıncaya kadar alkol tarafından kolayca yutuldu ve Harry gözlerini kapadı ve Albertanın yakınlığından keyif aldı.

Alberta yanında duruyor, bir eli hafifçe Harrynin omzunda, ona bakıyor, öbür elini omzuyla boynu arasında kaydırıyor, bir tepki bekleyerek yüzünü, gözlerini izliyordu; Harrynin nasıl tepki vereceğini bilemediğinden hafif tedirgin oluyordu. Genelde sert tiplerin o bir şeye kalkışmadan önce nasıl tepki vereceğini bilirdi ama Harryyi pek tahmin edemiyordu; gözlerinde garip bir şey vardı. O gözlerin ardında ne olduğunu anladığını düşünüyor ama yine de biraz ihtiyatlı olmayı

cüretkârlığa tercih ediyordu. Ve bu heyecanlıydı da. Arada sırada iş tutmaya çıkıp eve tehlikeli görünen tipleri getirdiği oluyordu; ama boynunun arkasını okşayıp yüzüne bakarken Harryden korkmaması gerektiğinin farkına yavaş yavaş vardı; aynı zamanda bunun Harry için yeni bir deneyim olduğunu da anladı. Yüzündeki şaşkın, beklenti dolu ifade onu heyecanlandırdı. Karşısındaki bir bakireydi. İçi ürperdi. Boştaki eliyle göğsünü okşadı. Göğsün ne kadar güçlü ve kıllı! Dilinin ucu dudaklarının arasında belirdi; sırtını okşuyor, sivilcelere ve çiçekbozuğu lekelerine nazikçe dokunuyordu. Ne kadar güçlüsün! İyice yaklaşıp dudaklarını boynuna değdiriyor, eli göğsünden midesine, oradan kemerine, sonra fermuarına gidiyordu; ağzı önce göğsünde, sonra karnındaydı. Alberta pantolonunu çekiştirirken Harry biraz doğruldu, sonra gevşedi; Alberta uyluklarını okşayıp sikini ağzına aldığında tekrar gerildi. Harry kendini kanepeye bıraktı, zevkten kıvrandı; zevkten neredeyse çığlıklar atacaktı: karısının devasa dikenli bir direğe dönüşen koca bir sikle ortadan ikiye ayrıldığını görüyor, sonra o geliyor ve karısının yüzünü yumruklarıyla tanınmaz hale getiriyor ve gülüyor, gülüyor ve yüz cerahatlar akan şekilsiz bir kütle haline gelene kadar tükürüyor, yumruklar atıyordu ve sonra Mary yaşlı bir adama dönüştüğünde yumruk atmayı kesiyor, sonra yaşlı adam tekrar Mary oluyor ya da aynı Maryye benziyordu, bir kadındı ve akkor bir yarrak içine çatır çatır girerken çığlıklar atıyordu ve yarrak yavaşça içinden iç organlarıyla beraber çıkıyordu ve Harry oturup izliyor, o kahkasından atıyor ve inliyor, zevkle inliyordu ve sonra inlemeyi duydu, sadece içinden değil, dışarıdan kulağına girmesini duydu ve gözlerini açtığında Albertanın kafasının kendinden geçercesine gidip geldiğini gördü ve Harry inledi ve delicesine kıvrandı.

Alberta bir süre başını kaldırmadan durdu, sonra kalktı ve banyoya gitti. Harry onun gidişini izledi, sonra bacaklarının arasında yarı kalkık sallanan aletine baktı. Hipnotize olarak bir süre bakakaldı, onun kendine ait olduğunu biliyor ama tanımıyordu, sanki bu alete sahip olduğunu önceden bilmesine rağmen onu ilk defa görüyormuş gibiydi. Kaç sefer işerken onu tutmuştu; neden şimdi bu kadar yeni geliyordu gözüne? Neden birden onu böylesine büyülemişti? Gözlerini kapadı ve banyodan akan suyun sesini duydu. Tekrar penisine

baktığında tuhaflık hissi kayboldu. Kısa bir süre, az önce düşündükleri üzerinde durdu. Hatırlayamıyordu. Kendini iyi hissediyordu. Albertanın yüzünü görmeyi bekleyerek banyo tarafına doğru baktı.

Yüzünün cila mumu gibi bir parıltısı vardı ve uzun saçı güzelce taranmıştı. Kıpırdana kıpırdana, gülümseyerek ona doğru geldi. Üzerinde dantelli bir kadın külodundan başka hiçbir şey olmamasına şaşıran Harrynin yüzündeki ifadeyi görünce hafifçe kahkaha attı. Birer kadeh içki koyup onun yanına oturdu. Harry içkisinden bir yudum alıp küloda dokundu. İpeklilerimi beğendin mi? Harry aniden elini çekti. Albertanın elini ensesinde hissetti. Alberta, Harrynin elini usulca bacağına götürdü. Bayıldım! Ne kadar yumuşaklar! Alberta, Harrynin elini bacağında tutarken, boynunu, ağzını öpüyor, dilini ağzının içine sokarak onun dilini arıyor, ağzını dibine kadar yoklarken Harry dilini kıvırıyor, dilinin alt tarafıyla onun dilini okşuyor, Harrynin dili yavaşça açılarak onunkine çarpıyor, eli Albertanın sikini kapıyordu. Alberta elini oradan alarak tekrar bacağına koyuyor, dilinin ucundaki salyanın Harryninkine karışmasına izin veriyor, Harry bacağını sıkı sıkı tuttuğunda zevkten kıvranıyor, tükürük damla arının Harrynin ağzı tarafından emilişini hissedecek gibi oluyor, *Harrynin dilinin ağzına sanki* onu boğacakmış gibi girmesini hissediyordu; başını onunla beraber çevirirken ve elini onun yumrulu sırtında gezdirirken dilini emdi, sonra onun kendi dilini emmesine izin verdi; sonra kafasını yavaşça onunkinden uzaklaştırdı. Hadi yatak odasına gidelim tatlım! Harry onu kendine doğru çekip dudaklarını emdi. *Alberta ağzını* yavaşça ayırarak Harryyi boynundan çekiştirdi. Hadi yatağa gidelim! Yavaşça ayağa kalkıp, çekiştirmeye devam etti. Harry durdu, hafif sallanıyordu. Alberta yere bakınca güldü. Ayakkabılarınla çorapların hâlâ ayağında. Harry gözlerini kırptı. Bacakları açık, penisi önünde dimdik ve siyah çorapları ve ayakkabıları dışında çırılçıplak bir halde duruyordu. Alberta kıkırdadı, sonra ayakkabılarla çorapları çıkardı. Hadi sevgilim! Onu sikinden tutarak yatak odasına götürdü.

Harry kendini yatağa atıp yuvarlandı ve onu öptü; ama ağzı yerine çenesini. Alberta gülerek Harryyi ağzına yönlendirdi. Harry onu yan yatırdı ve Alberta şaşırarak onun ne yaptığını anlamaya çalıştı:

sonra Harrynin kendisini yüzüstü çevirmek istediğini fark etti. Tekrar kıkırdadı. Seni şaşkın seni! Daha önce hiç bi ibneyle yatmadın dimi? Harry homurdandı; Albertanın boynuyla göğsünü öpüyor, çabalamaya devam ediyordu. Biz de herkes nasıl sevişiyorsa öyle sevişiyoruz tatlım. Başta biraz hırçınlaştı ama sonra bir bakireyle beraber olmanın büyüsüne tekrar kapıldı. Öbür tarafına yuvarlanıp onu öperek, kulağına fısıldadı: Gevşe bakalım sen. Hazırlıklarını bitirdikten sonra sırtüstü döndü, Harry üzerine çıktı ve Alberta bacaklarını ve kollarını ona sarmış, Harryyle eş ritim halinde hareket ediyor, sallanıyor, zevkle kıvranıyor, inliyordu.

Harry önce bütün gücüyle yüklendi, sonra, Albertaya bakınca heyecan verici bir ritim tutturdu; ve gidip gelirken hareketlerinin, heyecanının, aldığı zevkin ve bunun bitmemesini istediğinin farkındaydı; ve şehvetten dişlerini sıkıp, Albertanın sırtını çimdikleyip boynunu ısırsa da, eskisine göre gevşemişti, gerginlik ve kasılmaların sebebi bulunduğu yere ve yaptığı şeye duyduğu ihtiras ve bunlardan aldığı zevktendi. Harry kendi inlemeleriyle onunkilerin karıştığını duyabiliyor, onu altında hissedebiliyor, etini ağzında hissedebiliyordu; elle tutulur pek çok şey olmasına rağmen bir kafa karışıklığı hâlâ vardı; ama bu, deneyimsizlikten kaynaklanıyor, aldığı karşı konulmaz zevkten, hiç bilmediği, heyecanı ve şefkatiyle hiç deneyimlemediği bir zevkten kaynaklanıyordu. Ellerinde hissettiği eti tutup sıkmak, ısırmak istiyor, ama yok etmek istemiyordu; orada olmasını istiyor, ona geri gelmek istiyordu. Harry aynı tatminkâr ritimle gidip gelmeye, içinde bulunduğu karmaşa fırıldağında kendi inlemeleriyle onunkileri harmanlamaya devam etti; zihninde birbirini doğuran bu yeni hisler onu hayrete düşürüyor ama dikkatini dağıtmıyor ve rahatsız etmiyordu; sadece zevke konsantre oluyor, Albertanın yaptığı gibi zevkin onu yönlendirmesine izin veriyordu. Hareket etmeyi bıraktığında bir süre hareketsiz durarak derin soluk alıp vermelerini dinledi, sonra onu öptü, kollarını okşadı, sonra yavaş yavaş ve usulca yatağa yayıldı ve çok geçmeden uyudu. Harry mutluydu.

Harry uyanınca gözlerini hemen açmadı, düşünceler içinde yattı, sonra aniden iyice açtı, döndü ve Albertaya baktı. Doğruldu. Dün akşam olan bitenler Harrynin zihnine hızla, sert bir şekilde doldu ve

hissettiği korkunç huzursuzluk ve kafa karışıklığı yüzünden gözleri bulutlandı. Bir anlığına alkolün arkasına saklandı ve birbiri üstüne binen görüntüler gözünün önüne geldi, sonra geçtiler. Kendini yatağa bıraktı ve bir kez daha uyuyakaldı. Tekrar uyandığında artık kaçmak istemiyordu. İlk uyandığında bir an için hissettiği o korkunç şeylerin güpegündüz ortada olduğu hissi, zihnindeki her zamanki kafa karışıklığının bir parçası haline geldi; artık Albertaya bakıp dün geceyi yarı gölgeli bir şekilde hatırlayabiliyor ve orada olmaktan korkmuyordu -gerçi birisinin bunu öğrenmesi sonucunda olacaklardan hâlâ korkuyordu- ama korkuları ve kafa karışıklığı, duyduğu mutluluğun yanında önemsiz kalıyordu.

Açıkçası yatakta doğrulup Albertaya bakarak dün geceyi zevkle hatırlarken ilk anda Harryyi rahatsız eden tam da bu mutluluk hissiydi. Kendini iyi hissettiğini biliyordu, yine de duyduğu hissi tanımlayamıyordu. Mutluyum, diyemiyordu. Bu hissi karşılaştıracağı hiçbir şeye sahip değildi. Wilsona ayarı verirken kendini iyi hissediyordu; elemanlarla iki kadeh içki içerken kendini iyi hissediyordu; o zamanlarda kendi kendine mutlu olduğunu söylüyordu; ama şimdi duyduğu his bunların o kadar ötesindeydi ki, açıklanamıyordu. Daha önce hiç mutlu olmadığını, bu kadar mutlu olmadığını fark etmedi.

Tekrar Albertaya baktı, sonra yataktan kalktı ve kendine içki koydu. Aklından bin bir tane düşünce geçmeye başlıyordu. Orada öylece ayık bir halde oturup üstüne gelmelerine izin veremezdi. Bir sigara yakıp içkisini elinden geldiğince hızlı içti, sonra bir tane daha koydu. Bunu biraz daha yavaş içti, sonra yatak odasına gitti ve elinde 3. kadehiyle yatağın kenarına oturdu.

Albertanın uyanmasını istiyordu. Orada tek başına, savunmasız bir halde oturmak istemiyordu: onunla konuşmak istiyor ama ona seslenmesinin mi onu dürtmesinin mi yoksa yatakta zıplamasının mı doğru olacağını kestiremiyordu. Önce içkisinden, sonra da sigarasından bir fırt çekti, sonra kül tablasını tıkırdatarak sigarayı söndürdü. Alberta kıpırdandı ve Harry ona bakarken yakalanmamak için başını çevirdi ve yüksek sesle esnedi. Alberta öbür tarafa dönerek bir şeyler mırıldandı ve Harry yatağı olabildiğince yaylandırarak hemen döndü: Ne dedin? Alberta tekrar kendi kendine mırıldandı ve gözle-

rini açtı. Harry o kendine has gülümsemesini yerleştirdi yüzüne ve bir içki daha koydu. Bir gün daha başlamıştı.

Yataktan kalkıp elini yüzünü yıkadıktan sonra her zamanki sabah rutinine girişmesine rağmen Albertanın tam olarak uyanması biraz zaman aldı, dolayısıyla Harrynin ne dediğinin ve evin içinde peşinden geldiğinin bilincine varması da biraz uzun sürdü. Dibinde durmuyordu ama sürekli iki adım ötesindeydi ve ne zaman dönse Harry yüzünde o gülümsemesiyle karşısındaydı. Kahve içerlerken ilk farkına vardığı kelime grevdi ve hâlâ her kelimeyi anlayacak kadar uyanık olmasa da Harrynin ona grev ya da onun gibi bir şeyden sorumlu olduğunu ve herkesin götüne nasıl koyacağını anlattığını anladı. Harrynin susmasını, o olmadı, yavaş anlatmasını ya da en azından konuyu değiştirecek bir şey söyleyecek gücü kendinde bulabilmeyi ümit ediyordu; ama iki üç kadeh yuvarladıktan sonra Harry yavaşladı ve beraber vakit geçiriyor olmaktan zevk aldılar. Öğleden sonra sinemaya gittiler; çıkışta yemek yediler; sonra bir barda iki üç saat takıldılar. Eve geldiklerinde seviştiler, sonra da içki içip müzik dinleyerek evde oturdular. Alberta, Harrynin eğlenceli olduğunu düşünüyor ve onunla olmaktan keyif alıyordu; Harrynin kendisinin önemli biri olduğuna dair onu ikna etmeye çalıştığı zamanlar dışında -gerçi Harrynin barlarda paraları saçmasını ve iki adımlık yol için bile taksiye binmelerini dert etmiyordu- bu iknaya giriştiğinde Alberta konuyu değiştiriyordu ve Harrynin öpüşmesi de hoşuna gidiyordu. Daha iyi öpüştüğünden ya da diğerlerinden daha normal olduğu için değil, yaşadığı deneyimin yeniliğinden duyduğu heyecanı hissedebildiği için. Kanepede saatlerce oturdular ve müziğin hayal meyal farkında olarak içtiler, el ele tutuştular, öpüştüler. Alberta başını Harrynin omzuna yasladı; gözleri yarı açık, şarkıyı mırıldanıyor ya da arada sırada başını çevirip Harryye bakıyordu. Harrynin yüzünde her zamanki gülümsemesi vardı ama bu gülümsemede hafif bir yumuşaklık göze çarpıyordu ve gözlerinde bile bir parça şefkat görülebiliyordu. Albertanın saçına hafifçe dokundu ve omzunda duran elini daha da sıktı. Seyrek konuşuyorlardı ve konuştuklarında sesleri alçaktı; Harrynin sesindeki o kabalık biraz olsun azalmıştı. Kanepede birbirlerine sarılmış halde saatlerce oturdular; Alberta müziğin ritmine uyarak ayağı-

nı sallıyor; Harry ona kolunu dolamış olmaktan ve onu yakınında hissetmekten inanılmaz zevk alıyordu. Alberta, Harryye yatmak isteyip istemediğini sorduğunda Harry başını salladı; ayağa kalktılar ve elleri ellerinde, yavaşça yatak odasına gittiler.

Pazar öğleden sonra Harry, Albertanın yanından ayrıldığında afallamış bir haldeydi. Ayrılmak aklından geçmemişti. Alberta o gün öğleden sonra birisiyle buluşması gerektiğini ve Harryye gitmesinin iyi olacağını söylememiş olsaydı zamanın, yarının günlerden Pazartesi olduğunun ve damgalanacak defterlerin onu beklediğinin farkında olmadan orada kalırdı. Hafta sonunu ve bütün olan biteni hatırlıyordu ama bugünün Pazar olduğuna inanamıyordu. Zaman o kadar çabuk geçmiş olamazdı. Taksinin sarsılması ve sokak sesleri gerçeklikle bağlantısını zorla kurdu; Brooklyne döndüğünü biliyordu. Onu tekrar görüp göremeyeceğini sormak istemişti ama nasıl soracağını bilememiş, ağzından tek kelime çıkmamıştı; zihninde tam olarak oluşmamışlardı bile. Nasıl soracağını düşünerek soruyu soruvermeye çalışırken kapı kapandı; bir bakmıştı ki sokakta yürüyordu ve şimdi de Brooklyne dönüş yolundaydı. Acaba Alberta kiminle buluşacaktı? Marynin yerinde yine görürdü onu muhtemelen. Oraya tekrar *gidecekti*.

Hemen eve gitmeyip, birkaç saatliğine bir bara girdi. Eve geldiğinde Mary TV izliyordu. Harry bir şey demedi, soyunup yatağa girdi ve sigara içerek Albertayı, kapıdaki son öpüşmelerini düşündü. Uyuyakalmadan önce bebek uyandı ve ağlamaya başladı ve sonunda Mary *geldi*, *onunla* konuşup beşiğini salladı. Sanki bir rüyadan gelen sesleri düşüncelerine ve öpücüğün anısına engel olmadı.

Ertesi sabah Harry yıkandı ve tek kelime etmeden giyindi. Mary bir şeyler söylemeye kararlı bir şekilde izledi onu. Gergindi ama yüzüne yiyeceği bir tokat hiçbir şey olmamasından daha iyiydi. Harry çıkmak üzereyken bu gece eve gelip gelmeyeceğini sordu. Harry omuz silkti. Sen iki gündür ner.. Harry yumruğunu sıkarak koluyla sert bir yay çizdi ve yumruğunun tersiyle Marynin ağzının kenarına vurdu. Bakmamıştı, düşünmemişti, sadece yumruğunu sıkıp kolunu sallamıştı. Ne eli dişlerine çarparken hissettiği acıyı ipledi, ne sonradan ona ilk defa vurmuş olduğu gerçeği üzerine düşündü -binlerce

kez düşünmüş, hayalini kurmuş, denemişti– ne de vurduktan sonra dönüp baktı. Yumruğu attı, döndü ve evden çıkıp gitti.

Yürürken elini ovdu. Kendini iyi hissediyordu. Rahatlamıştı. O kabusu göreli uzun zaman olmuştu. Zihninde bir anı bile değildi artık.

Harry son zamanlarda edindiği içedönük sessiz halini takınarak defterleri dikkatle damgaladı. Pankartlarını alıp defterlerini damgalatan işçiler daha sessiz ve ağırbaşlıydı; Harrynin sessiz sakin hali de ona aldırmamalarını sağlıyordu ve yaptıkları her şeyde görülen o bedbin halleri, gözcülüğe giderken de üzerlerindeydi. Çoğu son zamanlarda başka iş bulmaya çalışmışlardı ama grev yaptıkları için bu imkânsızdı; çünkü şirketler grev biter bitmez işten çıkacaklarını düşünüyorlardı. Onlar da fabrikanın etrafında turladılar, birbirlerine başlarını salladılar, defterlerini çıkardılar, kahve ya da bira içtiler, pankartlarını kaldırdılar, birbirlerine görüşürüz dediler ve aynı ümitsizlikle dağıldılar. Kamyon olayından beri polis koruması artırılmıştı ve polisler dönüşümlü görev alıyorlardı, böylece hiç kimse haftada 3 saatten fazla orada durmamış oluyordu; polis merkezi bu sistemin orada hiçbir şey yapmadan durmanın verdiği sıkıntıdan kaynaklanan kişisel münakaşaların büyük bir olaya dönüşmesini engelleyeceğini düşünmüştü; ve polisler mevkilerinde duruyorlar, birbirleriyle muhabbet ediyorlar ve grevcileri görevlerinden ötürü tetikte ve ilgisiz bir tavırla izliyorlardı.

Tatiller bittikten sonraki ilk şirket ve sendika toplantısında taraflar bir süre konuştu, sonra sustu ve iki gün sonra tekrar bir araya gelmeye karar verdi. İki gün sonra tekrar bir araya gelme kararıyla biten bu toplantıda bir iki sorun ele alınmıştı. Haftada üç, bazen dört sefer buluştular, çantalarını büyük toplantı masasına koydular, karşılıklı oturdular, evraklarını çantalarından çıkardılar ve konuşmaya başladılar. Yavaş yavaş, çok ağır ilerleyerek grevi sonuçlandırmayı engelleyen konuları ciddiyetle ele aldılar. Yaz bitti bittiyordu. Bay Harrington net kârda gözle görülür bir kayıp yaşanmadan grevin devam etmesini şirketin karşılayabileceğine dair diğer yöneticileri ve müzakere komitesini ikna ettiğinden, grevi bitirmek yönünde bir bas-

kı hissetmiyordu üzerinde; ayrıca Harryden kurtulmaya kalkması için sendikanın üzerinde yeteri kadar baskı olduğunu sanmıyordu ve Harry Blackten kurtulmak için elinden gelen her şeyi deneyene kad r hiçbir anlaşmaya varmamaya kararlıydı.

Sendika, grevi olabilecek en kısa zamanda bitirmek istiyordu; ama kendi şartları kabul edildiği takdirde: Sosyal Yardım Fonunun kontrolü tamamen onlara ait olmak zorundaydı. Grev aylardır sürmesine rağmen sendika görevlileri üzerlerinde herhangi bir baskı hissetmiyordu. Her şey düzgün gidiyordu ve her ne kadar grev başladığından beri Sosyal Yardım Fonuna katkı olmadığı için kişisel gelirleri kesilmiş olsa da, ülke çapındaki öbür sendikalardan ihtiyaçları olacak parayı alabilecekleri geniş kaynaklar aktarılıyordu. Ve işçiler de haftalık yiyecek çantalarını alıyorlardı. Bazılarının parası azalıyor olabilirdi, ki bu fena bir şeydi; ama Sosyal Yardım Fonu üzerindeki kontrollerinin aynı kalacağına dair taraflar anlaşana dek grev gerekirse aylar boyunca devam edecekti. Dolayısıyla iki taraf da herhangi bir aciliyet hissetmiyordu.

Her Cumartesi, yemek dağıtılmadan önce, Başkan ya da başka bir komite üyesi kısa bir konuşma yapıyordu. İşçileri grevi bitirmek için ellerinden gelen her şeyi yaptıklarına dair temin ediyorlardı -adamların işlerine dönmek istediklerini, sürekli çalışmadan duramayacaklarını, banka hesaplarının yerlerde süründüğünü ve pek çoğunun karısının iş bulmak zorunda kaldığını biliyorlardı- ama aynı zamanda adamlara düzgün bir maaş öneren düzgün bir sözleşmeden aşağısını kabul edemeyeceklerini bildiklerini ve bunu da almalarını sağlayacaklarını söylüyorlardı. Hiçbir şekilde bir canım cicim sözleşmesi imzalamayacaklar, şirketin ekmeklerini çalmasına izin vermeyeceklerdi... ve hizip ıslıklar çalarak bağırdı ve onlara üç beş kişi daha katıldı ve konuşmacı platformdan indi ve işçilerin arasına karışıp onl rın sırtlarına cesaretlendirici bir şekilde vurdu ve yiyecek çantasını alanlara başını salladı.

Harry, Marynin yerine her hafta sonu takılıyordu artık ve ilk birkaç haftadan sonra hafta içi de gitmeye başladı. Albertayla tanışma-

sından sonraki ilk gidişinde Alberta onu bazı arkadaşlarıyla tanıştırdı ve sonraki aylarda Harry, Marynin yerinde tatlı oğlanlarla tanıştı ve onlarla beraber partilere gitti. Artık mekâna gittiğinde barın kapıya yakın bir yerine ilişmiyor, şöyle bir tur atarak kimler var diye bakıyor, masalara selam verip oturuyor, körpe bir omza kolunu atarken barda ona kıskanarak bakanın kim olduğunu merak ediyordu. Tanıştığı çoğu ibne ondan hoşlanıyordu –onla düzüşmesi zevkliydi ve eli sıkı değildi– ama çoğu zaman onunla çok vakit geçirmek istemiyorlardı. Uzaklaşmalarına neden olan sadece kaba saba olup grev muhabbeti yapması değildi, rahatsız oldukları şey ondaki bir tuhaflık, bir tereddüt hissiydi. Hepsi de her çeşit acayip adamla öpüşmüş, yatmış, aletlerini ağızlarına almışlardı: hayatlarının çoğunu hapishanelerde geçirmiş ve sadece bir oğlanla tatmin olabilen adamlar; hiçbir şey hissetmemekle beraber hiçbir nedene de gerek duymadan boğaz kesebilecek adamlar; karıları dışarı çıktığında kendilerini banyoya kilitleyip karılarının elbiselerini giyen, gece dışarı çıkacakları zaman arada sırada Marynin yeri gibi mekânlara gelen adamlar. Ama ibneler bu adamları apaçık biliyorlardı ve onlarla her yönde ne kadar ileri gidebileceklerini de. Harry farklıydı; en azından onlar farklı olduğunu hissediyorlardı. Hissedemedikleri, emin olamadıkları, sonunda asaplarını bozan küçük bir şey vardı. Belki Harry bir kadın gibi giyinip travesti partisine gitmek veya Broadway boyunca kendini göstere göstere tur atmak istiyordu; ya da belki de bir gün delirip içlerinden birisini öldürecekti. Bilmiyorlardı.

Yazın ardından tatlı sonbahar havası gelirken Harry kır gezisine giden yeni arkadaşlarına katıldı. Birkaç şişe cin ve bolca benzedrinle bir arabaya sıkış tıkış biniyorlar, radyoyu açıyorlar ve çalan caz ya da blues şarkısına eşlik ediyorlar, ritmiyle arabanın kenarına vuruyorlar, parmaklarını şıklatıyorlar, oturdukları yerde oynuyorlar –bu şarkıyla da oynanmaz mı be yavrum– şişeyi önden arkaya arkadan öne geçiriyorlar –arada sırada bir bennie atıyorlar– yanlarından geçen arabalardaki erkeklerle flört ediyorlardı; veya, keyifleri yerindeyse, bir İtalyan operası dinleyerek her aryadan sonra kendilerinden geçercesine iç çekiyorlardı; başlarını müzikle uyumlu olarak sallayarak şu muhteşem tenor ya da bu çabuk öfkelenen diva hakkında

anekdotlar anlatıyorlar, şişeden ufak yudumlar alıyorlardı; yaprakları onlara bir Renoir tablosunu hatırlatan ağaçları göstererek çığlıklar atıyor ve yeni bir renk kombinezonu görmek için her biri oturduğu yerde zıplayarak sırayla kırmızılar, kahverengiler, turuncular ve altın renkleriyle kaynayan bir koruluğu ya da bütün renklerin harmanlandığı ve harika renkli yapraklarının güneş ışığıyla oynaşıyormuş gibi göründüğü korulukları gösteriyordu; ve aralarda çamların yeşilleriyle ladinlerin mavileri vardı ve bir iki sefer bir göl kenarında durdular ve gülüşerek meşe palamudu ve kestane topladılar, ayakkabılarını çıkarıp suda çırptılar ve onlara bir an baktıktan sonra fırlayıp giden sincaplara görüp kıkırdadılar; sonra suyun kenarına ya da bir ağacın altına oturup cin içtiler, bennie aldılar, sonra bagajı yapraklarla doldurdular ve kucaklarında tutmak için ayırdıklarına baktılar, kokladılar, peçeteyle sildiler, sürekli yaprakların ne kadar güzel olduğundan bahsettiler... ve Harry arabanın arkasında, pek bir şey konuşmadan, müziğe ya da iki yaprak için kopardıkları yaygaraya, hemen hiçbir şeye aldırmadan, onlarla beraber olmaktan mutlu, oturuyordu.

Havalar biraz serinlediğinden grev gözcülüğü yapmak artık daha az yorucuydu. İşçiler gözcülük seferlerini bitirip pankartlarını ve nöbetlerini devrettiklerinde yaz boyunca oldukları gibi terli ve bitkin değillerdi, yine de her yeni günü bir öncekinden daha bedbin bitirdiler. O sırada gözcülük yapmayanların bazıları ofiste oturup bira içse de, çoğu, küçük gruplar halinde otururarak ya da ayakta durarak konuşuyordu. *Her gün sipariş* edilen iki fıçı biranın bitmesi artık üç dört günü buluyor -Harry biraya harcanan ekstra parayı harcama kağıdına ekliyor- ve biranın çoğu da Harry ve Yunanın yerinden gelen elemanlar tarafından içiliyordu. Günlük görevleri bittikten sonra daha çok işçi televizyon izleyip yemek pişirmek ya da karısının işten gelmesini beklemek üzere eve gidiyordu; bazılarıysa bir bara takılıyor, karıları da artık çalıştığından kim yemek pişirip temizlik yapacak kavgasından kaçmak için eve geç gidiyordu.

Artık kamyon gelecek beklentisiyle 2. caddeye bakmıyorlardı. Olay unutulmamıştı ama uyandırdığı umut -ve heveslerini canlandı-

ran nefret- geri dönülmez bir şekilde kaybolmuştu ve grevci olarak görevlerini kayıtsızca ve umutsuzca yerine getiriyorlardı. İçlerinden birkaçı yeni bir işe girmeyi başarmıştı ve defterleri de iptal edilmişti. Bir Cumartesi toplantısında bu açıklandığında hizipten yuhalamalarla ıslıklar gelmişti ama işçiler sessiz kalmıştı; bir kısmı onları kıskanıyordu, diğerleriyse bezginlikten başka hiçbir şey hissedemeyecek durumdaydı; ve defterleri iptal edilenler ancak saat beşte Askeri Üsten çıkan yüzlerce işçiyle beraber 58. sokaktan metroya yürürken akıllarına, o da belki, geliyordu.

Yaz saati uygulamasının son haftasında şirket uzun zamandır beklenen ödünü verdi: Sosyal Yardım Fonunu yönetmeye sendikanın devam etmesi üzerinde düşünmeyi en sonunda kabul ettiler. Ama şartları vardı. Bu şartlardan bazıları, şirketin fona katkısından dolayı fabrikadaki denetim hakkında, bazıları da iki tarafın kolayca müzakere edilebileceklerini bildiği konular üzerineydi; ama bir de Harry Blacki işten çıkarabilmeyi istiyorlardı. Sendika temsilcileri bir anda ayağa fırlayarak bu talebin mantıksız ve düşünülemez olduğunu belirtti. Harrynin itibarlı bir sendika üyesi ve becerikli bir çalışan olması bir yana, üyelik kurumunun güvenilirliği ve refahına tecavüz etmelerini, edebileceklerini teklif etmek bile namuslarına edilmiş bir hakaretti. Sırf namuslarına da değil, ülkedeki her bir sendika üyesi ve görevlisine de yapılmış bir hakaretti. Çantalarını öfkeyle kapadılar ve iki taraf karşılıklı ayakta durarak uzun bir süre pazarlık ettikten sonra sendika temsilcileri çıkıp gitti.

Grev başladığından beri şirket ve sendika yüzlerce kez toplanmıştı ve yaklaşık bir aydan beri de her gün toplanıyorlardı ve bu yorucu toplantılar saatler sürüyordu. Her ne kadar iki taraf da an itibariyle vahim bir durumda değilse de, baskı artıyordu. Sendika görevlileri ellerinde düzgün, elle tutulur ve tatmin edici bir sebep olmadan grevi çok uzun süre devam ettiremeyeceklerini biliyordu. İşçiler arasında homurdanmalar artmıştı; açıkça memnuniyetsizlerdi ve sonunda grevin uzatılmasının nedenlerini araştırmaya kalkışabilecek olan devlet kurumlarından gelen baskı da yavaş yavaş artıyordu; ama artık ellerinde bir sebep vardı.

Harrington müzakere ettiği adamların Sosyal Yardım Fonunun

kontrolünden feragat etmektense fabrikanın bir yıl kapalı kalmasını yeğleyeceklerini anlamış ve kabul etmişti ve artık fonun yönetimine devam etmelerine izin vererek onları satın almaya -ödün vermeye- tamamen razıydı; ama onlar da ödün vermek zorundaydı. Şirketin üzerindeki baskı artıyordu; ama Harrington, Harry Blackten kurtulmaya kararlıydı ve bunu başarmak için de fabrikanın daha aylarca kapalı kalmasına razıydı. Şirket aşırı kayba uğramadan yıl sonunu getirebilirdi; bu, muhasebeciler ve vergi uzmanları tarafından kesin olarak belirlenmişti. Şirketin üzerindeki baskı artıyordu ama Harrington sendikanın da aynı durumda olduğunu bildiğinden, takas önermenin vaktinin geldiğine karar verdi. Daha önce kabul edilmemiş olan fon yönetiminin devamı talebinin kabulü karşılığında Harryyi memnuniyetle harcıyabileceklerini düşünüyordu. Sendika görevlileri toplantıyı terk ettikten sonra bile, muhtemelen bunu hemen kabul edemeyeceklerini, bu işi sendikanın yasal çerçevesi dahilinde halletmenin bir yolunu bulana kadar en az bir ay, hatta daha fazla süreye ihtiyaçları olacağını bildiğinden umudunu korudu.

Elbette her bir sendika görevlisi, önce kendi kendine olmak üzere, eleştiriye hedef olmadan Harryden kurtulmanın bir yolunu düşündü: Ondan kolayca kurtulabilirler, mazeret olarak da hileli gider makbuzları yollayarak sendikayı dolandırdığını söyleyebilirler ya da bir sürü başka neden sayabilirlerdi. Aslında üyelere herhangi bir şey söyleyebilirlerdi ve bunu şirketin teslim olduğunu ve yeni sözleşmeyi imzaladığını açıkladıktan hemen önce yaparlarsa kimse bir şey fark etmezdi. Kimse Harryyi özlemezdi.

Bir iki fikri daha ele aldılar, bütün bir durumu değerlendirdiler ve yapılacak en iyi şeyin şu anki konumlarını korumak olduğuna karar verdiler: Harry iyi bir adamdı ve çalışmaya devam edecekti. Delinin tekiydi ama onu bu kadar değerli yapan tam da buydu. Sözleşmenin çalışmayla ilgili sınırlarını sürekli ihlal ediyordu; ama bu da, bir şekilde, şirketin aynı şeyi denemesine engel oluyordu. Harry sözleşmenin onlara izin verdiği hakları alabilmek için şirketi o kadar çok çalışmaya ve zaman harcamaya zorluyordu ki, sözleşmenin belirlediği sınırlamaları ihlal etmeye vakitleri kalmıyordu. Harrynin ellerindeki en iyi saptırma gücü olduğunu kabul ediyorlardı. Bu aynı zamanda sendi-

ka görevlileri şirketle uğraşırken de işlerini kolaylaştırıyordu. Şirkette muhatap olmak zorunda kaldıkları insanların hepsi olmasa bile çoğu sendikadan nefret ediyordu ama bu nefretlerinin çoğu kişiseldi ve Harryye yönelikti; sendika görevlileri de normal şartlar altında bu insanlarla çok daha rahat iletişim kuruyor ve anlaşıyordu. Bütün bu işlevlerine ilaveten Harry sendikanın enayisiydi. 392 Nolu Sendika için Harry Black kadar istekli ve becerikli bir işçi temsilcisi asla bulamazlardı. Harrynin yeri doldurulamazdı.

Öte yandan Harrynin kovulmasını kabul etmemelerinin asıl nedeni, bunu yapacak olduklarında ne kadar anlamsız olursa olsun şirkete bir ödün vermiş olacakları gerçeğiydi; en önemlisi de, şirkete birisini kovma yetki ve ayrıcalığını tanıyacak olurlarsa, sadece ve sadece kendilerine ait bir hakkı kaybetmiş olurlardı; ve buna bir kere izin verirlerse, bir şekilde tekrar izin vermek zorunda kalabilirlerdi. Her ne kadar şirketin bu hakkı tekrar kullanmayacağından epey emin olsalar da, bunun bir kere olmasına bile izin veremezlerdi. Birilerinin aklına değişik fikirler gelebilirdi. En son birilerinin işçi temsilcilerini ellerinden almaya çalışmasının üzerinden uzun zaman geçmişti (o girişim birkaç adam öldürmeyle kolayca durdurulmuştu) ve buna izin verecek olurlarsa temsilcilerini ellerinde tutamayacak kadar güçsüz olduklarını düşünecek birisi kesin çıkardı. Aslında kimsenin bunu yapabileceğine inanmıyorlardı; ama zaten sahip oldukları bir şeyi ellerinde tutmak için vakit ve para harcamak istemiyorlardı, hele şimdi pek çok hakka ilaveten sosyal yardım fonunun kontrolünü de ele almışken. Her biri fondaki paylarına göre uzun dönemli krediler almıştı ve hesap kitap defterlerini düzenli tutmak vakit ve dikkat istiyordu ve bazen sorun çıktığında işler kontrolden çıkıyor, soruşturmalar açılıyordu ve daha çok vakit ve para kaybedilmiş oluyordu.

Bütün bunlar sigara dumanları ve içki kadehleri arasında etraflıca dikkate alınmıştı ve artık şirket fon yönetimlerine besbelli karışmayacağına göre, endişe edecek bir şey yoktu. Üzerlerindeki baskı artıyordu; ama teklifi yaptıklarına göre şirketin üzerindeki baskı daha da fazla olmalıydı. Ve şimdi bir süre için, az da olsa baskıyı azaltacak bir şey vardı ellerinde. Gelecek Cumartesi, yiyecek çantaları dağıtılmadan önce herkese o orospuçocuklarının, soyguncuşerefsiz-

lerin adam kovmalarına izin verecek olurlarsa bir iki ufak ödün vermeye hazır olduklarını söyleyeceklerdi. Ve tabii her Cumartesi bunu adamlara hatırlatacaklardı; bu, nefretlerini tamamen ve faal bir şekilde şirkete yönlendirmeleri için yeterli olmalıydı. Görevliler birbirine baktı. Kimsenin ekleyecek bir şeyi yoktu. Durumun yaklaşık olarak bu olduğu konusunda anlaştılar. Daha başka bir şey söylemeye gerek yoktu. Güçlerinden vazgeçmeyeceklerdi.

Yunanın yerindeki elemanlar neredeyse her gece gözcüler gittikten sonra geliyor, Harrynin etrafına oturup bira içiyor ve keyifleri yerindeyse, yemek söylüyorlardı. Harry hesabı masraf formuna yazıyordu. Harry onlara her zamanki grev raporunu veriyor ve elemanlar, her zamanki gibi, onu görmezden gelerek radyo dinleyip içiyorlar ve Harry her zamanki gibi anlatmaya devam ediyordu.

Harry hafta içi Marynin yerine gitmediğinde elemanlar çıktıktan sonra ofisi kilitleyip eve gidiyordu. Ona vurduğundan beri ne o Maryye ne de Mary ona iki laf etmişti. Ondan sonra bebeğini alıp birkaç günlüğüne evi terk etti -Harry gittiğini fark etmedi- ama anne babasıyla beraber olmak daha da kötüydü, o yüzden birkaç gün sonra en azından televizyon izleyebileceği evine geri döndü. Harry doğrudan yatağa gidip sırtüstü yatarak düşüncelere dalıyor... yatağa giren Maryyi fark etmiyor, genellikle masaya yiyecek alması için para bırakmak dışında onu nadiren düşünüyordu. Yatakta yatarken sadece Marynin yerindeki arkadaşlarını düşünmüyor, pek çok kereler yaptığı gibi yarın akşam kendisini sadece o gece değil, her gece evine götürmesini teklif edecek birisiyle tanışabilmeyi umuyordu; onunla beraber yaşamak isteyebilecek biriyle tanışmayı umuyordu; gece sevişirler ya da sadece oturup el ele tutuşurlardı ve kollarında onun küçüklüğünü, yumuşaklığını, kırılganlığını hissederdi... o amına kodumun karısı gibi yapış yapış olmazdı o.

Cumartesi günü Başkan çantalar dağıtılmadan önce işçilere bir konuşma yaptı. Son birkaç aydır işçiler salonun çantaların dağıtıldığı kenar tarafında duruyordu ve kapı tarafında bir yer kapmaya çabalayıp birbirlerini itip kakarlarken salonun yarısı boş duruyordu; ve

her hafta bu itiş kakış ve bağrışlar artıyordu. Görevliler onları oturtmaya çalışıyor ama işçiler kapıya yakın tuttukları yerlerini bırakmayı kesinlikle reddediyorlardı ve Başkan konuşurken 1000den fazla adam itişip kakışıyordu.

Arkadaşlar... Arkadaşlar, onları yeniyoruz! ÇÖKMEYE başlıyorlar! Biraz sessizleşen adamların çoğu Başkana bakıyordu. Uzun zaman oldu -ve Tanrı şahidimdir ki biz de sizinle beraber acı çektik- ama yola geliyorlar. Kayıtsız şartsız teslim olmadılar ama bu an meselesi. Şartların çoğunu kabul ettiler ve geri kalanını kabul etmeleri de çok sürmeyecek. Aynı sözleri tekrar duyan adamlar tedirgin olarak hareket etmeye başladılar ve gürültü artmaya başladı. Başkan ellerini kaldırarak daha yüksek sesle bağırdı. İsteseydik grevi bu hafta bitirirdik ama bunu yapmadık. Neden biliyor musunuz? Adamlar tekrar sessizleşip öylece baktılar. O dolgun gömlekli şerefsizlerle konuşmaya bayıldığımız için mi? Ailelerimizin ekmeğini çalmaya çalışan insanlarla tartışmaya bayıldığımız için mi? Günde 17-18 saat çalışmaya bayıldığımız için mi??? Hayır! Ben size nedenini söyleyeyim. Arzu ettikleri kişiyi kovma hakkına sahip olmak istiyorlar, işte bu yüzden. Götlerine böcek kaçıp içinizden herhangi birinin tipini beğenmezlerse onu o anda kovabilmeyi istiyorlar. Sorgusuz sualsiz. O adamı kovup onu ve ailesini açlıktan ölmeye terk etmek istiyorlar. O şerefsizlerle bu yüzden o kadar mücadele ediyoruz; bu yüzden onca zamandır işsiziz. Adamlar kıpırdamadan, sessizce duruyordu. 1000den fazla adam konuşmacıya bakarak kapı tarafına doğru toplaştı. Müzakereler başladığından beri bir sefer de olmamak üzere, bizden istedikleri zaman adam kovma hakkını isteyerek şöyle ya da böyle bizi satın almaya çalıştılar. Ve onlara ne dediğimizi biliyorsunuz. Bize o numarayı çekmeye çalıştıklarında ne dediğimizi biliyorsunuz. Ben size ne dediğimizi söyleyeyim. Ayağa fırladık, o şerefsizlerin gözünün içine baktık ve o yağlı suratlarına dedik ki: SİKTİRİN GİDİN! Hizip hararetle kükredi -aynen böyle dedik- diğerleri de bu bağrış çağrış ve ıslıklara katıldı -sendikanızın seçilmiş görevlileri aynen böyle dedi ve çıkıp gittik- daha fazla bağrış çağrış ve ayakları yere vurma -şerefsizler öyle bakakaldılar. Ve emin olun ki, o orospununevlatları bu sendikada zinciri oluşturan halkaların bir tanesinin bile zayıf olmadı-

ğını biliyorlar- neredeyse herkes kükredi ve ıslık çaldı -ve kardeşlerimizden birini kurda kuşa yedirmelerine izin vermektense onları gebertip mezarlarına işeriz- adamlar bağırmaya devam etti ve Başkan platformun kenarına yaslanarak onca bağrış çağrış arasından bağırdı -o soyguncuşerefsizlere tek istediğimizin namusla yapılan işe karşılık namuslu para olduğunu bildirdik... sadaka istemiyoruz, paramızı hak etmek istiyoruz; ama Tanrı şahidimdir ki bizim alın terimizle yağ bağlamalarına izin vermeyeceğiz. Biz hayvanlar gibi çalışırken onlar klimalı ofislerinde yumuşak koltuklarında oturup göt büyütüyor, sırtımızdan para kazanıyor. Ve ne diyorlar biliyor musunuz? Alacağınız yıllık ortalama maaş 8000 dolar artı 1000 dolar da yan ödemeymiş. Bunun yeterli olduğunu söylüyorlar. İstedikleri kadar adamı kovmadıkça verebilecekleri para bu kadarmış. Biz ne dedik biliyor musunuz? Kazandığınız yıllık 50000 doları verin de kapayın çenenizi ulan dedik- adamların bağrışması o kadar yüksek boyutlara ulaştı ki bir süre susmak zorunda kaldı. Aynen böyle dedik. Başı önde durdu, sonra başını yavaşça kaldırdı; sesi kısık ve boğuktu. Size söylüyorum, ne olursa olsun -bu hayatıma mal olsa bile- yarın, öbür gün ya da bir sonraki gün işim olacak mı diye endişelenmek zorunda kalmayacaksınız. Yavaş yavaş konuşuyor, her bir kelime aşırı yorgun ve bitkin düşmüş vücudundan zorlukla ayrılıyor gibi görünüyordu.ı Size garanti ediyorum, sözleşmeyi imzaladığımızda her akşam işten eve dönerken yarın sizi bir işin beklediğini biliyor olacaksınız. Uykusuz geceler, boş mideler olmayacak. Platformun kenarından çekildi ve başı hafifçe öne eğik, öbür görevlilerin yanına oturdu. Adamlar 10 dolarlık yemek çantalarını almak için sıraya girerken bağrıştılar, birbirlerinin sırtına vurdular ve güldüler. İki üç hafta boyunca sorun çıkarmazlardı.

Ertesi Pazartesi işçilerin morali hâlâ yüksekti. Şakalaşarak, top oynayarak, boş boş muhabbet ederek, arabalarını yıkayıp cilalayarak geçirdikleri grevin ilk günlerinin piknik havası yoktu; ama son birkaç aya hakim olan bedbinlik ve ümitsizlik en azından geçici olarak dağılmıştı. Artık, tıpkı kamyon olayında olduğu gibi, nefret etmek için elle tutulur bir şeye sahiptiler ve bu, grevi, paraları olmadığı gerçeğini, 6 aydan beri çalışmıyor ve grevin daha ne kadar süreceğini bilmi-

yor olmalarını, karılarıyla olan günlük münakaşalarını, ev ve araba masraflarını ödemek için kemerleri sıkmak zorunda kalmalarını ve bazılarının artık arabası olmadığı gerçeğini yok sayabilmelerini sağlıyordu. Artık öfke ve nefretleri dört bir yana, her şeye, ilişki kurdukları herkese değil, büyük bir enerjiyle şirkete ve sendikalarını bölmek isteyen adamlara yönelmiş durumdaydı. Gözcülük yaparken yürüyüşlerinde ufak da olsa bir canlılık, birbirleriyle konuşup arada sırada gülerken seslerinde bir parça olsun iyimserlik görülebiliyordu.

Harry da onlarla beraber yürüyor, sırtlarına vuruyor, o lanet olası heriflere günlerini göstereceklerini söylüyordu. Bizi beceremeyeceklerini anlayacaklar. Sonra yüzünde o gülümsemesi beliriyor ve defterleri damgalıyordu.

Sonraki Cumartesi adamları nispeten hoşnut tutmak için ufak bir hatırlatma yeterli olmuştu ama çok geçmeden gülümsemeler bir kez daha surat asmaya ve surat asmalar manasızlığa dönüştü ve her ne kadar 10 dolarlık yiyecek çantalarını almadan önce Başkan yüksek sesle coşkulu bir konuşma yaparak elinden geldiğince babacan bir tavırla Şükran Günü sabahı her zamanki yiyecek çantalarına ek olarak 2 kg tavuk alacaklarını söylese de -hizip alkışlıyor- işçiler iki üç hafta önceki somurtkanlık ve ümitsizlikleriyle sıraya girdiler, yürüdüler ve konuştular. Yine de bugün Şükran Günüydü. En azından karıları evde olup yemek yapacaktı.

O gece Harry travesti balosuna gitti. Partide kadın gibi giyinmiş yüzlerce ibne vardı; bazıları pahalı tuvaletler, mücevherler ve kürkler kiralamıştı. Devasa balo salonunda kırıta kırıta yürüyerek birbirlerine sesleniyorlar, birbirlerine sarılıyorlar, birbirlerine hayranlıklarını dile getiriyorlar, nefret ettikleri bir kraliçe geçerken hor görerek pis pis ona bakıyorlardı. Ay, üzerine geçirdiği paçavralara baksanıza şunun! Kenar mahalle orospuları gibi görünüyo. Eh, açık konuşalım, sorun elbisesinde diil. Hakiki Dior giyse bile çirkin gözükürdü. Ve aşağılayarak baktıktan sonra kırıta kırıta yürümeye devam ediyorlardı.

Yüzlerce kadın gibi giyinmemiş olanlar da vardı: Bir kısmı öbürleriyle dolaşan ibnelerdi ama çoğunluğu müşteriler, ibne gibi gözük-

meyen ibneler ve biseksüellerden oluşuyordu. Balo salonunun kenarındaki katlanan sandalyelere oturuyorlar ya da duvara yaslanıyorlardı; loş ışıkla aydınlatılmış balo salonunun gölgelerinde belli belirsiz görünüyorlar, gözlerini kısıp salyaları akarak kraliçelere bakıyorlardı. Balo salonunun tamamı her biri bir köşede olmak üzere dört tane orta boy spot ışığıyla aydınlatılmıştı ve ışıklar da çok renkli disklerle filtrelendiği için renkli ışık noktaları tavanda ve duvarlarda sürünerek ilerliyor, yere düşüyor, sonra yerde ilerliyor, bir bacağın üzerinden arkasına geçiyor ve bir köşede kayboluyordu. Ayakta duran ya da yürüyen kraliçelerin üzerine devamlı olarak bu renkli noktalar değiyor ve çıplak, yumuşak kolları yeşil, mor, kırmızı, eflatun, sarı beneklerle ya da birbiri içine geçen renklerden oluşan kombinezonlarla lekeleniyordu ve tenleri kahverengimsi ya da mavimsi dairelerle onlardan türeyen değişik renkli elipslerle kaplanıyordu; ya da yanağın biri pembe, beyaz ve güneşten yanmış makyajlı ten rengi oluyor, sonra birden geniş, kangrenimsi bir lekeyle kaplanıyor, yüzün geri kalanı sarı ve eflatunla gölgeleniyordu ve sonra yanak mor, sonra kırmızıya dönüyordu; ve arada sırada bir ışık hüzmesi koca balo salonun kenarlarına dizilmiş olan erkekler grubunun üzerlerini çizerek geçiyor, gölgelerin arasından iri iri açılmış bir göz ya da yeşil ıslak dudaklar kısa bir süreliğine görülebilir hale geliyordu; ışıklar duvardan aşağı sürünerek köşelerine iniyor ve yolculuklarına tekrar başlıyorlardı. Bir iki gölge konuştu, bazıları gülümsedi bile; ama çoğu, kraliçelerin ve ışıkların hareketlerini belli belirsiz takip ederek öne eğilmiş, sessiz, kıpırdamadan oturuyordu. Bazen yakılan bir sigaranın alevi beliriyor ve turuncu bir yüz öne çıkıyor, sonra saniyeler boyunca gözden tamamen kayboluyor ve tekrar gölgelerin arasından yavaşça çıkıyor, gözler hiçbir şekilde, bir saniye için bile kraliçelerden ve gezinen ışıklardan ayırmıyordu bakışlarını.

Harry büyük balo salonunun girişinde durup etrafına bakındı, sonra bir kenara geçip duvara dayanarak arkadaşlarına bakınmaya başladı. Marynin yerine takılan hemen herkesin orada olacağını biliyordu ama onları kadın elbiseleri içinde tanıyamıyordu. Gözleri ışığa alıştığında kraliçelere daha dikkatle baktı. Şaşırmıştı; erkek olduklarını bilmesine rağmen kadınlara ne kadar da benziyorlardı. Güzel ka-

dınlara. Balo salonunun zemininde ağır ağır dolanan kraliçelerden daha güzel ya da daha feminen görünen bir kadın görmemişti hayatında. Ama şaşkınlığı geçtiğinde kendini bir parça hayal kırıklığına uğramış hissetti ve kadın elbisesi giymemiş ibnelere baktı. İçlerinde bir iki tanıdık gördü ve onların yanına gitti. İlk başta salonun gölgeli kenarından çıkıp ışıkların oynaştığı zeminde yürürken çok dikkat çektiğini hissetti ama yanlarına geldiği arkadaşlarıyla konuşurken ışıkların daha parlak olmasını diledi. Arada sırada kadın elbiseleri içinde bir arkadaşları onlara katılıyordu ve Harry onun ne kadar güzel olduğuna hâlâ şaşsa da, gitmesi için sabırsızlanıyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde küçük bir müzik grubu dans müziği çaldı ve çiftler dans pisti boyunca süzüldüler, birbirlerine çarptılar ve hoplayıp zıpladılar. Arada sırada, kollarını birbirine dolamış bir çift neredeyse hareketsiz durarak öpüşüyordu ve kötü bir kraliçe dans ederek yanlarına geliyor ve kraliçenin omzuna hafifçe vurup yavaş olmasını söylüyordu. Tatlım alet kalkarsa elbisen yırtılabilir. Ve gülerek ve dans ederek uzaklaşıyordu; ve insanlar bara gidip geliyorlar ve öbürleri holdeki merdivenlere oturup ellerindeki şişeyi yudumluyorlardı; çiftler merdiven boyunca yayılmış, bazıları çaresizce karanlık bir köşe arıyordu; ve grup bir Charleston çaldı ve kraliçeler, müşteriler ve sevgililer sallanmaya ve tekme atmaya başladı ve bir iki kraliçe çığlıklar atarak elbisesini kaldırdı; her biri daha yükseğe tekme atmaya çalışıyordu, renkli noktalar sürünerek bacaklarına ve aletlerine çıkıyordu; ve artık duvarlar ve köşeler birbirine sarılan çiftler dışında boştu; Harry dışarı çıkıp iki üç şişe cin aldı ve o ve düzgün giyinmiş ibne arkadaşları sık sık hole gidip geldiler ve gece boyunca sadece bir kez olmak üzere Harry kraliçeleri izledi ama Charleston bittiğinde büyük balo salonunun dans pistindeki çiftleri bir kez daha görmezden geldi.

Cin içip bennie almaktan bütün kraliçelerin kafası artık iyiydi ve dans pistini kıkırdaşmalar, birbiriyle flört eden kraliçeler ve gölgelerin içinden salyaları akarak onları izleyen vücutlardan oluşan bir kaos kaplamıştı. Gece boyunca kraliçeler Harryyle arkadaşlarının yanına gelerek sohbet ettiler ve içlerinden pek çoğu Harryye dans etmeyi ya da yürüyüşe çıkmayı teklif etti; ama Harry bu teklifleri hep red-

detti ve onlar gittiklerinde dönüp Marynin yerinde defalarca rastladığı ama nedense eve hiç götürmediği ya da aklına bunu getirmediği bir ibne olan Reginayla sohbet etmeye başladı; ve çok geçmeden Reginanın dibinde konuşuyor, sigara ve içki içiyor ya da sadece duruyordu ve Regina nereye gitse onu takip ediyordu. Dar bir pantolon ve kısa kollu, rahat bir gömlek vardı üzerinde ve bütün o dönüp duran etekler sanki Harryyi onun yanına gitmek zorunda bırakmıştı. Charleston bittiğinde Harry kolunu ona doladı ve Regina gülümsedi ve onu öptü. Harrynin yüzünde o gülümsemesi belirdi ve Reginanın ensesini okşadı ve diğerleriyle beraber holden çıktılar, cinin kalanını bitirdiler, bir süre arkadaşlarıyla durup sohbet ettiler, sonra, diğerleri balo salonuna döndüğünde çıktılar ve Harry, Reginayı eve götürdü.

Şükran Gününü izleyen haftalar Harry için harika ve heyecanlı geçti. Reginayla sık sık görüşüyordu ve her ne kadar, üzerine düşünecek olduğunda, Albertayla ya da yattığı öbür ibnelerden biriyle beraber olmayı dilerse dilesin, onunla beraber olmaktan, sevişmekten, onu arayıp Marynin yerinde buluşmayı kararlaştırmaktan hoşlanıyordu. Regina ötekilerden biraz farklıydı ve Harryye karşı tavrı da ötekilerle aynı değildi. Onunla beraberken hiç de gergin değildi. Harry acaba *ne yapar diye hiç* şüphesi yoktu. Dans ettiklerinde *daha çok ofisteki Gingera* benziyordu ve neredeyse elini kıracak gibi oluyordu. Ve Harry, Marynin yerine gidip özellikle onu bekleyen birinin olduğunu bilerek arka taraftaki masalara yürümeye bayılıyordu. Yine saat beşten sonra ofiste kalıp Yunanın yerinde elemanlarla bira içiyordu; ama onlar gittikten hemen sonra o da çıkıyordu ve taksiye atlayıp şehir merkezine gidiyordu. Reginayla diğerleriyle olduğundan daha sık dışarı çıkıyordu ve arada sırada ona istediği bir gömleği ya da o tür ufak tefek bir şeyi alıyordu. Ve masraf formuna her hafta birkaç dolar daha ekiyordu.

Öbür grevciler için Şükran gününü izleyen haftalar kışın başlangıcıydı. Soğuk soğuk çiseleyen yağmurlu günlerde, gözcülüklerini bitiren işçiler hem havadan hem de kasvetlerinden o kadar üşümüş oluyorlardı ki, kahve ne kadar sıcak olursa olsun içlerini ısıtmıyor ve kendilerini titreyemeyecek kadar cansız hissediyorlardı. Grev hattında öylece yürüyor ya da ofiste duruyorlar, içlerinden sadece birkaçı

havaya lanet okumaya üşenmiyor, onlar da bunu alçak sesle yapıyordu. Ve her Cumartesi, sendika görevlileri tarafından temin edildikten sonra sıraya girip 10 dolarlık yemek çantalarını alıyorlardı; artık ne son yapılan müzakere komitesinde konuşulanlar ne de ülkedeki diğer bütün sendikaların işçilerin temel yiyecek maddelerinin sağlanabilmesi için her hafta onlara yolladığı para umurlarındaydı.

Harry, Marynin yerinin arka tarafında oturmayı seviyordu: kolunu Reginaya atmış, arkadaşlarına el sallıyor, içki sipariş ediyor, masasına insanları davet ediyordu; hatta bir kere içeri giren Gingera el etmiş ve Reginayla beraber kalkana kadar da onu orada tutmuştu. Bir gece Harry, Reginayı eve götürdü ve ertesi sabah yüzüne bir şeyin sürtünmesiyle yavaş yavaş uyandı. Gözlerini açtığında yanında diz çökmüş Reginanın sikini ağzına sürdüğünü gördü. Harry baktı ve sonra doğruldu. Napıyosun sen be! Reginanın gözünün içine bir saniyeden fazla bakamadan, onun sikine ve onu kavrayan ele, manikürlü ve kırmızı ojeli tırnaklara baktı. Regina güldü; sonra Harry de güldü ve gülerek yatağa bıraktılar kendilerini, sonra Regina Harrynin üstüne çıktı ve onu öptü.

Noel Arifesinde işçiler yiyecek çantalarını almak için sendika salonunda toplandılar. Salonun her tarafı süslenmişti ve platformun üstünde bir duvardan diğerine uzanan kocaman bir pankart asılıydı: MUTLU NOELLER VE NİCE YILLARA. Teypten Noel ilahileri çalıyordu ve yetkililer her bir işçinin Noelini tek tek kutladı. Herkese ilaveten 5 dolarlık besin maddesi, iki kilo tavuk ve içi sert şeker dolu Noel çorabı verildi.

Noel tatilini izleyen ilk toplantıda grev konusunda anlaşmaya varıldı. Devletten yeni ihaleler alınmıştı ve ocak ayının yarısını geçirmeden işbaşı yapılması gerekiyordu, o yüzden Harrington anlaşmaya varmak zorunda kalmıştı. Grevi bir ay daha uzatsalar Harry Blackten kurtulabileceğine emindi; ama yönetim kurulu ocak ortasına gelindiğinde fabrikanın tam güçle çalışıyor olması gerektiğini belirtmişti ve dolayısıyla sendikayla anlaşma sağlanmıştı.

Sendika yetkilileri grev fonundan binlerce dolar kazanmış olsa da

ve ülkenin dört bir yanındaki sendikalardan her gün para geliyor olsa da, Sosyal Yardım Fonundan kazandıkları kadar kazanmıyorlardı ve o yüzden varlan anlaşma onlar açısından tatmin ediciydi. Bir de, yıllarca sefa içinde yaşadıktan sonra uzun süren grevin zorunlu kıldığı günde birkaç saat çalışmanın stresi yüzünden bitkin düşmüşlerdi ve grevin bitmesini ve dinlenmeyi dört gözle bekliyorlardı. Ve elbette kaynakları artırılan Sosyal Yardım Fonunun yönetimi de onlarda kaldı.

29 Aralık, Saat 13.30da işçiler bir kez daha toplantı salonunda bir araya geldiler ve grevin bittiğini bilseler de Başkan duyuruyu yaparken kapıya yakın yerlerde toplandılar. Evet arkadaşlar, grev bitti. Ne istediysek sonuna kadar aldık. Hizip tezahürat yaptı. Birkaç kişi katıldı. Uzun, zorlu bir mücadele oldu ama onlara güçlü bir sendikanın neler yapabileceğini gösterdik. Birkaç tezahürat daha. 392 Nolu Sendika Başkanı kendisinin ve müzakere komitesinin diğer üyelerinin ne kadar çok çalıştığını anlattı; şirketin adamlarının ne kadar büyük birer şerefsiz olduğunu işçilere hatırlattı; Harry Black kardeşlerinin ortaya koyduğu iş için kendisinin ve işçilerin minnettarlığını ve takdirini dile getirdi; ve işçilere asıl başarının onlara, sendikanın tek tek bütün üyelerine ait olduğunu söyledi; onlar bu organizasyonun kalbiydi, karda kışta güneşin altında grev gözcüğü yapmışlar, sendikanın şerefli bir sözleşme elde edebilmesi için gece gündüz demeden kan ter içinde çalışmışlardı. Daha sonra Başkan işçilere sözleşmeden ve Sosyal Yardım Fonuna yapılan ilave yardımlardan ve işlerinin nasıl güvende olduğundan bahsetti; artık tamtakır olan grev fonunu yeniden yapılandırmak için gelecek sene boyunca maaşlarından 10 dolar -aldıkları zammın yaklaşık yarısının- kesileceğini atladı. Konuşmasını bitirdiğinde yeni sözleşmenin oylanmasını teklif etti, evetlerin daha çok olduğunu açıkladı ve böylece sözleşme tasdik edildi. Hizip yüksek sesle tezahüratlar yaptı. Birkaç kişi onlara katıldı. *Ertesi gün işe başlayacaklardı.* İşçiler, aralarında sendika yetkilileri, salondan çıkarken, birbirlerinin sırtına vurup gülümsüyorlardı ve plaktan Auld Lang Syne* çalıyordu.

Toplantı bittikten sonra Harry, Reginayı aradı, sonra bir taksiye

* Klasik olmuş bir İskoç halk şarkısı. "Eski güzel günler" anlamına geliyor. (ç.n.)

atlayıp ona gitti. Taksiciye parayı ödedikten sonra merdivenleri çıkarken artık oraya buraya taksiyle gidemeyeceğinin farkına vardı; grev zamanındaki gibi para harcayamayacaktı. Artık sendikanın bordrolu çalışanı olmayacak, elinde masraf bildirim formu bulunmayacaktı. Kirayı ödeyip Maryye üç beş kuruş yeme içme parası verdikten sonra kendisine pek bir şey kalmayacağını fark etti. Regina kapıyı açtı ve Harry içeri girdi. Beni tek kelimeyle *enfes* bir uykudan uyandırdın biliyo musun? Niye bu kadar *erken* aradın bilmem. Toplantıdan geliyorum. Grev bitti. Ay senin şu grevin! Ben duş alıcam, giyinicem, makyajımı yapıcam, sonra bi iki bişey içmek için Marynin yerine gideriz, ondan sonra da beni yemeğe götürürsün ya da keyfim yerinde olursa belki bi sinema yaparız. Ee, ben... Marynin yerine gelebilir miyim bilmiyorum -Regina hızlı adımlarla banyoya gitti. Duşakabinin yan tarafına aniden su çarptı- belki evde takılırız -ne *diyosun* hiçbişey duyamıyorum- Harry hâlâ odanın ortasında duruyor -evde bişeyler yeriz diye düşündüm de?- Regina şarkı söylüyordu. Harry sustu ama odanın ortasında durmaya devam etti. 20 dakika sonra Regina suyu kapadı, banyo kapısını açtı ve saçını yapmaya başladı. Ne kadar güzelsin Regina. Regina kendi kendine bir şarkı mırıldanarak, arada sırada bir iki kuplesini de söyleyerek saçını taramaya devam etti. Hadi bana yatak odasındaki saç fırçamı getir bakiyim tatlım! Harry durduğu yerden hareket etti, şifoniyerden fırçayı aldı, banyo kapısına gitti ve Reginaya uzattı. Regina fırçayı elinden kaptı ve saçını fırçalamaya başladı. Harry kapı aralığında durmuş, onu izliyordu. Ay Harry, *Tanrı aşkına* orda öyle dikilme! Git. Hadi! Git. Kıştt! Harry odaya dönüp kanepeye, onunla defalarca oturduğu kanepeye oturdu. Bak ne diycem. Stewartın yerine gidip deniz mahsulü bişeyler yiyebiliriz. Oraya bayılıyorum; karidesiyle ıstakozu muhteşem ötesi. Yatak odasına gitti ve Harry kalkıp onu izledi. Stewartın yerine gidecek param yok. Ne demek param yok. Git bul! Bir de lütfen dibimde böyle durma. Sinir oluyorum. Harry birkaç adım geriledi ve yatağa oturdu. Artık para alamıyorum. Anca üç beş kuruş. Ay aptal aptal konuşma Harry! Heralde biraz daha alabilirsin yani. Banyodan eşarbımı getirsene. Getirdi. Bir an arkasında durdu ve sonra arkadan sarılıp boynunu öpmeye başladı. Regina debelenip

Harryyi itti. Yahu bi dur ayol! Bu gece burda kalamaz mıyız? Bikaç şişe bira alıp gelirim. Ay sen ne diyosun Harry ya! Dışarı çıkmak zorunda diiliz. Evde kalabiliriz di mi? Harry, bazen var ya, *fazla* oluyosun. Ne bu gece ne de başka bi gece burda kalmak gibi bi niyetim var. Şimdi beni rahat bırakır mısın? Ama dışarı çıkmaya yetecek param yok ve burada kalmak istiyorum; bikaç bira içerdik, kimse de bizi rahatsız etmezdi, çok aç da diilim, iki sandviç alırdık... Ay Tanrı aşkına bebekler gibi konuşup durmayı keser misin? Ben bu akşam dışarı çıkıyorum. Eğer paran varsa Marynin yerinde buluşabiliriz; yoksa lütfen asabımı daha fazla bozma. Şimdi lütfen git de giyineyim. Ama dışarı çıkmak zorunda... Harryyi kapıya doğru itti. Harry, *hakkaten ama*! Histerikleşiyosun. Kapıyı açtı ve Harryyi koridora itti. Kapıyı sertçe kapadı. Harry uzun süre kıpırdamadan durdu, gözlerinin ardında bir şişkinlik hissediyordu –en son böyle hissedeli ne kadar olmuştu? Neredeyse ilk defa böyle hissediyor gibiydi ama öyle olmadığını biliyordu– evden çıktı, metroya atladı ve Marynin yerine gitti.

Bir süre girişte durup etrafına bakındı, sonra arka tarafa gitti ve bir masaya oturdu. Masada oturanlar arada sırada onunla konuştular ama Harry başını sallayıp homurdanmakla yetindi. İçki söyledi ve masadakiler bize yok mu diye sorduğunda onlara fazla parası olmadığını söyledi. Hadi ordan falan diyecek oldular ama ciddi olduğunu görünce onu görmezden geldiler ve Harry içkisinden ufak yudumlar alıp kapıya bakarak oturdu. Kadehinde hâlâ bir iki damla erimiş buz vardı ki, Regina en sonunda geldi. Oturdu, kızlarla üç beş dakika dedikodu yaptı, sonra Harryye Stewartın yerine gidip gitmeyeceklerini sordu. Harry bir şeyler eveleyip geveledi ve Regina sertçe başını çevirdi ve kibirli bir tavırla boş vermesini söyledi. Ona eşlik edecek başkasını bulurdu. Sen neden bişeyer içmiyosun, hem muhabbet ederiz, dedi parmak uçlarıyla bardağını okşayıp masaya eğilerek. Arkada boş bi kabin var. Baş başa oturup konuşabiliriz. Ne üzerine konuşucaz canım? *Büyük para akışı*? Harryyi küçümseyip sonra kıkırdayan kızlara baktı. Hadi Regina! Ay nolur, dedi omzunu sertçe silkip telefon kulübesine giderken. Döndüğünde Harryye tepeden tepeden baktı: Sen hâlâ burda mısın? Daha ne kadar oturup o bardağı sıvazlamaya devam ediceksin? Bu çok kötü bi alışkanlık, biliyosun di mi?

Harry başını kaldırıp ona baktı, sonra başını eğdi, bardağı daha sıkı kavradı. Harry masada kaldı ve arada sırada Reginaya baktı; ama Regina ve öbürleri onu tamamen görmezden gelerek kendi aralarında konuşmaya devam ettiler ve sonra Regina kalktı, üstünü başını düzeltti. Kavalyem geldi bile. Kusura bakmazsınız di mi kızlar. Ve bara gitti. İbneler güldüler ve Regina kavalyesiyle bardan çıkarken Harry ardından baktı. Dakikalar boyunca boş bardağına baktı, sonra bardan çıktı ve Brooklyne giden metroya atladı. Metroya binmeyeli çok olmuştu ve tren aşırı derecede soğuk ve havasız gibiydi ve her kavis ve her sarsılma doğrudan onun rahatını bozmaya yönelik gibiydi ve oturduğu yerde durmak ve tavana ya da yere ya da karşı tarafa fırlamamak için büyük güç harcıyordu. Metrodan çıkınca grev ofisinin yanındaki, iki adım uzaklıktaki bara gitmek için taksiye bindi, taksiciye parayı öderken buna pişman oldu, bahşiş verip vermemeye karar veremedi, sonunda beş sent verdi. Barda oturdu ve bir saati aşkın bir süre boyunca kara kara taksiye verdiği 35 senti düşündü. Ne olduysa, çok ani olmuştu. Anlayamıyordu işte. Her şey tekrar bok olmuş gibiydi. Reginayı Stewartın yerine götürebilirdi. Hâlâ biraz parası vardı. İyi vakit geçirebilirlerdi. Cüzdanına baktı. Üç beş papel. Sikiyim! Bir saat sonra Reginayı aradı. Telefon çaldıkça çaldı ve sonunda ahizeyi yerine koydu ve bara döndü. Bir iki saat sonra tekrar aradı. Efendim. Regina? Harry. Yarın akşam buluşalım mı, istersen Stewartın yerine falan gid... Ay Harry nolur ya! İstediğin yere gideriz ben... Beni uğraştırma. Çok meşgulüm. Telefonu kapadı ve Harry ağızlığa baktı. Regina? Regina?

Telefonu elinden bıraktı, bardan çıktı ve sendeleye sendeleye eve gitti. Yatakta yatan Marynin başında durdu. Yavaş yavaş yatağa eğilmeye başladı. Mary yorganı boynuna kadar çekmiş, sıkı sıkı tutuyordu. Saçları yastığa yayılmıştı. Lan amına kodumun kaltağı, orospunun doğurduğu -Mary kıpırdandı, sonra sırtüstü döndü ve gözlerini açtı- Evet sana diyorum orospu! Kolunu tutup burktu ve zorla çekerek doğrulttu. Siktiğimin orospusu! Senin neyin var? Delirdin mi ya! Kolunu kurtarmaya çalıştı. Evet, delirdim, senin beni fitil etmene izin verdiğim için delirdim! Bebek yattığı yerde döndü ve önce mızırdanmaya sonra ağlamaya başladı. Beni rahat bırak yoksa seni öldürü-

rüm. Beni itip kakamazsın ayyaş herif! Ayyaş herif ha? Ben sana gösteririm. Ben sana gösteririm. Marynin kolunu iyice burktu ve yüzünü tokatladı. Ayyaş herif ha? Bu nasıl peki? Bu nasıl? Kolunu burkuyor ve sarsıyor, yüzünü tokatlıyordu. ŞEREFSİZ KÖPEK. SENİ ÖLDÜRCEM. SEN BENİ NASI TOKATLARSIN BE! Harrynin elini çizdi. SENİ AMINA KODUMU KARISI, SEN OLMASAYDIN BAŞKA OLCAKTI. HEPSİ SENİN HATAN. Harrynin elini ısırdı, Harry elini sallayıp bağırmaya devam ederek Marynin kolunu bıraktı. Hâlâ ağlayan bebek beşiğinin yan tarafına vurdu. Harry banyoya gitti ve Mary yatakta oturmuş onun arkasından bağırarak lanetler okuyordu; sonra yattı ve ağlayan çocuğun sesini bastırmak için başını yastığın altına soktu. Harry başını musluğun altına sokup suya tuttu, sonra mutfak masasına oturdu, başını kollarına dayadı ve kendi kendine bir şeyler mırıldanarak uyuyakaldı. Bir süre sonra bebek de zırıldayarak aşırı yorgunluktan uyuyakaldı.

İşlerine dönüşlerinin ilk gününde işçiler kendilerini tuhaf ve tedirgin hissediyorlardı. O kadar uzun süredir grevdeydiler ki makinelerini bulmaya çalışırken neredeyse kayboldular. Grevin ilk günü ılık bir bahar günüydü ve aralarında şakalaşmışlar, arabalarını temizlemişler, bira içmişlerdi... artık yerde kar vardı ve yeni bir yıl başlamıştı. Umut etme kabiliyetlerini bile yitireli aylar olmuştu. Yöneticiler ve ustabaşılar etrafta koşturarak iş dağıtıyorlar, hazırlıyorlar, doğru araç gereçleri ve kaynakları doğru yerlere götürüyorlardı; ve adamlar işe başlamaları için gereken her şey ayarlanana kadar bekleyerek makinelerinin başlarında durdular, sonra hevessizce çalıştılar, arada sırada işe dönmüş olmanın gerçekliğinden irkilerek durakladılar.

Harry makinesinin etrafında pek bir şey yapmadan oyalanıp durdu; bir tezgâhtan öbürüne, bir kattan diğerine koşturan adamlara bakıyor, Wilsonı izliyor, Harringtonı düşünüyor, makinelerin seslerini duyuyor, tornasındaki iş ve tezgâhındaki baskılar asabını bozuyordu. Ustabaşı, Harrynin yapacağı işi kurdu ve tornayı açtı. Harry hammaddeden helezon şeklindeki ince metal şeridin çıkmasını izledi. Lanet olası hammaddenin dönüşünü ve rendelerin kıvrılmasını izledi. Belki

etrafa şöyle bir bakınıp tur atmasının iyi olacağını düşündü ama yerinden kıpırdayası yoktu. Hammaddeden ilk kesim yapılınca makineyi sıfırlamadı, öylece durdu, sonra ustabaşı geldi, sıfırladı ve gitti. Sonunda Harry de gitti. Ne makinesini kapadı ne de kimseye gittiğini söyledi. Döndü, bir adım attı, sonra yürümeye devam etti.

Bütün öğleden sonra barda oturup viski içti; birkaç kere Reginayı aradı ama ya cevap alamadı ya da Regina onun sesini duyunca telefonu kapadı. Şehir merkezine inmiş olabilir. Amına kodumun şerefsizleri!

8i biraz geçe bardan çıktı. Yürürken buzlu zeminde ayakta duramadığı için duvara dayandı. Grev ofisi olarak kullanılan boş dükkânın penceresine eğildi. İçeriyi görmeye çalışarak iki üç kibrit yaktı ama yine de bir şey göremedi. Görecek bir şey de yoktu. Radyoyu eve götürmüştü zaten. Burası kapısında kiralık yazan boş bir dükkândı tekrar.

Köşeye kadar bir iki sefer kayarak yürüdü, en sonunda ayağa kalkabilmek için sokak lambasına sürünerek gitmek zorunda kaldı. İki üç dakika boyunca lamba direğine tutunarak nefeslendi. Onun sokağında yaşayan yaklaşık 10 yaşlarında bir çocuk yanına geldi ve güldü. Siz sarhoşsunuz Bay Black. Harry çocuğun başına dokundu, sonra elini ceketinin büyük yakasından içeri soktu ve ensesini sıvazladı. Sıcacıktı. Hatta biraz da nemli. Çocuk tekrar güldü. Hey, ellerin soğuk. Kes şunu! Harrynin yüzüne o gülümsemesi yerleşti ve çocuğu kendine çekti. Nereye gidiyosun Joey? Bizim çocukları görmek için şu köşe başına. Harrynin eli artık ılıktı ve Joey debelenmeyi bırakmıştı. Gazoz ister misin? Sen mi ısmarlıyosun? Evet. Olur. 57. sokağı yavaş yavaş çıkmaya başladılar; Harrynin eli hâlâ Joeynin ensesindeydi. İki üç metre ilerledikten sonra Harry durdu. Bir an kıpırdamadan durdular, sonra Harry boş araziye yürümeye başladı. Hey, nereye gidiyosun? Şuraya. Gel, sana bişey göstermek istiyorum. Ne göstermek istiyosun? Gel bak! Araziyi boylu boyunca geçerek kocaman reklam tabelasının arkasına gittiler. Ne var burda? Harry kısa bir süre tabelaya dayandı, sonra diz üstü çöktü. Joey elleri ceketinin ceplerinde onu izliyordu. Harry uzandı, Joeynin fermuarını indirdi ve çükünü çıkardı. Hey, napıyosun sen be! Gerilemeye çalıştı. Harry, Jo-

eyyi bacaklarından sıkıca tuttu ve Joeynin küçük ılık çükünü ağzına aldı; başı Joeynin kendini kurtarma girişimleriyle bir o yana bir bu yana dönüyordu; ama Harry, Joeynin bacaklarına yapıştı, sikini ağzında tutuyor ve lütfen... lütfen diye mırıldanıyordu. Joey bütün gücüyle Harrynin kafasına vurdu ve dizine tekme atmaya çalıştı. BIRAKBENİBE! BIRAKBENİ LAN MANYAK! Harry başına inen yumrukları, dizlerinin değdiği soğuk yeri, debelenen bacakları ve onları çok sıkı tutmaktan kramp giren ellerini hissetti; ve ağzındaki ılık çükü ve çenesinden akan salyayı hissetti; ve Joey bağırmaya, debelenmeye ve Harrynin kafasına vurmaya devam ediyordu ki en sonunda kendini kurtardı ve çığlık çığlığa araziden koşarak çıktı ve Yunanın yerine gitti. Joey kurtulduğunda Harry gözlerinin şiştiğini ve gözyaşlarının yavaşça yanaklarından aşağı süzüldüğünü hissetti. Ayağa kalkmaya çalıştı ama diz üstü düşüp durdu, sonra da yüzüstü kapaklandı; hâlâ lütfen diye mırıldanıyordu. Bir dakika sonra Joey, Vinnie, Sal ve Yunanın yerindeki öbür elemanlar 2. caddeden koşarak araziye geldiler. Yanına geldiklerinde Harry neredeyse doğrulmuş, tabelaya tutunuyordu. İŞTE ORDA. İŞTE ORDA. BENİ EMMEYE ÇALIŞTI OROSPUÇOCUĞU! Harry tabelayı bırakıp kollarını açacak olmuştu ki Vinnie yanağına yumruk attı. Seni amına kodumun ucubesi! Bir başkası ensesine vurdu ve Harry yere düştü ve onu tekmeleyip ayaklarıyla çiğnediler; Joey de aradan sızdı ve bir tekme de o attı ve Harry neredeyse kıpırdamıyor, hafif bir iniltiden başka ses çıkarmıyordu. Elemanlardan birkaçı onu kaldırdı, kollarını açtı ve tabelanın direklerinden birine doladı ve bütün ağırlıklarıyla ve güçleriyle asıldı ve Harrynin kolları omuz eklemlerinden kopma noktasına geldi ve sırayla karşısına geçip midesini, göğsünü ve suratını yumrukladılar, ta ki iki gözü de kanla boğulana kadar; sonra kollarını çekiştiren ikiliye birkaçı daha katıldı ve bir kopma sesi duyana kadar kollarını çektiler ve sonra kollarını arkasına burkarak neredeyse düğüm attılar ve onu bıraktıklarında Harry hâlâ asılı duruyordu, sonra yavaşça aşağıya kayarak yana düşüyordu ki kollarından biri direğin etrafına kendini atarak ince bir ağaç kabuğu sayesinde duran kırık bir dal gibi ileri geri sallandı ve omzu neredeyse başıyla aynı hizaya gelene kadar yukarı çıktı ve elemanlar Harry Blackin kollarını

ileri geri kanat gibi sallayarak reklam tabelasından yavaşça aşağıya inişini izliyorlardı ki ceketi bir kıymığa takıldı ve öbür kolu direğe dolandı ve Harry kazığa oturtulmuş bir şekilde asılı kaldı ve elemanlar ona yumruklar, tekmeler attılar ve kıymık koptu ve Harry yere indi.

Harry hıçkırıklar içinde hareketsiz yatıyordu. Ağladı, sonra ağzından yüksek sesle AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA AAAAAAAAAAAAAAAAAA diye yükselen haykırış yüzü arazideki pisliğe gömülünce boğuldu.

Başını kaldırmaya çalıştı ama kaldıramadı. Tek yapabildiği hafifçe dönmekti, o yüzden yanağına yaslanmış duruyordu. Gözlerini yavaşça açabildi ama kandan hiçbir şey göremiyordu. Tekrar bağırdı. Sesi kafasının içinde şiddetle duydu, TANRIM, AH TANRIM! Bağırdı ama ağzından ses çıkmadı. Sesini kafasının içinde şiddetle duydu ama ağzından sadece hafif, ne olduğu anlaşılmaz bir ses çıktı.
TANRIM TANRIM
SEN AĞZINA YARRAK ALIYOSUN

Tabelanın dibinde yatan Harryyi ne fark eden ne de görmezden gelen ay, değiştirilmesi olanaksız seyahatine devam etti. Elemanlar Yunanın yerinde üstlerini başlarını yıkadılar, tuvalet kağıdıyla ellerini kuruladılar, top ettikleri ıslak kâğıtları gülerek birbirlerine attılar. Kamyonları patlattıklarından beri bu, ilk adam gibi eğlenceydi. O askerin ağzını burnunu kırdıklarından beri başlarına gelen ilk iyi atraksiyondu. Tezgâha ve masalara yayıldılar ve kahve sipariş ettiler ve...

Final

(Tanrı) Çamur evlerde oturanlara,
Mayası toprak olanlara,
Güveden kolay ezilenlere mi güvenir?
Ömürleri sabahtan akşama varmaz,
Kimse farkına varmadan sonsuza dek yok olurlar.
İçlerindeki çadır ipleri çekilince,
Bilgelikten yoksun olarak ölüp giderler.
Eyüp 4:19-21

MIKE KELLY karısına cehennem olmasını söyledi ve yatakta kendi tarafına dönüp battaniyeyi kafasına kadar çekti. Hadi, kalk! Sütle ekmek lazım. Bir şey demedi. Hadi Mike, işe geç kalıyorum! Hâlâ ses yok. Of, lütfen kalk Mike! Yatağın kenarına oturup nazikçe omzunu dürttü. Ben giyinirken sen de markete gidip gel. Hadi! Mike döndü, omzunda duran eli itti ve dirseğine yaslandı. Bak, işine git ve beni yorma, tamam mı? Tekrar döndü, kendini yatağa bıraktı ve battaniyeyi tekrar başının üstüne çekti. Irene ani bir hareketle ayağa kalktı, gürültüyle koltuğa gitti, giysilerini sertçe çekip aldı ve giyinmeye başladı. Sen itin tekisin Mike! Duyuyo musun? İtin tekisin! Hırsla koltuğa oturup ayaklarına çoraplarını geçirdi. Lan kafanı kırmadan defol! Giyinirken kendi kendine mırıldanmaya devam eden

Irene yere basa basa yürüyerek banyoya girdi ve kapıyı çarparak kapadı. Irene kes şunu yoksa ağzını burnunu dağıtıcam! Irene kapalı kapıya baktı, dilini çıkardı ve çabuk hareketlerle iki musluğu da açtı; akan su lavabodan dışarı sıçrıyordu. Hâlâ Mikea söverek (it herif) deliğe tıkacı yerleştirdi, muslukları kapadı ve sabun bezini lavaboya fırlattı. Kendi kendine mırıldanmaya devam ederek yüzünü ovalıyordu ki, Helen, 3 yaşındaki kızı, kapıya vurdu. Irene sert bir hareketle kapıyı açtı. *Sen* ne istiyosun? Helen başparmağını ağzına soktu ve gözleri iyice açılmış bir şekilde annesine baktı. Ee? Annecim çişçiş yapmam lazım. E yap hadi! Helen banyoya girdi ve Irene yüzünü duruladı, sonra da kuruladı. Geç kalıcam. Harbi kalıcam! Bir fırçayla saçına girişti ve neredeyse 18 aylık olan Arthur ağlamaya başladı. Of TANRIM! Saç fırçasını küvete fırlattı (Helen hâlâ başparmağını emiyordu; Irene banyodan çıkana kadar bekledi, sonra klozetten aşağı kayarak indi, sifonu çekti ve oturma odasına koştu) ve öfkeyle yatak odasına girdi. Bari bebekle ilgilen ya! Mike yatakta aniden doğruldu ve bağırarak Irenee defolmasını ve kendisini rahat bırakmasını söyledi. Anası sen diil misin, sen ilgilen! Irene ayağını şiddetle yere vurdu ve öfkeden kıpkırmızı oldu. Dışarı çıkıp bi iş bulsaydın ben ilgilenirdim. Mike battaniyeyi tekrar başına çekti. Beni rahatsız etme. Seni itoğlu it! Seni... Askılıktan ceketini hırsla çekip aldı; Arthur hâlâ biberon diye ciyak ciyak ağlıyor Helen oturma odasının bir köşesinde oturmuş, kavganın bitmesini bekliyordu. Irene kollarını ceketin kollarından geçirdi. Kahvaltı parası ver! Mike üstünden battaniyeleri attı, pantolonuna uzandı ve cüzdanından bir dolar çıkardı. Al! Şimdi defol git şurdan da benim asabımı bozma. Mikeın elinden parayı kapan Irene, umarım Arthur daha yüksek sesle ağlar da Mike uyuyamaz diye aklından geçirerek evden öfkeyle çıktı. İt herif! Her sabah aynı şey. Bi işe de el atmıyo ya. Bebeğin biberonunu olsun hazırlamıyo. İşten eve geliyorum ve yemeği hazırlamak zorunda kalan *benim*, bulaşıkları yıkamak zorunda olan *benim*, çamaşırları yıkamak zorunda olan *benim*, çocuklarla ilgilenmek zorunda olan da *benim*!!! İtoğlu it ya!!! Sokağı hızla geçip markete gitti. İçeri girdi, kasiyerin günaydın Irene deyişini duymazdan geldi; önce bir düzine, sonra sigara alması gerektiği için onları geri koyup yarım düzine yumurta, bir şişe süt

ve iki de dürüm aldı. Paketi unutup Mikea (it herif) bırakmış olmamak için sigaraları poşetten çıkarıp cebine koydu. Eve gelince kapıyı tekmeleyerek açtı ve çat diye kapadı. Arthur hâlâ ağlıyor, Helen beşiğin yanında durmuş onunla konuşuyordu ve Mike, bebeğe çenesini kapamasını söyledi. Dükkâna gitmeden bebekle ilgilensene. Irenein çocuklarla ilgilenmemesine samimiyetle ve gerçekten içerliyordu. Bu kadar endişeleniyosan sen niye kalkıp da ilgilenmiyosun lan köpek? Mike yattığı yerde doğruldu ve açık duran kapıya döndü. Ağzından çıkana dikkat et yoksa yumruk geliyo! Kendini yatağa bıraktı ve battaniyeyi kafasına çekti. Irene öfkeden titriyordu ama tek yapabildiği elinde market poşeti, ayağını yere vurup OOOOOOOOOOOOOOOOFFFF çekmekti... Sonra saati fark etti, poşeti masaya koydu, ateşe su koydu, çocukların odasına gitti, Arthurun biberonunu kapıp içine süt koydu, sütün soğukluğunu giderecek kadar ısıttı; biberon ısınırken bir kaseye mısır gevreğiyle süt koydu, elinde biberonla beşiğe koşturdu, Arthur biberonu aldı ve ağlamasını kesti (Mike şükür Tanrıma diye inledi); sonra Irene, Helene mısır gevreğini yemesi için çağırdı ve kendine hemen bir kahve hazırladı, bir dürüme bol bol yağ sürdü, yedi ve yatak odasına fırladı. Bana biraz para ver. Tanrım, sen hâlâ burda mısın? Hadi Mike. Geç kalıcam! 50 sent attı. Hey, deminki paranın üstü noldu? Artmadı (en azından bir on sentle bir paket sigara ona kalmıştı). Irene kahvenin son yudumunu içti ve evden fırladı. Çok beklemeyeceğini ümit ederek ve Mikea sövmeye devam ederek otobüs durağına koştu. İt herif. Evi bugün temizlemezse işi bırakıyorum. Harbi bırakıyorum! O iş bulsun bakalım. Otobüsün geldiğini görünce daha hızlı koşmaya başladı ve son anda binmeyi başardı. İt herif!

→ → → → → → → → → → →

Ada pencereyi açtı. Hava durgun ve ılıktı. Gülümseyerek ağaçlara baktı; yaşlı olanlar uzun, büyük ve güçlü; genç olanlar küçük, canlı ve ümit verici; güneş ışığı yeni yaprakları ve tomurcukları aydınlatıyor. Çalılarda tomurcuklanan yapraklar, taze, ince çimenler ve karahindiba filizleri bile güneş ışığıyla capcanlı görünüyordu. Ah, ne ka-

dar da harika! Ve Ada Tanrıya, güneşinin sıcaklığıyla baharı getiren evrenin yaratıcısına şükretti.

En sevdiği penceresinden dışarı sarktı. Buradan fabrika, boş araziler ve hurdalıklar görünmüyordu; sadece manzara ve oyun alanını görebiliyordu. Ve her şey canlanıyordu ve hava güneş ışığıyla ılıktı. Yeşilin yüzlerce tonu kaplamıştı her yanı ve artık bahar *gerçekten* geldiğinden her taraf daha da yeşil olacaktı ve yaşam yer yüzünde çoğalacaktı ve her tarafta kuşlar olacaktı ve sabahları onu şarkılarıyla uyandıracaklardı. Her şey çok güzel olacaktı. Yerde seke seke ilerleyen kuşları, onların hâlâ ince ama kısa süre sonra yeşil yapraklarla kalın ve ağır olacak dallara uçmalarını izledi. Evet, yılın ilk ılık günü. Derin bir nefes aldı. Evet, ılık. Yılın ilk ılık günü. Güneşin parladığı ve havanın ılık olduğu başka günler de olmuştu ama kıştan kalma rüzgârlarla serinlemiş ya da yağmurlarla ıslanmışlardı. Ama bugün öyle değildi. Uzun kış bitmişti. Tek yapabildiğiniz markete gidip eve dönmek olan uzun, soğuk, zorlu kış... eve dönüp oturmak ve pencereden öylece bakarak beklemek... böyle bir günü beklemek. Bankta oturabildiği bir iki gün -evet bir iki gün, çok değil- olmuştu ama hava rüzgârsız ve güneş parlak olsa da orada yalnızca bir iki dakika durabiliyor, sonra, süveterler, eldivenler, atkı ve paltoyla kat kat giyinip, güneşin en çok vurduğu yerde otururken giysilerinin arasından bir ürperti sızıyordu ve yukarı çıkmak zorunda kalıyordu. Ve güneş parlak olsa da aslında onu hissedemiyordunuz, gerçekten hissetmeniz gerektiği gibi hissedemiyordunuz çünkü güneşin vücudunuzu aydınlatması ve sizi ta kalbinize kadar ısıtması gerekir. Hayır, sadece birazcık yüzünüzde hissedebiliyordunuz. Ayrıca, kışın konuşacak kimse de yoktu. Kimse gelip oturmuyordu. Bir iki dakikalığına bile olsa. Bir de, kışlar çok uzun. Ve yapayalnız. Eski günlerden kalma yadigâr mobilyalarıyla dolu 3 odasında yapayalnız, pencerenin başında oturmuş çıplak ağaç dallarının rüzgârdan ürpermesini izliyor; kuşlar buz tutmuş, çıplak toprakta aranıyor; yürüyen insanlar sırtlarını rüzgâra, bütün dünya da sırtını ona çevirmiş. Kışın bakacak olursanız herkesin nefreti orta yerdedir. Ada pencereden sarkan buz saçaklarında nefreti görüyordu; sokaklardaki yarı erimiş karlarda nefreti görüyordu; penceresine yağan ve yüzünü ısıran doluda onu du-

yuyordu; sıcak evlerine koşturan öne eğik başlarda onu görebiliyordu... evet, başları öne eğik, Adaya bakmıyorlardı ve Ada, Tanrı Yehovaya acıma ve merhamet göstermesini dileyerek, bağırarak göğsüne vurup saçlarını yoldu ve tırnakları etle dolana kadar yüzünü tırmaladı ve kan yanaklarından aktı; yaralanana ve küçük kan damlacıkları ağlama duvarındaki neme karışana kadar başını penceresine vurdu; Yehovaya niyaz ederek kaldırdığı kolları hâlâ havada, neden cezalandırıldığını soruyor, merhamet diliyor, neden insanların ona yüz çevirdiğini soruyor, göğsüne vuruyor ve merhamet diliyordu Musaya emirleri indiren ve *onun* çocuklarını cayır cayır çölden geçiren, seçilmiş halkı için Kızıldenizi ortadan ikiye ayıran ve çalkantılı sularında onları takip eden orduları boğan gazaba gelmiş Tanrısından; yalvarıyordu Firavuna ve *ona* yüz çeviren İsrafil oğullarına salgın hastalık veren intikamcı Tanrısına... Yüce Tanrım merhamet et... ve Ada ağlama duvarının önünde durmuş, kanıyla lekelenmiş buz kaplı camdan gökyüzüne bakıyor, Babasına çıplak dallarını göğe kaldırmış ağaçların yaptığı gibi dua ediyordu; ve göğsüne vuruyor ve saçını yoluyor ve yanaklarından et koparıyor ve kafasını pencerelere vuruyordu ve en sonunda ağlayarak, hıçkırarak pencereye yaslanıyor, kendi kendine mırıldanarak yavaş yavaş dizleri üstüne çöküyordu... yerde hıçkırarak yatıyor, ağlıyor, kanıyordu... sonra, bir süre geçince, uyuyordu. Uyandığında yadigârları arasında oturarak 24 saat boyunca oruç tutuyor, sandalyesinde sallanarak kadim duaları yüksek sesle okuyordu. 24 saatin sonunda etsuyu çorbası yapıp penceresinin önüne oturuyor, yapraksız ağaçlara ve donmuş yeryüzüne bakıyor, betona, geçen arabalara aldırmıyor, sadece Tanrının sesini duyuyor ve sadece gelecek sıcak günleri düşünüyordu. 2 gün, en fazla 3 gün daha yüzünü yıkamadan duruyor ve evinden çıkmıyor, gün boyunca ağzına bir kase çorbadan başka bir şey koymuyor, dua ediyor, pencereden bakıyor, ikide bir odalarını dolaşıyordu; yüzündeki kurumuş yaraların sertliğinin farkında, aynada kabuklara bakıyor ve parmak uçlarıyla usulca onlara dokunuyordu. Ve üçüncü günün sonunda yüzünü yıkıyor ve yemek yiyor ve ihtiyaçlarını almak için gittiği markette insanlara gülümsüyor, kasiyerle hoşbeş ederek kendisine iyi bakmasını söylüyordu.

Ama kış bitmişti ve artık bankta oturup güneşi hissedebilir, kuşları ve oynayan çocukları izleyebilirdi ve belki de birisi yanına gelip oturur ve onunla konuşurdu.

→ → → → → → → → → → →

Vinnieyle Mary tanışmamış olsaydı ikisi de hâlâ evlenmemiş olurdu. Ama sonunda tanıştılar; Vinnie 40, Mary 35'ti; evlendiler ve iki tarafın ailesi de çok mutluydu. İlk gecelerinde baş başa kalır kalmaz Vinnie, Maryyi yatağa sürükledi ve üzerine çıkıp yatağı, komodini, yatağın üzerindeki Meryem Ana resmini titreterek şiddetle gidip gelmeye başladı. Mary, karnı tahriş olmuş hareket edemiyordu; elinden ancak sırtüstü yatıp inlemek ve ÇIĞLIK ÇIĞLIĞA ONA DURMASINI SÖYLEMEK geliyordu. Ama Vinnie ağzından salyalar akarak karısına çat çat çakmaya devam etti: KARIM DEĞİL MİSİN DİYE BAĞIRIYORDU VE YATAKTA ZIPLAMAYA DEVAM EDİYORLARDI (Meryem Ana titriyordu) ÇAT, ÇAT, ÇAT VE BAĞIRIŞLAR. 5 yıl sonra iki çocukları vardı ve hâlâ bağırıyorlardı. Çocuklar Maryyle Vinnie kalkmadan yarım saat önce beşiklerinde doğrulmuş bağırıyorlardı. Mary yatağın kenarına dönerek ÇOCUKLARA SUSUN BEEEEEE DİYE BAĞIRDI. NOLUYO YA? VINNIE SIRTINA VURDU VE BAĞIRMAYI KESİP BİBERONU HAZIRLAMASINI SÖYLEDİ, sonra yatağın kenarına oturup başını kaşıdı. İkisi de kalktı ve kaşınarak yüzleri birbirlerine dönük durdu. ÇOCUKLAR HÂLÂ BAĞIRIYORDU. HADİ. BİBERONU HAZIRLA. BANA SÖYLÜYO. BANA SÖYLÜYO. NE VAR BE NE BAĞRIYOSUN? BİBERONU HAZIRLA. OFF KES YA! Mary terliklerini giydi, sarsak adımlarla mutfağa gitti ve biberonu hazırladı. Ocağın başında ısınmasını beklerken göbeğini ve koltukaltlarını kaşıdı. Biberonu bebeğe verdikten sonra giyinmek için yatak odasına döndü ama geceliğini çıkardığında Vinnie geldi ve memelerini tokatladı. ULAN DİZLERİNE DEĞİYOLAR BE! Mary onu itti. GİTBAŞIMDAN SALAK! Vinnie eğildi ve etek kıllarını çekti. VAY VAY ORMANA BAK! Mary onu itti. SEN MANYAKSIN, ADAM DİİLSİN! Ve elbiselerini kapıp giyinmek için banyoya gitti, kapıyı kapayıp kilitledi.

Vinnie giyindi ve çocuklara bakmaya gitti. Beşiğin üzerinden onlara bakarak gülümsedi ve yanaklarını sıktı. BİBERONU BİTİR TAMAM MI? HAH, GÜZEL! Çocuklar gözlerini kırpıştırdı, bebek şişedeki meme ucunu emmeye devam etti. AFERİN ÇOCUKLAR! Odadan çıkmadan tekrar yanaklarını sıktı. HADİ, ÇABUK OLSANA. BANYOYA GİRMEM LAZIM. NE O, NE ACELEN VAR? KES SESİNİ DE ÇABUK OL TAMAM MI? Vinnie hızlı adımlarla evin içinde volta atarak mutfağa gitti, çocukların odasına döndü ve sonra banyo kapısını yumrukladı. HADİ BE, HADİ. ÇABUK OL! BU NE ACELE? BEKLE. Elbiselerini yavaşça giydi ve lavaboyu yavaşça doldurdu. Vinnie iki elini de yumruk yapıp kapıya vurdu. ULAN AÇSANA ŞU KAPIYI! İŞEMEM LAZIM. GİT BE! NİYE YATAKODASINDA GİYİNMİYOSUN? ÇÜNKÜ ASABIMI BOZUYOSUN. GİT TAMAM MI? Vinnie kapıya yumruklarla tekmeler indirdi. SENİ LEŞ KARI! Döndü ve elleri kasıklarında tekrar evi turlamaya başladı; giderek hızlanıyor, zıplayıp duruyordu. DAHA DURAMAM. AÇ KAPIYI. GİT BE! Tekrar kapıyı yumrukladı. ÇIKINCA SENİ GEBERTİCEM. Tekrar döndü ve yatak odasına gitti. Pencereyi açıp işemeye başladı; idrar alt kattaki yatak odasının açık duran penceresine çarparak beşikteki bebeğe geliyordu. Bayan Jones bir an için bakakaldı, sonra kocasına seslenerek üst kattan bebeğin üzerine gelen suyu söyledi. Gidip bakarım. O üst kattaki çatlaklar kesin. Başkası olamaz. Öfkeyle üst kata çıktı. Mary en sonunda kapıyı açtı ve banyodan yavaş adımlarla çıktı. İŞİM BİTTİ. HADİ GİR: ACELEN VAR SANIYODUM. HADİ, İŞE. Vinnie, Marynin kafasına tokat patlattı. SEN NE YAPTIĞINI ZANNEDİYOSUN LAN KALTAK! SALAK MISIN SEN? HA? Mary de ona tokat patlattı. SEN KİME VURDUĞUNU SANIYOSUN LAN İTALYAN AMELESİ! Vinnie yumruğunu savurdu, hedefini tutturamadı ve ONA BAĞIRDI ve Bay Jones kapıya vurdu ve Mary VINNIEYE KES SESİNİ BEEEEEE! DİYE BAĞIRARAK kapıyı açtı ve Bay Jones pencereden su dökmenin ne demek olduğunu, bebeğinin her tarafının ıslandığını söyledi ve Mary omuzlarını silkerek NEEE? NE? SEN NE DİYOSUN? dedi ve Bay Jones ne dediğimi biliyosun, dedi ve bebek biberonunu bitirip yere fırlattı ve iki çocuk da tekrar bağrışmaya başladı

ve MARY VINNIEYE ÇOCUKLARI SUSTUR DİYE BAĞIRDI VE VINNIE BAĞIRARAK GİYİNDİĞİNİ SÖYLEDİ ve Mary omzuna yavaşça vurup, ee diyen Bay Jonesa dönerek NEE? VE ÇOCUKLARA KAPAYIN ÇENENİZİ DİYE BAĞIRDI ve Vinnie çocukların odasına gitti, NEYİNİZ VAR? NE AĞLIYOSUNUZ BAKİYİM? dedi ve çocukları aldı ve Mary, Bay Jonesa PENCEREDEN AKAN SUDAN FALAN HABERİ OLMADIĞINI söyledi ve Bay Jones kollarını açarak yukarı kaldırdı ve Mary çocuklara dönerek Bİ DAKKA DURUN TAMAM MI? dedi ve Bay Jones bu bir daha olmasın, yoksa polis çağırırım dedi ve Mary omuz silkti ve kapıyı kapadı ve çocuklar hâlâ BAĞRIŞIYORDU VE VINNIE ÇENELERİNİ KAPAMALARINI SÖYLEDİ. MARY, ÇOCUKLARLA İLGİLENSENE! ve Mary çocukların altını değiştirdi ve Vinnie yıkanmaya gitti ve BAĞIRARAK MARYYE KAHVALTI HAZIRLAMASINI SÖYLEDİ VE MARY İKİ DAKKA BEKLE DEDİ ve işleri görülen çocuklar oyuncaklarını almak için odalarına koştular ve Vinnie yüzünü yıkadı ve Mary KAHVE CEZVESİNİ OCAĞA ÇAT DİYE KOYDU VE VINNIE BANYODAN ÇIKIP KENDİNE MEYVE SUYU KOYDU VE MARY BANA NİYE KOYMADIN DEDİ VE VINNIE ONA KENDİ İŞİNİ KENDİN YAP DEDİ VE MARY DE ONA KENDİ KAHVALTINI KENDİN HAZIRLA DEDİ VE VINNIE MARYNİN BAŞINA TOKAT ATTI VE MARY VINNIENİN BACAĞINA TEKME ATTI, VINNIE ONA AYNI ŞEKİLDE CEVAP VERİP KAHVALTI KOYMASINI VE BİRAZ TEMİZ HAVA ALMALARI İÇİN ÇOCUKLARI GİYDİRMESİNİ SÖYLEDİ VE MARY ONA HADİ LAN ORDAN DİYEREK KIZGIN TAVAYI OCAĞA KOYDU VE KENDİNE İKİ YUMURTA PİŞİRDİKTEN SONRA VINNIE DE KENDİ YUMURTASINI PİŞİRDİ VE MARYYE ÇOCUKLARI DOYURMAZSA ONU CAMDAN ATACAĞINI SÖYLEDİ VE MARY DERT ETME, TAMAM MI? DEDİ VE VINNIE YUMURTALARINI LÖK GİBİ KOYDUĞU TABAĞI ALIP MASAYA SERTÇE KOYDU VE ÇOCUKLAR İKİSİNİN DE OYNAMAK İSTEDİĞİ OYUNCAĞI ÇEKİŞTİREREK BİRBİRLERİNE BAĞIRDILAR VE AĞLADILAR VE MARY SUSUUUUN DEDİ VE VINNIE ONA GİT DE ŞUNLARA BAK DER-

KEN YUMURTALARINDAN BİRİNİ ŞAPIR ŞUPUR YALAYIP YUTTU VE MARY ÇOCUKLARIN ODASINA GİDİP OYUNCAĞI ELLERİNDEN ALDI VE SOKAĞA ÇIKMALARINI SÖYLEDİ VE ONLARA KAHVALTI HAZIRLADI VE VINNIE OTURMA ODASINA OTURUP MARYYE BAĞIRDI VE MARY DE ONA BAĞIRDI VE İKİ DE BİR ÇOCUKLAR DA BAĞIRIYOR VE İKİSİ DE ÇOCUKLARA BAĞIRIYOR VE ÇOCUKLAR DAHA ÇOK BAĞIRIYOR VE VINNIE DE MARY DE ÇIĞLIKLAR ATIYORDU VE EN SONUNDA KAHVALTI BİTTİ VE ÇOCUKLAR ODALARINA KOŞARKEN HERKES BAĞIRMAYA DEVAM ETTİ VE MARY BULAŞIKLARI YIKAMAYA BAŞLADI VE KOMŞULAR RADYOLARININ SESİNİ AÇTILAR.

→ → → → → → → → → → →

SİTE BÜLTENİ

UÇAKLI POSTA

Çöpleri pencereden atmak UÇAKLI POSTA olarak adlandırılmaktadır. Bu sitede hiçbir şekilde UÇAKLI POSTA istemiyoruz. Son dönemlerde sokağa ve koridorlara atılmış çöpler konusunda pek çok şikâyet gelmiştir; hatta birkaç kere pencereden atılan çöpler yolda yürüyen insanlara çarpmıştır. UÇAKLI POSTA Sağlık Kanunu ve Barınak İzin Yönetmeliğine ihlal teşkil etmektedir. Pencerelerden çöp atmaktan suçlu bulunan kiracılar derhal evlerinden çıkartılacaktır. Bu sitenin yaşamak için güvenli ve temiz bir yer olmasını istiyoruz. Burayı bu şekilde tutmak sizin elinizde.

→ → → → → → → → → → →

Lucy yataktan kalktı ve ağır adımlarla çocukların odasına gitti, en küçük oğlu Robertın altını değiştirdi, üstünü değiştirdi, onu beşikten

aldı, sonra da Johnnyyi giydirdi. Oyunlarını sessizce oynamalarını söyledi (kızılderili gibi ortalıkta koşturmalarına elbette izin vermeyecekti), Babanız uyuyor. Ve kahvaltı hazırlamak üzere mutfağa gitti. Üç bardak meyve suyu koydu ve sessizce çocuklara seslendi. Koşarak gelen çocuklara şşşt diyerek sessiz olmalarını söyledi. Uslu çocuklar evin içinde koşuşturarak gürültü yapmaz. Çocuklar meyve sularını içti ve oyun oynamak üzere odalarına döndü. İki dakika sonra DAN, DAN diye bağrışları duyulmaya başladı ve Lucy odaya koşturarak sessiz olmalarını söyledi. Ama kovboyculuk oynuyoruz anne. Johnny, sana kaç kere dedim uslu çocuklar evde kovboyculuk oynamaz diye. Bilmiyorum anne. Lucy bir an için ona baktı. Peki, neyse, ses yapmayın yeter. Tamam. Yapmayın ama bak! Ve Lucy çocuk odasından ses geliyor mu diye kulağını oraya vererek mutfağa döndü; sessiz oldukları ve haydut gibi davranmadıkları için rahatlamıştı. Tam onlara seslenecekken kapı çaldı. Bornozuyla saçına çekidüzen verdi ve kapıyı açtı. Alt katta oturan genç, tatlı, beyaz kız ona gülümsedi. Galiba banyonuzda bi sorun var Lucy. Tavanımdan su akıyo da... Lucy HİİİİİİI diyerek banyoya koşturdu. Kapıyı açtı ve çocuklar hemen ona döndüler; Johnny var gücüyle muslukları kapamaya çalışıyordu. Lucy öfkeyle onlara, yerdeki suya baktı. Robert zırlamaya başladı, Johnny de özür dilerim diyerek muslukları kapamaya çalışıyordu. Su hâlâ lavabodan taşıyordu. Lucy uzanarak Johnnynin muslukları tutan ellerini tokatladı ve suyu kapadı. Johnny ağlamaya başladı ve Lucy tam onu azarlamak için ağzını açtığında kızın hâlâ kapıda beklediğini hatırladı. Kapıya koşturdu ve çok ama çok üzgün olduğunu, çocukların kendi kendilerine oyun oynarken iş becerdikleri ni ve herhangi bir zarara uğramamış olduğunu umduğunu söyledi. Gerçekten çok üzüldüm Jeanya! Yok yok, önemli değil. Bir şey olmadı. Birbirlerine gülümsediler ve kız gitti. Lucy tam kapıyı çarparken kızın ona sinirlendiğini düşünmesini istemediği için son anda yakalayıp sessizce kapadı. Çok mahcup olmuş bir halde kapıya yaslandı. Sitedeki onca insan içinde bu hoş, beyaz kıza rezil olduğuna inanamıyordu. Ne kadar da tatlı, sessiz bi aile derken şimdi bizim de diğerlerinden farksız olduğumuzu düşünüyodur heralde. Banyoya koşturdu. Johnny hâlâ lavabonun yanında durmuş, kapı aralığına bakı-

yordu; ama Robert ardında ıslak ayak izleri bırakarak odasına gitmişti. Lucy, Johnnyyi kolundan tutup banyodan sürükleyerek çıkardı. Sopa geliyo sopa! Sen bilmiyo musun böyle bişey yapmaman gerektiğini? BİLMİYO MUSUN? Kıçını tokatlayıp onu odasına sürükledi. Johnny ağlıyor ve özür dilerim anne diye bağırıyordu. Demek özür diliyosun. DEMEK ÖZÜR DİLİYOSUN! Çocuğu tekrar tokatlayıp yatağına itti. Johnny salya sümük yalvarmaya devam etti Robert kendisinin de dayak yiyeceğinden korkmuş, bir köşede duruyordu. Lucy ise Johnnyye bunun cezasını çekeceğini söylüyordu bağırarak... sonra bağırdığını ve belki alt kattakilerin onu duyabileceğini ya da diğerlerinin duymuş olabileceğini fark etti... bir an için kulak kabarttı, sonra Johnnyye sessiz olmasını söyleyerek kapıyı hemen kapattı. Dişlerini sıkmış, öfkeyle ona bakıyordu. Babanı uyandırdıysan görürsün sen! Öfke ve asap bozukluğundan titriyordu, olan bitenden ve birisinin bağrışlarını duymuş olabileceği korkusundan çileden çıkmıştı. Louis uyandı mı diye kulak kabarttı; ama yatak odasından ses gelmiyordu. Ağlamasını kesmeye çalışan (banyoda hiç ses çıkarmadık ki) Johnnyye döndü; ama çocuğun gözyaşları yanaklarından akıyordu ve nefesi hıçkırıklarla kesiliyordu. Robert zırlamaya başladı ve Lucy daha sessiz ve kontrollü bir sesle susmasını söyledi. En fena kısmın bittiğini anlayan Johnny hâlâ yalvaran gözlerle annesine bakarak hıçkıra hıçkıra ağlamasını kontrol altına almaya başladı. Anannecim ço-çok öz-özür di-dilerim. Sakinleş ve sessiz ol yeter; ayrıca... YULAF EZMESİ! Koşarak mutfağa gitti ve ocağın üzerinde duran kabı hemen çekip aldı. Şükürler olsun bir şey olmamış! Yulaf ezmesini çocukların tabaklarına koydu ve onlara seslendi. Çocuklar sessizce masaya oturup yemeye başladılar. Lucy kahvesine baktı; artık buz gibi olmuştu. Kendine yeni kahve koydu ve çocuklarla beraber masaya oturdu. Vinnieyle Marynin birbirlerine bağrışlarını duyabiliyordu. Başını sallayarak siteye sövüp saydı. Kahvesini bitirdi, sonra banyodaki su aklına geldi ve dolaptan yer bezini aldı, banyoya koşturdu ve yerdeki suyu silmeye başladı; Johnny tek bir ses yapsın, ona gününü gösterecekti. Bezi sıkıp suyunu çıkardı, dolaba koydu ve masaya döndü. Johnny yulaf ezmesini bitirmiş, Robertı doyurup masayı toplayan annesine bakıyordu sessizce. Lucy çocuklara odaları-

na gidip sessizce oynamalarını söyledi, sonra yatak odasına gidip giyindi. Giyindikten sonra çamaşırhaneye götüreceği giysileri hazırladı. Yıkandı, saçını taradı, kirlileri kirli arabasına koydu ve çocukları ite kaka evden çıkardı. Asansöre koşturdu, kapıyı açtı ve tam içeri girecekken asansör zeminindeki yığını (aslında önce koku dikkatini çekti), bok yığınını fark etti. Yine mi! Durdu, tam boka basacak olan Robertı tuttu ve biri onu orada görmeden hemen döndü. Robertı kucağına alarak merdivenleri inmeye başladı (Tanrım, şimdi arabayla beraber iki kat merdiven çıkmak zorunda kalıcam). Lucy utançtan kıpkırmızı, biri kapıyı açmadan asansörden olabildiğince uzaklaşmak istiyor, Johnny ise annesine beni bekle diye bağırıyordu. Lucy kapıda Johnnynin yetişmesini bekledi (o Latin piçlerinden birinin yapmış olduğuna çoktan ikna etmişti kendini), sonra binadan çıktı; Johnny yetişmek için arkasından koşturuyordu.

→ → → → → → → → → → →

Abraham geç kalktı. Olabildiğince yatakta kalktı; ama 5 çocuğun çıkardığı gürültüye dayanamadı. Kapalı kapı bile işe yaramamıştı, o yüzden kalktı. Yatağın kenarına oturdu ve düzleştirilip dalgalandırılmış saçlarından dikkatle saç filesini çıkardı, bir sigara yaktı ve dün gece MELin yerinde gördüğü sağlam ama hakkaten sağlam kahverengi tenli hatunu düşünmeye başladı. Yumuşacık teni açık renkliydi ve saçları uzun, dalgalıydı. Gergin, sert diil, yumuşak kardeşim ve uzun. Evet ya... ve üzerine acaip oturan bi elbisesi vardı ve yürürken o koca kıçı deli gibi löngürdüyordu, hele swing yaparken o taş gibi kıçtaki kasların oynadığını görebiliyordunuz. Evet... baya iyi maldı. Of be, hakkaten o yavruyu götürmek isterdi! Oyyyy... O karının göte ne koyardım yaa. Böyle *çaat çaat*! Onla işim bittiğinde karı becerildiğini anlardı ve kime babacım diyceğini bilirdi. Aman yav... Bugün şöyle gıcırından giyineyim de ordaki kobraları fareye çevireyim be! Karşısında kadınların duramadığı bu kardeşiniz hatunların gördüğü en büyük kobra olacak. Karşınızda Abe. Abe Washington, hehhehheh... ve kimse ama kimse *bana* yamuk yapamaz. Âlemin kralı var burda ve o hatuna kaydırdığımda o da anlıcak... Evet... Kalktı, gerin-

di, sigarasını söndürdü ve giyindi. Yatak odası kapısını açtı ve banyoya giderken çocuklara susun lan diye bağırdı. Çocuklar bir süre sessiz durduktan sonra koşuşturmaya, bağırmaya ve ateş etmeye devam ettiler. Abe üzerini sabunladığı deri parçasını yüzünün her tarafına sürdü, sonra yüzünü önce ılık suyla, sonra da soğuk suyla duruladı. Havluyla kuruladığı yüzünün her santimetre karesini burnunu önce bir tarafa, sonra öbür tarafa çevirerek, boynunun derisini gererek aynada inceledi. 5 dakika geçtikten sonra bir tane sivilce bulabildiği için mutluydu. Sivilceyi dikkatle sıktı, sonra havlunun ucunu soğuk suyla ıslattı ve iltihaplı bölgeyi sildi. Dişlerini fırçaladı; zaten beyazlardı ama sarı sigara lekelerinin çıktığından emin olmak zorundaydı. Gargara yaptı. Sonra yüzüne krem sürdü –kapıdan eğilip lanet olası çocuklara kapayın çenenizi diye bağırdı– ve yüzünü bir kere daha inceledi. Tatmin olmuştu. Avuç içlerine sürdüğü jöleyi saçına hafifçe vura vura dağıttı. Sonra tarağı aldı ve nazikçe, başta çekinerek, saçını taradı: Arada sırada tarağı bırakıp yumuşak saç fırçasını kullanıyordu; saçının her bir kıvrımını düzeltiyor, başının önüne, arkasına dokunuyor, bir kıvrımı öbüründen biraz yukarı kaldırıyor, bir saç telinin aradan fırlamamış olmasına dikkat ediyordu –ulan niye susmuyosunuz– sonra aynadan bir adım gerileyerek saçının parlamasına hayran hayran baktı, kıvrımlardan birini biraz daha düzeltti, sonra küçük el aynasını alıp, lavabonun üzerindeki büyük aynaya sırtını döndü ve küçük aynayı önünde tutarak kafasının arkasını inceledi, orasını burasını elledi, sonra, gülümseyerek ve onun o müthiş kıçını düşünerek ellerini havluya sildi ve mutfağa gitti. Karısına yumurta yapmasını söyledi, oturdu ve içlerinden çıkan pisliği masanın kenarına silerek tırnaklarını temizledi. Tırnaklarını törpüledi ve karısına neden çocukları giydirip dışarı yollamadığını sordu. Her yerde koşturup kıyamet gibi gürültü çıkarıyolar. Karısı çocukların peşinden koşturacak vakti olmadığını söyledi. Çocuklar bir iki dakikalığına durmuştu ama sonra tekrar tekrar koşturmaya ve ateş etmeye başladılar ve içlerinden biri Abein ayağına bastı ve Abe bağırarak yumruğunu savurdu. Çocuk yumruktan kaçtı ama buzluktan yumurta çıkaran annesine çarptı. Kadın yumurtaları koydu ve çocuklara onları kemerle döveceğini, belki o zaman ruh hastaları gibi koşmayı kesecekleri-

ni söyledi. Çocuk özür dileyerek zırlamaya başladı ve kadın belinden kemeri çıkarıp ona sallarken korkudan iki büklüm olup geriledi, sonra annesi yumuşayınca sessizce oturdu ve en büyükleri olan kız kardeşi yaramazlık yaptığı için onu azarladı ve çocuk her zaman yaptığı gibi onu tekmelemek istedi ama korkmuştu bir kere. Dışarı çıkana kadar bekleyecekti. Abe yumurtasının neden geç kaldığını sordu, işi gücü vardı yapacak. Kadın yumurtayı getirdi ve Abe yemeye başladı; Nancy de bir yandan ona klinikte gittiği doktorun çocukların yetersiz beslendiğini ve ona *balık*yağı verdiklerini ama doktorun vitamin de almaları gerektiğini söylediğini anlattı ve Abe yumurtanın sarısına ekmeğini bandı ve ekmekten akan sarıyı diliyle yakaladı ve karısına vitamin diye mesele çıkarmamasını söyledi; ama karısı çocuklar için daha fazla paraya ihtiyacı olduğunu söyledi ve Abe ona her hafta 20 dolar verdiğini, vitamini o paradan alabileceğini söyledi. Ama alamıyorum işte! Abe omuz silkti ve biraz daha lahana istedi ve yumurtanın pişmemiş titrek beyazını ekmeğiyle alıp yuttu ve kahvesini istedi ve karısı kahvesini koyarken kahretsin ya, bana para lazım dedi ve Abe öfffffledi, bütün gün para kazanacak diye rıhtımda götünden ter damlayana kadar çalışıyordu ve o parayı saçıp savursun diye karısına vermeyi hiç ama hiç düşünmüyordu ve çocuklar giyinip dışarıya çıkabilmek için babalarının gitmesini sessizce bekliyorlardı; dışarısı evden daha güvenliydi ve Nancy, Abein kara kıçına lanet etti ve Abe o ishalli ağzını kapamasını söyledi ve 20 dolar sayıp masaya attı ve karısına bu kadar parayı aldığı için şanslı olduğunu, ödenecek onca faturanın beklediğini ve tek yapması gerekenin yemek almak olduğunu söyledi ve bu parayla da alamazsan yuh artık, vitaminlere de yuh, sana da yuh, dedi. Nancy masadan parayı kaptı ve çocuklara giyinmelerini ve defolup dışarıya çıkmalarını söyledi ve çocuklardan daha büyük olan ikisi koşarak odasına gitti ve kız evet anneçim diyerek yürüdü ve Abe kahvesini kafaya dikti ve mutfaktan çıktı. Ceketini giydi, yüzünü ve saçını bir kere daha inceledi, en öndeki dalgayı düzeltti ve evden çıktı.

→ → → → → → → → → → →

TAKİP

5-6 yaşlarında bir grup çocuk binalardan birinin girişindeki merdivenlerde duruyordu. Bir başka grup otuz metre ilerde toplanmış duruyordu. 2 grup tükürerek, küfürler ederek, dik dik bakarak birbirini süzüyordu. Merdivenlerde duran çocuklardan bazıları şerefsizleri şimdi yakalayıp öldürmek istiyor, öbürleri Jimmyyi beklemek istiyordu. Jimmy en kocamanlarıydı. O gelince bu piçleri hallederiz. O hepsinden daha hızlı koşuyo. Evet ya, yakalayıp geberticez onları! Aynen, amına kodumun çocuklarını diri diri yakıcaz! Basamakları sabırsızca inip çıkıyorlar, öbür gruba öfkeyle bakarak yerlere tükürüyorlardı. Sonra birisinin apartman merdivenlerinden indiğini duydular ve Jimmy geldi. Jimmy onlara bağırıp bir tabanca çıkardı ve hadi, gebertelim şu piçleri dedi. Hepsi delileŕ gibi bağrıştı ve diğer gruba koşan Jimmynin peşinden gitti. Öbür grup da çığlık çığlığa koşmaya başladı. Kovboy ve kızılderili oyunu başlamıştı. Sokaklarda koşuyorlar, dan, dan, sen öldün şerefsiz diye bağırıyorlardı. Yakaladım seni. Babayı yakaladın. Yakaladım. Dan! Dan! İçeri giriyorlar, dışarı çıkıyorlar, yürüyen, ayakta duran, banklarda oturan insanların arasından, ağaçların etrafından koşarak geçiyorlar, dan, dan, arkalarına bakıp takipçilerine ateş ediyorlar, birisine çarpıp onu dört döndürüyorlar -koştuğun yere baksana lan dangalak- eğer çarptığı küçükse takipçi ağlaya ağlaya annesini isteyen çocuğun üzerinden atlıyordu. Dan, dan, çalıların arasından geçiyor ve genç ağaçların etrafında dönüyorlar, fundaları deviriyorlardı, dan, dan. Jimmy basamakların orada bir tanesini köşeye sıkıştırdı. Çocuk bir bebek arabasının öbür tarafında, Jimmynin hemen önünde duruyordu. Bir o tarafa bir öbür tarafa hamle yapıyordu. Sonunda Jimmy bir tarafı seçti ve çocuk öbür tarafa fırlarken bebek arabasını devirdi, bebek dışarı fırlayarak yerde yuvarlandı, çalılığa çarpıp durdu. 2 çocuk bir an için bebeğe baktı, bağırmasını dinledi, sonra pencerelerden birinde bir kafa belirdi ve ne bok yediklerini sordu ve çocuklar pergelleri açtılar ve Jimmy çalılığın arasından geçerek öbür çocuğun peşinden gitti, dan, dan; ve sonra binanın etrafından dolaşarak gözden kayboldular. Kovboylar ve kızılderililer oyunu devam ediyordu.

Ada bulaşıkları yıkarken kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Lavaboyu ovdu, sonra yatağını toplamaya başladı, önce çarşaf yorgan havalansın diye pencereleri açtı, sonra çarşaflarla battaniyeyi dikkatlice yatağa serdi, yastıkları kabarttı (Hymie yastığının her zaman kabarık ve kalın olmasını isterdi), sonra geceliğini ve her gece Hymienin tarafına koyduğu pijamaları astı. (Hymie her gece temiz pijamalarla yatmak isterdi ve öleli 5 sene, Ekimde, 23 Ekimde 6 olacak, olmasına rağmen her gece pijamaları oraya koyuyordu; gerçi artık her gece, ayda bir yıkayıp ütülediği aynı pijamayı koyuyordu.) Sonra evi toplamaya başladı, mutfak zeminini sildi, mobilyaları düzeltti, sonra bulaşıkları silerek diğer süt kaplarıyla beraber dolaba kaldırdı. Süveterini ve paltosunu giyip, aşağıya inmeye hazırlanırken mırıldanması yavaştan şarkıya dönüştü. Eve şöyle bir baktı, ocağın ve ışıkların kapalı olduğundan emin oldu, kapıyı kapattı ve dışarı çıktı. Binanın girişinde banklarla ve birkaç genç ağaçla çevrili küçük bir alan vardı. Havanın izin verdiği günlerde Ada gelip burada otururdu. Orasının öbürlerinden daha çok güneş alacağını bilerek yakındaki banka oturdu. Burası *onun* bankıydı ve burada oturur çocukları, gelip geçen ya da oturan insanları izler, güneş ışığının sıcaklığının keyfini çıkarırdı. Gözlerini kapadı ve yüzünü güneşe çevirerek başını kaldırdı ve dakikalarca bu şekilde oturarak güneş ışıklarının göğsüne nüfuz ederek kalbini ısıtmasını, kendisini neredeyse mutlu hissettirmesini duyumsadı. Derin derin nefes aldı, sessizce iç çekti, başını eğdi ve gözlerini açtı, sonra ayaklarını hafifçe kaldırıp pabuçlarının içinde duran başparmaklarını oynattı. Zavallı ayacıklarının üzerine büyük yük biniyordu ve kışın çok çekmişlerdi; ama şimdi onlar bile canlanmış, rahatlamıştı. Daha çok ama çok muhteşem sıcak, güneşli aylar vardı geçecek; ancak ondan sonra ayakları kalın ağır çoraplarla işkence görecek ve soğuğu hissetmek zorunda kalacaktı. Yakında Coney Islanda gidebilecek, deniz kenarındaki tahta yolda yürüyebilecek ve yüzücüleri izleyebilecekti; belki dalgaların kırıldığı yerde bile yürüyebilirdi ama bunun iyi olup olmayacağından emin değildi. Kayabilir ya da birisi çarpıp düşmesine neden olabilirdi. Her neyse, bir bankta

güneşlenerek otururken bile güzeldi plaj. Küçük bir çocuğun üç tekerli bisikletiyle önünden geçişini, sonra da birbirlerinin peşinden bağır çağır koşturan bir grup çocuğu izledi. Arada sırada çocukların bağıra bağıra söyledikleri kelimeleri ayırt edebiliyor ve hemen kızarıyor, onları zihninden hemen uzaklaştırıyordu (ertesi kış bu da hatırlanacaktı), sonra bir bebeğin ağlamasını duyarak hemen döndü, devrilmiş arabayı gördü, pencereden gelen bir sesi duyuyor, 2 çocuk koşarken onları bulanık görüyordu; bebeğin yerini bulmaya çalıştı, en sonunda yattığı yeri görünce banktan kalktı; ama binadan bir kadının çıktığını görünce oturdu. Çocukların da daha dikkatli olması lazım ama. Annesinin çocuğu yerden kaldırıp arabasına bırakışını ve ağzına biberonunu tıktıktan sonra eve çıkışını izledi. Bebek nihayetinde ağlamayı kesti ve Ada başını çevirdiğinde üç tekerli bisikletiyle bankların etrafında tur atan çocuğu bir kez daha izledi. Alışveriş arabası ve çocuklarıyla geçen bir kadını izledi. Kadın gülümsedi, başını salladı ve selamlar dedi. Ada selama karşılık verdi ama gülümsemedi. Hoş bir hanımdı ama kocası iyi biri değildi. Adaya sanki zarar verecekmiş gibi, bir tuhaf bakıyordu. Hymie gibi bakmıyordu. Hymiesi arkadaş canlısıydı. Ne kadar iyi bir adamdı. Bu yaz, 29 Temmuzda evliliklerinin 43. yıldönümü olacaktı, eğer yaşasaydı. Hymie ona sürekli yardım ederdi. Ve o da plajı severdi. Ama nadiren gidebilirlerdi. Sadece dükkânı açmadıkları Pazartesi günleri; ama bazen de o kadar güzel olmazdı. Ama çoğu zaman giderlerdi ve Ada içi soğuk içecekle dolu bir termosla sandviçler hazırlardı ve Hymie de ona plaj sandalyesi ve şemsiye bulurdu. Hep ısrar ederdi bu konuda. Senin rahat ve keyifli olmanı istiyorum. Böyle derdi. Adaysa her zaman hayır derdi, zahmet etme. E kimin ihtiyacı var canım? Ve gülerlerdi. Ama Hymie, Ada gölgede oturmak isteyebilir diye şemsiyesi olması konusunda hep ısrar ederdi; ama Ada hiçbir zaman istemezdi ve güneşlenerek plaj sandalyelerinde otururlar, gün boyunca belki bir ya da iki kere dalgaların vurduğu yere gidip suyla oynarlardı. Hymiesi ne kadar da iyi bir insandı. Ve bazen Irası, yaşlandığında onlara dükkâna kendisinin bakacağını, plaja gitmelerini söyler ve böylece plaja ekstradan bir gün daha gitmiş olurlardı. Irası bir annenin sahip olabileceği en iyi evlattı. (Her gece yatmadan önce onun fotoğraflarını öpüyordu.) Öl-

dürdüklerinde hâlâ ufak bir çocuktu. Ufak bir çocuk. Evlenmemişti bile. Ordu onu aldığında evlenmemişti bile. Ne kadar da iyi bir çocuktu. Daha küçücükken okuldan eve geldiğinde annesine kestirmesini söyler, babama ben yardım ederim, derdi ve Hymienin yüzüne öyle kocaman bir gülümseme yayılırdı ki, küçük Iranın başını okşar, evet derdi, sen kestir. Ira kocaman adam oldu, bana yardım eder; ve Ira da gülümseyerek babasına bakar ve Ada da şekerci dükkânının arka tarafındaki küçük odalardan birine gidip uzanırdı. Ve arada sırada, belki çok iş olmadığı zamanlar, Ira dükkâna göz kulak olurken Hymie yemek hazırlardı ve Ira da yanına gelip onu uyandırarak yemek hazır annecim derdi. Bak, gördün mü? Ve her şey masada hazır olurdu ve yemek yerlerdi ve Hymie yemeğini bitirirken Ada ön tarafa gidip dükkâna bakardı. Hymie çok da çalışırdı. Dükkânı sabahın 6sında açar, dışarı çıkıp sokaktan gazeteleri alırdı ve bazen hava çok soğuk, yağmurlu olurdu ve Hymie koca gazete paketlerini tek başına taşır, (Adanın bu işe yardım etmesine asla izin vermezdi) ve paketin iplerini kesip, standa yerleştirirken Ada yatağında uzanmış, uyuyormuş gibi yapardı ve evli kaldıkları onca yıl boyunca o daha fazla uyuyabilsin diye yataktan hiç ses yapmadan kalkardı ve her sabah Ada uyanırdı ama Hymie endişelenmesin diye asla ona belli etmezdi. Sonra Hymie sabah 8de geri gelip ona dokunduğunda Ada yeni uyanmış gibi yapar, kalkar ve kahvaltı hazırlardı. 20 yıl boyunca dükkânları durmuştu ve o kadar mutlulardı ki -çocuk bisikletini bir ağaca çarpıp düştü ama hemen kalkıp tekrar sürmeye devam etti- belki pek bir şeyleri yoktu ama mutlulardı ve gazoz pınarının kokusunu hâlâ duyabiliyordu; dondurmanın, şurupların, karışık meyvelerin, erimiş şekerlerin, lokumların tatlı kokusunu duyabiliyordu; tezgâhtaki yumuşak şekerler, buzlu şekerler, sert şekerler, cikletler ve dükkânın öbür tarafındaki şeker rafları, binlerce çocuğun yapış yapış elinden leke olmuş kayarak açılan kapılar... Tezgâha yaslanır, çocukların cama bastırdıkları parmaklarıyla şekerleri göstermelerini izlerdi. Çoğunlukla bu her gün olurdu ve Ada niye illa elleriyle cama yaslanmak zorunda olduklarını ve neden hangi şekerleri istediklerine karar vermelerinin bu kadar zor olduğunu merak ederdi. Ve sonra, Ada geç yaşta Irayı doğurduğunda bu onu o kadar sinir etmedi. On-

lar da Irası gibi çocuktular. Ama büyüdüklerinde o kadar tatlı olmuyorlardı ve insana kötü şeyler söylüyorlardı. Ama Ira her zaman çok iyi bir çocuktu. Onu öldürdüler işte. Ve Ada ile Hymie bedenini bile göremedi onun. Sadece bir telgraf, yıllar sonra da mühürlü bir tabut geldi. Ah benim zavallı Iram. Ne kadar da gençti! Baba bile olmamıştı, öldü gitti. 15 yıl oldu öleli. Bisikletli çocuğun yanına iki üç çocuk daha geldi ve sırayla bisiklete bindiler, gülerek ve daireler çizerek koşturdular. Onları izleyen Ada gülümsedi. 15 yıldan beri ölüsün ve seni hatırlayacak çocukların bile yok. Bunu bana neden yaptılar bilmiyorum. Hymieden, babasından bile önce öldü. Hymie bile beni terk edip gitti. Ne kadar da iyi bir adamdı. Çalışmaktan iki büklüm olurdu. Birileri önünden geçerken Ada onlara gülümsedi ama onlar Adayı fark etmediler ve Ada onlara tam bağıracakken kadınların geldiğini fark etti; insanlar markete gidiyordu ve çocuklar gülüyor, koşuşturuyordu ve güneş giderek daha parlak, daha sıcak oluyordu; iki üç adam bir bankı bacaklarının arasına alarak oturup, ortaya bir dama tahtası koydu; belki birisi Adanın yanına oturur, konuşurlardı.

→ → → → → → → → → → →

KADINLAR KOROSU I

Ev kadınları bir bankta oturuyordu. Adaya bakıp güldüler. Bu havada her şey dışarı çıkıyor. Ada bile. Elbiselerini havalandırıyo heralde. Gülüşmeler. Aynı boktan mantoyu giymiş yine. Bütün kış onu giyiyo zaten. Niye çıkarmıyo ki? Altında bişey yok da ondan. O ne demek be? Kesin her tarafı yara kaplıdır onun. Gülüşmeler. Çok pis bişey o ya! İlaçlamacı bile onun evine çıkmaya korkuyodur. Apış arası Limburg peyniri (ağır kokulu bir belçika peyniri) gibi kokuyo kesin. Gülüşmeler. (İçlerinden biri burnunu karıştırmaya başladı, iki burun deliğini de serçeparmağıyla yokladı, kolay ele gelenleri belirledi, sonra işaretparmağıyla yerinden oynattığı geceden biriken tatakları başparmağıyla burnunun içine sürterek çıkardı ve baş ve işaret parmaklarını birleştirip ileri geri sürterek sarı benekli, uzun ve yeşil etli sümüğü bir top haline getirdi, parmaklarıyla okşadı, sonra fırlatmaya

çalıştı ve parmağına yapışan sümüğü en sonunda bankın kenarına sürdü.) Ve o Lucy karısı. Bir yığın elbiseyle çamaşırhaneye gidiyodu. Aaaa, o kendini ne zannediyo be! Sürekli çamaşır yıkıyo. Evet ya, kimi kandırmaya çalışıyo. Biliyosunuz kocası okula gidiyo. Galiba bişey olucağını zannediyo. Belki pezevenk olmayı öğrenir. O neye yarıycak. Lucyyi becermeyi kim ister be! Orasını sırf işemek için kullanıyodur o ben söyliyim. Ben kıyafetlerimi anca gerektiğinde yıkarım ve böyle tavırlar da yapmam. (İçlerinden biri kıçının bir yanağını kaldırdı, borazan gibi osurup içini çekti.) Gülüşmeler. Adaya bak nası gülümsüyo. Hakkaten bu sürekli böyle, kesin keçileri kaçırdı. Kaçırdı tabii. Kafasının içinde insanlar konuşuyo. Birisinin Kings Countyyi arayıp onu ihbar etmesi lazım. Gülüşmeler. Evet, böyle çatlakların etrafta dolanması hiç güvenli diil. Onu şöyle iyice düzseler kendine gelir aslında. E ben Henryyi gönderiyim o zaman, iyi iş çıkarır. Gülüşmeler. Onun kesin bi yerlere koyduğu parası vardır. Böyle tipler vardır ya. Evet. Kocasının kendi işi vardı; devlet yardımıyla geçindiğine hayatta inanmam. Baksanıza nası tek başına oturmuş gülümsüyo. Ondaki para bende olsa iki dakka şurda durmam. (Bacakların birinden bir yara kabuğu koparıldı, değişik açılardan incelendi ve fırlatılıp atıldı.)

→ → → → → → → → → → →

SİTE BÜLTENİ

Bazı ergen çocukların küçüklerinden para aldıkları, ellerindeki parayı vermedikleri takdirde onları dövmekle tehdit ettikleri site yönetiminin dikkatine sunulmuştur. Bu ergen çocuklar ayrıca ellerinde depozitolu şişelerle *markete giden daha küçük çocukları durdurarak paralarıyla beraber şişelerini de almaktadırlar.* Küçük çocuklardan para alırken yakalanan çocuklar kovuşturma amacıyla Emniyet Müdürlüğüne teslim edilecekler, çocuğun ailesi ise derhal siteden çıkarılacaktır. Müdüriyetin önerisi annelerin çocuklarını depozitolu şişelerle

ya da parayla markete yollamaktan kaçınmaları yönündedir. Bu sitenin yaşamak için güvenli bir yer olmasını istiyoruz. İşbirliği yapmak size kalmış.

→ → → → → → → → → → →

Mike sonunda uyandı. Bebeğin ağlamasını belli belirsiz duyuyordu ama kapıyı açar açmaz biliyordu ki ses artacak, Helen yanına gelip bir şeyler için onu rahatsız edecek, ya yemek yemek ya giyinmek isteyecek ya da abuk sabuk soralar soracaktı. Giyindi, yatağın kenarına oturdu, bir sigara yaktı, sonra kendini uykulu hissedeceğini umarak yatağa yayıldı. Kolunu gözlerinin üzerine koydu ama işe yaramadı. Sigarayı söndürdü ve yan yattı -Helen kıpırdanmasını duydu ve çocukları izlediği pencereden başını çevirdi ve kapının açılmasını bekledi- kendini yorgun hissetmiyordu işte. Uyuyakalıp, belki bir iki saat uyuyabileceğini umarak öylece yattı. En azından zaman geçmiş olur. Acaba saat kaç? 12 olamaz, düdüğü duymadım. Veletler bi sussaydı uyuyabilirdim belki. Ama güneş parlaktı ve storlar çekili olduğu halde oda oldukça aydınlıktı. Kahretsin, kalksın bari. Bari. Yatağın ucuna yuvarlandı ve yavaşça doğruldu. Bebek kesin altını ıslattı. Amma gürültü çıkarıyo ya! Pencereye gidip storu kaldırmadan dışarı baktı. Evlerin çoğunun açık olan penceresine ışık değişikliklerine tam olarak alışmadan ve görecek bir şey olmadığından emin olmadan bir diğerine geçmeyerek tek tek baktı. Bir kadın gördü, fena bir şey de değildi, pencereden eğilmiş, alt kattaki komşusuyla konuşuyordu ki, memelerinden biri bornozundan çıkıverdi. Mikeın izlediğini bilmediğinden kadın memeyi yerine koymak için acele etmedi. Büyük de bi memeydi. Böyle şeyler her an olabilirdi, hele de havalar sıcakken. Bugün güzel bir gündü. Bütün gün kendini iyi hissetmişti. Yabancı bi hatun kaldırmış gibi iyi hissediyordu kendini. Gün boyu önünde kazık gibi bir kabarıkla gezmişti ve Irene eve geldiğinde onu hemen yatak odasına soktu ve deliler gibi seviştiler. Irenei kucağına oturttu, ona doğru uzanan memelere yüzünü gömdü ve Irene kıçını oynattıkça oynattı. Resmen siki sızlıyordu be! Ne gündü ama. Yine böyle bir şey olmasını diliyordu Tanrıdan. Birkaç kere memeleri dı-

şarı fırlamış bi zenci orospuyu görmüştü ama o olay başkaydı. O da onu azdırıyordu ama kocaman gülrengi uçlu memeleriyle beyaz bi hatun gördüğündeki gibi olmuyordu. İhtiyacı olan buydu. Yabancı bi hatun lazımdı. Ireneden başkasını becermeyeli çok zaman olmuştu... Biracıda üç dört elemanla beraber bi karıya çakmışlığı vardı bikaç kere ama o farklı bir şeydi. Tek başına hatun kaldırmak gibi değil asla. Irene güzel bi parça olmadığından değil -vücudu çok güzel ve memeleri müthiş- ama sürekli aynı şeyi yemekten sıkılıyordu işte. Zaten son zamanlarda tekrar iş bulması konusunda asabını bozuyordu. Onun amına koyayım! Neden çalışacaktı ki? Bişey kazanmıyordu. Sabah sabah kalkıp niye kendi asabını bozsun? Irene çalışırken geçinip gidiyorlardı. Bebek hâlâ ağlıyordu ama Mike artık sese tamamen alışmıştı ve kafası da meşgul olduğundan onu hiç duymuyordu. Her bir pencereye dikkatle bakmaya devam etti. Karşısında genç bir Yahudi kızı oturuyordu ve Mike onu uzun zamandır izliyordu. Güzel göğüsleri vardı ve onu bi ara düşürmek isterdi. Ah banyo penceresini görebilseydi de kızı küvetten çıkarken izleyebilseydi, ulan ne manzara olurdu ama. Gencecik yavru. Amaaaan! Muhtemelen bu saate kadar evden çıkmıştır. Yandaki pencereye geçti. Neden çalışacak mışım yahu? Ne diye sinir hastası olacak mışım? Bişey kazanmıyosun zaten. Sıçayım! Nerdeyse 25 yaşına geldik, elimde ne var? Hiçbişey. Haftada üç beş kuruş için ne diye işin kaymağını yiyen bi Yahudinin yanında çalışayım? Onların amına koyayım! Biraz param olsaydı bugün bizim çocukları görürdüm, bişey kaldırırdık belki. Beni kendime getirecek olan o. Son zamanlarda mal gibiyim zaten. Çocukları görsem kendime gelirim. Çalışmak istemiyosam orası benim bileceğim iş. Pencereleri gezmeyi bitirdi; ama sonra hemen bir tur daha attı ama hâlâ görecek bir şey yoktu. Hay amına! Odadan çıktı. Bebeğin artan ağlamasını duymazdan geldi ve mutfağa gitti, Helen de peşinden. Tanrım Irene umarım güzel kahve yapmıştır sabah. Masadaki kahve kavanozuna *baktı* ve o tembel Irenee kahve yapmadığı için sövdü. Ocağa su koyup kendine kahve yaptı, bu sırada odasından çıktığından beri sürekli konuşan Helena başını evet, hayır anlamında sallıyor, onaylıyor, kabul etmiyor, tamam diyor, bi dakka bekle; bugün olmaz, belki yarın. Bir sigara yaktı, radyoyu açtı -Helen hâlâ ko-

nuşuyordu- ve en sonunda Helena beni rahatsız etme dedi. Babacım dışarı çıkmak istiyorum. Tamam, tamam, dur şu kahvemi bitireyim olur mu? Kahvesiyle sigarasını içtikten sonra kızını giydirmeye koyuldu: Çekmecelerden öfkeyle elbiseleri çıkarıp atıyor, fanila bulmaya çalışıyor -pantolonun nerde be- gitmeden önce çocukların elbiselerini hazır etmediği için Irenee küfür ediyordu. Nasıl olur da Irenein neyi nereye koyduğunu bilmesini beklerdi ve Arthur ağlıyor, Helen başparmağı ağzında, uzakta duruyordu ve Mike öfkeden kudurmuştu çünkü bulamadığı şeylerin aradığı yerde olmaması için hiçbi sebep yoktu ve o karı ne bok yemeye evden çıkmadan çocuğu giydirmemişti. En sonunda lanet olsun be dedi ve Helen ağlamaya başladı ve Mike kes sesini diyerek onu odasına iteledi. Bir kahve daha hazırladı, bir sigara daha yaktı; Arthuru görmezden gelmeye çalışıyor ama bunu yapamıyordu çünkü er ya da geç altını değiştirmesi gerektiğini biliyordu, tıpkı her sabah uyanıp, en sonunda kalkmak zorunda kalarak ciyaklayan veledi daha fazla görmezden gelemeyeceğini ve sidikli bezi değiştirmek zorunda kalacağını bildiği bu noktaya geldiği gibi. Tanrım çocuğun altını değiştirmekten nasıl da nefret ediyordu. Öğleden sonraları, altını bir daha değiştirmesi gerektiğinde pek umrunda olmuyordu (değiştirdiğinde tabii); ama sabahları çok iğrençti ya! Lanet olası bezin her tarafı sidiği emmiş oluyordu ve leş gibi kokuyordu. Ve çoğu zaman bi bok yığını da çocuğun götünün her yanına bulaşmış oluyordu. Kahveyle sigarasını bitirdi ama masadan kalkmadı. Belki de dışarı çıkıp iki üç şişe bira almalıydı. Evet, bu iyi fikirdi. Gidip biraları aldı ve kendini daha iyi hissederek geri geldi. Bardağa bira koydu ve çocuk odasına gidip Arthura baktı. Lan sen ne bok yemeye bu kadar ses yapıyosun! Leş gibi kokuyosun be! Lastik bezi çekti, iğneleri dikkatle çıkardı ve başını hafif yana çevirerek bezi çıkardı. Tanrım bu ne rezalet! Dişlerini birbirine vurdu ve o kadar sinirlenmişti ki çocuğu tokatlamak istiyordu. Islak bezi alınınca Arthur sonunda ağlamayı kesti ve Mike ona bakıp ya susmasını ya da bezi o lanet olası kafasına geçireceğini söyledi. Boku tuvalete, bezi de çamaşırlığa attı. Çamaşırlığın içi kirli bezlerle doluydu ve Irenee dün söylediği halde onları temizlemediği için küfür etti: Orospu çocuğu! Sıçayım! Arthurun başına gitti, altına temiz bezi koydu, lastik donu-

nu çekti, mutfağa ve birasına dönmeden önce de beşiğin içine iki üç oyuncak attı. En azından işin bu kadarlık kısmı bitmişti ve şimdi en azından oturup birasını içerek radyo dinleyebilir, belki aklına yapacak bir şey gelirdi.

→ → → → → → → → → → →

Çamaşırhane kalabalıktı ve Lucy bir bankta oturmuş bekliyordu. Çocukları yanına yerleştirdi ve onlara rahat durmalarını söyledi; ama Robert ayaklarını sallamaya başladı, Johnny ise banktan inecek oluyordu ki, Lucy kolunu tutup onu tekrar oturttu ve ses çıkarmadan durmasını söyledi. Öbür çocuklar gibi ortalıkta koşuşturmanızı istemiyorum. Görevli kadın tarafından ona ayrılan çamaşır makinelerine kendisine ne zaman sıra geleceğini kestirmeye çalışarak baktı. Zaman geçirmek için yanımda bir dergi olsaydı, diye düşündü; ama olsaydı konsantre olamayacağını biliyordu çünkü göz kulak olmazsa Johnny gidip çocuğun tekiyle oynardı. Onu tekrar bankta oturttu ve Roberta ayaklarını hareket ettirmemesini söyledi. Of, burada beklemekten nasıl da nefret ediyordu. Oturmaktan ve şu aptal kadınların heheleye heheleye kıkırdayarak konuşmalarını dinlemekten başka yapacak bir şey yoktu. Sürekli gülüyorlardı. Of, buradan nefret ediyordu. Johnny tekrar kayarak inmişti ve banka yaslanmış, onu tekrar oturtup oturtmayacağını görmek için annesine bakıyordu. Lucy makineleri tekrar kontrol ett. Çok sürmez. Johnny bir adım attı. Şimdilik bir şey yapmamıştı, belki artık gezebilirdi. Lucy onu kolundan çekip banka oturttu. Johnny beklemek zorunda kalacaktı. Sonunda makineler durdu ve kadın çamaşırlarını çıkardı, Lucy de çamaşırlara baktı. Üzerlerinde hâlâ biraz kir vardı. Kendi çamaşırlarını hazırlamaya başladı. Tekrar banktan inen Johnny aylak aylak geziniyordu. Rober bir an için abisine baktı, sonra o da indi ve banka tutunarak ayakta durdu. Lucy makinelere sabun koydu, Robertın yerden bir şey aldığını gördü ve hemen gidip onu elinden aldı, sonra Robertı tekrar banka koyarken Johnnyye bakındı. Çamaşırlığın öteki ucunda küçük bir çocukla oynuyordu ve Lucy tam bağıracak oldu ama kendini kontrol etti ve yavaşça o tarafa doğru yürüdü. Johnny

üzerinde pis, kaba kumaştan bir pantolon ve sefil ayakkabılar olan bir Latin çocukla oynuyordu. Lucy, Johnnyyi sertçe çekip almak istedi ama sakin bir tavırla çocuğunun elini tuttu ve oturdukları yere döndüler. Johnny zırlamaya başladı ve neden o çocukla oynayamadığını sordu ve Lucy de ona oturması gerektiğini, çamaşır makinelerinin bir tarafını yaralayabileceğini söyledi. Johnny karşı çıktı ama Lucy kararlıydı. Gülümseyerek, sessizce oturmasını söyledi. Sonra makinelere bakıp kaşlarını çattı: köpükler gösterilen seviyeyi geçmiş, hatta makinenin üstündeki sabun koyulan borunun ucundan görülebiliyordu. Eli hâlâ Johnnynin bacağında, artan köpüklere baktı ve taşan köpüklerin makinenin kenarından akmasını izledi. Ne yapacağını bilemiyor, görevli kadını çağırmaya da utanıyordu. Köpükler dalga dalga akmaya devam ediyor, makinelerin arasından sular akıyordu. Sonunda birisi görevli kadını çağırdı ve kadın geldi, makinelerin arkasındaki bir şeyle oynadı, köpükler gitti ve kadın makinenin kimde olduğunu sordu. Lucy ayağa kalkıp özür dilemeye başladı ve kadın ona makineye ne kadar sabun tozu koyduğuna dikkat etmesi gerektiğini ve yer bezinin nerede durduğunu söyledi. Lucy gidip bezi aldı ve yarı bilinçli bir şekilde herkesten gözünü kaçırarak suyu sildi. Bezi yerine koydu, içinde bir öfke belirmeye başladı, aynı zamanda kadının öbür taraftaki Latin çocuktan farkı olmadığını düşünüp düşünmediğini merak etmekten kendini alamıyordu. Banka döndüğünde Johnnynin orada olmadığını, tekrar o çocuğun yanına oynamaya gittiğini gördü. Sert bir şekilde seslendi ve Johnny koşarak gelip banka zıplayarak oturdu, (sabahı hatırlayarak) annesine bakmaya cesaret edemiyor; ama öfkeli gözlerinin üzerinde olduğunu biliyordu. Sessizce oturdu; Lucy de bir şey demeden, utanç ve öfkeden içi yanarak makinelere baktı. Makineler en sonunda durdu ve Lucy çocuklara oturdukları yerden kıpırdamamalarını söyledi ve çamaşırları alıp banka oturdu ve kurutma makinesi için sırasını beklemeye başladı. Beklerken kadının biri çamaşır arabasıyla geldi ve kurutma makinesini kullanmasının mümkün olup olmadığını sordu; karşı binada olan kendisininki bozulmuştu. Görevli, kadına *buranın* insanları işlerini bitirene kadar beklemesi gerektiğini, onlar işlerini bitirmeden diğer binalardan insanların buraya gelip kurutma makinesini kullanmalarına

izin veremeyeceğini söyledi; buradakilerin işlerinin vaktinde bitip bitmeyeceğini de bilmiyordu, vakit geç oluyordu ve daha sürüyle insan vardı bekleyen ve burayı kapamasına az kalmıştı. Kadın öbür çamaşırhanede bir saat beklediği için sinirliydi ve lanet olası şey bozuldu ve o kimseden laf yememişti. Sadece *kurutma makinesini* kullanmak istediğini söyledi, bekleyecekti kardeşim, kullanacaktı ve tartışma istemiyor, beyaz kadına öfkeyle bakıyor, kendisiyle bu şekilde konuştuğu için ondan nefret ediyordu. Eh, benimkilerin işi bitene kadar bekleyeceksin ve *eğer* vakit kalırsa, kullanabilirsin, artistik yapma. Bak, ben senin ağız kokunu çekmeye gelmedim buraya, kurutma makinesini kullanıp gidicem, bu kadar, anladın? Kadın ona o kara kızını çamaşırhanesinden çıkarıp gitmesini söylemek istedi ama buna cesaret edemedi. Birden kadınlardan birinin (esmer) çamaşırlarını çıkarmasına yardım etmeye karar vererek sırtını ona döndü, sonra zorbaya (zenci köpek) bu çamaşırhanenin sadece bu binada yaşayanların kullanımına açık olduğunu ve zaten o binadaki kadının buradakilerin hiçbirisine kendi kurutma makinelerini kullanmasına izin vermediğini söyledi. Diğer kadın onun üzerine yürüdü ve martaval okumamasını, amına koduğu kurutma makinesini kullanmak istiyosa kullanacağını söyledi. Görevli kadın doğruldu, ellerini kalçalarına koydu ve mutlulukla gülümsedi. Buradan defolup gidebilirsin kardeş. Burada böyle konuşmalara alışkın olmayan hanımlar var (seni pis zenci orospusu). Sen mi söyliceksin lan bana napcaamı, yelloz! Burdaki alet hepimizin kullanması için var, senin o amına kodumun kafanı kırmak zorunda kalsam da kullanıcam ulan! Lan sen bana nası küfür ediyosun (kara) orospu çocuğu, kevaşe! Lucy, Robertla arabasını kaptı, çamaşırhaneden dışarıya koşturmaya başladı ve rampadan çıkarak açık havaya geldi, tıpkı asansörden kaçtığı gibi çamaşırhaneden de kaçtı; Johnny ona yetişmek için koşuyordu arkasından.

→ → → → → → → → → → →

Abraham o kral Cadillacının kapısını açtı, oturan, sokaktan geçen, arabalarını yıkayan insanlara, ellerinde temiz su dolu kovalarla gidip gelen çocuklara kendini bir şey zannederek baktı, sonra içeri

girdi ve kapıyı çok havalı bir şekilde kapadı. Koltuğu geriye iterek bacaklarını gerdi ve gülümsedi. Onundu. Aynen öyle. Tamamı onundu. Üzerinde göstergeler olan gösterge paneline bakıp yumuşakça vurdu. Buradaki her bir krom parçası ona, Abee aitti. Kontağı çevirdi ve motorun çalışmasını bekledi, sonra radyosunu ve penceresini açtı. İstediği istasyonu buldu, inleyen nameli saksofona ayağıyla ritim tutturdu, bir sigara aldı, dudaklarının arasına yavaşça ve dikkatle yerleştirdi, çakmağa bastı, ayağıyla ritim tutturup gülümsemeye devam ederek arkasına yaslandı, çakmak fırlayınca yerinden çıkarıp sigarasını yaktı, cama üflediği dumanın pencereden çıkıp gitmesini izledi. Etrafında elleriyle arabalarını yıkayan zavallı elemanlara hor görerek baktı. Siz bu kardeşinizi hiç arabasını yıkarken gördünüz mü? Bizim Abe yapmaz öyle şey. Dirseğini kapıya yasladı, bacaklarını tekrar gerdi, takımlarını düzeltti (onun o açık tenli götüne krater açıcam). Bizim Abe Cadillacına bindiğinde gevşer ve kendini harika hissederdi ve bugün her zamankinden de iyi hissediyordu. Bugün çok güzel bir gün değil diyecek adamın aklına şaşardı; arka koltuğa, yere baktı (biraz dağınık gibi ama çocuklar yıkadıktan sonra temizlerler her zaman), elini kaliteli döşemeye sürdü, gösterge paneline tekrar vurdu (bebe kıçı gibi parlamıyo mu be abi), radyonun sesini açtı ve kova kova suyla, sabunla ve süngerlerle arabalarını yıkayan elemanlara acıyarak baktı. Ulan sanki sitedeki herkes arabasını yıkıyo bugün. Bana gelmez kardeşim. Ben o işi yaptırmak için para öderim *para*! Ulan çok kraldı, acaip kraldı ama ya! Oturuyosun, radyonu dinliyosun, arabanı, CADILLAClara has o kokuyu kokluyosun, evdeki lanet olası veletler peşinden koşturmuyo, o orospu kafanı sikmiyo. Abe derin bi nefes aldı ve sigarasını camdan fırlattı. Kıçımızı kaldıralım. Arabayı geri vitese aldı, geri gitti, her taraftan duyulacak bir U dönüşü yaptı (haha, tiplere bak nası fitil oldular bana) ve Blackienin garajına sürdü. Cadillacından indiğinde Blackie onu karşılamaya geldi. Naber koçum? Harika Blackie. Sen napıyosun bakayım? Bi yaramazlık yok. Her zamankinden mi? Beni bilirsin, bir Cadillaca nasıl davranılması gerektiğini bilirim. Bi iki saate gelirim o zaman ben. Abe yürüyerek sokağın aşağısındaki berbere gitti ve kapıyı açtığında herkes ona selam verdi ve Abe gülümsedi ve boş bir koltuğa mutlulukla gü-

lümseyerek oturdu; ellerini sallıyor, popülerliğinden dolayı harika hissediyor, gerçekten harika hissediyor çünkü herkes onun süper bi herif olduğunu, ortamlara akan flintalardan olduğunu biliyor ve herkes en çok ona hasta oluyordu. Koltuğa oturur oturmaz ayakkabı boyacısı geldi ve ayakkabılarını cilalamaya başladı. O hatun şimdi burda olsaydı da herkesin onun ne kadar kral bi herif olduğunu bildiğini görseydi; ama bu gece öğrenecekti. Hem de nasıl öğrenecekti. Güneyli çiftçi oğlanlarıyla değil, Bizim Abele uğraştığını bilecekti; o işin incesini bilen kobralardandı (takımlarını okşayarak) ve o hatun da çok geçmeden bunu öğrenecekti. Radyodan müzik sesi geliyordu ve Abe şarkıcıyla beraber, çok daha yüksek sesle söylüyordu ve radyodaki elemandan çok daha yakışıklı olduğunu biliyordu; gerçi o da fena değildi. Boyacı işini bitirdiğinde Abe ona 50 sent attı. Abe saçını kestirmek için berber koltuğuna oturmadan önce dikkatle tekrar taradı, her biri yerine oturana kadar bütün dalgaları özenle ayarladı, sonra oturdu ve her zamankinden, dedi. Bacak bacak üstüne attı ve saçını kesen berberi aynadan kontrol etti. Saçının her kılının kesimini denetleyerek izliyor, iki dakikada bir berbere saçının arka tarafını görmek için ayna tutturuyor, arkasının çok kısa olmamasını ve dümdüz olmasını tembihliyor, favorilerinin uzunluğunu kontrol ediyor, kulaklarının etrafını nasıl aldığını izliyor ve sol tarafta, ikinci dalganın hemen arkasında fırlamış iki üç saç telinin ucunu almasını söylüyordu. Koltuk indirildi ve Abein yüz tıraşı başladı; berber herhangi bir hafif alerji ya da kızarıklık olmaması için dikkatle çalışıyordu ve Abe adam işini yaparken yüzünün farklı bölgelerini nasıl tıraş etmesini söylüyor, o sivilceye dikkat etmesini tembihliyordu. İş bittiğinde berber yüzünü havluyla sildi, çok sıcak olduğundan değildi bu, Bizim Abe aynen böyle sevdiğindendi; sonra dikkatle yüz kremini ve tıraş losyonunu sürdü. Sonra Abe bıyığını düzelttirdi ve burun kıllarını kestirdi. Koltuktan kalktı, saçını tarayarak ve dalgaları düzelterek aynada kendine baktı ve berberin eline iki üç doları bir anda çıkarıp verdi. Çocuklarla biraz takılıp, müzik dinleyip, şarkı söyledi, onlara peşine düşürdüğü fıstıkları ve kahverengi tenli hatunun dün gece onu nasıl kestiğini anlattı, iki üç hafta önce MELin yerinde iriyarı bi amına kodumun evladının nasıl ağzını burnunu kırdığından bahsetti ve

eleman Koca Jimdi ve aha şu kadar bi bıçağı vardı; ama bacağını eline verdim işte, iki seksen oldu herif ve onlara yumruğunu göstererek gülümsedi ve hepsi güldüler ve gevşek adımlarla kapıdan çıkarken tekrar elini salladı. Evet, hepsi Bizim Abei seviyordu. Saatine baktı, Cadillacı almak için daha vakit erkendi. İyi iş çıkarmaları için daha birkaç saate ihtiyaçları vardı. Tüh! Çünkü bugün tam da arabana atlayıp yavaş yavaş gider, müziğini dinlerken hatun kaldırabileceğin bir gündü. O hatunun şimdi buralarda olmaması ne fena. Arabayla biraz gezebilirlerdi... evet ya, küçük bir gezinti, hehehe... eh, belki bugün küçük bi gezintiye çıkarız... Parmaklarını şıklattı. Oooh... Sinemanın önünde durdu ve vizyondaki filmleri gösteren tabelayı inceledi. İki tane kovboy filmi oynuyordu, o yüzden Bizim Abe öğleden sonrayı burada geçirmeye karar verdi; oh ya, kovboy filmlerine bayılırdı ve filmden çıktığında da Cadillac hazır olacaktı.

→ → → → → → → → → → →

ÇOCUK BAHÇESİ

Çocukların neredeyse hemen hepsi dışarı çıkmış, ortalıkta koşturuyor, boyutlarına göre ya birisine çarpıp deviriyor ya da birisi onları deviriyordu. Üç beş çocuk apartman girişinde duran iki üç çöp torbasını alıp yaktı ve bağrışarak etrafında koşturmaya başladı; yanan çöp parçalarını alıp birbirlerine atıyorlardı ve sonunda iki üç kapı açıldı ve buradan siktirin gidin küçük piçler diye ses geldi ve onlar da ateşe tekmeler atarak apartman girişinin her tarafına dağıttılar, siktir git diye bağırdılar ve merdivenleri çığlık çığlığa inerek apartmandan çıktılar. Diğerleri içi mektupla dolu posta kutularına kâğıt şeritleri soktular ve sonra kâğıtları ateşe verdiler ve mektuplar yanarken ve alevler duvarı karartırken neşeden delirmiş bir şekilde hoplayıp zıpladılar. Bütün posta yandıktan sonra uzanabildikleri bütün zillere bastılar ve sonra koşarak çığlık çığlığa binadan çıktılar. Pencerelerde kafalar belirdi ve eğer şu yaptıklarını kesmezlerse kıçlarına tekmenin geleceği söylendi ve bir çöp torbası ve bir de boş şişe atıldı yukarıdan ve çocuklar gülüşerek götüne girsin dediler ve daha küçüklerinin

kaydırağa tırmandığı çocuk bahçesine koştular, daha da küçüklere çarparak onları yere devirdiler, merdiveni çıkmaya çalışan ellerin üzerine bastılar, bir diğerini çekip aldılar, öbürünün yüzüne tekme attılar; sonra tahteravallilere giderek çocukları üzerinden attılar, bir tanesinin suratına tahterevalliyle vurdular; daha küçük çocuklar yerlerde yatmış ağlıyordu; sonra güneşin altında oturan bir iki ebeveyn o tarafa baktı ve bağırdı, çocuklar çocuk bahçesinin başka bir tarafına kaçtı; ve daha büyük olan çocukların bazıları basket sahasındaki çocukların topunu ellerinden aldı ve topun sahibi topum diye ağlamaya başlayınca suratına attıkları top çocuğun burnuna gelerek onu kanattı ve arkadaşlarından biri kaçıp giden çocuklara kara piçler diye bağırdı ve onlar geri gelerek ona sen boktan da karasın dedi ve diğer çocuklar onlara sizde kara bit var dedi ve öbür çocuk senin anan Latinlere veriyo dedi ve çocuk bir törpü çıkardı ve öbür çocuğun yanağını yaraladı ve koşmaya başladı, arkadaşları da onunla beraber geldi; ve çocuk bahçesinin uzak bir köşesinde bir grup çocuk sessizce oturmuş, kimseyle elleşmeden duruyor, kavga dövüş ve bağrış çağrışa aldırmıyor, ellerini birbirlerinin omuzlarına dostça koymuş, gülüyor ve marihuana içiyordu.

→ → → → → → → → → → →

ÇABUK OL DA ÇOCUĞU GİYDİR. JOEYİ BERBERE GÖTÜRMEK İSTİYORUM. NE BERBERİ BE? YÜZÜNE YÜZÜNE BAŞINI SALLADI. NE VARMIŞ, SAÇINI KESTİRMEKTE? SAÇININ BİŞEYİ Mİ VAR? NE YANİ KÖKÜNDEN KESMEK Mİ İSTİYOSUN? ÇOK UZUN, O VAR. BAKSANA, KIZ GİBİ BUKLE BUKLE SAÇLARI. JOEYNİN SAÇINI ÇEKİYOR, NEREDEYSE YERDEN HAVALANACAK ÇOCUK BAĞIRIYOR VE VINNIEYE TEKME ATMAYA ÇALIŞIYOR. ÇOK UZUN, OLAY O. *MARY ÇOCUĞUN BİR TUTAM* SAÇINI TUTTU. BUKLELERİNİN NESİ VARMIŞ? SEN BUKLELERİNİ SEVMİYOSUN DİYE SAÇINI KESTİRMEK ZORUNDA MI? HAYIR, SEVMİYORUM ONLARI. JOEYNİN SAÇINI TUTTUĞU ELİNİ ŞİDDETLE SALLADI. KIZ GİBİ GÖZÜKMESİNİ İSTEMİYORUM. SAÇINI KES-

TİRECEK. BABAYI KESTİRECEK. BEN UZUN VE BUKLELİ SEVİYORUM VE ÖYLE KALCAK. JOEYNİN SAÇINI ÖYLE SERT ÇEKTİ Kİ ÇOCUK HAVALANDI VE CIRLAYARAK ANNESİNİN ELİNİ ÖYLE BİR TIRMALADI Kİ ANNESİ ELİNİ AÇTI VE JOEY DÖNÜP BABASINA TEKME ATIP ONUN DA ELİNİ TIRMALADI VE VINNIE, JOEYNİN SAÇINI BIRAKTI VE BAŞININ ARKASINA TOKADI BASTI VE MARY DE KIÇINI TEKMELEDİ VE İKİSİ DE ÇOCUĞA BAĞIRDILAR AMA JOEYNİN UMRUNDA DEĞİLDİ, KOŞARAK UZAKLAŞTI VE MARY VE VINNIE BİRBİRLERİNE DÖNDÜ. VINNIE TEKRAR BAĞIRA BAĞIRA MARYYE ÇOCUĞU GİYDİRMESİNİ, ONU BERBERE GÖTÜRECEĞİNİ SÖYLEDİ VE MARY BERBERE GİTMESİNE GEREK OLMADIĞINI SÖYLEDİ. TANRIM SEN NASI Bİ SALAKSIN YA! ÇOCUĞUN SAÇI KIÇINA KADAR İNMİŞ, BANA GEREK YOK DİYO. EVET. ÖYLE DİYORUM. ÖYLE DİYORUM. GÜZEL GÖRÜNÜYO. BEN ÖYLE SEVİYORUM. KIZ GİBİ GÖZÜKMEMESİ LAZIM. KİM DİYOMUŞ? KİM DİYOMUŞ HA? ZATEN KIZ GİBİ DE GÖZÜKMÜYO. TATLI GÖZÜKÜYO. VINNIE KAFASINA VURUP YÜKSEK SESLE HOMURDANDI. TANRIM YAA, TATLI GÖZÜKÜYOMUŞ! O BUKLE BUKLE SAÇLA NESİ TATLI BE! BUKLELERİNİN NESİ VARMIŞ YA? HA, NESİ VARMIŞ? KARDEŞ AUGIENİN ÇOCUĞUNUN BUKLELERİ YOK MU, ROSIE UZUN OLMASINA BİŞEY DEDİ Mİ, HA? HA? SEN NE BOK YEMEYE BAĞIRIYOSUN? EVET. EVET. ÇOCUĞUN NE TUHAF GÖZÜKTÜĞÜNÜ GÖRMÜYO MUSUN? UZUN SAÇ ÇOCUĞU TUHAF GÖSTERİYO. AYNEN ÖYLE YAPIYO. ÇOCUĞU HAYATTA ÖYLE BÜYÜTMEM. BAŞINA SIKARIM KURŞUNU. Joey odasından onlara bakıyordu. KİMİN BAŞINA SIKIYOSUN KURŞUNU BE? KİMİN? NE DEMEK KİMİN? SANA DA SIKARIM. YAPMA YA? EVET. HADİ SIK, HADİ! SENİN KAFANI KIRARIM. SEN KİMİN KAFASINI KIRIYOSUN, HA? SEN GİT DE SAÇINI KESTİR BAKALIM. HADİ, GİT KESTİR! GÖRÜRSÜN SEN. BEN KESTİRİCEM DİYORUM, SEN DE AĞZINI AÇMAYACAKSIN ANLADIN MI? ELİNİ MARYNİN SURATINA SURATINA SALLADI VE

MARY ONUN ALNINA VURDU VE BAĞIRARAK JOEYNİN SAÇINI KESTİRMESİNİ İSTEMEDİĞİNİ SÖYLEDİ VE VINNIE ONU GİT LAAAAN! DİYE BAĞIRARAK İTTİ VE JOEYNİN ODASINA GİTTİ. JOEY BİR KÖŞEDE OTURMUŞ KAPIYI GÖZLÜYORDU VE VINNIE İÇERİ GİRİP ONU ALIP DOLABIN BULUNDUĞU YERE GÖTÜRDÜĞÜNDE ÇIĞLIKLAR ATMAYA VE ASKILARDAN KIYAFETLERİ DIŞARI FIRLATMAYA BAŞLADI. ÇOCUĞU YATAĞA OTURTTU VE ÇOCUĞU GİYDİRMEYE BAŞLAMIŞTI Kİ MARY İÇERİ GİRİP ONU JOEYDEN UZAĞA İTTİ VE UZAK DURMASINI SÖYLEDİ. SAÇINI KESTİRMESİNE GEREK YOK. VE VINNIE ONU DUVARA İTTİ VE BENİ RAHAT BIRAK, TAMAM MI DEDİ VE JOEYYİ GİYDİRMEYE DEVAM ETTİ VE MARY GERİ GELEREK YÜZÜNÜ TIRMALADI VE ONU İTMEYE BAŞLADI VE VINNIE BİR ELİYLE JOEYİ GİYDİRMEYE ÇALIŞIRKEN ÖBÜR ELİYLE DE MARYYİ İTİYORDU VE JOEY YATAKTA OTURMUŞ TEKMELER ATIYOR, BAĞIRIYORDU VE DAHA KÜÇÜK OLAN ÇOCUK OTURMA ODASINDAN EMEKLEYEREK GELDİ VE BİR AN İÇİN YATAĞIN KENARINA OTURDU, SONRA O DA BAĞIRMAYA BAŞLADI VE VINNIE MARYYİ DAHA SERT İTTİ VE MARY GERİ GİDERKEN BEBEĞE TAKILARAK YERE DÜŞTÜ VE HEMEN AYAĞA FIRLAYIP VINNIEYİ TEKMELEMEYE BAŞLADI VE VINNIE ELİNİN TERSİYLE YÜZÜNE SERTÇE VURDU VE JOEY VINNIEDEN KURTULDU VE YÜZÜ KOYUN YATARAK AĞLAMAYA VE TEKMELER ATMAYA BAŞLADI VE BEBEK, MARY ONUN ÜZERİNDEN DÜŞERKEN BİR AN İÇİN SESSİZ DURDU VE SONRA DAHA YÜKSEK SESLE ZIRLAMAYA BAŞLADI VE MARY ŞU ÇOCUĞU RAHAT BIRAK BE DEDİ VE VINNIE ONU OMUZLARINDAN TUTTU VE SARSARAK SENİN NEYİN VAR BE, MANYAK MISIN DİYE SORDU VE TEKRAR DUVARA ÇARPTI VE JOEY YATAKTAN YERE DÜŞTÜ VE ÇIĞLIK ÇIĞLIĞA YERİ TEKMELEMEYE BAŞLADI, BİR YANDAN DA YERE YUMRUK ATIYORDU VE VINNIE YATAĞIN ÜSTÜNDEN ONA UZANDI VE ONU KALDIRDI VE TEKRAR GİYDİRMEYE BAŞ-

LADI VE MARY VAR GÜCÜYLE ONUN KAFASINA VURDU VE VINNIE BİR YANDAN KIYAFETLERİ ÇOCUĞUN KOLLARIYLA BACAKLARINDAN GEÇİRİRKEN BİR YANDAN DA ONU İTEKLİYORDU VE GÖMLEĞİ YIRTILDI VE VINNIE KOLUNU ÇOK ÇEKTİĞİ İÇİN BİR ANLIĞINA ÇOCUĞU BIRAKTI VE MARYNİN ÇENESİNE YUMRUĞU ÇAKTI VE MARY SENDELEYEREK KAPI ARALIĞINDAN FIRLADI, DUVARA ÇARPTI VE YERE DÜŞTÜ VE HÂLÂ ZIRLAYAN BEBEK OLAN BİTENİ İZLİYORDU VE JOEY BİR AN İÇİN TEKME ATMAYI KESTİ VE VINNIE ONUN ÜZERİNE BİRAZ DAHA KIYAFET GEÇİRDİ, SONRA JOEY TEKRAR BAĞIRMAYA BAŞLADI AMA NEREDEYSE GİYİNMİŞTİ ARTIK VE MARY HÂLÂ BAYGIN YATIYORDU VE VINNIE HÂLÂ KENDİ KENDİNE ÇOCUK SAÇINI KESTİRECEK DİYE MIRILDANIYORDU. ÇOCUĞU UCUBE GİBİ GÖZÜKMEYECEKTİ VE AUGIE MANYAĞIN TEKİYDİ VE ROSIE ÇOCUĞU SAÇINI KESTİRMEYE GÖTÜRMEDİ VE O BÖYLE ŞEYLERE KATLANACAK DEĞİLDİ VE EN SONUNDA JOEYİN ÜZERİNE YETERİ KADAR KIYAFET GEÇİRDİ VE MARY İNLEMEYE BAŞLADI VE VINNIE KES SESİNİ LAAAAAAAN DİYE BAĞIRDI VE JOEYİ ODADAN SÜRÜKLEYEREK ÖBÜR YATAK ODASINA GÖTÜRDÜ VE VINNIE CEKETİNİ ALIP GİYDİ VE BEBEK EMEKLEYEREK MARYNİN YANINA GİDİP KIKIRDAYARAK KARNINA VURMAYA BAŞLADI VE MARY GÖZLERİNİ AÇTI VE VINNIEYLE JOEY ODADAN ÇIKTI VE MARY, VINNIE ÜZERİNDEN ATLARKEN BACAĞINI TUTMAYA ÇALIŞTI AMA VINNIE ONDAN KURTULDU VE MARY ONLARIN EVDEN ÇIKIŞINI İZLEDİ, YAVAŞÇA AYAĞA KALKTI, SONUNDA, TAM JOEY VE VINNIE APARTMANDAN ÇIKARKEN OTURMA ODASINDAKİ PENCEREYE ULAŞTI; JOEY HÂLÂ BAĞIRIYORDU AMA VINNIE ONU SÜRÜKLEYEREK GÖTÜRÜRKEN SESİ ESKİSİ KADAR YÜKSEK ÇIKMIYORDU VE MARY PENCEREYİ AÇTI VE BURAYA GEL SENİ OROSPU ÇOCUĞU DİYE BAĞIRDI VE VINNIE ONA ELİNİ SALLAYARAK KES SESİNİ LAN DİYE BAĞIRDI VE SOKAĞA GİDEN YOLU YÜRÜMEYE

DEVAM ETTİ; MARY HÂLÂ PENCEREDE ÇIĞLIKLAR ATIYORDU...

→ → → → → → → → → → →

Süpermarkette Johnny, Lucyyi neredeyse delirtecekti. Robert alışveriş arabasının içinde sesini çıkarmadan oturdu; ama Johnny önden gitti: Raflara göz atıyor, durup insanlara dik dik bakıyor ve diğer çocuklarla konuşuyordu. Öyle ki, iki dakikada bir Lucy oğlunu çocuğun tekinin yanından sürükleyerek çekmek zorunda kalıyordu ama elini bırakır bırakmaz da Johnny fırlıyor, Lucy bir bakıyor yine bir çocuğun yanına gitmiş, ya eğilip rafların altına bakıyor, ya bir kedi yavrusuyla oynuyor ya da Tanrı bilir neler yapıyordu. Ve sonra, elbette, şeker istedi ve Lucy en sonunda kolunu burkup adam gibi durmasını yoksa onu dövmek zorunda kalacağını söylemek zorunda kaldı. Tanrım, hafta sonlarından nasıl da nefret ediyordu; kalabalık marketlerde alışveriş yapmak zorunda kalıyor (Louis iki tam gün evde olabiliyor [o da bazen] ve her zaman yatak odasına gitmek için acele ediyordu ama uyumuyordu ve bütün gece yaramazlık yapmak istiyordu) ve çamaşırhane çok kalabalık oluyordu. En sonunda alışverişini bitirdi ve marketten çıktı. Kucağında Robert, bir elinde ikide bir dükkânın tekinin vitrinine ya da sokakta oynayan çocuklara bakmak için duran Johnny, bir elinde de alışveriş arabası sokakta hızlı adımlarla yürüyordu. Ilık havanın ve parlak güneşin keyfini çıkararak tembel tembel sokakta yürüyenlere de iki kat uyuz oluyordu. Önlerinden geçerken Ada ona gülümsedi ama Lucy onu görmezden geldi (pis Yahudi. Elbiselerini hiçbi zaman değiştirmiyo) ve koşarcasına yaşlı kadının önünden geçti. Johnnyyi apartmanın önünde oynayan çocuklardan kelimenin tam anlamıyla sürükleyerek uzaklaştırmak zorunda kaldı ve Johnny neden onlarla kalıp oynayamadığını sorduğunda da çocuğun koluna tokat attı. Kulağına öfkeyle bir şeyler söyledi ve Joh y koşarak apartmana girdi. Asansör elbette hâlâ leş gibi olduğundan Lucy merdivenleri çıkmak zorunda kaldı. Neden birisinin oradaki pisliği temizlemediğini anlayamıyordu; sonuçta kapıcı Pazartesiden önce gelmeyecekti. En azından birisi üstünü örtebilirdi.

Louis masaya oturmuş, kahve içip kitap okuyordu. Lucy kapıyı çarparak kapadı ve bir koltuğa çöktü. Çocukların ceketlerini çıkardı ve çocuklar bağrışarak odalarına gittiler ve Lucy onlara ses çıkarmadan oynamalarını söyledi. Kendine kahve koydu ve sandalyeye tekrar çöktü. Of, ayaklarıma kara sular indi! Louis kahvesini yudumladı (genelde bu numarayı yatağa gidene kadar yapmazdı ama), kitap okumaya devam etti ve homurdandı. Öldüm bittim! O merdivenleri elimde arabayla iki kez çıkmak zorunda kaldım bugün. Hı? Evet, iki kere! Louisin yorgunluğuyla ilgilenmemesine Lucy hafif kıl olmuştu ama kendine kocasının çalışması gerektiğini hatırlattı. Konuşmasına devam etmeden önce yüzüne bakmasını bekledi. Sonunda Louis bir paragrafın sonuna geldi ve yüzünü karısına çevirdi. Ne demiştin? Merdivenleri iki kez çıkmak zorunda kaldım, dedi gergin bir ses tonuyla. Öyle mi? *Evet*. Asansördeki pislikten söz etti. Louis o işi evde yapmanın daha kolay olacağını düşündüğünü söyledi. Sonra asansöre çömelmiş sıçan insanın ne kadar komik gözükmüş olabileceğini hayal ederek gülümsedi. Lucy o merdivenleri tırmanmak zorunda kaldığı için kendisine bunun o kadar komik gelmediğini söyledi; ama Louis tam o sırada birisinin asansöre girdiği takdirde ne olacağını düşünerek gülümsemeye devam etti. Kesin donlar aşağıda yakalanırdı. Louis güldü ve Lucy kaşlarını çattı. Johnny bağıra çağıra odasından koşarak geldi, Robert de peşinden, DAN DAN. Lucy, Johnnyyi yakalayıp ne yaptıklarını sordu. Johnny ona dik dik bakarak oyun oynadıklarını söyledi. İyi de niye ses çıkarmadan oynayamıyosunuz? Neden sürekli bu kadar gürültü çıkarmak zorundasınız? Kovboyculuk oynuyoruz işte! Ben karışmam. Sessiz oynayın. Ortalıkta sokak çocuğu gibi koşturmak zorunda mısınız? Şimdi odanıza gidip ses çıkarmadan oynayın. Çocuklar odalarına döndüler ve Lucy iç çekti. Tanrım bu çocuk ömrümü yedi bitirdi. Sürekli ayak altında, sürekli koşturuyo... bağıra çağıra evin içinde koşturuyo. O kadarlık şeyden de bişey olmaz canım. Lucy neredeyse Louisin kelime tercihini düzeltiyordu -o kadarlık şey- ama çok sinirleneceğini bildiğinden buna tereddüt etti. Ama bütün gün başımda böyle, her gün. Nasıl olduğunu bilmiyosun. O zaman neden dışarı çıkıp oynamasına izin vermiyosun? Lucy korkuyla irkildi. Çü... çünkü o yamalı panto-

lonlu çocuklarla oynamasını istemiyorum, bu yüzden. Louis koltuğunda kıpırdandı. Başına geleceği biliyordu ve tartışmamaya kararlıydı. Başka bi yerde, daha büyük bi dairede otursaydık bu kadar fena olmazdı her şey. Louis bir şey demedi, sadece derin bir nefes aldı ve sigara yaktı. Bütün gün ayak altında olmaması için onu dışarı salabileceğim ya da yeteri kadar geniş olan bir yer. Dört buçuk oda yetmiyo yani. Burada bi tane arkadaşım bile yok (hiçbi yerde yok ki). Konuşacak kimsem yok. Hayda, o ne demek ya? Etrafda konuşacak bi sürü insan var. Baksana pencereden, her yer insan. O insanlarla konuşmak *istemiyorum* (etrafda diil etrafta). Doğrusu *ben* burda oturmamak için herhangi bi sebep göremiyorum ve hayvan gibi de ucuz. Taşınmayı da düşünmüyorum. Ama sen burda günlerin nasıl geçtiğini bilmiyosun. Louis Lucyyle tartışmaktan, yine, kendini alamadığı için pişmandı ama susamıyordu. Lucy her hafta sonu bir şeyden kavga çıkarıyordu. Bak, ben diyorum ki oturmaya devam edelim. Burası bana uyuyo ve taşınacak olursak arabayı elden çıkarmak zorunda kalırız ve öyle bişeyi hayatta yapmam. Kalktı, kendine bir kahve daha koydu ve Lucy tartışmaya devam etti. Masaya döndü, Lucyye aldırmamaya çalıştı ve keşke televizyonda bir beyzbol maçı olsaydı diye geçirdi içinden. Lucy car car konuşmaya devam etti ve Louis onu duymamaya çalışarak sigara ve kahvesini içmeye devam etti: Aynı bok yüzünden tekrar tartışmak ve Lucynin uyuz olup, bir ay boyunca yattıklarında sırtını ona dönmesini istemiyordu. Zaten onu havaya sokmak yeterince zordu. Her zaman bir mazeret buluyordu ve Louis bu akşam hatun düşürmek için dışarı çıkamayacak kadar yorgundu. Ama arabayı elden çıkarmayı hiç ama hiç düşünmüyordu. -çocuklar birbirlerine bağırmaya başladılar ve Lucy koşarak odalarına gitti- zaten okulun bitmesine sadece iki üç ay kalmıştı. Ve bitirince her şey iyi olacaktı. İyi bir iş bulup üç beş kuruş kenara ayırdıklarında da belki Orta Gelirliler Sitesine taşınırlardı; ama okuldan şu anda ayrılmayacaktı (ve arabayı da elden çıkarmayacaktı. O da olmasa yatacak kimse bulamayabilirdi), hele onca para ödedikten sonra. Ve şehirdeki en iyi radyo televizyon tamir okuluydu -Lucy çocukların bir oyuncak yüzünden kavga ettiklerinden yakınarak geri geldi- ve *öyle* bir iş bulacaktı ve radyo televizyon ta-

miri yaparak para kazanmanın ne kadar kolay olduğunu herkes biliyordu. Lucy konuşmaya devam etti ve Louis tartışmayı reddetti; bütün gün yaptığı gibi bu geceyi düşünüyor, içinden keşke televizyonda maç olsaydı diyordu.

→ → → → → → → → → → →

KADINLAR KOROSU II

Kadınlar hâlâ bankta oturuyor, daha şimdi karşılarına oturmuş çifte bakıyorlardı. Acaba nası sikişiyolardır? Kadın kısa boyluydu ve bacaklarında destekleyici metaller, sırtında da küçük bir kambur vardı ve koltuk değnekleriyle yürüyordu. Kocasının bir bacağı tahtadandı ve çarpık bir şekilde topallayarak yürüyordu. Belki bacağını söküp karıyı onla sikiyodur. Gülüşmeler. Acaba karı boşalırken değneklerle vuruyo mu herife... *Sakatlar* onlara bakıp gülümsediler ve kadınlar da başlarını sallayarak gülümsediler. Heralde canı sikiş istediğinde karısının kamburuna yavaşça vuruyodur. Gülüşmeler. Sakatlara tekrar gülümsediler, sonra Bay Greenin yaklaştığını gördüklerinde yüzlerindeki gülümseme hepsinin yüzünden silindi ve homurdandılar. Karısı felç geçirmişti ve hastanedeydi ve Bay Green ne zaman apartmandan çıksa yoluna ilk çıkanı durdurup aynı hikâyeyi anlatıyordu ve o ne zaman piyasaya çıksa herkes toz oluyordu; ama kadınlar hareket edemeyecek kadar uyuşuktu. Felç oluşu tuhaftı. Salonda oturuyorduk ve birdenbire karımın yüzü bir tuhaf oldu -anlarsınız ya, çok solgunlaştı falan- inledi ve ağzından biraz salya aktı, ben de onu kanepeye götürdüm ve kendinden geçti -seslendim, sarstım ama hareket etmedi- ben de mutfaktan bi sandalye getirip kanepenin üzerine koydum -büyük koltuğu hareket ettiremedim- ve onunla oturdum -yanından ne olursa olsun ayrılmazdım- galiba 4 saati aşkın bi süre yanında oturdum, sonra yan komşuya gittim ve orada oturan tatlı genç kızdan gelip karıma bakmasını istedim -o olmasa ne yapardım bilmiyorum- kızın karıma bakmasıyla doktoru çağırmamı istemesi bir oldu -hem hoş hem de zehir gibi akıllı bi kız- ben de öyle yaptım ve karımı hastaneye götürdüler. Sürüyle tahlil yaptıktan son-

ra bana felç geçirdiğini söylediler. Ertesi güne kadar yüzünü bile göremedim. 3 haftadan beri hastanede ama daha iyi oluyor. Dün yemeğini iştahla yedi, hatta bir kase daha yahni istedi -çok lezzetli olduğunu söyledi- (kadınlar kıkırdaşarak ve homurdanarak sürekli birbirlerine bakıyor, içlerinden bu yaşlı eziğin gitmesini geçiriyorlardı ve kadınlardan biri öbürünün saçını karıştırmaya başladı, koca koca kepek parçaları kopardı, kepeklerden kurtulup bit yumurtalarına geçmeye çalışıyordu. Büyük parçaları atıyor ama küçük olanları tırnağıyla yararak sadece kepek mi yoksa bit yumurtası mı olduğunu anlamaya çalışıyordu. Koparsa onu kadına gösteriyor ve bir tane bulduğunu söylüyordu) iki kase yahni içmişti ve bu sabah barsakları da çok iyi çalışmıştı. Dışkısı yumuşak ve çok koyu renkteydi. Galiba verdikleri haplar koyu yapıyor. Böyle iyileşmeye devam ederse yakında taburcu olmasına izin verebilirler... Bay Green konuşmaya devam ediyor ve kadınlar homurdanarak kıpırdanıyordu (avcı kendini tamamen işine kaptırmıştı) ve sonunda Bay Green anlatacağını anlatıp yanlarından ayrıldı, apartmandan çıkan birini yakaladı ve ona anlatmaya başladı. Kadınlar onun niye bu kadar üzgün olduğunu anlamıyorlardı; çatlak herif, 20 yıldan beri kaldıramıyordu, belki de daha fazla olmuştu. Yaa! Aletini çoktan kesip atmışlardı.

→ → → → → → → → → → →

Mike bira bardağını da yanına alarak arada sırada masadan kalkıyor ve pencereden dışarı bakıyordu. Öbür pencerelere de bakıyordu ama herhangi bir ilgisi ya da beklentisi yoktu. Bornuzu açık ortalıkta dolaşan bi hatun yakalamak için vakit çok geç olmuştu. Öylece pencereden baktı. Etrafta dolanan ve banklarda oturan sürüyle insanı fark etti ve günlerden Cumartesi olduğunu ve arkadaşı Salin geleceğini hatırladı. Muhtemelen de bi şişeyle. Evet. Sal gelecek ve kafaları dumanlayacaklardı. Heyt be! Birasını bitirdi, sonra masaya döndü ve bardağını doldurdu. Artık birasını yavaş yavaş içmesine gerek yoktu. Birasını bitirdiğinde Sal gelmiş olacaktı ve bi iki kadeh çaktı mı kendine gelecekti. Radyonun sesini açtı ve masaya parmaklarıyla vurarak ritim tuttu. Daha şimdiden kendini daha iyi hissediyordu.

Evet. İşte şimdi yapacak bir şey vardı. Masadaki kirli kap kacağı kaldırıp lavaboya yığdı. Helen dışarı çıkıp oyun oynayıp oynayamayacağını tekrar sordu ve Mike neredeyse evet diyordu ki kızına tekrar baktığında onu giydirmek zorunda kalacağını fark etti ve etrafta haldır haldır gömlektir paltodur falan fıstıktır arayacak hali hiç yoktu. Hayır. Yarın çıkarsın. Neymiş canım, elbiselerin nerde olduğunu bilmemesi onun hatası değildi. Eğer Irene o ıvır zıvırı sabahtan hazır etseydi başka; ama o neden etrafta döne dolana çocuk elbisesi aranacaktı? Irene yarın çıkarırdı onu. Neyse ki Irene iki gün boyunca izinliydi. Böylece çocuklarla ilgilenmek zorunda kalmayacaktı. Hava da güzel olursa belki bi yere giderdi. Bi gösteriye falan. Irene evdeyken genelde asabını bozuyordu, yok şuna yardım et yok buna yardım et; çamaşır yıkamanın da evi toplamanın da ona kaldığını söyleyip dırdır ede ede evin içinde dolanıp duruyordu. Mikei ne zannediyordu, hizmetçi falan mı? Onun amına koyayım! Onun işi o. Ben niye yapacak mışım? Şu anda işimin olmaması benim hatam değil. Belki Salle dışarı çıkıp hatun düşürürlerdi. Hakkaten ya. Barları dolaşabiliriz. Şöyle iyi bi amcık olsa kendime gelirim. İhtiyacım olan bu, şöyle taş gibi bi yavru. Sikini sıvazladı. İhtiyacı olan buydu. Irene bi haftadır bezliydi ve onun malından bile mahrum kalmıştı. Birasını içti ve güzel bi hatunu kaldırıp eve götürdüğünü ve becerdiğini düşünerek gülümsedi. Helen bir şeyler yiyip yiyemeyeceğini sordu. Acıktım. Tanrı aşkına ya! Sen ne diye sürekli bişeyler istiyosun? Hâlâ kaldıracağı hatunu düşünmeye çalışıyordu ama görüntü çabucak soldu gitti ve Mike da konuşup duran Helena bakarken tekrar canlandıramıyordu. Bir dilim ekmeğe yağ sürdü, üzerine reçel attı ve Helena verdi. Helen reçeli yalayarak gitti ve Arthur onun bir şeyler yediğini görünce zırlamaya başladı ve Mike öfkeden kudurdu. Sen neden şurda durup yemiyosun yemeğini. Ne diye sürekli benim asabımı bozuyosunuz lan! Helen bir an babasına baktı, sonra yavaş yavaş mutfağa döndü; ama Arhur zırlamaya başladı. Tamam, tamam ulan! Mike beşikten biberonu aldı ve sütle doldurdu. Al lan şunu! Şimdi de sus. Tanrım Irene gelsin de sizi alsın başımdan, o kadar mutlu olucam ki.

Irene müşterilerin soruları karşısında gülümseye zahmet etmedi. Sadece malın ne kadar olduğunu söyledi; hayır, ellerinde yeşilinden yoktu; onun 2 sent vergisi var; ve parayı aldı, üstünü verdi, alınanları poşetlere doldurdu ve kasanın üzerinden uzattı. Cumartesi günleri hep çok yoğun oluyorlardı. Cumartesi gününün bu manyaklığı olmasa izinli günleri aklına bile gelmeyecekti. Evde hep yapacak bir sürü şey oluyordu. Mike hiçbişey yapmıyordu. İt herif! Salı olunca işe memnuniyetle gidiyordu. İş fena değildi. Hele de şimdi alışınca. Tek fenalığı sabah erken kalkmaktı. İşyerinde bi iki kız arkadaşı da vardı. Ama Cumartesileri korkunç oluyordu. Ama günün yarısı geçmişti nerdeyse. En azından âdeti bitmişti. Mikea söylememişti ama bu sefer bir hafta gecikmişti. Hamile olduğundan emindi. Prezervatifin delindiği gece. Çok korkuyordu. Başka çocuk istemiyordu. En azından şimdilik. Ama istese bile ne olacaktı ki!... Mikeın bir iş bulması gerektiğini düşünüyordu. Gerçekten bulmak zorundaydı. Ama o gece güzeldi. Uzun zamandan beri geçirdikleri en iyi geceydi. Belki bu gece de öyle olurdu. Âdeti bittikten sonra çok azgın oluyordu. Eve geldiğinde Mikeı sarhoş bulabilirdi. Cumartesileri genelde öyle olurdu. Çok içmemiş olmasını diledi. En azından aleti kaldıramayacak kadar içmemiş olsun. Hamileysem acaba Mike bi iş bulur mu diye düşündü. Amaan, bi şekilde geçinip giderlerdi. Pek bir şey fark etmiyordu. Aile Yardımı vardı sonuçta. Ama işten çıkmak istemiyordu. Evde kalmaktan iyiydi. Çocuklar bazen sinirinizi bozabiliyordu. Evde bu kadar çok yapacak işi olmasaydı. Mikela tekrar konuşacaktı. Gece yataktayken. Çok sarhoş olmaz umarım diye geçirdi içinden.

Sal eve geleli biraz olmuştu; yanında bir şişe ve bir paket de patates cipsiyle gelmişti, acıkırlarsa diye, hahaha. Mike iki üç kadehi hemen içti, üzerine kalan birayla cila çekti ve artık kendini iyi hissediyordu. Arthur beşikte ses çıkarmadan oynuyor ve Helen da artık dışarı çıkıcam diye tutturmuyordu, odasında oynuyor, arada sırada gelip bir tane cips istiyordu ve Mike gülümseyerek onun başını okşuyor ve iyi bir kız olduğunu söylüyordu. Salde üç beş papel vardı; bu gece bikaç mekânı dolanıp ne kaldırabileceklerini görmeye karar verdi-

ler. İlk bir iki kadehten sonra o kadar hızlı içmediler, çok uçmak istemiyorlardı, vakit daha erkendi, o yüzden viskilerini içerek, radyo dinleyerek, İrenein eve gelip çocuklarla ilgilenmesini bekleyerek masada oturdular; ve gecenin gelmesini bekliyorlardı, böylece dışarı çıkacak, hayvan gibi eğlenecek ve iki hatun kaldıracaklardı. Yürrü be!

→ → → → → → → → → → →

SİTE BÜLTENİ

EVDEN ÇIKARILMALAR

Aşağıda, son iki ayda siteden kiracı çıkarılma nedenleri görülmektedir·

Ahlâkdışı davranışlar	7
Evi temiz tutmamak	3
Kirayı ödememek	2
Suç işlemek	9
Huzuru bozmak	4
Muhtelif	8

Kuralları bozmadığınızdan emin olunuz. Bu sitenin yaşamak için güvenli ve mutlu bir yer olmasını istiyoruz. Bunu ancak siz sağlayabilirsiniz.

→ → → → → → → → → → →

DERS

İki çocuk kavga ediyor, öbürleri de etraflarında bir halka oluşturmuş duruyorlardı. Çocuklar ellerini açmış birbirlerine vurmaya çalışıyorlardı ve içlerinden biri hedefi tutturduğunda öbürleri bağrışıyorlardı. Çocuklardan birinin babası pencereden başını çıkardığında onları gördü, apartmandan koşarak çıktı, bağırarak öbür çocuklara oğlunu rahat bırakmalarını söyledi ve oğluna da kavga ettiği için bağırıp çağırdı. Çocuklar bir an için kıpırdamadan ona baktı, sonra öbür çocuk kavga etmediklerini, sadece vakit geçirdiklerini söyledi. Harolda nasıl

kavga edileceğini öğretiyordu. Baba oğlunun kolunu sertçe tuttu, kendine çekti ve kavga etmek ve bu çapulcu çocuklarla takılmak konusunda daha önce uyarıldığını söyleyerek kafasına tokat attı. Başın belaya girerse evden çıkarılabileceğimizi bilmiyo musun? Parmağını öbür çocuğa doğru sallayarak oğlunu rahat bırakmasını, eğer bir daha ona vurduğunu görürse kemeriyle cezasını vereceğini söyledi. Harold, babasının yanında kılını kıpırdatmadan duruyor, babasına bakmaya korkuyor, arkadaşlarına bakmaktan da utanıyordu. Babası öbür çocuğa bağırmaya devam etti ve çocuk kavga etmediklerini yineledi, sadece ona nasıl boks yapılacağını gösterdiğini söyledi. Baba parmağını oğlanın yüzüne doğru sallamaya devam etti ve Haroldına kavga etmeyi öğretmesine gerek olmadığını söyledi. Ona nasıl dövüşüleceğini ben öğretirim. Nasıl adam öldürüleceğini ben öğretirim, anladın mı? Senin gibi ipsiz sapsız çocukların oğluma vurmasına izin vermiyorum. Nasıl kavga edileceğini öğrenmek istiyosa ben ona gösteririm. Haroldı kolundan sarsmaya başladı ve eğer bu çocuklar onunla tekrar uğraşırlarsa bir sopa alıp kafalarına geçirmesini söyledi. Ya da bir taş. Baba susup da Haroldı kolundan sürükleyerek götürene kadar çocuklar ona öylece baktı. Apartmanın kapısı arkalarından kapandığında Haroldın yerini bir başka çocuk aldı ve gösteri devam etti.

→ → → → → → → → → → →

Abraham sinemada oturup filmleri ve çizgi filmleri izliyor, filmin havasına girene kadar arada sırada saatine bakıyordu. Filmlerden birinde herkesi öldüren bitirim bi eleman vardı ve Abraham, Texastan o şerefsiz evladı gelip de icabına baktıktan sonra onu cayır cayır yakana kadar elemanın kasabadaki herkesi osurtmasından çok etkilenmişti. Bizim Abe bitirimin o Texaslı elemanla baş edemeyeceğini biliyordu. Filmin sonunda bitirim nalları dikince güldü. Sinema salonundan çıkınca Cadillacını almak için hızlı adımlarla garaja yürüdü. Arabayı enine boyuna inceledi ve büyük siyah kasanın gıcır gıcır olduğunu ve beyaz şeritli lastiklerin parladığını görünce gülümsedi. Ücreti ödedi ve elemana bir papel bahşiş attıktan sonra arabaya atlayıp gitti. Motorun mırıldanmasını dinleyerek, elleriyle kavradığı direksi-

yonu hissederek ve radyodan gelen müzikten keyif alarak bir süre sokaklarda yavaş yavaş tur attı. Sürüş halindeyken bile arkadaki beyaz şeritli lastikleri ve arkadaki koca rüzgârlıkları görebiliyor ve kendini iyi hissediyordu. Acayip iyi! MELin yerinin önünden geçti ve durdu, kornaya bastı ve içerdeki elemanlara el salladı, sonra yavaş yavaş eve doğru devam etti. Arabayı park etti ama içinden hemen çıkmadı. Direksiyonun başında oturup hâlâ arabalarını yıkayan iki üç elemanı kesti. Cadillacından havalı bir şekilde indi ve geceye hazır olmak için uzanıp dinlenmek üzere eve çıktı.

→ → → → → → → → → → →

KADINLAR KOROSU III

Kadınlar alışverişlerini bitirdiler, biraları eve götürdüler ve sonra banklarına döndüler. 2 yıl önce kocası öldüğünde felç geçirmiş olan Bayan Olson dışarı çıktı ve kadınlar onun aksaya aksaya yürüyüşüne bakıp güldüler. Kadın yürürken yavaşça öne eğiliyor ve sağ ayağını sürüyordu. Aşağı indiremediği sağ kolu dirsekten bükülmüş ve göğsüne uzanmıştı, eli yarı kapanıktı ve bir aşağı bir yukarı ani hareketler yapıyordu. Kadınlar onu izlemeye bayılıyor, acaba sağ ayağına yerden sakız ya da köpek boku yapışıyor mu diye merak ediyorlardı. Ona çelikten pabuç lazım. Kesin kocasını boşaltmaktan böyle oldu bu karı. Gülüşmeler. Belki de adam o yüzden öldü. İçlerinden biri başını kaldırıp dördüncü kattaki bir pencereye baktı, sonra diğerlerine seslendi ve emekleyerek pencereden çıkmış, kenardan kenardan eşiğe giden bebeği gösterdi. Belki kendini kuş sanıyodur. Şşt, uçucan mı? Gülüşmeler. Başka insanlar da baktı, biri çığlık attı ve bir başkası gir içeri diye bağırdı. Aman Tanrım, aman Tanrım! Ada elleriyle yüzünü kapadı. Kadınlar gülüşmeye ve acaba ne zaman düşecek diye merak etmeye devam etti. İnsanlar pencerenin altında daireler çizerek deliler gibi koşturuyordu; biri koşarak apartmana girdi ve merdivenleri çıktı, kapıya vurdu ama kimse cevap vermedi. Kapıya tekrar şiddetle vurdular ve bir şeyler duyarız diye kulaklarını kapıya dayadılar, bir şey, bir mırıldanma duydular ama hâlâ kapıyı açan yok-

tu. Koşarak merdivenleri indiler ve insanlar sordular: Evde kimse var mı? İçerde kimse olmadığından emin misiniz? Bişeyler duyduk... belki çocuklar var... bilemiyorum... ne yapabiliriz... ah Tanrım... hareket ediyo... bakamıycam... polise haber verin... İnsanlar dört dönerek koşturmaya devam etti, bir kısmı sokağa çıkarak polis arabası var mı diye bakındı; bir başkası Site Yönetimini aradı ve kadınlar artık gülmüyorlardı çünkü ortalıkta çok insan vardı ama yine de beklentiyle bakıyorlar, küçük bedenin çıkıntının kenarından yavaşça kayarak düşmesini, aşağı düşmesini, yere ya da bir çalılığa karpuz gibi patlayarak düşmesini bekliyorlardı... ve Ada kalabalıktan gelen her bağrışla beraber pencereye bakıyor, her seferinde hemen sonra gözlerini kapıyordu ve bebek çıkıntıda bir ileri bir geri sallanırken devrilecek gibi oldu ve iki adam onu yakalamak umuduyla koşarak pencerenin altına geldi ve öbürleri kollarını kaldırdı (kadınlar hâlâ biraz daha heyecan olur diye ümitleniyordu) ve gir içeri diye bağırdılar -aman Tanrım- gir içeri; ve bebek biraz daha öne eğildi, sanki aşağıdaki kalabalığa bakıyormuş gibiydi ve kalabalıktan histerik çığlıklar geliyordu ve bebek arkasına yaslanınca kalabalık bir iç çekti ve birisi polisler nerde diye bağırdı, ne zaman ihtiyacınız olsa gelmezler... neden acele etmiyolar; ve biri tekrar yukarı çıkarak bütün gücüyle kapıya vurdu ve bağırdı, hâlâ cevap yok; kalabalıktan biri üst kattaki pencereden aşağıya ip sarkıtarak birisini aşağıya indirmeyi önerdi; sonra 2 Konut İdaresi Polisi koşarak geldi ve pencerenin altındaki adamlara orada durmalarını söyledikten sonra koşarak merdivenleri çıktılar, kapıyı maymuncukla açtılar, kapının kenarına sığışmış 3 çocuğun yanından koşarak geçtiler ve bebeğin cam kenarına çıktığı odaya girdiler, pencereye bir metre kala durdular, sonra onlardan tarafa dönerse düşer diye bebeğin dikkatini çekmemeye çalışarak son bir metreyi yavaş yavaş ve sessizce parmak uçlarına basarak geçtiler, nefeslerini tuttular ve içlerinden biri kollarını pencereden çıkardı, bebeği kollarından sıkı sıkı tuttu ve hemen içeri çekti... bir süre tuttu... pencereyi kapadı (kalabalık hâlâ bakıyordu [kadınlar nümayiş bitti, bebek de düşmedi diye sinirlenmişti] ama pencere kapanırken yavaşça gözlerini indirdiler ve yavaş yavaş dağıldılar). Sonra polisler bebeği oturma odasına getirdiler ve oturup şapkalarını çıkardılar ve alın-

larını sildiler. Of Tanrım, ucuz kurtardık be! Titremeye başladı. Öbürü başını salladı. Bebek ağlamaya başlayınca onu yere koydular ve o da emekleyerek erkek kardeşleriyle kız kardeşinin yanına gitti. Polisler gülümseyerek annelerinin nerede olduğunu sorduğunda çocuklar korku dolu gözlerle onlara baktı. İçlerinden biri yalpalayarak onlara doğru gitti ve gerçekten polis olup olmadıklarını sordu ve onlar da evet dedi ve oğlan güldü. Polisler ona annesinin nerede olduğunu sorduğunda çocuk dışarda olduğunu söyledi. Baban nerde? Küçük çocuk güldü ve annem babama sarhoş diyo dedi ve gülerek ellerini çırptı ve kız kardeşi hemen babasının bir gemide iş bulacağını ve eve bissürü yemek ve bi de televizyon getirceğini söyledi. Öbür iki oğlan bir şey demeden polislere bakmaya devam etti. Galiba bunları ofise götürüp Sosyal Yardımı arasak iyi olucak di mi Jim? Galiba. Dur bakalım şunların üzerine giyecek bişey bulayım. Çocuklara elbiselerinin yerini sordu ve onlar da bir şey demeden kıyafetlerinin yerini gösterdiler ve giydirilirken de ses çıkarmadılar. Tam giderlerken yaklaşık 5 yaşlarında olan en büyükleri polislerden bu olup bitenleri annesine söylememelerini istedi. Annem içeri kimseyi almayın dedi de, içeri birinin girdiğini görürse bizi döver. Polisler çocukları teskin ettiler, onları nereye götürdüklerine dair eve not bıraktılar ve gittiler.

→ → → → → → → → → → →

VINNIE, JOEYNİN ŞAPKASINI ÇIKARDI VE MARY, OĞLUNUN KAFASINA BAKTI. GÖRDÜN MÜ, ŞİMDİ ERKEĞE BENZEDİ. LANET OLASI Bİ NONOŞA DEĞİL. MARY, JOEYNİN KAFASINA BAKTI. SENİ OROSPU EVLADI! NAPTIN SEN? NE DEMEK NAPTIM? Bİ ŞEY YAPMADIM. SAÇINI KESTİRDİM. NE OLDU, BEĞENMEDİN Mİ? SENİ OROSPU EVLADI, BÜTÜN SAÇINI KESTİRMİŞSİN. O GÜZELİM BUKLELERİNİN HEPSİ GİTMİŞ. KEL GİBİ GÖRÜNÜYO. ÖF SUS TANRI AŞKINA BE! YAPMA YA? ARTIK SAÇINI FALAN KESTİRMİCEK. Joey odasına gitti. SEN BENDEN UZAK DUR OROSPU EVLADI! SEN NE DİYOSUN BE? SENİN BACAKLARINI KIRARIM LAN! HADİ KIR. KIRSANA! SENİ GEBERTİRİM! TANRIM

BU KARI BANA KENDİNİ ÖLDÜRTECEK. YAPMA YA? SEN GÖRÜRSÜN, SEN GÖRÜRSÜN! HELE Bİ DENE. SENİN O ÇÜKÜNÜ KÖKÜNDEN KESERİM LAN! SEN KİMİN ÇÜKÜNÜ KESİYOSUN BE, HA? KİMİNKİNİ KESİYOSUN? SENİN BACAKLARINI KIRARIM LAN MANYAK KARI! VINNIE ELİNİ MARYNİN YÜZÜNE DOĞRU SALLADI, SONRA DÖNDÜ VE ALNINA VURDU, TANRIM SABİR VER, NASI Bİ SALAK BU YA! SONRA MUTFAĞA GİDİP OCAĞA KAHVE KOYDU. MARY ÇOCUKLARIN ODASINA GİTTİ, JOEYYİ KALDIRIP, OMUZ MESAFESİNDE TUTUP, ÇEVİREREK BİR BU TARAFINA BİR ÖBÜR TARAFINA BAKTI. SANA NE YAPTILAR JOEYM? SENİN O GÜZELİM BUKLELERİNİ KESTİLER Mİ JOEYM? SENİN BABAN APTALIN TEKİ. O GÜZELİM BUKLE BUKLE SAÇLARINLA NE KADAR DA GÜZEL GÖZÜKÜYODUN. JOEY DEBELENİP GÖZLERİNİ KISMAYA BAŞLADIĞI İÇİN MARY ONU YERE BIRAKTI. Amcadan lolipop aldım. NE LOLİPOPU? HANGİ AMCA? Saçımı kesen amca. Ağladım, o da bana lolipop verdi. MARY ÖFKEYLE MUTFAĞA GİTTİ. ÇOCUĞA LOLİPOP VERMEK NOLUYOMUŞ YA? NE DİYOSUN BE? LOLİPOPUN NESİ VARMIŞ? TANRIM SANKİ ZEHİR VERMİŞ. SANA ÇOCUĞUN LOLİPOP YEMESİNİ İSTEMEDİĞİMİ SÖYLEMİŞTİM. NASI YANİ? LOLİPOP YEMESİNİ İSTEMEMEK NE DEMEKMİŞ? BÜTÜN ÇOCUKLAR LOLİPOP YİYO. O N'YE YEMESİN? SANA SÖYLEDİM. LOLİPOP YÜZÜNDEN ÇOCUK BOĞULUP ÖLEBİLİR APTAL HERİF. HİÇBİŞEYDEN HABERİN YOK MU SENİN? HER GÜN Bİ ÇOCUK LOLİPOP YERKEN ÖLÜYO. SEN BENDEN NE İSTİYOSUN BE? ÇOCUK AĞLIYODU HERİF DE ONA LOLİPOP VERDİ. GÖRDÜĞÜN GİBİ ÖLMEDİ. ÇOCUK AĞLAMIŞ. ÇOCUK AĞLAMIŞ. SEN ONU BERBERE GÖTÜRMESEYDİN AĞLAMIYCAKTI. SAÇINI KESTİRMEK FALAN İSTEMİYODU. NEDEN RAHAT BIRAKMADIN ONU? ASIL SEN NEDEN SUSMUYOSUN? ÇOCUK GÜZEL GÜZEL SAÇINI KESTİRDİ İŞTE. ŞİMDİ EZİK GİBİ GÖZÜKMÜYO. BİR DE GİDİP AMELE GİBİ LOLİPOP VERDİRİYOSUN ONA. ÖLSEYDİ NOLCAKTI, HA? NE ÖLMESİ YA! OF TAN-

RIM. BU MANYAK KARI RESMEN DELİRMİŞ. LOLİPOPTAN NASI ÖLSÜN ÇOCUK BE? EMERKEN BOĞAZINA KAÇIP ORDA SIKIŞABİLİRDİ, MANKAFA. TANRIM SEN BANA SABIR VER. ELİNİ ÖNÜNDE SALLADI. SEN BAYA COZUTMUŞSUN. YAPMA YA? ÖYLE Mİ? SAKIN YATAĞA GELEYİM DEME. BU GECE NERDE YATARSAN YAT. O YATAKTA BEN YATICAM, SAKIN DAHA BANA LAF ETMEYE KALKIŞMA. Joeyle kardeşi plastik trenlerle oynuyor, istedikleri kadar yüksek sesle ıslık çalıp düdük sesi çıkarıyorlardı. İyi vakit geçiriyorlardı. YAPMA YA? HELE Bİ DENE. SENİN BACAKLARINI KIRARIM LAN! BAK TANRI ŞAHİDİM. SENİN O BACAKLARINI KIRIVERİRİM.

→ → → → → → → → → → →

YANMIŞ BEBEK BULUNDU

Yaklaşık 10 günlük olduğu düşünülen bir bebeğin yanmış kalıntıları bugün bir sitenin çöp yakma fırınında bulunmuştur. 37-08 Lapidary caddesindeki sitenin George Hamilton adlı 27 yaşındaki kapıcısı fırındaki külleri temizlerken kalıntıları bularak derhal yetkililere haber vermiştir. Olayı araştıran polis bebeğin fırına gece vakti atıldığını sanmaktadır. Site yetkilileri bebeğin sitedeki kiracılardan birine ait olmadığı yönünde görüş bildirmişlerdir. Polis mahalle ve siteyi inceleme altına almakla beraber yetkililerden şu ana kadar herhangi bir ek bilgi verilmemiştir. Bu, sitede bu ay bulunan ikinci bebek bedenidir.

→ → → → → → → → → → →

KADINLAR KOROSU IV

Bebek güvenli bir şekilde çıkıntıdan alındıktan sonra kadınlar banklarına döndüler. İyi eğlence oldu be! Polislerin o kadar çabuk

gelmesi fena oldu. Belki hakkaten uçardı. Gülüşmeler. Asıl sen şimdi polislerin çocuklarını öyle bırakıp giden o *kadının* peşine düşmesini bekle. Onu muhtemelen Aile Yardımına şikâyet ederler. Evet, hak ettiğini bulur. Umarım atarlar. Aile Yardımı da hakkaten otoriter oldu. Bugün bi müfettiş daha geldi. Bira şişelerine bakıp bunlar burda ne arıyo diye sordu. Şu küstahlığa bak sen! Arkadaşlarımın aldığını söyledim. Genelde ay başında geliyolar diye atıyom onları ben. Doğru, sürekli burunlarını sokuyolar. Nası oldu da bu kadar kısa zamanda geldiler? Müfettiş birisinin Charlienin çalıştığını onlara haber verdiğini söyledi. Neyse ki o gün izinliydi. Sürekli çalışmıyo mu ki? Ne diye çalışsın canım? Haftada 2 gün yeter. Aile Yardımıyla geçinip gidiyoruz işte. İş veren eleman da sosyal güvenlik numarası falan istemiyo, böylece kontrol de edemiyolar. Evet, Henry de öyle haftada bikaç gün çalışıyo. Umarım o çalışırken eve müfettiş falan gelmez. Charlie bugün çalışıyo mu? Hayır. Yukarda uyuyo. Geceye hazır olmak için dinleniyo di mi? Gülüşmeler. Evet, Henryye iki bira veririm, bi süreliğine kendine gelmiş olur. Birasına Geritol koymayı dene. Duyduğuma göre acaip kaldırıyomuş aleti. Eve gidip yemek yapmaya karar verene kadar konuştular. Apartmanın girişinde birbirlerinin bu gece şanslı olmasını umarak dağıldılar, sonra dairelerine gittiler, buzdolabına bira koydular, o günkü bulaşıkları ortadan kaldırıp lavaboya doldurdular ve yemek hazırlamaya başladılar.

→ → → → → → → → → → →

Ada güneş çekilene kadar bankta oturdu. Etrafta dolanan iki üç insan vardı ve üç beş çocuk da hâlâ oynuyordu; ama diğer bütün banklar boştu. Tek başına oturdu. İki üç kişi ona selam verip gülümsemişti ama hiçbiri yanına oturup onunla konuşmamıştı. Yine de yapayalnız bir gün geçirmemişti. Ortalıkta insanlar ve çocuklar vardı ve güneş hâlâ aydınlık ve ılıktı. Bazen böyle günlerde, güneş hâlâ parıldarken ve serin akşam esintisi tam esmeye başlarken o ve Hymie dükkânın önünde durur, güneşin apartmanın ardında batışını ve aceleyle işlerinden evlerine dönen insanları izlerlerdi... ve caddedeki araba ve kamyonları... ve havada öyle taze, öyle hoş bir koku olurdu ki,

tıpkı yeni yıkanmış çarşaflar gibi; sonra içeri girip akşam yemeğini hazırlardı ve Hymie çorbasını içip gülümserdi... Tanrı biricik Hymiesini korusun.

Güneş apartmanın ardında batmış, sokak lambaları yanmıştı. Esinti daha serindi. Yakında karanlık basacaktı. Ada kalktı ve yavaş hareketlerle bankını terk ederek dairesine giden merdivenleri çıktı. Mantosunu astı, bütün pencereleri kapadı, sonra penceresinin kenarında durdu. Çocuk bahçesinde hâlâ iki üç çocuk vardı ve Ada da onları izledi; ama çok geçmeden çocuk bahçesinin tamamı gölgelerle kaplandı ve çocuklar da gittiler. Araba ve kamyonlar caddeden geçiyordu ama Ada onları görmezden geliyor, sadece köşede otobüslerin durmasını ve insanların inip evlerine koşturmasını izliyordu. Güneşin batışını göremiyordu ama nasıl göründüğünü biliyordu; birbiri üstüne binerek karışan morları, pembeleri, kırmızıları hayal etti, tıpkı gördüğü gibi, tıpkı ardında güneşin battığı okyanusta yüzen bir geminin resmedildiği yapbozunda göründüğü gibi, bozup tekrar yaptığı, bütün o uzun soğuk zalim kışlar boyunca, hatta bazen günlerce yağmur yağan bahar günlerinde, penceresinden bakmasının bile ona bir avuntu sağlamadığında yapıp tekrar bozduğu o yapbozdaki gibi hayal etti güneşin batışını... Artık hava hızla kararıyordu ve dışarısı çok soğuk görünüyor, ağaçlar gölgelerinden zorlukla ayırt edilebiliyor, kuşlar sanki ısınmak için zıplıyordu. Görecek pek bir şey yoktu artık; belki evine koşturan bir insan, görmezden geldiği arabayla kamyonlar ve sokak lambalarının dalgalı oval ışıkları sadece. Penceresinin yanından ayrıldı ve mutfağa gitti. Akşam yemeğini hazırladı ve karşısındaki boş sandalyenin hâlâ farkında olarak masaya oturdu. Öleli onca zaman olmasına rağmen daha dün gibi geliyordu; beraber otururduk, Hymie bir soğan sarmasının üzerine koca bir parça tatlı tereyağı sürerdi. Hymienin soğan sarmasını ne kadar sevdiğini ve tereyağını sürme şeklini hatırlayarak gülümsedi. Tanrı onu korusun, şimdi mutlu. Ona artık acı yok... sadece bana var. Yemeğini yavaş yavaş, önemsemeden yedi, sonra çok yavaş yediği için Hymieyle Iranın onunla nasıl dalga geçtiğini hatırlayarak bir süre oturdu. Sen bitirene kadar ben iki yemek bitiririm be anne! Ira böyle derdi. İki yemek bitiririm. Ve ordudayken ona yolladıkları kurabiyeler. Onca ku-

rabiye. Ne kadarını yiyebildi ki? Belki öleli çok olmuştu ve biz kurabiye göndermeye devam ediyorduk... Ne kadar da iyi bi çocuktu; Tanrı Iramı korusun... Yatak odasına gitti, yatak örtüsünü aldı, geceliğini ve Hymienin pijamalarını yatağa serdi ve yatmadan önce birazcık radyo dinlemek üzere oturma odasına gitti.

→ → → → → → → → → → →

Irene Cumartesiyi ve âdet dönemini atlatmaktan memnun, işten eve gidiyordu. Belki Mike akşam yemeği hazırlamak için bir şeyler almaya markete gider diye ümitleniyordu ama böyle bir şeyin olmasını pek de beklemiyordu. Ama bu umrunda değildi çünkü keyfi yerindeydi ve hava da güzeldi. Hele bütün bir gün markette kapalı kaldıktan sonra. Kapıyı açmadan radyonun sesini duyabiliyordu ve açtığında masada oturmuş içen Mikela Sali görünce şaşırmadı. Selam dedi ve doğrudan yatak odasına giderek ceketini yatağa attı, sonra da peşinden koşan Helenı kucağına aldı. Helen ona yaptığı her şeyi anlattı ve Irene oooo, aaaaa öyle miii dedi ve beraber Arthura bakmaya gittiler. İki üç dakika çocuklarla beraber oturdu, sonra gülümseyerek odalarından çıktı ve Mikea naber dedi. Baya iyiyim bebeğim. Sal de biraz önce geldi ve az biraz içtik tabii, hahahaha! Irene tekrar gülümsedi ve Helenın dışarı çıkıp çıkmadığını sorsam mı diye düşündü. Yicek bişeyler ister misin Sal? Heralde ister. Yemek yemediğini mi sanıyosun? Irene omuzlarını silkti. Ne biliyim, sordum işte. Bize şöyle bi biftek alsan nasıl olur? Irenee para uzattı, Sale gülümsedi, Salin bu evde patronun kim olduğunu ve çalışıyor diye Irenein ağız kokusunu çekmeyeceğini kesinkes anlamasını istiyordu. Hadi git de bize biftek al yavrum. Irene ceketini almaya gitti; neşesi kaçmıştı ve tam o anda kendini keyifsiz ve her an patlamaya hazır hissediyordu. En azından sorabilir, böyle artistik yapmayabilirdi. Masanın başında durdu ve hafif kayıtsız görünmeye çalışarak, neden Helenın üzerinde tulumu yok, diye sordu. Bugün dışarı çıkmadı mı? Hayır, bugün dışarı çıkmadı. Neden? Hava çok güzeldi. Çünkü elbiselerini sakladığın yeri bulmak için uğraşacak halim yoktu. Nolmuş yani? Irenein bakışına karşılık veremedi, kafasını Sale çevirdi, suratı giderek asılıyor-

du. Irene dişlerini sıktı ve evden çıktı. İt herif! Markete gitmez; evi temizlemez (bu gece de muhtemelen çok sarhoş olur); çocuğu dışarı olsun çıkarmaz. Aceleyle bir dükkândan ötekine giderek alması gerekenleri aldı; koşturarak eve döndü; yemeği sessizce hazırlayıp önlerine koydu; Mike onu görmezden geldi, Sale ne demek istediğini gösterdiğini düşünüyordu; yemeklerini bitirir bitirmez çıkıp gideceklerdi.

→ → → → → → → → → → →

ARTİST

Genç bir kız tek başına otobüs bekliyordu. Sigarasını içiyor, bir yanda da otobüs geliyor mu diye sokağa bakıyordu. İki üç dakika içinde arkadaşlarıyla buluşması gerekiyordu ve geç kalmıştı. İkide bir kaldırımdan inip sokağın öbür ucuna bakıyordu. Bir araba kaldırıma bir metre kala durdu ve içindeki eleman bağırdı: Seni nereye götüreyim yavrum? Kız önce arabaya, sonra sokağa baktı; ama otobüs falan yoktu görünürde. Hadi, istediğin yere götüreyim seni! Onu 5. caddeye mi götürecek yoksa abuk sabuk şeyler mi yapmaya kalkışacak diye düşünerek elemana bir süre baktı. Hayır dediğinde arabadan atılmayacağını umarak şansını denemeye karar verdi. Eleman tekrar bağırdı ve tam arabaya doğru hareketlenmişti ki iki blok ötede otobüsün köşeyi döndüğünü gördü. Tekrar kaldırıma çıkıp başını çevirdi. Eleman tekrar bağırınca kız, yok, hadi ikile, dedi. Eleman kendi kendine bir şeyler söyledi ve kız sigarasını parmağının ucuyla arabaya doğru fırlattı ve elemana burdan defolup gitmesini söyledi. Eleman arabayı çalıştırdı ve sürmeye başladı ama on yirmi metre ötede durdu ve arabadan indi. Kıza ıslık çalıp bağırdı ve kız ona dönüp siktirolgit diye bağırdığında fermuarını indirdi ve sikini çıkarıp kıza salladı; hâlâ bağırıp ıslık çalıyordu. Kız al onu götüne sok dedi ve eleman en sonunda arabasına binip uzaklaştı. Otobüs yaklaşırken genç kız arabanın sokağın sonuna kadar gidip köşeyi dönmesini izledi. Ne iğrenç bi herifmiş bu be!

→ → → → → → → → → → →

Abraham kalktığında Nancyyle çocuklar hâlâ yemeklerini yiyordu. Nancy aç mısın diye sorduğunda tabii ki diilim dedi. Onun rezil yemeklerin y yecek değildi. Küveti doldurdu, suyun içinde sigara içerek oturdu, boştaki elinde de sabun, nazikçe vücudunu sıvazlıyor, kahverengi tenli yavruyu ve önünde kazık gibi duran çükünü düşünüyordu. Sigarasını bitirdikten sonra her tarafını iyice ovaladı, apış arasını dikkatle ve nazikçe ovaladı ki güzel koksun (tadı güzel olsun, hehehe), sonra da durulanıp kurulandı. Ardından koltukaltlarına ve taşaklarına deodorant sıktı; yüzüne masaj yaparak kremini sürdü; yüzüne, boynuna ve göğsüne tıraş losyonunu sürdü; avuçlarına aldığı briyantini saçına sürdü, sonra 20 dakika boyunca kıvrımlarını ayarlayarak dikkatle saçını taradı. Ulan şu kardeşiniz accayip bi kobra diil de nedir ya! Küçük aynayla başının arkasını kontrol etti, sonra her kurumun düzgün olmasından tatmin olarak ellerini yıkadı ve giyinmek için yatak odasına gitti. Geniş yakalı, her tarafı bembeyaz olan yeni gömleğini giydi, lavanta ve mor renkli ipek kravatını büyük bir Windsor düğümüyle bağladı. Geçen sene aldığı kahverengi takımını giymeye karar verdi. Ulan o da ne takım ama be! 100 papele patlamıştı. Gömleğinin bel kısmını güzelce ayarladıktan sonra ince kemer ni iyice sıktı. Ceketi giydi, önünü ilikledi, klapalarını sıyırdı, mendilini düzeltti ve ceplerindekileri düzenledi. Sonra açık renkli, beline kadar gelen montunu dolaptan çıkardı, ayakkabılarını kontrol etti, montu giydi ve şapkasını dikkatle başına yerleştirdi. Hazırdı be abi! Evden çıktı ve o koca Cadillacının kapısını açana kadar da durmadı. Direksiyonun başına geçti ve kapıyı kapadı; kapıdan çıkan o tok sesi duyunca gülümsedi. Aman aman aman! Bu gece müthiş olacak. Sana *müthiş olacak* diyorum Jim...

→ → → → → → → → → → →

NE DEMEK SOS İYİ OLMAMIŞ? BU DEMEK İŞTE, İYİ OLMAMIŞ. NE O, İNGİLİZCE BİLMİYO MUSUN? İYİ DİİL İŞTE. İYİ DİİL. İYİ DİİL! SEN NE ANLARSIN SOSTAN BE? TANRIM, BEN NE Mİ ANLARIM? İYİ KOKMADIĞINI ANLARIM. SARMISAĞI AZ. AYNI SARMISAKTAN VAR İÇİNDE. HER ZAMAN-

Kİ GİBİ. İÇİNDE 8 DİŞ SARMISAK VAR VE SEN SARMISAĞI AZ DİYOSUN. TAM DENYOSUN YA. SOSUN Bİ ŞEYİ YOK. OLMAMIŞ DİYİP DURMA. KİM DENYO YA? HA? KİM DENYO? BEN DENYOYSAM SENİN DE AĞZINI KIRARIM. Bİ SOS Bİ-LE YAPAMIYOSUN. SEN Bİ SUS DA YEMEĞİNİ YE TAMAM MI? SOSU SEVMEDİM. ÇATALINI MASAYA VURUP ELİNİ MARYNİN SURATINA DOĞRU SALLADI. BU SİKİK ŞEY RES-MEN İRLANDA SOSU BE! SARMISAĞI YOK. SARMISAĞI FA-LAN YOK. küçük ralphy spagettisinden bir şerit aldı ve yere düşür-dü. joey şeridi aldı ve tabağına koydu. ralphy bir şerit daha attı yere ve joey onu da kaldırdı. BANA LAF ANLATMA. SARMISAĞI AZ. BEN SOSUMDA SARMISAK İSTERİM. O YÜZDEN Bİ SUS YOKSA AĞZINI BURNUNU KIRICAM. EEEEEH, SEN NE AN-LARSIN BE! HA, NE ANLARSIN? küçük ralphy bir avuç spagetti-yi alıp joeynin yüzüne fırlattı. joey ona yapma diye bağırıp ralphynin eline vurdu. ralphy bağırdı ve joeynin yüzüne bir avuç makarna da-ha attı. joey de bir avuç makarna alıp ralphynin... BANA Bİ KÖFTE DAHA GETİR. MAKARNAYI YİYEMİYORUM. DEMEK YİYE-MİYOSUN HA, YİYEMİYOSUN ÖYLE Mİ? SEN KENDİNİ KRAL FALAN MI ZANNEDİYOSUN? YİYEMİYOMUŞ! KAPA ÇENENİ DE BANA Bİ KÖFTE DAHA GETİR. NOLDU, KÖFTE-Nİ KENDİN ALAMIYO MUSUN? NE DEMEK KENDİM ALAMI-YO MUYUM YA? GİT BANA KÖFTE GETİR YOKSA BACAK-LARINI KIRICAM SENİN. EEEEEH! KALKTI, KEPÇEYLE KA-SEDEN BİR KÖFTE DAHA ALIP VINNIENİN TABAĞINA FIR-LATTI. BELKİ BUNU YERİM. SOS BİLE YAPAMIYO YA!

→ → → → → → → → → → →

Lucy yemek yerken çok az konuştu, sadece arada sırada Johnnyye yemeğini yemesini hatırlattı, Louisden şunu ya da bunu uzatmasını istedi. Yemeğin ortasında Robert başka bir şey yememe-ye karar verdi ve Lucy de bir yandan yemek yiyip, bir yandan Johnnyye yemesini söylerken Roberta zorla yemek yedirdi. İşi bitin-ce masayı toplamaya başladı, Robertın tabağında kalan son yemek

artığını da oğlunun ağzına tıkıştırdı. Louis masadan yeni kalkmış, televizyonu açmıştı. Johnny yemeğiyle oynamaya başlayınca Lucy ona sert bir şekilde bağırdı ve Johnny zırlayarak önündekini yemeye başladı ve Lucy de ona sesini kesip yemesini söyledi. Louisin içinden Lucyye bağırmayı kes ulan, demek ve kafasına vurmak geliyordu. Lucy sürekli bir şeylere bağırıyor gibiydi. Özellikle de hafta sonları. Louis televizyona boş boş bakarak yarın arabaya atlayıp (belki tek başına) gezmeyi düşünüyor, önlerindeki iki üç saatin çabuk geçmesini umuyordu. Lucy nihayet son kaşığı Johnnynin ağzına soktu, sonra, ikide bir mutfaktan çıkıp çocuklara sessiz olmalarını söyleyerek (Louis irkildi) bulaşıkları yıkadı, o iş bittikten sonra çocukları yatırdı ve salonda hiçbir şey demeden oturarak televizyon izledi. Louis yatmadan önce onu havaya sokmayı umarak arada bir Lucyye dönüp televizyondaki program hakkında bir şeyler söylüyor ama Lucy sadece homurdanarak karşılık veriyordu: Beraber yatmaya gitmelerine ne kadar az kaldığını, yine her hafta sonu (ve çoğu zaman hafta içi de) olanların tekrarlanacağını düşünüyordu ve bunun düşüncesi bile kaslarının kasılmasına ve soğuk soğuk terlemesine neden oluyordu. Lucy sadece homurdanınca, Louis de içinden keyfin bilir diye geçirdi. Yakında yatmaya gideceklerdi; belki bu gece farklı olurdu.

→ → → → → → → → → → →

SIRA

Yardım çekleri nakde çevriliyordu ve sitenin karşısındaki Likör Dükkânının önünde uzun kuyruklar oluşmuştu. Her Cumartesi olduğu gibi dükkân sahibi yardım etmeleri için iki oğlunu ve kardeşini çağırmıştı. Dükkân sokağın ortasındaydı ve kuyruk iki sıra halinde sokağın her iki köşesini dönerek gözden kayboluyordu; görevli polis de insanlar dükkâna girmek için birbirlerini iterken kavga çıkmasın diye girişe yakın bir yerde bekliyordu. Polisin varlığına rağmen bir sürü itiş kakış ve küfürleşmeler yaşanıyordu yine de. Tezgâhtarlar ellerinden geldiğince hızlı çalışıyor, şişeleri çabuk hareketlerle sarıyorlardı; ama yine de kuyruk iki sıra halinde hâlâ köşeleri dönerek göz-

den kayboluyordu. Arada sırada kuyruktan çıkıp ön tarafa bakarak daha ne kadar beklemek zorunda olduklarını anlamaya çalışan kuyruğun sonundakiler nihayet köşeyi döndüler ve sonunda ışıklı vitrin görüş alanlarına girdi; en azından vitrindeki şişelere bakabiliyorlardı ve hedefleri görünürde olunca zaman daha hızlı geçiyor gibi geliyordu. Bekleyenlerden biri zamanın önüne geçmek istedi ama bir başkası onu içeri girmek üzereyken çekti, tartışma çıktı ve herkes münakaşa edenlere dükkânın önünden çekilin de biz girelim diye bağırdı ve dükkân sahibi dışarı çıkıp deliler gibi bağırarak kavgayı kesmelerini söyledi (dükkândaki insanlar da onca saat bekledikten sonra şişelerini almalarını engelleyecek bir şey olacağından korkuyordu) ve sonunda polis geldi ve ikisini de hemen bir kenara çekti ve ikilemelerini söyledi. Münakaşa eden iki adam şişelerini alabilmek ya da en azından kuyruğun sonuna geçebilmek için yalvardı (polise para teklif etti); ama polis reddetti (dükkân sahibiyle yaptığı nefis anlaşmanın sakata gelmesini istemiyordu) ve iki adam en sonunda yürüye yürüye uzaklaştı, sonra sinsice geri gelerek içki almaları için arkadaşlarına para verdi. Sipariş sırası son müşterilere geldiğinde her tarafı terden sırılsıklam olmuş kasiyerler yorgunluktan ölmek üzereydi; ama çok geçmeden dükkânda sadece bir iki müşteri kalmıştı. Bir sürü yerde partiler şimdiden başlamıştı ve kalan son müşteriler de içkilerini almış, mutlu mutlu evlerine giderlerken yakınlardaki bir kilisenin gece yarısı çanları çalmaya başladı.

→ → → → → → → → → → →

Abraham, MELin kapısından girdi, bir an kapıda durup elleri montunun ceplerinde etrafı şöyle bir kesti; ortamların kralı geldi ve mekândaki herkes de bunu biliyordu. Arkadaşlarına el etti, şapkasıyla montunu astı ve bara gitti, skoç viski söyledi ve tezgâha bir banknotu attı. Yan durarak bara yaslandı ve ortamı kesmeye başladı. Bar çok kalabalık değildi, kahverengi tenli hatun da daha ortalıkta yoktu. Arka tarafa geçip bir masaya oturdu ve MELin yerinin ünlü kaburgasından sipariş etti ve her kaburgayı üzerindeki son et parçasına kadar sıyırdı ve arkasına yaslanıp dişlerini emerek sigarasını yaktı. Ken-

dini müthiş hissediyodu be abi! Hesabı ödeyip bara döndü, kahverengi tenli hatunu gördü ve onu yanında duran tanıdık bir elemanın yanına gitti. Elemanın sırtına vurdu, barmene seslendi: Ver kardeşime bi içki! Bir viski daha söyledi ve bara 20 dolarlık bir banknot attı. Şimdi o yavrunun gözleri fal taşı gibi açılmıştır. Karizmayı bozmadan nasıl takılacağını biliyordu. Öyle, Bizim Abe karizma abilerdendi. Para üstünü barda bıraktı ve içkisini bitirince bir tane daha söyledi ve barmene bu genç hanıma içki vermesini söyledi. Kıza gülümsedi ve içkilerini alınca kızın yanına kaydı ve adının Abe olduğunu söyledi. Bizim dürüst Abe, hahaha! Benim adım da Lucy. Abe kıza dans etmeyi teklif etti ve beraber dans pistine yürürlerken barda duran elemanlara göz kırptı. Heheyt, Bizim Abe gibi çalışırsan bu işler çocuk oyuncağı be! Dans ederlerken Abe kıza harika dans ettiğini söyledi ve galiba buralarda yenisin dedi; buraya sürekli geliyordu ve onu daha önce görmemişti ve kız gülümseyerek evet dedi, buraya sadece birkaç kere gelmişti; dans ettiler, içtiler ve Bizim Abe tatlı tatlı konuşa konuşa sonunda kızın aklına girdi ve ona bir Cadillacı olduğunu söyledi. Beyaz şeritli lastikleri de var. Bir şeyler yemek ister miydi, eğer Bizim Abele berabersen eğlencenin sonu yoktu; Abe bu gecenin muhteşem olacağını biliyordu ve bu karıyı evire çevire sikecekti.

Nancy çocukları yatağa yatırdı ve dolaba zulaladığı şarap şişesini çıkardı. Oturdu ve şişeden büyük yudumlar alarak bir süre televizyon izledi, sonra yatağına yattı ve şarap, sigara içti ve apış arasıyla oynadı. Tanrının cezası Abein eve gelip onu becermesini istiyordu. Orospu çocuğu bi aydır beni anca bi kere sikti; bu eve de başka kimse gelmiyo. Çocuklara bakacak birisini bulabilseydi dışarı çıkabilirdi ama kimseyi bulamıyordu. Öfff! Yorgundu. Uyudu uyuyacakt . Ama vakit daha çok erkendi. Nerdeyse yarım şişe şarabı da duruyordu. Önce onu bitirecekti. Belki Abe burda mı diye bakmaya birisi gelebilirdi. Onu beklemek boşa. Hiç geleceği yok. Öfff! Bana yarrak lazım. Şişeyi bitirdi, aşağıdaki çöp yakma fırınına attı ve Abein yarrağının ne kadar kocaman, ne kadar sert olduğunu ve onu içine almanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak yatağa yattı.

DİNDARLAR

Bir kadın histerik bir şekilde ONU SEVİYOM, ONU SEVİYOMM diye cırlıyor ve yerlerde yuvarlanarak yeri yumruklarıyla dövüyordu. Komşu dairelerdeki insanlar sesleri dinleyip gülüyordu. YANIMIZA GEL! YANIMIZA GEL! ve biri bir davula vurdu, öbürü tüm gücüyle masaya. AYYYYY ONU SEVİYOMM! ONUN İÇİN *ÖLÜRÜM*! ve başka sesler cırlayarak yükseldi ve yan tarafta onu dinleyen insanların katıla katıla gülmeleri duyuldu. OOOOOOO YÜCE İSA! İSA! OOOOOO YÜCE İSA! ve öbür sesler kükredi: HALELUUU YAAAAA!* SENİ *SEVİYOZ*! OO YÜCE *İSA*! SENİ *SEVİYOZ*! ve davul ve masaya vurma sesleri giderek arttı ve inler gibi bir ses çıktı: GÜNAHA GİRDİM! GÜNAHA GİRDİM! OOOO YÜCE TANRIM, GÜNAHA GİRDİM BEN! AFFET BENİ TANRIM! bir başka beden kendini yere atarak sürünmeye başladı ve yumruklarını vurdu ve davulcu deliler gibi çalıyordu ve bir tavadan çıkan tangırtılar da davul ve masanın gürültüsüne katıldı ve bedenler kendilerini yere atıp yuvarlanarak yumruklar tekmeler attılar ve sesler cırladı, kükredi: ONU SEVİYOM! ONU SEVİYOM! HAAA LEEE LUUUU YAAAA! AH TANRIM! TANRIM! HAAAA LEEE LUU YAAAA–DA–DUMDADUM–DADUMDADUMDADUMDADUM–BİZ SENİN EVLATLARINIZ TANRIM! BİZİ KORU YÜCE TANRIM–GÜNAHA GİRDİM! GÜNAHA GİRDİM! BENİ AFFET TANRIM! OOOOO YÜCE TANRIM BU SEFİL GÜNAHKARI AFFET! (kulaklar duvarda, eller sessiz olunması için havada, kahkahalar)–VE YUŞA DUVARLARI YIKTI! OOOO *ERİ*KA! O *ERİ*KA!–BABUMBABUMBABUMBABUM–BABUMBABUMBABUM–EEEEEEEEEEAAAAAAAAAAA–AHHHH AHHH MERHAMET! AHHH MERHAMET! EVLATLARINI AFFET TANRIM! BİZ GÜNAHKARLARI AFFET!–YANIMIZA GEL! YANIMIZA GEL YÜCE *İSA*!–HAAA LEEE LUUU YAAA (daha iyi duyabilmek için bir kapı hafif açıldı)–ONU *SEVİYOM*! ONU *SEVİ*-

* Şükürler olsun. (ç.n.)

YOM–HAA LEE LUU YAAAA–SEFİL BİR GÜNAHKAR–YANIMIZA GEL–AAAAAAAAAAHHH–AZAP YERİNDE–AH TANRIM! TANRIM!–DRRRRRRRR–YANIMIZA GEL–BİZİ KUTSA! BİZİ KUTSA!–*İSA! İSA! İSA! İSA! İSA! İSA!*–HAAA LEEE LUUU YAAA! TANRIM–CENNETİN KAPILARI–SENİ *SEVİYOZ*–YANIMIZA GEL–EEEEEEEEAAAAAAAAAA–AH YÜCE *İSA*–*BİZİ KUTSA*–*ONU* SEVİYOM–SENİN EVLATLARIN–BİZ GÜNAHKARLAR–AFFET–AMİN!–AMİN TANRIM! AMİN! ve kapı kapandı.

→ → → → → → → → → → →

ÇEKİŞME

Sokak sessizdi; bir köşesinde genç siyahlardan oluşan çete, öbür köşesindeki Latin çetesine doğru yürümeye başladı: Ellerinde taşlar, şişeler, borular, sopalar taşıyan iki taraf park edilmiş arabaların antenlerini söküyordu. Sokağın ortasında aralarında az bir mesafe kala durdular, birbirlerine kara piçler ve amına kodumun maymunları diyorlardı. Bir araba kornasını çalarak geçmeye çalıştı ama çeteler kıpırdamadı ve araba en sonunda geri geri gitmek zorunda kaldı. Sokakta kalan iki üç kişi kaçıştı. Çeteler sokağın ortasında kaldılar. Sonra bir taraftan bir taş fırlatıldı, sonra bir tane daha; 30 ila 40 çocuk çığlıklar atarak etraftaki bütün şişe ve taşları fırlattılar, sonra sopalarını ve araba antenlerini savurarak, küfürler ederek, bağrışarak birbirlerine girdiler; biri acıyla haykırdı, ev yapımı bir silahla ateş edildi, bir pencere kırıldı, insanlar pencerelerden bağırdı ve çocuklardan biri yere düştü, tekmelendi, çi nendi ve her yerde yumrukların atıldı ı, sopaların savrulduğu, tekmelerin atıldı ı ve haykırışların yükseldi i çocuk düğümleri oluştu, birisinin sırtına bıçak saplandı, bir çocuk daha devrildi ve bir araba anteniyle içlerinden birinin yanağı ağzına kadar kesildi, kesik yanaktan sallanan paçavraya dönmüş et kanlı dişlere çarpıp duruyordu; ve bir sopa kafalardan birini yardı ve bir pencere daha taşla kırıldı ve birkaç çocuk üç çift tekmenin kafasına kafasına indi i çocuğu sürükleyerek uzaklaştırmaya çalışıyordu; biri-

sinin burnu yüzüne inen pirinç muştayla dağıldı ve bütün bu bağrış çağrış arasında bir siren sesi duyuldu ve bir anda, saniyeden de kısa bir zaman için herkes kıpırdamadan durdu, sonra dönüp kaçtılar, arkalarında yerde yatan üç kişiyi bırakarak. Polisler geldi, insanlar sokağa döndü, polisler onları belirli bir mesafede tutarak sorular sordu, nihayet ambulans geldi, çocuklardan ikisi yardım alarak ambulansa bindi, üçüncüsü sedyeyle taşındı. Sonra ambulans gitti, polisler gitti ve sokak tekrar sessizliğe büründü.

→ → → → → → → → → → →

Kapıdan içeri girer girmez kızın kıçını avuçladı. Ya iki dakka dur bee! Adamı itti. Kadın sendeleyerek duvara yaslandı, eleman ona yaklaşarak boynunu öperken içki bulmak için hırsla bir dolabı açtı, bulamayınca aynı şiddetle kapattı. Etrafa bakınarak neyin yolunda gitmediğini anlamaya çalıştı. Bir şey yolunda gitmiyordu. Belki kocası eve gelmişti. Seslendi. Tekrar seslendi; yine cevap gelmedi. Elemanı itti ve sendeleye sendeleye kocasının orada olup olmadığını anlamak için yatak odasına gitti; ama orada da yoktu. Galiba yok. Bu işte kesin bi bokluk var. Sonra çocukları hatırladı. Burada olmalıydılar. Odalarına bakıp seslendi ama yoklardı. Öff, nereye gitti bu veletler! Onlara uslu durmalarını söylemiştim. Tekrar mutfağa gitti; eleman hâlâ arkasında, paltosunu çekiştirip götünü avuçluyordu. Elini arkaya uzatıp parmak uçlarıyla elemanın taşaklarını hoplatarak mutfağa, salona bakındı; adam ağzından salyalar akarak her tarafını avuçluyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Kadın en sonunda polisin bıraktığı notu gördü. Eeeeh, siktirsinler! Bu gece orda kalıversinler. Peşinde eleman, yatak odasına gitti. Soyundular, kendilerini yatağa bıraktılar ve sikiştiler.

→ → → → → → → → → → →

Mikela Sal iki üç mekânı dolaştı ama bir şey düşüremedi. İki üç hatunla dans etmişlerdi ama başka bir şey olmamıştı. Ertesi hafta için bir randevu ya da telefon numarası bile koparamamışlardı. Sal,

Columbia sokağındaki bir latin mekânını denemek istedi ama yol Mikeın gözünde büyüdü, zaten latinlere de güvenmiyordu. Onlar da barda oturup yapışacakları biri gelebilir diye ümitlenerek içtiler, içtikçe içtiler, giderek sarhoş olarak. Mike, Sale gülerek kendisinin evde yatabileceği birisi olduğunu oysa Salin anca otuz bire fit olabileceğini söyledi. Sal gülerek bana koymaz dedi, bütün gün evde oturup çocuk bakmaktansa otuz bir çekerim daha iyi. Tamam canım, ben en azından biriyle yatabiliyorum. Bir içki daha aldılar; Mike böyle boş boş barda takılmaktan giderek sıkılıyordu ve daha fazla bekleyemeyecek kadar da azmıştı. Sale ben gidiyorum, geliyo musun, dedi. Yok, benim biraz daha takılasım var. Evde yapcak bişey yok zaten. Mike ona çükünü çok çekiştirmemesini, kendisinin eve mala vurmaya gittiğini söyledi (ve ne olursa olsun vuracaktı, bezli ya da bezsiz). Ev karanlıktı, tutmadığı kapı sertçe kapandı, sonra Mike yoluna çıkan amına koduğu koltuklarına küfrederek sendeleye sendeleye yatak odasına gitmeye çalıştı. Mike eve geldiğinde Irene uyandı ve bir an çocuklar uyandı mı diye kulak kabarttı, sonra Mikeın gelmesini bekledi. Hoş geldin, dedi. Mike kendini yatağa atıp üzerindekileri koltuğa atarak soyunmaya başladı. Sen uyumadın mı? Sen gelince uyandım. Napcaktım, kapı deliğinden mi giricektim? Bu gece Irenein dırdırını çekmemeye ve eğer bir şey diyecek olursa ağzına yumruğu sokmaya niyetliydi. Ben bişey demedim Mike. Hadi, gel yatağa. Mike soyunmasını bitirdikten sonra üzerine devrildiği Irene kollarını ona doladı. Karısını öpmeye çalıştı ama ağzını tutturamayıp burnunu öptü, kendi kendine rahat dur anlamına gelebilecek bir şeyler mırıldandı, sonunda Irene onu düzgün bir şekilde yönlendirip, öptü; Mike, Irenein apış arasını yokladı, öpüştüler, Irene uyluğunun içini okşayınca Mike zevkle kıvrandı ve apış arasını tuttu, öpüşmeye ve kıvranmaya devam ettiler ve Irene elleriyle ve diliyle durmadan ve ustaca çalışıyordu ama 15 dakika olduğu halde Mike hâlâ sertleşememişti, küfür etti, Irenein üzerine çıktı ve yine de sokmaya çalıştı ama aleti bükülmeye ve dışarı çıkıvermeye devam ediyordu, parmağıyla sokmaya çalıştı ama bu da işe yaramadı ve Mike, Irenee sen ne işe yaramaz bi orospusun diye küfretti, hâlâ çabalıyor, hâlâ sokuşturmaya çalışıyordu, en sonunda kendini öbür tarafa atarak sızıp kaldı. Irene, Mi-

kein altında kalan kolunu çekti, doğrulup ona baktı, nefes alışını dinledi, nefesini kokladı... Sonra uzandı ve tavana baktı.

→ → → → → → → → → → →

Abe, Lucyye başka bir yere gidelim mi diye sorduğunda Lucy beklenildiği gibi cilveli cilveli gülümseyerek nereye gideceklerini sordu ve Bizim Abe kendi partilerini yapacaklarını söyledi; Lucy tereddüt edince Bizim Abe tatlı dilini konuşturmaya başlayarak, hadi ama bebeğim, güzel güzel eğlenicez, dedi ve yüzünde o *KOCAMAN* gülümsemesi belirdi, kız duraksadı ve Bizim Abe, ta en başından beri bildiği gibi, bir zafer daha elde edeceğini anladı. Heheyt, yer yüzünde Bizim Abein beceremeyeceği tek hatun yoktu! MELin yerinden çıktılar ve Abe kapıyı açmadan önce kız Cadillacına iyice bakabilsin diye duraksadı. Kızın o koca rüzgârlıkları ve beyaz şeritli tekerleklerini gördüğünden emin olmak istiyordu. Radyoyu elinin bir hareketiyle açtı, Lucyye bir sigara uzattı ve hareket ettiler. Şehir merkezine indiler, bir otelin önünde durdular ve odaya çıktıklarında Bizim Abe komiye yüklü bir bahşiş verip bir şişe viski ve buz getirmesini istedi. Çocuk bir iki dakika geçmeden istenenleri getirdi ve Abe içkileri koyarken Lucy soyunup yatağa girmişti bile. Bizim Abe o harika memelere baktı, içkileri masaya koydu ve soyundu. Üzerine ilk defa çıkarken kızın gece bitmeden ona nasıl BABACIM diye sesleneceğini düşünerek gülümsedi. Onu bir kere becerdikten sonra Abe içkisiyle sigarasını içmek istedi; ama Lucy dinlenmek için verilen aralara inanmayan tipte bir kızdı, o yüzden Bizim Abe kıza tekrar kaydırdı ve bu sefer işine iyice konsantre oldu ama onu 3 kere becermeden sigarasıyla içkisine kavuşamadı; artık biraz uykusu bile gelmişti. Çok değil, biraz. Lucy nihayet içkisini kafaya dikti, sigarasını söndürdü ve Abein üzerine çıktı ve her ne kadar Abe biraz bitkin olsa da kıza hakkını verdi ama biraz ara vermelerinin iyi olacağını düşünüyordu. Dördüncü postadan sonra gerçekten de biraz ara verdiler ama Lucy uyumasına izin vermiyor, sürekli kulağıyla oynuyor, boynunu öpüyor, taşaklarını okşuyor, iyice sertleşene kadar sikini sıvazlıyor ve en sonunda Abei tekrar üstüne çıkarıyordu ve Bizim Abe onu yine beceriyordu;

ama çok konsantre olmuyor, bu Tanrının cezası orospu beni ölene kadar becerecek diye düşünüyordu.

→ → → → → → → → → → →

Sitedeki partilerin çoğu bitmişti ve sadece paralı partilerin yapıldığı dairelerin ışıkları yanıyordu; bu partilerde davetliler kâğıt oynuyor, zar atıyordu ve oyunları başlatan ev sahibi tenekesi 35 sentten bira, bardağı 60 sentten cin, kadehi 30 sentten şarap, 50 sente sandviç ve bir buçuk papele de yanında pilav ve patates olan nefis bir tavuk yemeği sunuyordu. Arada sırada biri aşırı sarhoş oluyor ve bir başkasını hile yapmakla suçlayarak tartışma çıkarıp, bıçağı çekiyordu ama ev sahibi her zaman hızlı davranarak sorun çıkaranın kafasına ufak bir sopayla hemen vuruyordu, o yüzden gerçekte pek bir rahatsızlık olmuyordu. Sitenin geri kalanı karanlık ve sessizdi, ya yoldan geçmekte olan bir sarhoş ya da soyulan birisi ses çıkarıyordu; bilincine kavuşan kurban genelde avazı çıktığı kadar polis diye bağırıyordu; ama bu hafta sonu gecelerinde en çok bir iki kez olduğundan kimseyi pek ırgalamıyordu. VINNIEYLE MARY TARTIŞMAYI KESMİŞTİ, VINNIE MARYNİN BACAKLARINI AYIRMIŞ, YATMADAN ÖNCE ÇİVİYİ ÇAKIYORDU; YATAKTA GÜRÜLTÜYLE HOPLUYORLAR KUTSAL ANNE RESMİNİN ALTINDA SEVİŞİRLERKEN YAYLAR GICIRDIYORDU; Lucyyle Louis birbirlerine sırtlarını dönmüş, saatlerdir uyuyorlardı, Lucynin vücudu gergindi, Louisse uykusunda homurdanıyordu; Mike yatakta sarhoş sarhoş dönüp durarak homurdanıyordu, Irenese sonunda uyuyakaldı; Ada, bir eli yatağın diğer tarafındaki pijamaların üzerinde, Hymie ve Iranin fotoğraflarını öpüp uykuya dalmıştı; Nancy ise kıyafetleri hâlâ üzerinde, eli de hâlâ aşış arasında sızdı; ve Bizim Abein bile bir süre uyumasına izin verilmişti.

→ → → → → → → → → → →

Abe sikinin kalkmasıyla uykusundan çekip çıkarılıyordu. Gözlerini odaklamakta zorluk çekiyor, bacaklarına ve karnına bir şeyin ha-

fifçe sürtündüğünü hissedebiliyordu. Başını biraz kaldırdığında ona sakso çekmekte olan Lucynin o müthiş meme uçlarının vücuduna sürtündüğünü gördü. Abein başının kıpırdadığını gören Lucy kalktı, sikinin üzerine oturdu ve döndü, kalçalarının her hareketiyle gözlerini daha çok açan Abee gülümsüyordu. Aletin üzerine oturmuş, kıçını ileri geri hareket ettirirken masaya uzandı, iki sigara aldı, birini kendi, öbürünü Abein ağzına sıkıştırdı ve ikisini de yaktı. İçki ister misin babacım? Lucynin kalça hareketleriyle mükemmel bir zamanlama ve uyumla hareket eden Abe olumsuz anlamda başını salladı. İki üç nefes çektiği sigarasını söndürdü ve konsantre olarak sikişmeye başladı...

➡ ➡ ➡ ➡ ➡ ➡ ➡ ➡ ➡ ➡ ➡

İki yanı ağaçlarla çevrili Gowanus yolunun ardından doğan güneş, üzeri yağ kaplanmış Gowanus kanalını ve sitenin kırmızı tuğlalarını aydınlatıyor, kilise çanları ayinin başladığını haber veriyordu. Ada bir süre penceresinden dışarı baktıktan sonra kahvaltı hazırlamaya başladı; Louis olabildiğince erken ve tek başına dışarı çıkıp arabayla dolaşmayı planlayarak kalktı. Irene, Miketan önce uyandı ve bir süre yatakta oturup onun uykusunda homurdanmasını dinledi ve uyandığında keyfinin nasıl olacağını düşündü; ÖNCE UYANAN VINNIE ÇOCUKLARA Bİ SUSUN ULAN DİYE BAĞIRDI VE MARYYİ KOLUNDAN ÇEKİŞTİREREK UYANMASINI SÖYLEDİ. Nancy uyandı, apış arasını kaşıdıktan sonra parmağını kokladı ve çocuklara kesin sesinizi diye bağırdı. Bizim Abe eve geldiğinde çocuklar masanın başında bağıra çağıra yemek yiyorlardı, onlara sessiz olmalarını söyledi, uyumak istediği için hafif sendeleyerek yatak odasına gitti; kıpkırmızı gözlerini zorlukla açabiliyordu. Kıyafetlerini dikkatle çıkardı ve dolaba astı, saç filesini başına taktı ve yatağa yattı. Nancy geldi, yanına uzandı ve Abein göt deliğiyle oynamaya başladı. Abe onu gülerek bir kenara itti ve defolup kendisini rahat bırakmasını söyledi. Nancy hiçbir yere gitmeyeceğini, yarrak istediğini söyleyince Abe ona elinin tersiyle vurup git kendine bi muz bul dedi; Nancy de ona ipsiz sapsız kara götlü zenci piçi deyince Abe senin

amına korum lan diyerek yüzüne yumruğu çakıp onu yataktan düşürdü ve ya burdan siktir olup gidersin ya da seni gebertirim ulan karı diyerek yatak odasından ite kaka kovdu. Nancy sürünerek mutfağa gitti ve seni kara götlü zenci piçi diye bağırmaya devam ederek lavabonun kenarına tutunup doğruldu ve başını soğuk suya tuttu. Kızı ona yardım etmeye geldi ve Nancy bağırmaya devam etti; siniri bozulduğu için ağlamaya başladığında kızı ağlamamasını söyledi. İsa bizi seviyo annecim. Nancy ona siktir git başımdan be, dedi.

Abraham uyudu.

Ayrıntı Yayınları
Nisan 2009

İkinci Dünya Savaşı sonrası, New York, Brooklyn'de serserilerin, uyuşturucu satıcıları ve bağımlılarının, ayyaşların, fahişelerin, travestilerin, eşcinsellerin ve işçilerin kuytu köşelerde gizli saklı yaşadıklarını yaşayanların ağzından anlatan "Brooklyn'e Son Çıkış" dünya edebiyatının köşe taşlarından biridir. Bu kitap, çekilen filmiyle, yarattığı tartışmalarla, İtalya ve İngiltere'de yasaklanması ve sansür yasalarının değişmesine yol açarak özgürlükten yana bir değişime ön ayak olmasıyla ve her şeyden önce edebiyata getirdiği yeni solukla başlı başına bir olay olmuştur.

1989'da büyük yankılar uyandıran aynı adlı filmin esin kaynağı olan bu kitabın böylesine şiddetli tepkilerin, sevginin ve nefretin odağında yer almasının nedeni, belki de yazarının ahlak ve yazım kurallarını ezip geçen tavrı kadar, gerçekleri tüm çıplaklığıyla anlatırken kullandığı "kirli" dilidir.

Bu kitapta grev var, grev kırıcılar var; erkekleri peşinden koşturacak kadar güzel, sonra onları soyacak kadar zalim ve bir o kadar da acınası bir orospu var; değme yosmanın eline su dökemediği bir travesti var. Caniler yok ama cinayetler var, sefalet var. Ama umut da var, daha iyi bir hayat için mücadele edenlerin besleyip dillendirdiği...

